ஶ்ரீ

ஸ்ரீ ராமாயணம்.

ஆரண்யகாண்டம்

தமிழ் வசனம்.

இஃது

ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்திற்கிணங்க

ஸ்ரீ அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை

ஸ்ரீ வேங்கடேசுவர அண்டு கம்பெனியவர்களால்

ஆநந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது.

1913.

படங்களின் விவரம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமசந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீராமாயணம்.

* அயோத்யாகாண்டம்.

பரதன் [1] மாமாவின் அகத்திற்குப் போகும்பொழுது பாபமற்றவனும் பகைவரை என்றும் அடக்க வல்லவனுமாகிய சத்ருக்னன் தன்னைப் பிரிய முடியாத நேசமுடையவனாகையால் அந்த ப்ரீதியால் ஏவுண்டு தன்னுடன் புறப்பட்டு வர, அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றனன்.

---

* இதன் விஷயம் அவதாரிகையில் வெளியாகும்

1 இதற்கு மூலம்—

‘ஜகாம மாதுலகுலம் பரதேந ததாநகஃ,
ஶத்ருக்நோ நித்யஶத்ருக்நோ நீதஃ ப்ரீதிபுரஸ்க்ருதஃ’

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— (ஜகாம) வர்த்தமானகாலத்தைக் குறிக்கிற இதனால்— சத்ருக்னனும் பரதனும் ஒரே காலத்திற் போனார்களென்று தோற்றுகையால், பரதன் போகும்போது அவனது கத்தி வஸ்த்ரம் முதலியவை அவனுக்கு மிகவும் பாரதந்த்ரமாகி அவன் போகும்பொழுதே சிறிதும் தாமதமின்றிப் போவதுபோல, சத்ருக்னனும் அவனுடன்கூடவே போனானென்று அந்தக் கத்தி முதலியவற்றைப்போல சத்ருக்னன் பரதனுக்கே பாரதந்த்ரனாகையாகிற

இங்ஙனம் பரதன் கேகயநாட்டிற் சென்று, அங்கு மாமா வாகிய அச்வபதியும் ஜாத்யச்வங்களைக் கொடுத்து முதலிய ஸத்காரங்களைச் செய்தும், தான் பெற்ற பிள்ளையி னிடத்தில் வைக்கும்படியான ப்ரீதியை வைத்து அழகிய

த்தேகபாரதந்த்ர்யம் இங்குத் தோற்றுகின்றது (மாதுலகுலம்) இந்த த்விதீயையால்) இரண்டாம் வேற்றுமையால்) பரதனுக்கு உத்தேச்யமான ஸ்தானமே சத்ருக்நனுக்கும் உத்தேச்யமாயிற்றென்று தோற்றுகையால்—சேஷிக்கு (தனக்கு ஸ்வாமியானவனுக்கு) எது உத்தேச்யமோ, அதையே சேஷபூதனான தானும் (அந்த ஸ்வாமிக்கு ஸொத்தைப்போல விதேயனாயிருக்குந் தானும்) தனக்கு உத்தேச்யமாகக் கொண்டிருக்கையாகிற பாரதந்த்ர்யம் சொல்லப்படுகின்றது. (ஹ்ரதேந) பரதனால் ராமன் ராஜ்யத்தைப் போகட்டுக் காட்டுக்குப் போகையில் லக்ஷ்மணன் உன்னைப் பிரிந்திரேனென்று ராமனைத் தொடர்ந்து செல்லத் தசரதசக்ரவர்த்தி ராமவியோகம் பொறுக்கமாட்டாமல் மரணமடைந்து ஸ்வர்க்கமேறப் போகையில் சத்ருக்நனும் உன்னையல்லது அறியேனென்றிருக்குந்தசையில் உன்னைப் பிரிந்திரேன் என்னும் லக்ஷ்மணனைப்போல தானும் ராமனைப் பின்செல்லாமல் ராஜ்யத்தைப் பரித்தானாகையால் இவனுக்குப் பரதனென்று த்ரிகாலஜ்ஞராகிய வஸிஷ்டமஹர்ஷி பேரிட்டனர் கேவலம் ராமனது ஆஜ்ஞையைக் கொண்டு ராஜ்யத்தைப் பரித்தவனென்று தோற்றுகையால் பகவானுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருக்கையாகிற பாகவதத்வம் சொல்லப்பட்டது (தஹா) அப்பொழுது பிரித்து முஹூர்த்தமிட்டுப் போகப் ப்ராப்தமாயிருக்கப் பரதன் போனதுவே முஹூர்த்தமாகப் போனானென்கை இதனால் தனக்கு அனுகூலசந்த்ரதாராதிபலன்களையும் அபேக்ஷிக்காமலே போனானென்று அவனுடைய பாரதந்த்ர்யமே விசேஷித்துத் தோற்றுகின்றது (அநகஹ) பாபமற்றவன் அகமென்றால் பாபம் சத்ருக்நன், தனக்குச் சேஷியான பரதனுக்கு ராமபக்தி உத்தேச்யமாகையாலே தனக்கும் அந்த ராமபக்தி உத்தேச்யமென்றிருந்தனேயன்றி, ஸ்வசேஷியான பரதனுக்கு அது உத்தேச்யமாகாதவன்று தனக்கும் அது உத்தேச்யமாகாமல் அநிஷ்டாவஹமாமென்றேயிருக்கும் அநிஷ்டாவஹமெல்லாம் பாபமென்னப்படும் ஸுக்ருதமாயினும் மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவனுக்கு அ

ளூடி அவனுக்குத் தெரியும். அவன் யானையேற்றத்திலும் குதிரையேற்றத்திலும், ஏறி அவைகளை அடக்கி நடத்துவதிலும் ஸாமர்த்தியமுடையவன், தனுர்வேதத்தின மர்மங்களெல்லாமறிந்தவனாகையால் தனுர்வேதத்தை அறிந்தவர் யாவரிலும் மேலாயிருப்பவன்; உலகத்தில் அதிரதரென்று பேர்பெற்ற மஹாவீரர்களால் கௌரவத்துடன் கொண்டாடப்பட்டவன்; சத்ருக்கள்வந்து தன்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்தபின்பே தான் அவர்களை அடிப்பவனன்று; தானே அவர்களிருக்குமிடந்தேடிச் சென்று, அதிலும் தூரகம்முதலிய விடங்களில் மறைந்து வஞ்சித்து அடிக்காமல், எதிரே சென்று நின்று யுத்தஞ்செய்யுந் திறமையுடையவன். இப்படி தானாகச் சென்று யுத்தஞ் செய்து கொண்டும் தனது ஸேனை எதிரிகளால் அடியுண்டு பயந்தோடாதபடி ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு எதிரிகள் நுழைய முடியாத சகரவ்யூஹம் முதலிய வ்யூஹங்களைச் செய்து ஸேனையைச் சிதறாமல் நடத்தும் வல்லமை யமைந்தவன். ஆனதுபற்றியே அவன் யாவராலும் எதிரிடவொண்ணாமலெப்போதும் ஜயசீலனாயிருப்பவன் கேவலம் மனுஷ்யர்களே யன்றித் தேவதைகளும் ராக்ஷஸர்களும் ஒருவரோடொருவர்க்குண்டான விரோதத்தை விட்டு ஒன்றுக்க கூடிக் கடுங்கோபாவேசமுங்கொண்டு வருவார்களேயாயினும் அவனை எதிரிடவல்லரல்லர். அவனுக்கு அஸூயையென்பது எப்போதும் உண்டாகாது. கோபம் அவனுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கும் காவமென்பது அவனிடத்தில் புலப்படாது. பிறர் மேன்மையைப் பொறுதிருக்குந்தன்மை அவனிடம் தென்படாது. அவன் எவ்வகை ப்ராணிகளையும் அவமதிக்கமாட்டான். சில காலங்களில் [1]ஸத்த்வகுணந் தலையெடுத்துச் சிலகாலங்களில் ரஜோகுணந் தலையெடுத்துச் சில காலங்களில் தமோகுணந் தலையெடு

த்து அந்தந்தக்காலத்தின்படி யிருக்கையன்றி எப்பொழுதும் ஸத்த்வமே தலையெடுத்து ஸத்த்வமூர்த்தியாயிருப்பவன். இப்படி அந்த ராஜகுமாரனாகிய 'ராமன் ப்ரஜைகள் அனைவரிலும் தானொருவனே லோகோத்தரகுணங்கள் நிரம்பப் பெற்று மூவுலகங்களிலும் கொண்டாடப்பட்டு மேன்மையுடன் விளங்கினன். அவன் பொறுமையில் பூமியைப் போன்றவன், புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக்கொப்பானவன், பராக்ரமத்தில் இந்திரனுக்கும் எதிராயிருப்பவன், இங்ஙனம் ஸ்த்ரீகள் இளைஞர் வ்ருத்தர் முதலிய ஸமஸ்தப்ரஜைகளுக்கும், தக்கப்பனாகிய தசரதசக்ரவர்த்திக்கும் ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்குந் திறமுடைய குணங்களுடன் இயற்கையாகவே மிகவும் அழகுபொருந்திய ராமன், தானாகவே ப்ரகாசிக்குந்தன்மையனாகிய ஸூர்யன் கிரணங்களோடு ப்ரகாசிப்பதுபோல் ப்ரகாசித்திருந்தனன் [1] இங்ஙனம் குணஸம்ருத்தியுடையனாகி யிருப்பதுபோலவே, ஆச்ரிதர்களு

---

1. இதற்கு மூலம்—
'தமேவம்வ்ருத்தஸம்பந்நமப்ரத்ருஷ்யபராக்ரமம்,
லோகபாலோபமம் நாதமகாமயத மேதிநீ'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(ஏவம்) இப்படி பாலகாண்டத்திற் சொல்லியபடி, (வ்ருத்தஸம்பந்நம்), 'ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்தம்' என்கிறபடியே பத்நீவ்ரதமும் ஸீதையோடு க்ரீடாரஸமும் பெற்றிருப்பவனும், (அப்ரத்ருஷ்ய பராக்ரமம்) விரோதி வர்க்கத்தைப் போக்கித் தன்னோடொக்க போகத்தைக் கொடுப்பவனும், (லோகபாலோபமம்) இது (லோகபால) (உபம) என்று இரண்டு விசேஷணமாய் விசேஷணோபயபதஸமாஸமாயிருக்கின்றது. (லோகபால) லோகங்களைப் பரிபாலனஞ் செய்பவனும், (உபமம்-உப ஸமீபே, மா-லக்ஷ்மீ: யஸ்ய தம்)ஸமீபத்தில் ஸீதாரூபையான லக்ஷ்மியையுடையவனும், லக்ஷ்மியோடு போகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவனுமெனக் இப்படிப்பட்ட ராமனை, (மேதிநீ) பூதேவியும், (நாதம் அகாமயத) ஸ்வயம்வரத்தால் கழுத்தில் மாலையிட விரும்பினள்

ககு ஸம்ரக்ஷணஞ் செயயும வ்ரதஸமருததியும பெறறு, எதிரிடவொணணுத பராகரமததுடன விளஙகி லோகபாலாகளுககு ஒபபாயிருககிற ஸ்ரீராமபிரானைப பூமியும (பூமியிலுள்ள ஜனங்களெலலோரும) தனககு நாதனுகுமபடி விருமபமுறறது. உலகததிலொபபினறி இபபடிப பட்ட கல்யாணகுணங்கள் பலவும நிறைநதிருககிற புதலவனைப பாரத்து, தசரதமஹாராஜன தான பகைவரை அடககிககொணடு ராஜயபரிபாலனஞசெயது ஓயநதிருபபதை ஆலோசிததது வெகுகாலம பிழைததுக கிழததனம அடைநதிருபபதுபறறி 'நான பிழைததிருககுமபொழுதே ராமன எபபடி அரசன ஆவான' என்று மிகுநத ஆசையோடு சிநதையுறறிருநதனன. பினனும அவவரசன மனததிறபறறின சிநதை நிலைபெறறு 'எனது அனபுககுரிய குமாரனுகிய ராமன ராஜயாபிஷேகம பெறறிருககக, நான எபபொழுது காணபேனே! அவன உலகஙகளின அபிவருததியை விருமபியிருபபவன; ஸகலபராணிகளிடததிலும தயையுடையவன, மழையைப பெயயும மேகத்தைபபோல ஜனங்களுககுத தீராதமயமினறித்தானஞ செய்து மனவருததஙகளைப போககிககொண்டிருபபவன. அவன உலகங்களுககு எனனைககாடடிலும மிகவும பரியனுயிருபபவன; பராகரமததில யமனுககும தேவேநதிரனுககும ஒபபானவன; புததியில ப்ருஹஸ்பதியைபபோனறவன; பாவதமபோல மஹாதீரனுயிருபபவன; எனனைககாடடிலும மிகுநத குணஙகளுடையவன இபபடி ராஜத்தனத்துககு உரிய ஸமஸத லக்ஷணஙகளும பொருநதி விளஙகுகினற இபபுதலவன எனககு இவவயதிலேயே இபபூமண்டலததையெலலாம பரிதது ஆளக்கணடு நான ஸவரககமேறப போகுமபடி நேருமா! என்று அசசிநதையே எபபோதும் நடநதேறப் பெறறிருநதனன இஙஙனம

நானாவிதங்களாகி மற்றை அரசர்களுக்குத் துர்லபங்களுமாகி எங்கும் பிரஸித்தி பெற்றிருக்கிற கீழ்ச்சொன்ன அந்தக் குணங்களும், மேலும் லோகோத்தரங்களாகி ஸ்வபாவஸித்தங்களுமாகிக் கணக்கிட முடியாதிருக்கிற மற்றைக்கல்யாணகுணங்களும் நிறையப்பெற்று விளங்குகின்ற இந்த ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து அந்தத் தசரதமன்னவன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு அவனை யுவராஜாவாகச் செய்ய நினைத்தனன். பின்னும், சிறந்தமதியுடைய அம்மன்னவன் ஸ்வர்க்கத்திலும் ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் பயங்கரங்களாகத் தோற்றுகின்ற உத்பாதங்களைப் பார்த்தும், தனது சரீரத்தில் கிழத்தனம் மிகுந்திருப்பதைக் கண்டும் மந்திரிகளைப் பார்த்து 'இவ்வுத்பாதங்கள் எனக்குக் கெடுதியைத் தெரிவிக்கின்றன மேலும் எனது சரீரமும் கிழத்தனம் பரவப்பெற்றது இவ்விரண்டு காரணங்களையும்பற்றி இனி வேகமாக ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தவேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். பின்பு அந்தத் தசரதமஹாராஜன் 'பூர்ணசந்திரனைப்போல ஸமஸ்த ஸந்தாபங்களையும் போக்கடிக்கவல்ல அழகிய முகம்பெற்று மஹாமதியுமாகி விளங்குகின்ற ராமன் உலகங்களுக்கு மிகவும் ப்ரியனாயிருப்பதுவும் உத்பாதம் முதலியவற்றால் எனக்கு உண்டாகும் பயத்தைப் போக்குகின்றது. இது பட்டங்கட்டுகைக்கு மற்றொரு காரணமாகவும் இருக்கின்றது' என்று தெரிந்துகொண்டனன் தாமசீலனாகிய அம்மஹீபாலன் தனக்கும் பிரஜைகளுக்கும் க்ஷேமத்திற்காகவும் ஸந்தோஷத்திற்காகவும் தகுந்த காலத்தில் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதற்கு மிகுந்த ப்ரீதியோடு த்வரைப்பட்டனன். அம்மன்னவன் அந்தப் பட்டணத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்களையும் கிராமத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்களையும் பர

தான் ராஜாக்களையும் ஸாமான்யராஜாக்களையும் வேறு வேறாக வரவழைத்தனன். கேகயராஜனும் ஜநகராஜனும் தூரதேசஸ்தர்களானதுபற்றி அவர்களை வரவழைக்கத்தக்க அவகாசம் நேராமையால் அவ்வரசன் 'இக்காரியம் நடந்தபின்பு அவர்கள் பிரியமான இவ்வார்த்தையைக் கேட்கலாகும்' என்று நினைத்து த்வரைப்பட்டாயினும் அவர்களை வரவழைக்க முயலவில்லை. தசரதமன்னவன் தான் வரவழைத்து வந்தவர்களுக்குத் தக்கபடி விடுதிகளைக் காட்டிப் பலவகை ஆபரணங்களையுங் கொடுத்துப் பூஜித்தபின்பு, தான் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு ப்ரஜைகளைப் பார்க்க வந்த ப்ரஜாபதியைப்போல அவர்களைக் கண்டனன். சத்ருஸைன்யங்களை அடக்கவல்ல மஹாவீரனாகிய அம்மன்னவன் உட்கார்ந்திருக்கப் பின்பு ஜனகமஹாராஜனும் கேகயமஹீபதியுந் தவிர உலகத்தில் மேன்மை பெற்ற மற்றை அரசர்களெல்லோரும் ஆஸ்தானமண்டபத்தில் புகுந்து அம்மன்னவனால் அளிக்கப்பட்ட அந்தந்த ஆஸனங்களில் அவ்வரசனுக்கு எதிரில் தானே அடக்கத்துடன் உட்கார்ந்தனர். அவ்வரசனால் வெகுமானஞ் செய்யப்பெற்றவர்களும் விநயத்தோடு கூடியவர்களும் அரசன் மொழியும் உரைகளைக் கேட்கும்பொருட்டு மெல்லமெல்ல ஸமீபத்திற்கு வந்து உட்காருகின்றவர்களுமாகிய பலவகை நகரங்களினின்றும் வந்த மன்னவர்களாலும் பலதேசங்களினின்றும் வந்த ஜனங்களாலும் சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்ட அந்தத் தசரதமன்னவன் தேவர்களால் சூழப்பட்ட மஹானுபாவனாகிய தேவேந்திரன்போல ப்ரகாசித்தனன். ஒன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமாபிஷேகத்தின் பொருட்டுத் தசரத மன்னவன் ப்ரஜைகளோடு கலந்து ஆலோசித்தலும், ப்ரஜைகள் அதற்குடன்படுதலும்.

பின்பு அந்தத் தசரதமஹீபதி, தன் கண்டத்வனி பேரிவாத்யம்போல முழங்கிக்கொண்டு கம்பீரமான அர்த்தங்கள் நிறைந்து நான்கு பக்கங்களிலும் பரந்த த்வனியுருப்பெற்றுத் தனது ப்ரபாவத்திற்கு அநுரூபமாகவும் மிருதுவாகவும் ஒப்பில்லாததாகவும் மாதுர்யம் நிறைந்ததாகவும் பெருமை பொருந்தியதாகவும் சப்திக்க, தான் மேகத்தை நிகர்த்து, ஸபையிலிருப்பவர் அனைவர்க்கும் எதிர்முகமாகி மிகவும் ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்கவல்ல ஹிதமான வாக்யத்துடன் ஸ்பஷ்டமாக அரசர்கள் அனைவரையும் நோக்கி இங்ஙனம் உரைத்தனன்: 'ஸபையீர்களே! மிகுந்த விஸ்தாரமுள்ள இந்த ராஜ்யத்தை எனது பூர்விகர்களாகிய ரகுமஹாராஜா முதலிய அரசர்கள் தாம் பெற்ற பிள்ளையைப்போல மிகுந்த ப்ரீதியுடன் பாதுகாத்து வந்தார்களென்பது உங்களுக்குத் தெரியவருமல்லவா? அவர்களது வம்சத்திற் பிறந்த நானும், அந்த இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவர்களாகிய அரசர்கள் யாவரும் ஸுகமாக ரக்ஷித்துக்கொண்டு வந்தது பற்றி ஸுகத்துக்கே உரியதாயிருக்கின்ற இந்த ராஜ்யத்துக்கெல்லாம் இப்பொழுதும் ஸுகம் உண்டாகும்படி விரும்புகின்றனன். பூர்விகர்களாகிய அரசர் நடந்த மார்க்கத்தின்படியே அநுஸரித்து நானும் ஜாகரூகனாகி எப்போதும் ஏமாறுமல் எனது சக்திக்கு உரியபடி ப்ரஜைகளைப் பாதுகாத்து வந்தனன். எதிரில்லாத பராக்ரமத்துடன் ச்வேதச்சத்ரந் தரித்துக் கிழத்தனம் வரையிலும் ஏகாதிபத்யத்துடன் ராஜ்யஞ் செய்து, உலகத்திற்கெல்லாம் நியமத்துடன் ஹிதத்தைச் செய்துகொண்டு வந்தேனாகையால், அந்த

420 தசரதன ராமாபிஷேகததைபபறறி பரஜைகளுடன
கலநதாலோசிததல

வெள்ளைக்குடையின் கீழிலிருந்தானே காலங்கடக்கப்பெற்று எனது சரீரமானது கிழத்தனம் அடைந்துவிட்டது. பல ஆயிரமாண்டுகள் ஆயுளைப் பெற்று ஜீவித்திருந்த எனது சரீரமானது இப்பொழுது ஜீர்ணமாய்விட்டது. நான் கிழவனாய்விட்டேன். ஆகையால் இனி ச்ரமப்பட முடியாதிருக்கின்றனன். ஆனதுபற்றி நான் இளைப்பாற விரும்புகின்றனன். உலகத்தில் தர்மத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் பாரம் கேவலம் எளிதில் நிறைவேற்றக் கூடியதன்று. அரசர்களின் பராபவமாகிய சௌர்யாதிகளைப் பெற்றே அதற்கு முயலவேண்டும். இந்திரிய நிக்ரஹம் இல்லாமற் போகுமாயின், அப்படிப்பட்ட பராபவங்களுடையவர்க்கும் அது பரிக்கமுடியாதிருக்கும். அநேக ஸாதனங்களைக் கொண்டே நிர்வஹிக்கவேண்டியிருப்பதால் அது மிகவும் பெருமை பெற்றது. நான் அப்படிப்பட்ட பாரத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு வந்ததனாலே மிகவும் ஓய்ந்திருக்கின்றனன். இங்ஙனம் ஓய்ந்து முதிர்ந்திருக்கிற நான் ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் குமாரனை நியமித்து, அந்தரங்கர்களாகிய இந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் யாவரும் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று இளைப்பாற விரும்புகின்றனன். எனது மூத்தகுமாரனாகிய ராமன் பராக்ரமத்தில் இந்திரனுக்கு ஒப்பாயிருப்பவன்; சத்ருபட்டணங்களை வெல்லுந்திறமுடையவன்; எல்லாக்குணங்களாலும் எனக்கொப்பாகவே பிறந்திருக்கின்றனன். தார்மிகசிரோமணியும் புருஷர்களில் தலைவனுமாகிய புஷ்யநக்ஷத்ரத்துடன் கூடிய சந்திரனைப்போல மிதமின்றிப் ப்ரகாசிக்கின்ற அந்த ராமசந்திரனை ஸந்தோஷத்துடன் யௌவராஜ்யத்திற்கு நியமிக்க விரும்புகின்றனன். [1]மூவுலகங்களும் பல

1 இதற்கு மூலம்—

'அநுரூபஸ் ஸ வை நாதோ லக்ஷ்மீவான் லக்ஷ்மணாக்ரஜ꞉
த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்'

இதன் விசேஷார்த்தம்—(ஸ꞉) அந்த ராமன், (அநுரூபோநாத꞉) ஸஹஜஸ்வாமி, மற்றை எல்லோரும் காமாநுகுணமாக ஸ்வாமிக

நாதர்களையுடையவையாயினும், யாதொருவனை ப்ர்புவாகப்பெற்றுச் சிறந்த நாதனையுடையனவாகுமோ, அப்படிப்பட்ட மஹாதேஜஸ்வியும லக்ஷ்மியைப பெருகசசெய்யுந

ளாவா, ஆகையால ஔபாதிக ஸவாமிகள (அதாவது— ஒரு நிமித்தத்தைப்பற்றி ஸவாமித்வம பெற்றிருப்பாாகள) ராமன் ஸவதஸஸித்தமான ஸவாமியாயிருப்பவன, அன்றியே (அநுரூபஃ) அனுகதமாகிய (எலலாவற்றையும அனுஸரித்த) ரூபத்தையுடையவன. எலலாவற்றிலும வயாபித்திருப்பவன அன்றியே (அநுரூபஃ) அநுபரவிஷ்டமான (தனனால உடபுகப்பெற்ற) உருவங்களையுடையவன எலலாப பதாாத்தங்களிலும உட்புகுந்து அந்தாாதமாவாகி யிருப்பதுபற்றி எலலாவற்றையும தனககுச சரீரமாகககொணடவன (அநுரூபஃ-அநுஸ்யூதரூபஃ) தனனிடத்திற பொருந்தியிருக்கிற பலவகை ரூபஙகளையுடையவன பர வ்யூஹ விபவ அநதாயாமி அாசசாவதாரஙகளாகிய பலவகை ரூபஙகளையுடையவன அன்றியே (அநுரூபஃ-அ-உரூபஃ) உ-என்றால சிவன உரூபனென்றால சிவனைபபோன்ற உருவத்தையுடையவன. அனுரூபனென்றால சிவனைபபோன்ற உருவமற்றிருப்பவன். சிவனைபபோல விரூபாக்ஷனலலன, செநதாமரைக கணணன (விநாயஃ) (வி) பக்ஷிகளுககு (நாயஃ) மேலாகிய ஹமஸம (விநாயஸயாயம வைநாயஃ) ஹமஸத்தோடு ஸமபந்தமுடையவன. ஹமஸத்தை வாஹனமாகக கொணட பரஹமதேவன. (ஸவைநாயஃ) அந்த பரஹமதேவனோடு கூடியவன (நாபிகமலத்தில பரஹமாவைப பரித்திருப்பவன) அன்றியே (விநாயஃ) பக்ஷிகளுக்குத் தலைவனாகிய கருடன (விநாயஸ்யாயம வைநாயஃ) அந்தக கருடனோடு ஸமபந்தமுடையவன கருடவாஹனனெனனக நாதனுககைககு ஹேது சொலலப்படுகின்றது (லக்ஷ்மீவாந) லக்ஷ்மீதேவியையுடையவன லக்ஷ்மீதேவியைப பத்தினியாகவுடையவன ஸ்ரீயஃபதித்வம வேதாநதஙகளில பரத்வத்திறகு ஸூசகமாகச சொலலபபடுகின்றது. அஙஙனம பரத்வமுடையனாயிருப்பதுபற்றி இவன நாதனாகத் தகுபி (லக்ஷ்மணாஶ்ரஜஃ) இஙகு லக்ஷ்மண சபதத்தால கைஙகாயலக்ஷ்மி அமைநதவாகள மாத்திரம சொலலபபடுகின்றனா. அகராஜன என்கையால கைஙகாயத்தில மன்றிய ஆசரிதாகளுககுத் தமபிககுத தமையன்போல ஸ்வாதீனமாயிருப்பவனென்று ஆசரிதபாரதந்தாயம தோற்றுகின்றது. வேதாந

தனைையுள்ள லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனுமாகிய ராம னே உங்களுக்குத் தகுந்த நாதன். வெகுகாலமாக நீ ஏன தரித்திருந்த இந்தப பூமிபாரத்தை எனது ஜ்யேஷ்ட

தங்களிற கூறப்படுகிற பதனீவிசிஷ்டத்வம் (பதனியாகிய ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியோடு கூடியிருக்கை) (லக்ஷ்மீவான்) என்று சொல்லப்பட்டது. (லக்ஷ்மணஶ்ரீ ரஜ:) என்பதனால பரிஜனங்களோடு கூடியிருக்கையும் இங்குச் சொல்லப்பட்டது. பரஹ்மருத்ராதிகளும் நாதாகளென்று பரஸித்தி பெற்றிருக்க இவன் தகுந்த நாதனென்பது எப்படி? என்னில்—சொல்லுகிறார்—(த்ரைலோக்யமபி) மூவுலகங்களும் அன்றியே— நித்யம் அநித்யம் நித்யாநித்யம் என்று மூன்று வகைப்பட்டிருக்கிற ஸமஸ்த லோகங்களும் (யேந நாத்யே) ஏந்த நாதனால், இவனுடைய நாதத்வம் நித்யமென்று தோற்றுகிறது (நாதவத்) நாதனையுடையது இப்படிச் சொல்வதனால இந்த்ராதிகளின் நாதத்வம் அநித்யமாகையால அவர்கள் நாதரன்றென்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது (நாதவத்தரம்) சிறந்த நாதனையுடையது இதனால ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ஸாமான்யமாக நாதாகளே யன்றி சிறந்த நாதாகளாகமாட்டாாகளென்பது தெரியவருகின்றது எனெனில— 'யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:, புநஸ்த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாந்தி ஶுஶ்ரும' (நான்முகன் பலவாயிரங் கோடியுகங்களாக விஷ்ணுவை ஆராதித்து மூன்று லோகங்களுக்கும் தான் அதிபதியா யிருக்குமதிகாரத்தைப் பெற்றான்)என்றும், 'மஹா தேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ' (மஹாத்மாவாகிய சிவன் ஸர்வமேத மென்னும் யாகத்தில ஆத்மஹோமம் செய்து பரமாத்மாவாகிய விஷ்ணுவை ஆராதித்த தேவாகளுக்கு தேவனாயிருக்குந் தன்மையைப் பெற்றனன்)என்று விஷ்ணுவின அனுக்கிரகத்தினால ப்ரஹ்மருத்ராகள் நாதராயினரென்று கூறப்பட்டது ஆகையால மூன்று லோகங்களும் அவர்களால நாதனையுடையவையாகுமேயன்றி, நாதவத்தரங்களாகா விஷ்ணுவினாலேயே நாதவத்தரங்களாகின்றன (நாதவத்தரம்) என்கையால ரக்ஷகனுடைய பெருமையைப் பார்க்கிலும் ரக்ஷ்யத்வம் சுருங்கி யிருக்குமென்று தோற்றுகின்றது ரக்ஷகனுடைய பரிப்பே அதிகமாயிருக்குமென்றபடி.

குமாரனாகிய ராமனிடத்தில் இறக்கிவிட்டு, இப்பூமிக்கு இப்படிப்பட்ட நன்மையை உண்டாக்கச்செய்து, இவ்வருத்தந் தீர்த்திருக்கலாமென்று எண்ணுகின்றேன். ராஜ்யபாரத்தினால் ஓய்ந்து முதிர்ந்திருக்கின்ற எனக்கு இந்த ராமனை அபிஷேகஞ்செய்ய நினைத்த காரியம் தகுந்த ப்ரயோஜனத்தை விளைவிக்கவற்றாயிருப்பினும், நான் இதை நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்யத் தொடங்கினேனென்று உங்களுக்குத் தோற்றியிருப்பினும் இதைச் செய்ய நீங்கள் எனக்கு அனுமதி கொடுப்பீர்களாக. இது எனக்கு அனுகூலமாயிருக்குமாயினும் இதை விட்டு நான் மற்றொன்றை எப்படிச் செய்யலாகும்? உங்களனுமதியின்றி நானாக க்ரமமாக எதைத்தான் செய்ய நேரும்? 'எனக்கு எது ப்ரியமோ, அதைச் செய்யலாம்' என்பீர்களாயின், ராமனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும் விஷயத்தில் எனக்கு ப்ரீதி உண்டு; ஆயினும் மற்றொரு ஹிதம் உண்டாயின், அதை ஆலோசித்துச் சொல்வீர்களாக. பக்ஷபாதத்துடன் கூடிய நான் செய்யும் ஆலோசனையைக்காட்டிலும் பக்ஷபாதமில்லாத மத்யஸ்தர்கள் செய்யும் ஆலோசனை வேறுபட்டு அதிசயித்தேயிருக்கும். அது யுக்திப்ரதியுக்திகளையிட்டு விசாரஞ்செய்ய நேரப்பெற்று மேலான பொருளடக்க முடையதாயிருக்கும்' என்றிவ்வாறு தசரத மன்னவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அரசர்கள் அனைவருங் கேட்டு, மழையைப் பெய்யும் மேகத்தைக் கண்டு மயில்கள் ஸந்தோஷங்கொண்டு 'கேகா' என்று சப்திப்பதுபோல, அந்தத் தசரதமன்னவனைக் கொண்டாடினர். அந்த ஸபையிலுள்ள ஜனக்கூட்டம் அனைத்தும் அவ்வரசன் மொழிந்த வார்த்தைக்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து 'மேல்மேல்' என்று உரப்புடன் கோஷிக்கையில், அந்த அழகான த்வனியானது, அவர்களது ஸபே

ஹத்தை. வெளிக்தோற்றுவித்துக்கொண்டும், ப்ரதித்வனிகளை மேலெழச்செய்துகொண்டும் அவ்வாஸ்தானமண்டபத்தின் விமானத்தைக் குலுங்கச்செய்வதுபோல மேற்கிளம்பிற்று. 'தனக்குக் கிழத்தனம் வருங்காலத்தில் யுவராஜனை ஸ்தாபித்துக்கொடுப்பது அரசர்களுக்குரிய தர்மமும், ப்ரஜைகளுக்கு ப்ரயோஜனத்தை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கவற்றும்' என்று அறிந்து மொழிந்த அந்தத் தசரதமன்னவனது அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, வஸிஷ்டர்முதலிய ப்ராஹ்மணர்களும், அரசர்களும் பட்டணத்திலுள்ளவர்களும், பக்கத்துத் தேசத்தினின்றும் வந்தவர்களுமாகிய ப்ரஜைகளுடன்கூடி யுக்தாயுக்தங்களை விசாரித்து ஆலோசித்து, எல்லோரும் ஐகமத்யம் பெற்றுத் தந்தமது மனத்தில் தனித்தனியே நிச்சயித்துக்கொண்டு அந்தத் தசரதமன்னவனைப் பார்த்து 'மஹாராஜரே! நீர் பல ஆயிரமாண்டுகள் பிழைத்து முதிர்ந்தவராயிட்டீர் ஆகையால் ராமனை இளவரசனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வீராக. [1]நாங்கள், நீண்ட புஜதண்டங்களையுடையவனும் மிகுந்த பலமுடையவனும

1 இதற்கு மூலம்—

'இச்சாமோ ஹி மஹாபாஹும் ரகுவீரம் மஹாபலம்,
கஜேந மஹதா யாந்தம் ராமம் சத்ராவ்ருதாநநம்' என்று

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— நான் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வதை ஏன் விரும்புகின்றீர்கள்?" என்று ராஜன் வினவினதாகக்கொண்டு நாங்கள் ரக்ஷணத்தினபொருட்டு ராமாபிஷேகத்தை விரும்பவில்லை ராமன் குமாரனாயிருக்கும்பொழுது உள்ள அழகைக் கண்டனம் இனி பட்டாபிஷேகங்கொண்டருளும்போது உண்டாகும் அழகைக்கண்டு அனுபவிக்க அபிஷேகத்தை ஆசைப்படுகின்றனமென்று ஜனங்கள் சொல்லுகின்றனர்.— (இச்சாமஃ) நீ கட்டின பட்டம் முதலியவற்றோடு கூடியிருக்கையில் காண விரும்புகின்றனம். (இச்சாமஃ) இச்சைமாத்திரமே எங்களுக்க

ரகுகுலதிலகனுமாகிய ராமன் பெரியதொரு பட்டத்து யானையின்மீது ஏறிக்கொண்டு வெளுத்த குடையின் நிழலில் முகம் மறைந்ததும் மறையாததுமாக வந்துகொண்டிருக்கையிலன்றோ? காணவிரும்புகின்றனம்' என்றனர்.

ருள்ளது; காரியத்தை நிறைவேற்றுவது உன்னுடையதன்றோ? (இச்சாமஃ) எங்களுக்கு ஆசையிருக்கின்றது, ஆயினும் 'ஸ்ரேயாம்ஸி வஹுவிக்நாநி' என்கிறபடியே நன்மைக்கே பலஇடையூறுகள் உண்டாகுமாகையால் நாங்கள் விரும்புகிற நன்மை இடையூறின்றி நடந்தேறுமோ? நடந்தேறாதோ? தெரியவில்லை (இச்சாமஃ) அபிஷேகத்திற்கு இடையூறுகள் உண்டாகுமோ? உண்டாகாமற் போகுமோ? எங்களாசைக்கு யாதோரிடையூறும் உண்டாகாதன்றோ? மேலும்அழகான வஸ்துவைப்பார்க்க ஆசைப்படுவது லோகஸித்தமேயன்றோ? (இச்சாமஃ) நீ எல்லாவிதத்திலும் குறையின்றி ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்ததுபற்றி வாயாற் சொல்லலாகாதென்று மனத்திலேயே ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனம், இப்பொழுது உனது அபிப்ராயம் தெரியவந்ததனால் ஆசைப்படுகிறோம் என்று ஸ்பஷ்டமாக வாயாற் சொல்லுகின்றனம் (இச்சாமஃ) இப்படிமையால் சிலர்க்கு விருப்பமுண்டாகிச் சிலர்க்கு விருப்பமில்லையென்பதின்றி இருந்ததே குடியாக எல்லோரும் விரும்புகின்றனமென்று தோற்றுகிறது (ஹி) இவ்விருப்பம் உலகத்தில் உள்ளவர் அனைவர்க்கும் உண்டென்பது ப்ரஸித்தமே இது எல்லோர்க்கும் உண்டென்பது (ஜநகோஷோ மஹாநபூத்) என்றும் (விமாநங் கம்பயந்நிவ) என்றும் நாட்டார் பண்ணின ஆரவாரத்தில் கோபுரக் குலைந்த உனது மாளிகைகளிலும் விமானங்களிலும் காணும்படியன்றோ இருக்கின்றது (ஹி) நீ நாதனாயிருக்கும்பொழுதே ராமனை இப்பூமிதேவி நாதனாக விரும்பி ஸ்வயம்வரஞ் செய்து மாலையிட்டபோதே இவ்விஷயம் நீ அறிந்திலையோ? (மஹாபாஹும்) நீண்ட புஜங்களையுடையவன். அவனது பாஹுபலத்திற்கு இப்பூமியைப் பரிபாலனஞ்செய்வது எவ்வளவு? மஹாபுருஷலக்ஷணமன்றோ? மஹாபாஹுவாயிருக்கை (ரகுவீரம்) 'தீநாநுகம்பநேநராகவஃ' (ராகவனாதரித்தாக நீத்தானத்தினால் வெகுமதிப்பவன்) என்று ப்ரஸித்திபெற்ற ராகவன் (ரகுவீரம்) ரகுவம்சத்தவர்களைக்காட்டிலும் தார்மிகனாயிருப்பவ

இங்ஙனம் ஸபையிலுள்ளவர்கள் சொன்ன வார்த்தை
யைக் கேட்டுத் தசரதமன்னவன் அவர்களது மனத்தி
லுள்ள ஸந்தோஷத்தைத் தெரிந்துகொண்டும் அதை
அறியாதவன்போல் அபிநயித்து அவர்கள் வாயாற்றனே

ன (மஹாவலம்) மஹாபலமுடையவன் திடமான ப்ரதிஜ்ஞையுடை
யவன் ப்ரதிஜ்ஞை தவறாதிருக்குமென்னும் தனது விரதத்தில்
திடமாக ஊன்றியிருப்பவன் (மஜேந) யானையினால் சத்ருஞ்ஜயமெ
ன்னும் பேர் பெற்ற பட்டத்து யானையின்மீது ஏறிக்கொண்டு
அபிஷேகத்தின் பொழுது நீ கொடுத்த கிரீடம் பட்டபந்தம் முதலிய
வை யானையின்மீதேறினன்றே எங்களுக்குப் புலப்படும், தோ முதலி
யவற்றில் ஏறுமாயின் அவை எங்களுக்குத்தோற்ற (மஹாதாமஜேந)
ராமன் மஹாகஜம்போல நடக்கவல்லவனாகையால் அவனது நடை
யைப்போன்ற நடையுடைய மஹாகஜமாகிய சத்ருஞ்ஜயத்தின்மீது
ஏறிக்கொண்டு (ஆயாந்தம்) மஹாவீதிகளில் வீட்டுவாசல்தோறும்
வருகையில் (ஆயாந்தம்) 'ஏகஸ்ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத' (மதுரமான
பதார்த்தத்தை ஒருவனுகப் புசிக்கலாகாது) என்கிறபடியே அவன்
வீதியில் வரும்போது நாங்கள் மாத்திரமேயன்றி எமது பிள்ளைகள்
பெண்டுகள் முதலியவர்களோடு காணவேணும் (ராமம்) ஸௌந்தா
ர்யத்தினால் ஜனங்களின் மனத்தைக் களிக்கச்செய்யவல்ல ராமனை
(ஊத்ராவ்ருதாநநம்) த்ருஷ்டிதோஷம்வாராதபடி குடையினால் மறைக்
கப்பட்ட முகத்தையுடையவன் குடையினால் முகம்கொஞ்சம் தென்
பட்டுக்கொண்டு கொஞ்சம் தென்படாமலிருப்பதனால் முகமெல்லாம்
பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையை உண்டுபண்ணுகின்ற ராமனை.
அன்றியே- காற்றிலும்வெயிலிலும்பட்டு வாடாமலிருக்கும்படி அந்தர
ங்கர்களாகிய நண்பர்களால் பூசக்ரக்குடையைக்கொண்டு மறைக்கப்ப
ட்ட முகத்தையுடையவன் அன்றியே— 'ஏகச்சத்ராம் மஹீம் ஹுங்
க்தே' என்று ஸாமுத்ரிகத்திற் சொல்லியபடி ஒரே நீதியுடன் வட்ட
மாகிய குடைபோன்று விசாலமான சிரஸ்ஸை யுடையவனென்று
தோற்றுவிப்பதும் மஹீபாலர்கள் யாவரும் இவனது தடையின்றிய
கட்டளைக்குட்பட்டிருப்பவர்களென்றுரைப்பதுமாகி வெளுத்த பெ
ருங்குடையினால் மிகவும் அழகுபொருந்தி விளங்குகின்ற முகத்தையு
யவன் (ரவூவீரம்)என்பதனால் யானையின்மீதேறி யுட்காரும்பொழு

அதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று விரும்பி அவர்களைப் பார்த்து 'ஓ மன்னவர்களே! [1]நான் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் வார்த்தையைச் சொல்லக் கேட்டவுடனே முன்பின் ஆலோசிக்காமல் ராமன் ப்ரபுவாகவேண்டுமென்று விரும்புகின்றீர்கள்; ஆனதுபற்றி இதில் எனக்கு ஸம்சயமாயிருக்கின்றது. நீங்கள் எதுக்காக ராமாபிஷேகத்தைப் ப்ரார்த்திக்கிறீர்களோ, அதை எனக்கு யதார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டும். நான் தர்மத்தைத் தவறாமல் பூமியைப் பரிபாலனஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், நீங்கள் இளமைப் பருவம் நீங்காத எனது குமாரனை யுவராஜனாகப் பார்க்க விரும்புகின்றீர்கள். இது எப்படி? என்னிடத்தில் அபராதம் யாது?" என்றனர். பின்பு அங்குள்ள அரசர்களும் பட்டணத்திலும் க்ராமத்திலும் வஸிப்பவர்களாகிய ஸகல ஜனங்களும்

துண்டான வீரப்விசேஷம் சொல்லப்படுகின்றது (மஹாவலம்) என்ற விதமே மதம்பிடித்த யானையையும் தருணீகாரஞ் செய்து ஏறிப் போகவல்லவனென்று தோற்றுகின்றது. (ராமம்) தன் ஸௌந்தர்யத்தினால் யானையை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பவன் (மதராவ்ருதாநநம்) தனது முககாந்தி வெள்ளத்தினால் எப்படியோ, அப்படியே குடையின் நுனி மறைப்பதனாலும் உண்டான ஸௌந்தர்யத்தை யுடையவன் இங்ஙனம் அபிஷேகத்திற்குப் பின்பு உண்டாகும் ஸௌந்தர்ய சோபை முதலியவற்றை வர்ணித்துச் சொல்வதனால் அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும் என்று ஜனங்களின் அபிப்ராயம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது

1 'நான் சொன்ன மாத்திரத்திலேயே நீங்கள் ராமனை ப்ரபுவாக விரும்புவதைக் கண்டால் ஹிம்ஸைக்குள்ளாகிய இந்தத் தசரதனை விட்டுத் தப்பி ராமன் கையில் எப்பொழுது போய்விழுவோம்' என்று நீங்கள் முறையிட்டுக் கொண்டிருந்ததாகத் தோற்றுகின்றது. நீங்கள் இங்ஙனம் விரும்புவது— 'நான் பரிபாலனஞ் செய்வது சரியல்லவென்றோ? அல்லது—ராமன் என்னைக்காட்டிலும் குணாதிகனென்றோ?'— என்று தெரியாமல் ஸந்தேகப்படுகின்றேன்' என்று தசரதன் கருத்து.

மஹாநுபாவனாகிய அம்மன்னவனைப் பார்த்து 'மஹீபாலரே! [1] உமது புதல்வனுக்குக் குணங்கள் பல வுண்டு.

---

2 இதற்கு ச்லோகம்—

'ப ஹவோ ந்ருப கல்யாண குணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(ந்ருப) மனுஷ்யர்களைப் பரிபாலிப்பவனே! இந்த ஸம்போதனத்தினால் தசரதனுக்கும் ராமனுக்கும் உள்ள தாரதம்யம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது உனக்கு மனுஷ்யர்களைப் பரிபாலனஞ்செய்யுங் குணமொன்றுமாத்திரமேயுள்ளது, ராமனிடத்தில் கல்யாணகுணங்கள் பலவிருக்கின்றன (தே புத்ரஸ்ய) உன் புத்திரனுக்கு என்ற இதனால் ராமன் அங்ஙனம் பல குணங்கள் நிறையப்பெற்றிருக்கை உன் வயிற்றில்பிறந்தமை பற்றியே உண்டாயிற்று (குணா:) என்னும் பன்மையால் 'குணங்கள் பல' என்று விதித்திருக்கையில், மீளவும் (ப ஹவ:) என்றவிது 'இவை கணக்கிடமுடியா' என்று தோற்றுவிக்கைக்காக என்று தெரிய வருகின்றது (புத்ரஸ்ய குணா:) என்று பிள்ளையின் குணங்களென்று ஜன்மஸித்தங்களாகச் சொல்லுகையால் 'அவை ஸ்வாபாவிகங்கள்' என்று தெரிவிக்கப்பட்டன (கல்யாணா:) ஸமஸ்த ஹேயங்களுக்கும் விரோதிகளாயிருப்பவை தாங்கள் சுபங்களாயிருக்கை மாத்திரமேயன்றித் துஷ்டங்களானவற்றைச் சேரவொட்டாமல் பரிஹரித்திருக்குந் தன்மை யுடையவை இங்ஙனம் ராமனுக்கு ஸ்வாபாவிகானவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணம் சொல்லப்பட்டது ஸ்வாபாவிக— ஸ்வபாவஸித்தங்கள் அனவதிகாதிசய— எல்லையற்ற மேன்மையுடையவைகள் அஸங்க்யேய— கணக்கற்றிருப்பவைகள் கல்யாண— ஸ்மஸ்தஹேயங்களுக்கும் விரோதிகளாயிருப்பவைகள் ஹேயம்-தோஷம் குணகணம்-குணஸமூஹம் [3]ராமனது குணங்களுக்குப் பரவசர்களாகி மெய்ம்மறந்து அபிஷேகஞ்செய்யச்சொன்னோமென்றிச் செய்யவேண்டுமென்று நினைவிட்டுச் சொன்னோமல்லோம் என்று ஜனங்களின் கருத்து

'தேவரே! சிறந்த குணங்களும் மிகுந்த புத்தியும் நிரம்பப் பெற்றுத் தேவர்களுக்கு கொப்பாகி விளங்கும் உமது புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய குணங்கள் சத்ருக்களுக்கும்

[1] இதற்கு மூலம்—

'ஸுணோ ஸுணவதோ தேவ தேவகல்பஸ்ய தீமத:,
பரிபாந்நஸ்ஸ்நாஸ்கஸ்த்ஸஸ்ந பரவக்ஷ்யாமோக்ஷ்யதாஸ்ஞ்யூர்ணு:'

[1]இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(ஸுணவதோ ஸுணாஃ) குணங்களையுடையவனாகிய ராமனது குணங்களை எனகையால்— குணங்கள் அவனிடத்தில் ஏறிட்டப்பட்டவையல்லவென்றும் ஸ்வபாவஸித்தங்களேயாயிருப்பவை யென்றும் தோற்றுகின்றது (தேவகல்பஸ்ய) தேவதைகளை நிகர்த்திருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானுடைய, எனகையால்— இப்படிப்பட்ட குணங்கள் ராமனிடத்தில் ஸ்மபாவிதங்களே(இருக்கத்தக்கவையே)என்று தோற்றுகின்றது (தீமத:) சிறந்த புத்தியுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய இதனால்— புத்திஜனிதமான ஜ்ஞானம் சொல்லப்பட்டது (ஸுணவத:) என்று குணங்களையுடையவனென்று சொல்லும் பொழுதே குணங்களில் ஒன்றாகிய ஜ்ஞானகுணமும் உண்டென்று சொல்லப்பட்டதன்றோ? திரியவும் (தீமத:)என்று அதைச் சொன்னது ஏதுக்காக என்னில் 'ப்ராஹ்மணர்கள் வந்தனர், வஸிஷ்டரும் வந்தனர்' என்னில்— ப்ராஹ்மணர்களில் வஸிஷ்டரும் உள்ளடங்கியிருக்கையில் மீளவும் அவரைச் சொன்னது எப்படி அவருக்கு ப்ராதான்யத்தை (தலைமையைக்) காட்டுமோ, அப்படியே இங்கும் ஜ்ஞானத்தைத் திரியவும் சொன்னது அதன் ப்ராதான்யத்தைக் காட்டுகைக்கேயாகையால் புனருக்தி (சொன்னதையே மீளவும் சொல்லுகை) இல்லை குணங்கள் (பரியாந்:) எனகையால் கல்யாணங்களாயிருப்பவையென்றும் (ஸகல ஹேயங்களுக்கும் விரோதிகளாயிருப்பவையென்றும்) (க்ருத்ஸ்நாஸ) எனகையால் கணக்கிடமுடியாதவையென்றும் சொல்லப்பட்டன (அத்ய) இப்பொழுது எனகையால்— இதுவரையில் நீ கேளாமையால் நாங்கள் சொல்லவில்லை இப்பொழுது கேட்டாயாகையால் சொல்லுகின்றோம் (ப்ரவக்ஷ்யாம:) ப்ரவசனஞ்செய்கின்றோம். ப்ரவசனஞ் செய்கையாவது— தன்னைக் கேட்டவர்களுக்குத் தெரியும்படி உபதேசஞ் செய்கை. இதனால் பகவானுடைய குணங்களை உபதேசிப்பதற்கு எல்லோரும் அதிகா

ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவைகளாயிருக்கின்றன. பின்னும் அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தரவல்லவைகளாகையால் யாவர்க்கும் ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றன. எங்கும் ப்ரஸித்திபெற்ற அக்குணங்களை நீ கேட்பதனால் சொல்ல வேண்டியதாக நேரிட்டதுபற்றி அவையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகின்றேன். கேட்பீராக; ராமன் அமானுஷங்களாகிய (மானிடவர்க்கு நேரிடவொண்ணாத) சௌர்யம் வீர்யம் முதலிய குணங்களில் இந்திரனுக்கு ஒப்பாயிருப்பவன்; எவ்விதத்திலும் வீணாகாத பராக்ரமமுடையவன்; இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்த அரசர்கள் யாவரிலும் மேலாயிருப்பவன்; உலகத்தில் ராமனொருவனே ஸத்புருஷனென்னலாகும். ஸத்யத்திலும் மற்றைத் தர்மத்திலும் மிகுந்த ஆஸக்தியுடையவன்; தர்மமும் அதற்குப் பலமாகிய ஸம்பத்தும் ராமனிடத்திலேயே நேராக நிலைபெற்றிருக்கின்றன. (அதாவது— மற்றொருவர் ஸஹாயமின்றி ராமனொருவனே அவைகளை நிர்வஹிக்கவல்லவன்.) அவன் ப்ரஜைகளுக்கு ஸுகத்தை விளைவிப்பதில் சந்திரனைப் போன்றவன்; பொறுமையில் பூமிக்கு நிகரானவன்; புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக்கு ஒப்பானவன்; பராக்ரமத்தில் தேவேந்திரனை நிகர்த்தவன்; ஸாமான்யமாயும் விசேஷமாயுமுள்ள தர்மங்களெல்லாம் உணர்ந்தவன்; தான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறாதிருப்பவன்; தர்மந்தவறாமல் தனது மேன்மையையும் பிறர் தாழ்ச்சியையும் பாராமல் ஒருநீராகக்

ரமுள்ளவர்களே, தெரிந்தவனிடத்தில் தெரியாதவன் கேட்கவேண்டியதே' என்று தோற்றுகின்றது. (ஸுரூணு) செவிகொடுத்துக் கேட்பாயாக. ராமனது குணங்களைக் கேட்பாயாயின் நிரதிசயானந்தத்தில் ஆழ்ந்து மெய்ம்மறந்து போவாயாகையால் எவ்விதத்திலாவது மனத்தை நிலைப்படுத்திக்கொண்டு ஊக்கத்துடன் கேட்பாயாக என்று கருத்து.

கலக்குந் தன்மையுடையவன்; குணங்களிலும் தோஷத்தையேறிடுந் தன்மையாகிய அஸூயையற்றவன், ஆச்ரிதர்களின் அபராதங்களைப் பொறுக்குந் தன்மையன். இவ்வளவேயன்றி அவன் கோபித்துக்கொண்டவர்களையும் மனவருத்த முற்றவர்களையும் குளிர்ந்த உரைகளால் மனந்தெளிவுபெறச் செய்யுந் திறமுடையவன், இன்ப பாகீமொழியுந் தன்மையன்; பிறர்செய்த உபகாரம் அணுவாயினும் அதைப் பெருமலையாக நினைத்திருப்பவன், இந்திரியங்களையெல்லாம் வென்றவன். ஆச்ரித ஜனங்களை விட்டுப்பிரியில் தரிக்கமாட்டாதிருக்குந் தன்மையுடையவன், யவராலும் ஸுகமாக அணுகத்தக்கவன். எவ்வித ஸங்கடங்கள் நேர்ந்தபொழுதிலும் நினைத்த காரியம் நிறைவேறுமவரையில் மனந்தளராதிருப்பவன், என்றும் ஒழியாத ஸாமர்த்தியமுடையவன், ஆச்ரிதர்களுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருப்பவன், பொறாமையற்றவன்.[2] அவன் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியங்களும் ஸத்யங்களுமாகிய உரைகளை

---

1 இதற்கு மூலம்—

‘ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம் ஸத்யவாதீ ச ராகவ꞉,
பஹுச்ருதாநாம் வ்ருத்தாநாம் ப்ராஹ்மணாநாமுபாஸிதா

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— (ஸத்யவாதீ ச ப்ரியவாதீ ச) ஸத்யத்தையே உரைப்பவனாயினும் ‘ஸத்யம் ப்ரூயாத் ப்ரியம் ப்ரூயாந் நப்ரூயாத் கிஞ்சிதப்ரியம்’ என்கிறபடியே கேவல ஸத்யத்தையேயாவது கேவலம் ப்ரியத்தையேயாவது சொல்லாமல் ஸத்யமும் ப்ரியமுமாகியவற்றையே சொல்பவன். சாகாரத்திலுல ப்ரியமாயினும் அஸத்யமாயிருப்பின் அதைச் சொல்லமாட்டானென்று தோற்றுகின்றது. (ப்ரியவாதீ) வெயிற்காலத்தில் ஒடுக்கத்திலுற்ற பிளந்த நிலத்தில் நன்கு மழையைப் பெய்யும் மேகத்தைப்போல் மிகவுங் குளிர்ந்த உரைகளை உரைப்பவன். இவ்வித உரைகள் அந்தப்புரஸ்த்ரீகளிடத்திலும் தாய் தந்தைகளிடத்திலும் வஸிஷ்டர் முதலிய பெரியோர்களிடத்திலும் மாத்திரமேயன்றி, (பூதாநாம்) ஸா

உரைக்குந் தன்மையன்; சாஸ்த்ரங்களில் மிகவும் ஆராய்ச்சிபெற்றுப் பெருமையுமமைந்த ப்ராஹ்மணர்களைப் பணி

மானயமாக ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்திலும் அவ்வித உரைகளை உரைப்பவன் (ஸத்யவாக்ச) எல்லோர்க்கும் ப்ரியத்தை மாத்ரமேயன்றி ஸத்யத்தையுமுரைப்பவன் ப்ராணிகளுக்கு ஹிதங்களும் ப்ரியங்களுமாகியவற்றையே உரைப்பவன் (ராகவ:) ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவன் ரகுமஹாராஜர் ஸம்வாதம் முதலியவற்றில் ப்ரியங்களும் ஸத்யங்களுமானவற்றையே உரைப்பது ரகுவம்சத்திற் பிறந்தார்க்கு ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றது ஆகையால் இங்ஙனம் பேசுவது அந்த வம்சத்திற்குரிய தர்மமேயென்று தெரிய வருகின்றது. இங்ஙனம் பேசவேண்டுமென்கிற எண்ணம் கேவலம் புஸ்தகங்களைத் தானே படித்ததனாலாவது, தன்னைத் தான் பண்டிதனாக நினைத்ததனாலாவது உண்டானதன்று. (ப்ஹுச்ருதாநாம்) பல ஆசிரியர்களிடத்தில் பல சாஸ்த்ரங்களைப் பலவாறாகக் கேட்டுத் தெளிந்தவர்களும், (வ்ருத்தாநாம்) சீலத்திலும் வயதிலும் பெரியோர்களாகிய, (ப்ராஹ்மணாநுபாஸிதா) ப்ராஹ்மணர்களிருந்த இடந்தேடித் தானே சென்று அவர்கள் சொல்லும்படிக்கு, அவர்கள் காலும் தன்னுடைய தலையுமாக அனுவர்த்தனஞ் செய்ததனாலுமுண்டானது. அன்றியே— இங்ஙனம் பேசுவதற்குரிய குணங்களைப் பெற்றிருக்கின்றோமென்று இறுமாந்திருப்பானோ? என்னில்—அதில்லை தனக்கு உண்டான குணஸம்ருத்திக்கு த்ருப்தி அடையாமல் மேன்மேலும் ஜ்ஞானம் ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு, (ப்ஹுச்ருதாநாம்) ஜ்ஞானவான்களின் இருப்பிடந்தேடிச்சென்று, பல புஷ்பங்களிலிருந்து ஸாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வண்டுகளைப்போல பலபேர்களிடத்தினின்றும் ஜ்ஞானஸாரம் பெற்றவர்கள் (ப்ராஹ்மணாநுபாஸிதா) 'ஸா வித்யா யா விமுக்தயே' (மோக்ஷத்தின் பொருட்டுக்கற்கப்பட்ட வித்தையே வித்தை) என்கிறபடி ப்ரஹ்ம வித்யாநிஷ்டர்களையன்றி 'வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்' என்கிறபடியே செருப்புக்குத்தத்தக்கற்ற வித்தையோபாதி நிஷ்பலங்களாகிய வித்தைகளில் மனஞ்சென்றவர்களன்று. (உபாஸிதா) அவர்களிருப்பிடஞ் சென்று அனுவர்த்திப்பனேயன்றித் தனது மாளிகைக்கு அவர்களை வரவழைத்துக் கேட்பவனல்லன்

யும ஸவபாவமுடையவன. அஙஙனும பெரியோாகளைப பணிவதனால அவனுககு ஔதாாயம முதலிய் குணஙகளைப பறறி விளஙகிவரும கீாததியும, பராககிரமம முதலியவைகளால உண்டாகும புகழும, சதருககளை அடககுதறகுரிய ஸாமாதயமும ஒபபினறி மேனமேலும பெருகிவருகினறன. ராமனுககுத தேவாகளும அரககாகளும மனிதாகளும உபயோகஞசெயகிற அஸதரஙகள் யாவும நனருகத தெரியும. அவன நனகு வேதாததயயநஞசெயது வ்ரதங்களை ஆசரிதது ஸமாவாததனம பெறறவன. வேதங்களை அதன அஙகஙகளோடு கரமந தவறாமல அறிநதவன. அவன ஸஙகீததததில பூமியிலுளளவாயாவாககுந தலைவனாயிருபபான. அவனது மாதாபிதருவமசஙகள இரண்டும பரிசுத்தஙகளா யிருபபவை. வமசஙகளைபபறறியனறித தானாகவும அவன பரிசுததனாயிருபபவன். எவவித ஸஙகடததிலும அவன மனககலககம பெறுன. மிகுநத புததி அமைநதவன. தாமாாததஙகளை ஆராயநதுரைபபதில மிகுநத வலலமை அமைநதவாகளும எஙகும சிறபபுறறவாகளுமாகிய பராஹமணாகளால நனகு கறபிககப பெறறவன. அவன கராமஙகளுககாவது நகரஙகளுககாவது நனமையைக குறிததுப போர்புரிய நேருமபொழுது லக்ஷமணனுடன கூடிசசெனறு, வெற்றியைபபெருமல மீளவுமதிருமபுகிறதிலலை. இஙஙனம அவன யுததததினின்றும வெறறியைப பெறறுத திருமபி யானையினமேலாவது ரததததினமேலாவது ஏறிககொணடு பட்டணமவநது, எபபொழுதும பட்டணதது ஜனஙகளைத தனது பநது ஜனஙகளைபபோல பாாததுத் தகபபன தாமபதனியினிடம பிறநத பிளளைகளை விசாரிபபதுபோலவே ‘உமது குழநதைகள க்ஷேமமா? அகனிகாாயஙகள முதலிய செயகடனகள இடையூறினறி நடக

துவருகின்றனவா? உமது பார்யைகள் ப்ரீதியோடிருக்கின்றார்களா? வேலைக்காரர்களும் சிஷ்யர்களும் கட்டளை தவறாமல் நடக்கின்றார்களா?" என்று மிகுந்த பரிவுடன் எல்லோருடைய க்ஷேமத்தையும் க்ரமமாக விசாரிக்கின்றனன். மேலும், புருஷர்களில் சிறப்புற்றவனாகிய அம்மஹானுபாவன் எங்களைப் பார்த்து "பொழுதெல்லாம் உமது சிஷ்யர்கள் நீங்கள் கட்டளையிட்ட கார்யங்களைத் தடையின்றி உடனே முயன்று நடத்திக்கொண்டு உங்களைக் களிப்புறச் செய்கின்றார்களா?" என்று வினவிக்கொண்டிருப்பான். பின்னும் அவன் தனிகனென்றும் தரித்ரனென்றும் ப்ராஹ்மணனென்றும் சூத்ரனென்றும் எவ்வித பேதத்தையும் பாராமல் மனுஷ்யர்களில் எவனுக்காயினும் கஷ்டம் நேரிடுமாயின் 'ஐயோ! எனது பரிபாலனம் சரியாயிராமற் போனதுபற்றியன்றோ இவர்களுக்கு இப்படிப்பட்டவை ஸம்பவித்தன' என்று அவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் துக்கம் அடைந்திருப்பான். பின்னும், அவன் அவர்களுக்குப் பிள்ளை பிறப்பது முதலிய உத்ஸவங்கள் நேரிடுமாயின், அவ்வுத்ஸவங்களெல்லாவற்றிலும் தந்தை தம் பிள்ளைகளுக்குண்டான உத்ஸவங்களில் ஸந்தோஷிப்பதுபோல் தானும் அவர்களைக்காட்டிலும் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்திருப்பான். அவன் எவ்வித ஸங்கடங்கள் நேர்ந்தபோதிலும் ஸத்யத்தையே பேசுந்தன்மையுள்ள நல்ல வில்லாளி. பெரியோர்களைப் பணியும் ஸ்வபாவமுடையவன்; ஐம்புலன்களையும் அடக்கி நடத்துந்திறமுடையவன். அவன் யாரைப் பார்த்தபோதிலும் தானே முற்பட்டுப் புன்னகையுடன் பேசுந்தன்மையுடையவன்; ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தர்மத்தையே பின்சென்று எவ்வளவு கஷ்டங்கள் வந்தபோதிலும் அதைக் கைவிடாமல் தன்னைப் பற்றினவர்களுக்கு நன்மையையே நடத்துந்தன்

மையுள்ளவன். வீணைபேசுக்களிலும் விதண்டாவாதங்களிலும் அவனுக்கு எப்பொழுதும் விருப்பம் உண்டாகிறதில்லை. வாதஞ்செய்ய நேரும்பொழுது அவன் ப்ருஹஸ்பதியைப்போல் மேன்மேலும் யுக்திகளை உபந்யஸிக்கவல்லவன். அழகிய புருவங்களும் நீண்டு செவ்வரியோடிய கண்களும் பெற்று உலகங்கட்கெல்லாம் அழகியனாகிய அந்த ராமபிரானானவன், சாவுக்கும் பிறகாலியர்த்தௌர்யமும், தான் விகாரமொன்றுமடையாமலே பகைவரைப் பறந்தோட்டச் செய்யவல்ல வீர்யமும், யாவராலும் உட்புகமுடியாத சக்ரவ்யூஹம் முதலிய வ்யூஹங்களோடு கூடிய பலவகை ஸைன்யங்களைப் பெற்றவராகிய தேவாஸுரர்களையும் கணிசியாத மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் பகைவரை அடக்கவல்ல பராக்ரமமும் பொருந்தி, விஷ்ணுதேவனே இங்ஙனம் மானிடத்தன்மை பெற்று வந்தனனோ என்னும்படி விளங்குகின்றனன். பரஜைகளைப் பரிபாலிக்கும் விதம் அனைத்தையும் அவன் நன்கறிந்தவன். இந்த்ரியசாபலமின்றியிருப்பவன். அவன் ஒருவனே மூவுலகங்களையும் பரிபாலனஞ்செய்யவல்லவன். இனி இந்தப் பூமிமாத்ரத்தைப் பரிபாலிப்பது அவனுக்கு ஒரு விஷயமோ? அவன் கோபித்துக் கொள்வானாயின், கோபமுண்டாகச் செய்தவனைத் தொலைக்காமல் தணியான். அவனுக்கு ஒருவனிடம் அனுக்ரஹம் பிறக்குமாயின், அவனது கருத்தை யீடேறச் செய்யாமல் ஒழியான். ஆகையால் அவனது கோபமாயினும் அனுக்ரஹமாயினும் ஒருபொழுதும் வீணாகிறதில்லை. ந்யாயப்படி கொல்லவேண்டியவனைத் தவறாமல் கொன்றேவிடுகின்றனன். கொல்லத் தகாதவனிடத்தில் கோபித்துக்கொள்வதுமில்லை. எவன் விஷயத்தில் களிப்புறுகின்றனனோ? அவன் விரும்பியவற்றை யெல்லாம் மனக்களிப்புடன் கொடுக்கின

றனன்: ராமனது குணங்களில் சாந்தியே தலைமை பெற்றிருக்கும். பின்னும் அவரது குணங்கள் ஸமஸ்த ப்ரஜைகளும் ஆசைப்படத்தக்கவைகளாயிருக்கும் ஆனதுபற்றியே, அவை யாவர்க்கும் ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றன. வெயிற்காலத்து ஸூர்யன் கிரணங்களோடுகூடி ப்ரகாசிப்பதுபோல், ராமன் இப்படிப்பட்ட குணங்களோடு கூடி ப்ரகாசிக்கின்றனன். இங்ஙனம் குணஸம்ருத்தி அமைந்து, பராக்ரமத்தினால் பெருகின்ற எல்லாரிலும் அதிசயித்துத் திக்பாலகர்களை நிகர்த்திருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானைப் பூமியும் (பூமியிலுள்ள ஜனங்களும்) தமக்கு நாதனாகும்படி விரும்புகின்றதன்றோ? நீ செய்த பாக்யத்தினால் நன்மையை விளைவிக்கும்பொருட்டு இக்குமாரன் உனக்குப் பிறந்தனன். ரகுகுலத்திற்பிறந்த மஹானுபாவனே! உனது பாக்யத்தினாலன்றோ? இவன், மரீசியின் புத்ரராகிய காச்யபரைப்போல் புத்ரர்களுக்கு வேண்டிய குணங்களெல்லாம் பொருந்தியிருக்கின்றனன். தேவர்களும் அசுரர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் மற்றைத் தேசங்களிலுள்ள ஜனங்களும் மற்றைப்பட்டணங்களிலுள்ள ஜனங்களும் அந்தப்புரத்திலுள்ளவர்களும் அதற்கு வெளிப்பட்டவர்களும் நமது தேசத்திலும் பட்டணத்திலும் வஸிக்கிற ஜனங்களும் ஆகிய அனைவரும் எங்கும் கீர்த்திபெற்ற சீலம்பொருந்திய ராமனுக்குப் பலமும் ஆரோக்யமும் ஆயுஸ்ஸும் வளர்ந்துவரும்படி ப்ரார்த்திக்கின்றனர்.[1] வயது முதிர்ந்திருக்கிற ஸ்த்ரீகளும் யௌவனப்பருவம் நிரம்பிய பெண்களும், விரும்பியவற்றைப் பெ

1 இதற்கு மூலம்—
'ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யஶ்ச ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா:,
ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்தே யஶஸ்விந:'
இதற்கு விசேஷார்த்தம்— (ஸ்த்ரிய:) மிகுந்த காம்பீர்யமுள்ளவர்களாகையால் மனத்திலுள்ள அபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாக வெ

லலாங் கொடுப்பதுபற்றி எங்கும் புகழ்பெற்றிருக்கிற தேவர்களெல்லாரையும் காலையிலும் மாலையிலும் ராமனுக்கு

ளிப்படுத்தாத ஸ்தீகளும் இப்படிப்பட்டவர்களாயினும் ராமனிடத்தில் தமக்குள்ள ப்ரீதியை அடக்கி மறைக்கமுடியாமல் தேவதா நம ஸ்காரத்தினால் வெளிப்படுத்தினரென்று தோற்றுகின்றது. (வ்ருத்தாஃ) கிழவிகள். அவயவங்களில் பாடவமற்றவர்களாகையால் (பாடவம்-ஸாமர்த்யம்) சோம்பலுற்று எந்தக்காரியங்களிலும் ஆதரமற்றிருப்பவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயினும் ராமனிடத்திலுள்ள ப்ரீதியின் மிகுதியால் சுறுசுறுப்புற்று அவனுக்காகத் தேவதா நமஸ்காரஞ் செய்தனர் (தருணயஃ) யௌவனப்பருவம் பெற்றவர்கள் யௌவனமதமுடையவர்களாகையால் தகுந்த விவேகமற்றவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயினும் ராமனிடத்தில் தமக்கு உண்டான அதிக ப்ரேமாவேசத்தினால் அப்படிப்பட்ட புருஷனது நன்மைக்காகத் தேவதா நமஸ்காரஞ் செய்வது யுக்தமென்றறிந்து அங்ஙனஞ் செய்தனர் (ஸாயம் ப்ராதஃ) இது மத்யாஹ்னத்திற்கும் உபலக்ஷணம். மூன்று ஸந்த்யைகளிலுமென்றபடி (ஸமாஹிதாஃ) ஊக்கத்துடன் கூடியவர்களாகி ராமனது குணங்களுக்கு வசப்பட்டு மனப்பூர்வமாக அங்ஙனஞ் செய்தனரென்று ப்ரேமத்தின் மிகுதி தோற்றுகின்றது (ராமஸ்யார்தே) ராமனது ப்ரயோஜனத்திற்காக ராமனுக்கு நன்மை உண்டாகும்பொருட்டு தமது ப்ரயோஜனத்திற்காகவன்றென்று கருத்து (ஸர்வாந் தேவாந்) ஸமஸ்த தேவர்களையும் அன்பின் மிகுதியினால் மதியெல்லாம் கலங்கி மயங்கி— 'இந்தத் தேவதை உயர்ந்தது, இது தாழ்ந்தது, இது வேதங்களிற் சொல்லிய தைவம், இது ஸாமான்ய தைவம்' என்று தாரதம்யம் பாராமல் ஸகல தேவதைகளையும் நமஸ்கரித்தனரென்று அன்பின்மிகுதியினால் உண்டான கண்மூடித்தனம் தோற்றுகின்றது ராமனால் காக்கப்படும் தேவதைகளை ராமனைக் காக்கும்பொருட்டு நமஸ்கரிப்பது ப்ரேமாந்தத்வத்தின் கடைசியெல்லை (யசஸ்விநஃ) இது தேவர்களுக்கு விசேஷணம் விரும்பியவற்றைக் கொடுப்பதனால் புகழ்பெற்ற தேவர்களென்றபடி. ஸ்தீகளுக்கு விசேஷணமாயின— தேவதாந்தர நமஸ்காரம் ஸ்வரூபவிருத்தமாயினும் ராமனது நன்மைக்காகவாகையாலும், ராமனிடத்தில் உண்டான ப்ரீதியில் ஆழ்ந்திருப்பதுபற்றி உண்டாவ

நன்மை உண்டாகும்பொருட்டு மிக்க மனவுவக்கத்துடன்
வணங்குகின்றனர் மன்னவனே! அவர்கள் ப்ரார்த்தித்
துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமாபிஷேகமானது உனது அ
னுக்ரஹத்தினால் நிறைவேறுமாக. அரசர்களிற்றலை
வனே! கருநெய்தல் புஷ்பம்போல் கறுத்த நிறமுடையவ
னும் பகைவரையெல்லாம் பறந்தோடச் செய்யவல்லவனு
மாகிய உனது குமாரன் இராஜ்யஞ்செய்திருக்க நாங்காண்
போமாக. மஹாராஜனே! நீ விரும்பியவற்றையெல்லாம்
கொடுக்க வல்லவனன்றோ? தேவர்களுக்குத் தேவனாகிய விஷ
ணுவை நிகர்த்தவனும் உலகங்களுக்கெல்லாம் நன்மை
யைச் செய்ய முயன்றவனும் உலகத்திலுள்ள உதாரர்
கள் யாவரும் ஏத்தும் வணங்கும்படி மிகுந்த ஔதார்ய
குணம் அமைந்தவனும் உனது ஆசைக்குமாரனுமாகிய
ராமனை எங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்பொருட்டு மனக்
களிப்புடன் சீக்கிரமாக ராஜ்யபதத்தில் அபிஷேகஞ் செய்வி
ப்பது உனக்குத் தகுந்ததாயிருக்கின்றது. இரண்டாவது
ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸம்பாரங்களைச் சோதித்தல் }

அந்தச் சபையிலுள்ளவர் யாவரும் தாமரைமலர்
போன்ற தமது கைகளைக் கூப்பிச்செய்த நமஸ்காரங்
களையெல்லாம் அவ்வரசன் அங்கீகரித்து அவர்களை
நோக்கி ப்ரியங்களும் ஹிதங்களுமாகிய உரைகளைக்கொ
ண்டு 'நீங்கள் எனது மூத்தகுமாரனும் எனக்கு ப்ரீதியை
விளைவிப்பவனுமாகிய ராமனை யௌவராஜ்யத்தில் வீற

தொன்றுமையாலும் ஸ்வரூபவிருத்தமாகாது. ஆகையால் ஸ்வரூப
விருத்தமானவற்றைச் செய்தார்களென்றும் ஆயுஸ்ஸு அந்த
ஸதீகளுக்கில்லை யஶஸ்ஸே உள்ளதென்றபடி

றிருககுமபடி விருமபுகினறீரகள். இது எனககு மிகவும் ஸநதோஷமாயிறறு ஆ! எனது பாகயத்திறகு நிகருணடோ? இலலை' எனறு மொழிநது, அநதச சபையிலுள்ள பராஹமணாகளை இனிய உரைகளால் மேனமையபடுத்தி, அவாகள அருகிலிருநது கேடடுககொணடிருககுமபொழுதே, வஸிஷடரையும வாமதேவரையும ஸாாத்து [1] 'இபபொழுது வநதிருககிற இநதச சிததிரைமாஸமானது மிகவும அழகாகி ஆனநதததை விளைககினறது; இபபடிபபடட மஙகளகாரயஙகள செயவதறகுத தககபடி பரிசுததமாயிருககினறது; காடுகளும இபபொழுது புஷபிதது விளஙகுகினறன. ராமனுககு யௌவராஜயாபிஷேகஞ செயவதறகு வேணடியவறறையெலலாம ஸித

இதறகு மூலம—

'சைதரஸ்ஸ்ரீமாநயம மாஸஃ புணயஃ புஷபிதகாநநஃ'

இதறகு விசேஷாரததம—(சைதரஃ) சிததிரைமாஸம மறறவைகளைக காடடிலும ராமன எபபடியோ, அபபடியே மறறை மாஸஙகளைககாடடிலும இநதச சிததிரைமாஸமானது பரதானமா யிருககினறது (அயம் மாஸஃ) இமமாஸம நாம ராமாபிஷேகததைச செயய விருமபுமபொழுதே வநதிருககினற மாஸமெனறபடி (அயம்மாஸஃ) ராமனது அவதாரததிறகு ஹேதுவே அவனது படடாபிஷேகததிறகும ஹேதுவாயிறறு அதாவது—ராமன அவதரிததபோது நேரநதாற போலவே அவனது அபிஷேக ஸமயததிலும இநதச சிததிரைமாஸம நேரநததெனறபடி. (ஸ்ரீமாந) மேலின ஸௌகதனிதக கொடுபபதனால ராமன எபபடி யாவரககும ராஜாவாகி யிருககினறானோ? அபபடியே ஸௌகததைக கொடுபபதனால இமமாஸமும மறறை மாஸஙகளில மேலாயிருககினறது (புணயஃ) அழகாயிருககினறது (புஷபிதகாநநஃ) காடுகளெலலாம புஷபிககப பெறறது நகரம நமது பரயததனததிலேயே அலஙகாரஞ செயயபபெறறது, இது அபபடியனறித தனனைத தானே அலஙகரிததுக கொணடது அலலது ராமன ஸுவரணமயமான கிரீடந தரிககும ஸமயததில தானும புஷபகிரீடந தரிததது.

தப்படுத்தி வைப்பீர்களாக' என்றுரைத்தனன். இங்ஙனம்
அம்மன்னவன் மொழிந்து முடிக்கும்பொழுதே, 'வெகு
காலமாக ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற
நமது விருப்பம் நிறைவேறப்பெற்றதன்றோ!" என்று மிகுந்த
ஸந்தோஷம் அடைந்து அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும்
பெருங்கோஷமிட்டார். அந்த ஜனகோஷம் மெல்லமெல்
ல அடங்கிவருகையில், ஜனங்களுக்கு அதிபதியாகிய அந்
த தசரதமஹாராஜன் வஸிஷ்டமுனிமன்னவரையும்
வாமதேவரையும் பார்த்து 'மஹானுபாவர்களே! ராமன
து அபிஷேகத்திற்கு எந்தெந்தக் கார்யங்கள் செய்யவே
ண்டுமோ? அவைகளுக்கு எந்தெந்த உபகரணங்கள் வேண
டுமோ அவையெல்லாவற்றையும் இப்பொழுது அருளிச்
செய்யவேண்டும்' என்றனன். அரசன் மொழிந்த மொழி
யைக்கேட்டு அந்தணர் தலைவராகிய வஸிஷ்டர், வாமதே
வருடன் கலந்து, அம்மன்னவனெதிரில் கைகூப்பி
நின்றுகொண்டிருக்கும் ராஜகார்யத்தில் பழகிய ஸுமந்
த்ரன் முதலிய அதிகாரிகளைப் பார்த்து 'நீங்கள் ஸுவ
ர்ணம் முதலியவற்றையும், மற்றுமுள்ள ரத்னங்களையும்,
உபஹாரங்களையும், நெல்லு பயறு உளுந்து துவரை முத
லிய ஸமஸ்த ஓஷதிகளையும், வெளுத்த புஷ்பமாலைகளை
யும், பொரிகளையும், வேறுவேறாக கிண்ணங்களில் தேன்
களையும் நெய்களையும், வைதிகங்களுக்குரியபடி ஒருவரும்
உடுத்துக்களையாத புதியவஸ்திரங்களையும், ரதத்தையும்,
ஸமஸ்த ஆயுதங்களையும், சதுரங்க ஸைன்யத்தையும்,
சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தின யானையையும், விசிறிகளைப்
போல உபயோகப்படும்படியான இரண்டு வெண்சாமரங்க
ளையும், த்வஜத்தையும், வெள்ளைக் குடையையும், அக்னி
யை நிகர்த்து விளங்கும் நூறு பொற்குடங்களையும்,
பொற்கொப்பிகள் பூட்டின கொம்புகளையுடைய வருஷ

பத்தையும், அவயவங்களொன்றிலுங் குறையின்றி யெல்லாம் நிறைந்திருக்கிற புலித்தோலையும், ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும் பலபலவென்று ஸூர்யோதயமாகும்பொழுதே தசரதனது அக்னிஹோத்ர க்ருஹத்தில் கொண்டு வந்து சேர்க்கவேண்டும். இவையேயன்றி, மற்றும் சந்தனம், புஷ்பம் முதலிய மங்கள த்ரவ்யங்கள் யாவை யாவை வேண்டியிருக்கின்றனவோ? அவை யெல்லாவற்றையுங்கூட ஸித்தப்படுத்திவைப்பீர்களாக. ராஜக்ருஹத்தின் வாசற்படிகளிலும் பட்டணத்து வாசற்படிகளெல்லாவற்றிலும் நறுசந்தன ஜலங்களைத் தெளித்துப் பூமாலைகள் கட்டிக் குமுகுமென்று வாஸனை கமழும்படியான தூபங்களையும் போகட்டு நன்கு அலங்காரஞ்செய்யவேண்டும். ப்ராஹ்மணர்கள் கோடிகோடியாகக் கணக்கின்றி வந்தார்களாயினும் அவர்களுக்கு த்ருப்தியாகப் போதும்படி பாலுந்தயிரும் பெருகக் கலக்கப்பெற்ற மேலான அன்னங்களையும் ஸித்தப்படுத்தி வைப்பீர்களாக. அந்நம் ஸித்தப்படுத்தி வைத்து, நாளைத்தினம் காலையில் வரும் சிறப்புற்ற ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஸத்காரஞ்செய்து அவ்வன்னத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். பின்னும் அவர்களுக்கு நெய்யும் தயிரும் பாலும் பொரியும் புஷ்கலமாகத் தக்ஷிணைகளும் கொடுக்கவேண்டும். நாளைத்தினம் காலையில் ஸூர்யோதயமானவுடனே ஸ்வஸ்திவாசனம் நடக்கும். அதற்காகப் ப்ராஹ்மணர்களையெல்லாம் அழைப்பிக்கவேண்டும். அவர்கள் வந்து உட்காரும்படி ஆஸனங்களையும் ஸித்தப்படுத்தி வைக்கவேண்டும். வீடுகள் தோறும் கொடிமரங்கள் கட்டுவிப்பீர்களாக. ராஜமார்க்கமெங்கும் ஜலந்தெளித்து நனையச் செய்வீர்களாக. ராஜக்ருஹத்தில் முதற்கட்டில் அபிஷேகம் நடத்தும் ப்ராஹ்மணர்கள் நிறைந்திருப்பார்களாகையால், இரண்டாங்

கட்டில் நடுவர்களும் பாடகர்களும் தாஸிகளும் நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். அப்பங்களும் குழைக்கட்டைகளும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற மனிதர்களையும், தக்ஷிணை கொடுப்பவர்களையும், புஷ்பமாலைகளைத் தருமவர்களையும், தனித்தனியே அனுப்பி தேவாலயங்களிலும் நாற்சந்தி வீதிகளிலும் ராஜமார்க்கங்களிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களின் அருகிலும் நிறுத்தி, பிராஹ்மணர் முதலியவர்களுக்குத் தக்ஷிணைகளையும் பக்ஷணம் முதலியவற்றையும் கொடுக்கும்படி செய்யவேண்டும். ஸேவகர்கள் எல்லோரும் நீண்ட கத்திகளை இடையிற் கட்டிக்கொண்டு கவசங்களைத் தரித்து நிர்மலமான வஸ்த்ரங்களை உடுத்து ராமாபிஷேக மென்னும் மஹோத்ஸவம் நடக்கப்பெற்ற மஹாராஜ க்ருஹத்தின் வாசலில் ஸித்தமாய் வந்து சேரவேண்டும்' என்றனர். இங்ஙனம் கார்யங்களில் மிகவும் தேர்ந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணச்ரேஷ்டர்களாகிய அவ்விருவரும் அவ்விடம் தாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களை மந்திரிகளுக்கு ஆஜ்ஞாபித்து, தாஸீ பரிஜனுத்யர்களை வரவழைக்கை முதலான காரியங்களையும் அரசனுக்குத் தெரிவித்து நிறைவேற்றிய பின்பு, 'காரியங்களை யெல்லாஞ் செய்துவிட்டோம்' என்று மனத்தில் ஸந்தோஷம் உண்டாகப் பெற்று, உடம்பெங்கும் மயிர்க்கூச்சல் அடைந்து மேனியெல்லாம் அவ்வானந்தம் வழிய, அம்மன்னவனிடம் வந்து 'நீர் சொன்ன சொற்படி எல்லாவற்றையும் செய்வித்தனம்' என்றனர். பிறகு அந்தத் தசரத் சக்ரவர்த்தியும் ராமாபிஷேகத்தைப் பற்றிய ஸந்தோஷத்தினால் மிகவும் ஒளிபெற்று விளங்கி, ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'மந்திரிசிகாமணி! நீ புறப்பட்டுச் சென்று, எல்லாவற்றிலும் தேர்ந்த மதியுடையோனாகிய நமது ராமனை விரைவில் அழைத்துக்கொண்டு வருவா

யாக' என்றிவவாறு கூறினன. அதைக்கேட்ட ஸுமந்த ரனும் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அரசனது கட்ட ளைப்படி புறப்பட்டுச் சென்று, ரதிகர்களில் தலைவனாகிய ராமனைத் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு அவ்விடம் அழைத்து வந்தனன். ஸுமந்த்ரன் ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வரப்போனபின்பு, அந்தக் கொலுமண்டபத்தில் உட் கார்ந்திருந்த கிழக்குதேசத்து அரசர்களும் வடதேசத்து அரசர்க ளும் மேற்கரசர்களும் தென்னாட்டரசர்களும் ம்லேச்ச பரபுக்களும் பின்னும் வனங்களிலும் பர்வதங்களிலும் வாஸஞ்செய்கிற ஆடவிகர்களும் ஆகிய இவர்களனைவ ரும் அப்பொழுது தேவேந்திரனைத் தேவர்கள் சூழ்ந்திருந் ததுபோல, தசரதமஹாராஜனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். தேவர்களின் நடுவில் விளங்குகின்ற தேவேந்திரனபோல அவ்வரசர்களின் நடுவில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தத் தசரத மஹாராஜன் மேடையின் மீதிருந்து தே ரில் ஏறிக்கொண்டு ராஜமார்க்கத்தில் வருகின்ற ராமபிரா னைக் கண்டனன். அந்த ராமனைப்பற்றி யான் என்ன சொல்லப்போகின்றேன். அவனோ வாக்குக்கும் மனத்திற் கும் எட்டாத வைபவமுடையவன், ஆயினும் சிறிது எடுத் துரைக்கின்றேன். அவன் போக ரஸானுபவத்தில் கந்த ர்வராஜனைப்போன்றவன் போகபரம்பரையில் ரஸிகனே யன்றி வீரரஸத்தில் சுவடறியானென்னலாகாது; அவன் உலகமெங்கும் ப்ரஸித்திபெற்ற மிகுந்த பராக்கிர முடையவன் அப்படிப்பட்ட பௌருஷத்திற்குத் தகுந் தாகிய நீண்ட புஜதண்டங்களைப் பொருந்திய திருமேனி யும் பெற்றவன். வார்கைப் பூவை நிகர்த்து மருதுவான மேனியுடையவனாகையால் உள் வலிவுடையவனல்லனென்ன னப்படாது; மிகுந்த பலமுடையவன். அப்படிப்பட்ட பல த்திற்குத் தக்கப்படி மதித்த யானையைப்போல காவமும்

அழகும் பொருந்திய மெதுவான நடையுடையவன். அவன் சந்த்ரனைக் காட்டிலும் மிகவும் அழகான திருமுகமண்டலம் பெற்று, எவ்வளவு நேரம் பார்த்தாலும் மேன்மேலும் புதிது புதிதாகத் தோற்றி ஆனந்தத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருப்பவன். பின்னும் அவன் அழகினாலும் ஔதார்யத்தினாலும் ஸௌசீல்யத்தினாலும் ஸ்த்ரீகள் மாத்ரமேயன்றிப் புருஷர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும் கவர்ந்து மோஹிக்கச் செய்பவன். வெயிற்காலத்து வெயிலில் அகப்பட்டுத் தபிக்கப்பெற்ற ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்கின்ற மேகத்தைப்போல ப்ரஜைகளுக்கு மிகுந்த மனக்களிப்பைக் கொடுப்பவன். இப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீராமபிரானானவன் ராஜமார்க்கத்தில் வரும்பொழுது, அரசன் கொலுமண்டபத்தின் மேடையிலிருந்து இடைவிடாமல் எவ்வளவு பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும் க்ஷணந்தோறும் புதிது புதிதாகப் பரீதிக்கிருப்பிடமாயிருப்பது பற்றிக் கண்டதனால் மாத்ரம் த்ருப்தி பெறவில்லை. ஸுமந்த்ரன் அந்த ராமனைத் தேரினின்றும் கைகொடுத்துக் கீழே இறங்கச்செய்து அந்த ராஜகுமாரன் தந்தையினிடம் போகையில் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அவனுக்குப் பின்னே சென்றனன். புருஷர்களில் சிறந்தவனாகிய அந்த ராமன் ஸுமந்த்ரனுடன்கூட மன்னவனைப் பார்க்கும்பொருட்டுக் கைலாஸ பர்வதசிகரம்போல் உயர்ந்து பெருத்து விளங்குகின்ற ராஜக்ருஹத்தின்மேல் ஏறிச் சென்று கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு தகப்பனருகில் வந்து வணக்கத்துடன் 'ராமவர்மா நாமாஹமஸ்மி போ:' என்று தன்பேர் அவன் செவியிற் படும்படி உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு தந்தையினது பாதங்களில் ப்ரணாமஞ் செய்தனன். (ப்ரணாமம்—நமஸ்காரம்.) அப்பொழுது தசரதசக்ரவர்த்தி, தனக்கு நமஸ்

காரஞ செயது அஞசலிஹஸதஞ்கித் தன பககததிலிருக
கின்ற பரியகுமாரனைப பாரததுக கூபபிய கைகளைப
பிடிததது அருகில வரவழைததுக கட்டியணைததது; அவ
னுககு உயாநததும மிகுநத மேனமையுளளதும ரதனங
கள இழைககபபெறறதும ஸுவாணமயமாகி பரகா
சிததுககொண்டிருபபதும அழகு பொருநதியதுமாகிய
ஓரீஸனத்தைதக கொடுததனன ராமனும அவவாஸ
னத்தில உட்காாநதிருநது, ஸூரியன உதயமாகும
பொழுது [1]மேருபாவததததில வநது அபபாவததததைத
தனது கிரணங்களால பரகாசிககச செயவதுபோல,
அவவாஸனததைதச தனது காநதியினுல பரகாசிககச
செயதனன ஸரதகாலததில நிாமலமாகிய கரஹங்க
ளோடும நக்ஷதரஙகளோடும கூடிய ஆகாயத்தைதச சந
த்ரன மேலும விளஙகசசெயவதுபோல. அவவுபபரி
கையினமீது தசரதமனனவன முதலியவாகளால நிறைந
திருககிற அநதச சபையைய மிகவும தேஜஸவியாகிய
ராமன நனகு விளஙகச செயதனன அசசமபததில
தசரதமனனவன, நனகு அலஙகாரஞ செயதுகொண்டு
தன பரதிபிம்பதததைக் கண்ணுடியிறகண்டு ஸநதோஷிப
பதுபோல, தனனைக காட்டிலும மிகவும தேஜஸவியாகி

---

1 ஸூரியன பரதானமாகிய மேரு பாவததததைச சுறறிககொ
ண்டு வருகின்றுனனறி மேருபாவததிறகுட போவதிலலை, ஆகை
யால இஙகு மேருவென்றுல அஸத பாவததின ஸமீபததிலிருக
கின்ற ஸாவாணி மேருபாவதமெனறு தெரிகின்றது இஙகு (உதய
மாகும பொழுது) என்று உதயகாலததைச் சொலலுகையால அஸத
மய பாவததின ஸமீபததிலிருககிற மேருவைச சொலலுகையெப
படியெனில—உததர வாஷததிலுளள ஹிததபுரததில வஸிபபவாக
ளுககு அஸத பாவததின ஸமீபததிலேயே ஸூரியன உதிககின்று
லுகையால- அவாகளைப்பறறி அஸதபாவததினருகிலிருககிற ஸா
வாணிமேருவில ஸூரியனுககு உதயமாகை யொருநதுகின்றது

ஸமஸ்த அவயவங்களாலும் தனது ப்ரதிபிம்பம்போல விளங்குகின்ற ப்ரியகுமாரனாகிய ராமனைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்தனன் அப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப் பெற்ற அம்மன்னவன் நன்றே பிள்ளையைப் பெற்றவர்களில் மேலானவன்! அம்மஹீபதி புன்னகையுடன் 'ராமா' என்றழைத்து, காச்யபர் தன் புத்ரனாகிய தேவேந்த்ரனைப் பார்த்துரைப்பதுபோல அப்புதல்வனைப் பார்த்து 'நீ எனக்கு மிகவும் இசைந்தவளாகிய எனது மூத்தபத்னியினிடத்தில் எனக்குத் தக்கபடி பிறந்த புத்ரனாகின்றனை; குணங்களிலும் மேலாயிருக்கின்றனை; பின்னும் எனது அன்பிற்கிருப்பிடமாயிருக்கின்றனை. இவ்வளவேயன்றி, நீ உனது குணங்களால் எம்மையும் இந்த ப்ரஜைகளையும் களிக்கச் செய்கின்றனை: இந்தக் காரணங்களைக் கொண்டு, நீ இளவரசனாகைக்குத் தகுந்திருக்கின்றனை ஆகையால் புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தின்று நீ யௌவராஜ்யப்பட்டாபிஷேகம் பெறுவாயாக நீ இயற்கையாகவே மிகுந்த வினயத்துடன் ப்ரகாசிக்கின்றனை: நற்குணங்கள் அனைத்தும் நிறையப் பெற்றிருக்கின்றனை இப்படி குணங்களெல்லாமுடையவனாகையால் உனக்குச் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ஆயினும் நேசத்தினால் உனக்கு ஓர் ஹிதஞ் சொல்லுகின்றேன், கேளாய் நீ மேன்மேலும் வினயத்தையே கைப்பற்றி எப்பொழுதும் இந்த்ரிய நிக்ரஹம் பெற்று இருப்பாயாக. [1] நீ காமத்தினாலும் கோபத்தினாலும் உண்டாகும் வ்யஸனங்களை யெல்லாம் துறந்திருக்கவேண்டும். நீ, ஸாமான்யர்களாகிய ஸேவகர்க

1 'ஸ்த்ரீ த்யூதம் ம்ருகயா மத்யம் வாக்பாருஷ்யோக்ரதண்டதா:, ஆர்த்தஸ்ய தூஷணஞ்சேதி ராஜ்ஞாம் வ்யஸனஸப்தகம்' என்று வ்யஸனங்கள் ஏழென்று சொல்லப்பட்டன (ஸ்த்ரீ ஸம்போகம், சூது சதுரங்கமாடுதல், வேட்டையாடல், கள்முதலிய பானங்களைக் குடி

ளுக்குத் தர்சனங்கொடாமல் அவர்களுக்குக் கண்மறைவாக நின்று அதிகாரிகள் மூலமாகக் கட்டளையிட்டு; அவர்களைக்கொண்டு காரியங்களைச் செய்வித்துக்கொள்ள வேண்டும். மந்திரிகள் முதலிய முக்யர்களோடு நேராகவே நின்று நன்காலோசித்துச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை நடத்தவேண்டும். மறைவிலிருந்து சாரர்களின் மூலமாக இதரதேச வ்ருத்தாந்தங்களையும் நேராகவே திரிந்து ஸ்வதேச வ்ருத்தாந்தங்களையும் தெரிந்துகொண்டு நடப்பாயாக. மேலும் மந்திரிகள் முதலிய ப்ரஜைகள் எல்லோரையும் களிக்கச்செய்வாயாக. தான்யசாலைகளில் பலவகைத் தான்யக் குவியல்களையும், ஆயுதசாலைகளில் பலவகை ஆயுதங்களையும் நிரம்பச் சேர்த்துவைத்து

த்தல், க்ரூரமாகப்பேசுதல், கடினமாகத் தண்டனையிடுதல், தகப்பன் முதலியோர் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தை வீணாக அழித்தல் ஆகிய இவ்வேழும் அரசர்களுக்குள்ள வ்யஸனங்கள்) இவைகளில்— ஸ்த்ரீபோகம், சூதாடல், வேட்டையாடுதல், கள்குடித்தல் முதலியவை காமத்தினாலுண்டான் வ்யஸனங்கள் க்ரூரமாகப்பேசுதல், கடினமாகத்தண்டனையிடுதல் முதலியவை கோபத்தினாலுண்டான வ்யஸனங்கள் அன்றியே மற்றொருவிதங் கூறுவர்-(ம்ருகயாக்ஷோ திவாஸ்வாப: பரிவாத: ஸ்த்ரியோ மத:, தௌர்யத்ரிகம் வ்ருதாட்யா ச காமஜோ தசகோ கண:) என்று வேட்டையாடுதல், பாசிகையாடுதல், பகலில் நித்திரைபோதல், பிறரை நிந்தித்தல், ஸ்த்ரீஸம்போகம், கள் குடித்தல், ஸங்கீதங் கேட்டல், கூத்துப்பார்த்தல், வீணாக வழிநடத்தலாகிய இவை காமத்தினாலுண்டானவை (பைசுந்யம் ஸாஹஸம் த்ரோஹ ஈர்ஷ்யாஸூயார்த்ததூஷணம், வாக்தண்டயோச்ச பாருஷ்யம் க்ரோதஜோபி கணோஷ்டக:) என்று புறங்கூறுதல், ஆலோசனையின்றி அவஸரப்பட்டுக் காரியஞ்செய்தல், கெட்ட எண்ணங்கொள்ளல், பிறர் மேன்மையைப்பொறாதிருத்தல், பிறர் குணங்களில் தோஷத்தையேற்றிக் கூறுதல், பதார்த்தங்களைத் தூஷித்தல், க்ரூரமாகப் பேசுதல், கடினமாகத் தண்டித்தல் ஆகிய இவை கோபத்தினாலுண்டானவை என்று

அவைகளைக்கொண்டு பிரஜைகளுக்கெல்லாம் மனக்களிப் புண்டாகச் செய்து. தன்னிடம் ப்ரீதியை விசேஷித்துக் கொண்டு எவனை பூமியைப் பரிபாலித்து வருகின்றானோ? அவனைப் பார்த்து அவனது பக்கத்துத்தேசத்தார்கள் அமிர்தத்தைப் பெற்ற தேவர்களைப்போல் மனங்களித் திருப்பர். ஆகையால் நீயும் மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு இங்ஙனம் நடப்பாயாக' என்றனன் அப்பொழுது, ராம னுக்கு ப்ரியத்தையே செய்யுந் தன்மையராகிய அவனது நண்பர்கள், இங்ஙனம் தசரதமன்னவன் அவனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, சீக்ரமாய்ப் புறப்பட்டு, கௌ ஸலையிருப்பிடஞ் சென்று அந்த வருத்தாந்தத் தைத் தெரிவித்தனர் அம்மடந்தையாமணியும் அங்ங னம் 'ராமாபிஷேகம் நடக்கப்போகின்றது' என்னும் ப்ரியவார்த்தையைச் சொன்ன அவர்களுக்குப் பொன்க ளையும் பசுக்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் பரிசாகக் கொடுத்தனள். பின்பு ராமன் தசரத சக்ரவர்த்திக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, ரதத்தின்மீதேறி ஜனங்கள் கும்பல் கூடிவந்து நடத்தும் நமஸ்காரம் முதலிய பூஜைகளை அங் கீகரித்து, மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குகின்ற தனது க்ரு ஹத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனன். மேலும் அப்பட்டண த்து ஜனங்கள் 'ராமனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷே கஞ் செய்யப் போகிறேன்' என்று மன்னவன் மொழிந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தாங்கள் வேண்டினாற்போல் விரும் பியிருந்த கார்யம் கைகூடப் பெற்றுத் தசரதனிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு வேகமாகத் தமது வீட்டிற் குச் சென்று, ராமாபிஷேகம் இடையூறின்றி நடேறும் படி தமது இஷ்டதெய்வங்களை ப்ரீதியுடன் பூஜித்தனர்

மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தசரதன் ராமனை யௌவராஜ்யவேகமாக அபிஷேகஞ் செய்துகொள்வா யென்று கூறுதல்.

இங்ஙனம் பட்டணத்து ஜனங்கள் எல்லோரும் புறப்பட்டுப் போகையில், பிறகு தசரத மஹாராஜன் காரியங்களை நிச்சயித்துச் செய்யும் வகைகளெல்லாம் அறிந்தவனாகையால் மீளவும் மந்திரிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்து 'நாளைத்தினமே புஷ்ய நக்ஷத்ரம் வரப்போகின்றது, ஆனதுபற்றிச் செந்தாமரை மலர்போலச்சிவந்து அழகான கடைக்கண்களையுடைய, எனது குமாரனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு நாளைத்தினமே யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் நடத்தவேண்டும்' என்று நிச்சயித்தனன். பிறகு அப்பொழுதே அந்தத்தசரதன் ஏகாந்த க்ருஹத்திற்குச் சென்று ஸுமந்தரனைப் பார்த்து 'ராமனை மீளவும் இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். ஸுமந்தரனும் அரசன்மொழிந்த அவ்வார்த்தையைச் சிரஸாவஹித்து ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக விரைவில் அவனது மாளிகைக்குச் சென்றனன். அம்மாளிகையினது வாசற்காப்பவர்களும் அங்ஙனம் ஸுமந்தரன் வந்திருப்பதை ராமனுக்குத் தெரிவித்தனர். ராமனும் மீளவும் ஸுமந்த்ரன் வந்திருப்பதைக் கேட்டவுடனே 'இவன் வருதற்குக் காரணம் யாதோ?' என்று சங்கித்து உடனே அந்த ஸுமந்தரனை உள்ளே வரவழைத்து அவனைப்பார்த்து 'மீளவும் எந்தக் காரியத்திற்காக நீ இவ்விடம் வந்தாயோ? அதையெல்லாம் எனக்குச்சொல்வாயாக' என்றனன். ராமன் இங்ஙனம் வினவியபின்பு, ஸாரதியும் அவனைப்பார்த்து 'மன்னவன் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகின்றனன். இவ்வளவே எனக்குத் தெரியும்; அரசன் மொழிந்தனுப்பிய வார்த்தையைக் கே

டடாயணரோ? இனி இவ்விஷயத்தில் போகவாவது வர வாவது நீயே நிர்ணயித்துச் செய்பவன்' என்றிவ்வாறு கூறினன். ஸாரதியாகிய ஸுமந்த்ரன் இங்ஙனம் மொழி யக் கேட்டு, ராமன் மீளவும் அரசனைக் காணும்பொருட் டு, சீக்ரமாக அரசனது மாளிகைக்குச் சென்றனன். தசரதனும், ராமன், வாசலில் வந்திருப்பதை வாசற்காப் பர் வந்து மொழியக் கேட்டு, அவனுக்கு மேலான பரிய த்தைக் கூற உத்தேசித்து அவனை மாளிகைக்குள்ளே வரவழைத்தனன். மிகவும் அழகுபொருந்தி ரகுகுலத்திற் கு அலங்காரமாகிய ஸ்ரீராமனும் தகப்பன் மாளிகைக்குள் நுழைந்துகொண்டே தூரத்தில் நமஸ்காரஞ் செய்து வணக்கத்துடன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு தந்தையைக் கண்டனன். தசரத மன்னவன், அருகில் வந்து மீளவும் நமஸ்காரஞ் செய்கிற ஸ்ரீராமனை எடுத்து அணைத்து அழ கியதோர் ஆஸனத்தைக் கொடுத்து மீளவும் அவனைப் பா ர்த்து 'ராமா! நான் வெகுகாலமாக உயிர் வாழ்ந்து கிழவ னாயிட்டனன். விரும்பின போகங்களையெல்லாம் அனுப வித்தனன்[1] அப்படியே மேலான அன்னதானங்களைச் செய்துகொண்டு, அளவற்ற தக்ஷிணைகள் கொடுத்து நூறுநூறாக யாகங்களைச் செய்தனன். இப்பூமியில் ஒப்ப ற்ற பரிய குமாரனாகிய நீயும் எனக்குப் பிறந்தனை. புருஷ ர்களிற் சிறந்த ராமனே! பல தானங்களைச் செய்தனன். பல யாகங்களையும் நடத்தினன் அத்யயனமும் செய்து முடித்தனன். சாஸ்த்ரங்களைத் தவறாமல் பற்பல ஸுகங்

---

1 'விதிஹீநமஸ்ருஷ்டாந்நம் மந்த்ரஹீநமதக்ஷிணம், ஶ்ரத்தயா விரஹிதம் யஜ்ஞந் தாமஸம் பரிசக்ஷதே' என்று அன்னதானமில் லாத யஜ்ஞத்தை நிந்தித்திருப்பதனால் (மேலான அன்னதானங் களைச் செய்துகொண்டு) என்று சொல்லப்பட்டது இதனால்— இ வன் செய்த யாகங்கள் தாமஸங்களல்லவென்று கூறப்பட்டது

களையும் இஷ்டப்படி அனுபவித்தனர். [1] யாகங்களைச் செய்வதனால் தேவருணத்தினின்று விடுபட்டனன். அப்படியே அத்யயனஞ் செய்து ரிஷி ருணத்தையும், உன்னைப் பெற்றுப் பித்ரு ருணத்தையும், பலவகைத் தானங்களைச் செய்து ப்ராஹ்மண ருணத்தையும், தீர்த்துக்கொண்டனன் றபல ஸுகங்களை அனுபவித்தேனாகையில் சரீர ருணத்தையும் தீர்த்துக்கொண்டவனாயினேன். ஆக எல்லாம் ஆயிற்று. உனக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வது தவிர மற்றை யாதும் எனக்குச் செய்யவேண்டுவதில்லை. ஆகையால் நான் உனக்கு ஏது சொல்வேனோ, அதை எனக்காக நீ தவறாமல் செய்யவேண்டும். அப்பா! ராமனே! இப்பொழுது ப்ரஜைகளெல்லோரும் நீ ராஜாவாக வேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர். ஆகையால் உன்னை யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்ய நினைத்திருக்கின்றனன். இதுவேயன்றி. உன்னை யுவராஜாவாகச் செய்ய மற்றொரு காரணமும் உண்டாயிருக்கின்றது. எனக்கு இப்பொழுது ஸ்வப்னத்தில் பயங்கரங்களாகிய அமங்க

---

1 தேவருணம் ரிஷிருணம் பித்ருருணம் ப்ராஹ்மணருணம் ஆத்மருணம் என்று மனிதனுக்கு ருணங்கள் ஐந்து வகைப்பட்டிருக்கும். ருணம்-கடன். இங்குக் கூறுவது— தேவதைகளுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அவச்யமாகச் செய்யவேண்டிய வ்யாபாரம் இவைகளாகும். ஒருவன் கடன்பட்டிருக்கை யெப்படியென்னில்— தேவதைகள் இந்த்ரியங்களை அபிமானித்து நடத்துபவர்களாகையால் இந்த்ரிய ஜயத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்து உபகாரஞ் செய்வதனாலும், ரிஷிகள் வாக்கை அளித்து உபகாரஞ் செய்வதனாலும், ப்ராஹ்மணர்கள் கர்மாதீனங்களாகிய ஸமஸ்த ஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்வித்துப் பாபங்களைப் போக்கி உபகரிப்பதனாலும், ஆத்மா, சரீர இந்த்ரிய ஸங்காத ரூபமாகி ஜ்ஞானப்ரகாசத்தை உண்டாக்குவதற்குக் காரணமாயிருப்பதனாலும் இவைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ரத்யுபகாரமே புருஷனுக்குக் கடனாயிருக்குமென்று தெரிந்துகொள்வது.

ளகக்குறிகள் பலவும் புலப்படுகின்றன. ஆகாயத்தினின்று மேகமில்லாத இடியுடன் கூடிப் புகையில்லாத கொள்ளிகள் பெருங்கோஷத்தோடு விழுகின்றன. எனது ஜன்ம நக்ஷத்ரத்தையும், ஸூர்யன் அங்காரகன் ராஹு என்னும் இந்த க்ரூர க்ரஹங்கள் கவர்ந்துகொண்டிருக்கின்றனவென்று சோதிடர் கூறுகின்றனர். இவ்வித அசுபக்குறி உண்டாகுமாயின் அனேகமாக அரசனுக்கு மரணமாவது உண்டாகும். இல்லையாயின், பெருத்த ஆபத்தாயினும் ஸம்பவிக்கும். ஆகையால் உனக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் இக்கருத்து மாறிப்போவதற்கு முன்னமே நீ அபிஷேகத்தை நடத்திக்கொள்வாயாக. ப்ராணிகளின் புத்தி நிலையற்று நிமிஷந்தோறும் மாறுபடுகின்றதன்றோ? ஆனதுபற்றி நீ தாமதஞ்செய்தாயாயின் ஏதாயினும் ஓர் இடையூறு உண்டாகக்கூடும். இன்று சந்த்ரன் புஷ்யத்திற்கு முன் நக்ஷத்ரமாகிய புனர்வஸுவில் இருக்கின்றனன். ஆகையால் அபிஷேகஞ்செய்ய நிச்சயித்திருந்த புஷ்ய நக்ஷத்ரத்திற்குச் சந்த்ரன் நாளைத்தினம் வருவதாகச் சோதிடர் கூறுகின்றனர். ஆனதுபற்றி நீ புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தின்று அபிஷேகஞ் செய்துகொள்வாயாக. என் மனது என்னைத் த்வரைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. நீ சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்யும் மஹாவீரனாயிருக்கின்றனை. இப்படிப்பட்ட உனக்கு நாளைத்தினம் யௌவராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்யப் போகின்றனன். ஆகையால் நீ இன்றைத்தினம் மத்யாஹ்னம் முதலாக மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு இன்றிரவு முழுவதும் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். மிகுந்த நன்மையை விளைவிக்கவற்றாகிய இப்படிப்பட்ட பெருங் கார்யங்களுக்கு இடையூறுகள் பல உண்டாகும். ஆகையால் உனது நண்பர்கள் ஏமாறுதலின்றி மன ஊக்கத்துடன் உன்னை இன்றைத்தினம் சூழ்ந்திருந்து ஸாவ

ப்ரகாரத்தாலும் பாதுகாத்திருப்பார்களாக. பரதன் தேசாந்தரத்திற்குப் போயிருக்கின்றனன்; [1]அவன் இப்பட்டணத்திற்குத் திரும்பி வாராதிருக்கும் வரையிலுமே உனது அபிஷேகத்திற்குத் தகுந்த காலமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. உன் தம்பியாகிய பரதன் பெரியோர்களின் நடைவடிக்கையிற்றானே தனக்கு நிலைநின்றிருப்பவன், அண்ணனாகிய உன்னை அனுஸரித்தே யிருக்குந் தன்மையன். மேலும் அவன் தர்மத்திற்றானே மனது செல்லப் பெற்றவன். மிகுந்த மனவிரக்க முடையவனே; ஐம்புலன்களையும் அடிப்போடு வென்று விளங்குகின்றனன். இதிற் சிறிதும் ஸந்தேஹமேயில்லை. ஆயினும் ஸாமான்யமாக மனிதர்களின் மனது நிலையற்றிருக்குமென்றே எனக்கு நிச்சயம். [2]தர்மத்திலேயே எப்பொழுதும் நிலைநின்றிருக

1 தசரதமன்னவன் கேகயராஜனிடத்தில் உன் பெண்ணுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு ராஜ்யங் கொடுக்கின்றேனென்று சொல்லிக் கைகேயியை மணம் புரிந்தனன். இந்தக் கதை இக்காண்டத்திலேயே நூற்றேழாவது ஸர்க்கத்தில் வெளியாகும். இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டே பரதன் வந்தால் ராஜ்யத்தை அவனுக்கே கொடுக்கவேண்டியிருக்குமோ என்று சங்கித்து மன்னவன் இங்ஙனம் மொழிந்தனன்.

2 இதற்கு மூலம்—

'ஸதாம் து யாமம்த்யாநாம் க்ருதசோபிச ராகவ

இதற்குச் சிலர் மற்றொருவிதமாகவும் பொருள் கூறுகின்றனர். (யாமந்த்யாநாம் ஸதாம்) தர்மத்தில் நிலைநின்றிருக்கிற ஸத்புருஷர்களின், (சித்தம்) மனது, (க்ருதசோபி) க்ருத— பிறர் செய்த மித்ரபேதம் முதலியவற்றால், சோபி— பரகாசிக்கவற்றாம் தர்மத்தில் இடைவீடின்றி நிலைநின்றிருக்கும் ஸத்புருஷர்களின் மனமும் பிறர் செய்த மித்ரபேதம் முதலியவற்றிற்கு உட்பட்டு விகாரம் பெறும் என்றியே, தர்மத்தில் நிலைநின்ற ஸத்புருஷர்களின் மனம், (க்ருதசோபி) க்ருத்— செய்தவற்றைக்கண்டு, சோபி— விளக்க முற்றிருக்கும். மேற் செய்யப்போகிறவற்றிற்கு ஸம்மதிக்காது

கிற ஸத்புருஷர்களின் மனதோ என்னில்— ஒருவருக்கொருவர் உபகாரத்தைச்செய்ய நினைத்து விளங்குமன்றிச் சிறிதாயினும் பேதித்திராது. ரகுவம்சத்தில் பிறந்த உனக்கு இது தெரியாத விஷயமன்று' என்றனன் தசரத மன்னவன். இங்ஙனம் நாளைத்தினம் நடக்கவேண்டிய அபிஷேகத்தைப் பற்றி மொழிந்து 'போய் வருவாய்' என்று விடை கொடுத்தனுப்ப, ராமனும் தந்தைக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து புறப்பட்டுத் தனது மாளிகைக்குச் சென்றனன். இங்ஙனஞ் சென்று தன் மாளிகைக்குள் நுழைந்து, அரசன் தனக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய உத்தேசித்த திருப்பத்தைத் தாய்க்குத் தெரிவிப்பதற்பொருட்டு உடனே புறப்பட்டு அவளது அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றனன். இங்ஙனஞ் சென்ற ஸ்ரீராமன், அங்குத் தனது தாயானவள் பட்டு வஸ்த்ரந்தரித்துக்கொண்டு தேவாலயத்திற்குச் சென்று மௌனவ்ரதத்துடன் தனது அபீஷ்ட தேவதையை த்யானஞ்செய்துகொண்டு தன் புத்ரனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் நேரும்படி ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டனன். ராமன் வருவதற்கு முன்னமே இனிதாகிய ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக்கேட்டு ஸுமித்ராதேவி அவ்விடம் வந்திருந்தனள். அப்பொழுதே லக்ஷ்மணனும் அங்குவந்து சேர்ந்தனன். பின்பு வேலைக்காரிகளைக் கொண்டு வரவழைக்க, ஸீதையும் வந்திருந்தனள். அப்பொழுது கௌஸல்யை புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தின்று தன் புத்ரனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடப்பதைக் கேட்டு, ஸுமித்ரையும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் சுற்றிக்கொண்டிருக்க, புத்ரனது மங்களாபிவ்ருத்திக்காகப் பராணயா

ஆகையால் பரதன் எவ்வளவு தாமதத்தில் நின்ற ஸத்புருஷனாயினும் தான் வருவதற்கு முன்னமே அபிஷேகம் நடந்திருக்குமாயின் ஜ்யேஷ்டோதிபவனேயன்றித் தான் வந்த பின்பு நடக்கவேண்டுமாயின் ஒருக்கால் இடையூறு செய்யவுங்கூடுமென்று கருத்து.

மனு செய்துகொண்டு புருஷ ஸூக்தத்தில் ஓதப்படுகின்ற ஸ்ரீமந் நாராயணனை த்யானஞ்செய்து கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தனள். ராமன் அங்ஙனம் நல் நியமத்தில் முயன்றிருக்கின்ற தாயின் அருகிற் சென்று நமஸ்காரஞ் செய்து, அப்பொழுது அவ்வம்மைக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவித்துக் கொண்டு 'அன்னையே! ப்ரஜைகளைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் அதிகாரத்தை எனக்குத் தந்தை ஆஜ்ஞாபித்தனர். அவரது கட்டளைப்படி நாளைத்தினம் எனக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் நடக்கப் போகின்றது. ஸீதையும் என்னுடன்கூட இன்றிரவு உபவாஸமாயிருக்க வேண்டும். இது யானாக உரைக்கின்றேனல்லேன்; தந்தையும் ருத்விக்குகளும் உபாத்தியாயர்களும் இதை எனக்குச் சொல்லினர். நாளைத்தினம் நடக்கப்போகிற அபிஷேகத்திற்காக எனக்கும் ஸீதைக்கும் செய்யவேண்டிய மங்களகாரியங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்விப்பாயாக' என்றனன். கௌஸல்யையும் தான் வெகுகாலமாக விரும்பியிருந்த அபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு ஆனந்தபாஷ்பம் உண்டாகப்பெற்று அதனால் தழுதழுத்து இனிதான இம்மொழியைக் கூறத் தொடங்கி 'அப்பா! ராமனே! நீ வெகுகாலம் வாழ்ந்திருப்பாயாக. நீ உனது சத்ருக்களெல்லாந் தொலையப் பெறுவாயாக. நீ ராஜ்யலக்ஷ்மியைப் பெற்று எனது பந்துக்களையும் ஸுமித்ரையினது பந்துக்களையும் களிப்புறச் செய்வாயாக. பிள்ளாய்! எனது ஸந்தோஷத்தை யான் எவ்வண்ணம் எடுத்துரைப்பேன்! மிகுந்த சுபமான நக்ஷத்ரத்தில் நீ எனக்குப் பிறந்தனை. ஆனதுபற்றியே நீ விநயம் முதலிய கல்யாணகுணங்கள் நிரம்பப் பெற்று, அந்தக் குணங்களால் தந்தையாகிய தசரதமன்னவரைச் சந்தோஷம் பெறச்செய்தனை. குழந்தாய்! இக்ஷ்வாகு வம்சத் தரசர்களது ராஜ்ய லக்ஷ்மியானது இப

பொழுது உன்னைப் பெறப்போகின்றது. ஆகையால் தான் செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீமந் நாராயணனென்னும் புராணபுருஷனைக் குறித்து ப்ரம்மங்களையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு செய்த வ்ரதோபவாஸங்களனைத்தும் இப்பொழுது பயன்பெற்றவையாயின' என்றிவ்வண்ணம் மொழிந்து முடித்து நின்றனள். தாயாகிய கௌஸல்யா தேவி இவ்வாறுரைத்து நிற்கையில், ராமன் தனது பார்ஸ்வத்தில் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு மிகவும் அடக்கத்துடன் உட்கார்ந்திருக்கிற தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் புன்னகை விளங்க 'லக்ஷ்மணா! நீ என்னுடன்கூடி இப்பூமியைப் பரிபாலித்து வருவாயாக. நீ எனக்கு இரண்டாவது ப்ராணன்; ஆகையால் இந்த ராஜ்யலக்ஷ்மி உன்னை அடைந்திருக்கின்றது. லக்ஷ்மணா! நீ உனக்கு இஷ்டங்களான போகங்களையும், பின்னும் ராஜ்யம் பெறுவதற்குப் பலமாகிய விலையுயர்ந்த ரத்னாபரணம் முதலியவற்றையும் அனுபவிப்பாயாக. என் ப்ராணனையும் இந்த ராஜ்யத்தையும் உனக்காகவே நான் விரும்புகின்றேன். இனி விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டுவதென்?" என்று மொழிந்து தாய்மாராகிய கௌஸல்யா ஸுமித்ரைகளுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து ஸீதையை அனுப்பும்படி அவர்களிடம் அனுமதி பெற்றுக், கூடவே அழைத்துக்கொண்டு தன் மாளிகைக்குப் போயினன். நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

வஸிஷ்டமஹர்ஷி ராமனை உபவாஸமிருக்கச் செய்வது

தசரதமன்னவன் மறுநாள் நடக்கவேண்டிய அபிஷேகத்திற்காக உபவாஸம் முதலியவற்றை நடத்தும்படி ராமனுக்கு ஆஜ்ஞாபித்துப் புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டம

ஹர்ஷியை வரவழைத்து 'தபோதனரே! நீர் புறப்பட்டுச் சென்று இப்பொழுது, வ்ரதத்தில் மனஊக்கங்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமனைப் பத்னியாகிய ஸீதையுடன்கூடி, ஸம்பத்தும் கீர்த்தியும் ராஜ்யமும்பெறுவதற்காக உபவாஸமிருக்கும்படிக்குச் செய்வீராக' என்றனன். வேதங்களை ஓதிஉணர்ந்தவர்களில் தலைவராகிய வஸிஷ்டமஹர்ஷி இங்ஙனம் தசரத மன்னவன் மொழிபக் கேட்டு 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றனர். அம்மஹானுபாவர் மந்த்ரங்களையெல்லாம் நன்கு அறிந்து நடத்துந் திறமுடையவர், மனவுறுதிகொண்டு வ்ரதங்களையெல்லாம் அனுஷ்டிக்குந் தன்மையர் ஆகையால் ராமனைக்கொண்டு மந்த்ரங்களைத் தவறாமல் உபவாஸஞ்செய்விக்க முயன்று, ப்ராஹ்மணர்கள் ஏறுகைக்குரியதும் குதிரைகளைக் கட்டி ஸித்தஞ்செய்து வைத்திருப்பதுமாகிய ரதத்தின் மீதேறிக்கொண்டு மற்றொருவரை அனுப்பாமல் தாமே ராமனது மாளிகைக்குப் போயினர் அம்மாமுனிவர் வெளுத்த மேகங்களைப்போல மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குகின்ற ஸ்ரீராம க்ருஹத்திற்குச் சென்று ரதத்தி லிருந்துகொண்டே மூன்று கட்டுக்களைத் தாண்டி உள்ளே புகுந்தனர். அந்த ஸ்ரீராமனும் யாவராலும் வெகுமானிக்கத் தக்க அம்மாமுனிவர் வரக் கண்டு, அவருக்குப் பூஜை செய்வதற்காகத் த்வரைப்பட்டுப் பரபரப்புற்று, தனது இருப்பிடத்தினின்றும் வெளிப் புறப்பட்டு, மஹாமதியாகிய அம்முனிவரது ரதத்திற்கருகில் விரைந்தோடிச் சென்று, தானே கைப்பிடி கொடுத்து, அவரைத் தேரினின்றும் இழியச் செய்தனன். அந்தப் புரோஹிதரும் தம்மிடத்தில் இங்ஙனம் வணக்கத்துடன்கூடி ப்ரியத்தைச் சொல்லுகைக்கு உரியவனாகிய ஸ்ரீராமனைக் கண்டு க்ஷேமம் விசாரித்து மனம் நிலைபெறச் செய்து, அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைத்

துக்கொண்டு 'ராமா! உனது தந்தைக்கு உன்னிடம் அனுக்ரஹம் உண்டாயிருக்கின்றது; ஆகையால் நீ யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பெறப்போகின்றனை. இப்பொழுது ஸீதையுடன் கூடி உபவாஸமிருப்பாயாக. உனது தகப்பனாகிய தசரத மஹாராஜன் நாளைத்தினம் காலையில், நஹுஷனுக்கு யயாதி அபிஷேகஞ் செய்வித்தது போல, தான் உனக்கு இளவரசனாகும்படிக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தச் சித்தமா யிருக்கின்றனன்' என்று மொழிந்து அம்மாமுனிவர் வ்ரதத்தில் மனவூக்க முடையவனாகிய ஸ்ரீராமனை ஸீதையுடன் கூட உபவாஸமிருக்கச் செய்தனர். பிறகு ராஜகுருவாகிய அவ்வஸிஷ்ட மாமுனிவர் க்ரமப்படி ராமனால் பூஜை செய்யப் பெற்று, அவன் தன்னைப் பின்றொடராதது வர, திரும்பும்படி அவனுக்கு அனுமதி கொடுத்து, அவனது க்ருஹத்தினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்றனர். ராமனும் அவ்விடத்தில், தன்னிடம் அன்புற்று இனிய மொழிகளை உரைக்கின்ற நண்பர்களுடன் கூடி உட்கார்ந்திருந்து மனக்களிப் புற்றவனாகி, அவர்களெல்லோரையும் விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு அந்தப்புரத்திற்குள் ப்ரவேசித்தனன். அப்பொழுது ராமக்ருஹத்திலுள்ள பெண்களும் புருஷர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் கலகலவென்று பேசிக்கொண்டு முகம் மலரப் பெற்றிருக்கையில், அம்மாளிகை, மதங்கொண்ட பறவைகள் கலகலவென் றொலிக்கப் பெற்றுத் தாமரைமலர்கள் மலர்ந்த அழகிய தாமரை யோடைபோல விளங்கியது. அந்த வஸிஷ்டமாமுனிவர் தசரத மஹாராஜனது மாளிகைக் கொப்பான ராமக்ருஹத்தினின்றும் வெளிப்புறப்பட்டு வழியில் எங்கும் ஜனங்கள் சூழ்ந்திருக்கக் கண்டனர். ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்னுங் குதூஹலத்தினாலே கும்பல் கும்பலாக ஜனங்கள் அயோத்.

யைக்கு வந்துகொண் டிருப்பதுபற்றி, அந்நகரத்து ராஜமார்க்கங்க ளெல்லாம் ஜனக்கூட்டம் நெருங்கப் பெற்றிருந்தன. அப்பொழுது ஜனக்கூட்டங்கள் பெருத்த அலைகள்போல மேன்மேலும் வந்து ஒருவரோடொருவர் உரைத்துக்கொள்வதனாலும் அபிஷேகத்தைப் பார்க்க நேர்ந்த ஸந்தோஷத்தினாலும் ராஜமார்க்கத்தில் உண்டாகும் த்வனி, அலைகள் மோதிக்கொள்ளும்படிக்குப் பெருகி வருகின்ற ஸமுத்ரத்தின் கோஷம்போல இருந்தது. அப்பொழுது அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் ராஜமார்க்கங்களை விளக்கி ஜலந் தெளித்து அலங்கரித்திருந்தனர். பின்னும் அலங்காரமாயிருக்கும்படிக்கு ஆங்காங்கு வாழை முதலிய தோட்டங்களை வரிசையாக ஏற்படுத்தி வைத்தனர். வீடுகள்தோறும் த்வஜங்களை உயர எடுத்து நாட்டிக் கட்டினர். அப்பொழுது அயோத்யையில் வஸிக்கும் ஸ்த்ரீகள் இளைஞர் கிழவர் ஆகிய ஸகல ஜனங்களும் ராமாபிஷேகத்தைப்பார்க்க விரும்பி மற்றை வ்யாபாரங்களை யெல்லாம் விட்டு 'ஸூர்யோதயம் எப்பொழுது ஆகப்போகின்றது'' என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அயோத்யையில் நடக்கும் ஸ்ரீராமாபிஷேக மஹோத்ஸவத்திற்காக ப்ரஜைகள் எல்லோரும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு மேன்மேலும் ஆனந்தம் பெருகிவர, அம் மஹோத்ஸவத்தைக் காணப் போராவலுற்றனர். அப்பொழுது வஸிஷ்டமாமுனிவர் இங்ஙனம் ஜனங்கள் நெருங்கியிருக்கிற ராஜமார்க்கத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே அந்த ஜனக் கூட்டத்தை ஆங்காங்குப் பிரித்து விடுபவர்போல மெதுவாகச்சென்று ராஜக்ருஹத்தைக் கிட்டி வெளுத்த மேகம்போல விளங்குகின்ற சிகரங்கள் அமைக்கப்பெற்ற அழகிய உப்பரிகையின் மீதேறி தேவகுருவாகிய ப்ருஹஸ்பதி தேவேந்த்ரனிடம் செல்வ

துபோல். நரபதி தசரதமஹீபதியினிடம் சென்றனர். அவ்வரசனும் வஸிஷ்டமாமுனிவர் வரக்கண்டு ஸிம்ஹாஸனத்தினின்றும் எழுந்திருந்து 'ராமனை உபவாஸமிருக்கும்படி செய்தீரா?' என்று வினவ. 'செய்தேன்' என்று அவரும் பதிலுரைத்தனர். அப்பொழுது அரசனுடன் உட்கார்ந்திருந்த ஸபையிலுள்ளவர் யாவரும் அவனோடு கூடவே தாமும் புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டரைப் பூஜிப்பதற்காக ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்திருந்தனர். அரசனும் குருவாகிய வஸிஷ்டரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஸபிகர்கள் அனைவர்க்கும் விடைகொடுத்து விட்டுப் பர்வதத்தின் குகையில் ஸிம்ஹம் ப்ரவேசிப்பதுபோல், அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசித்தனன். உயர்ந்த அழகுண்டாகும்படி அலங்காரஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற ஸ்த்ரீஜனங்கள் எங்கும் நெருங்கப்பெற்று மஹேந்த்ரனது மாளிகைக்கு ஒப்பாகி விளங்குகின்ற அழகான அந்த அந்தப்புரத்திற்குள் நக்ஷத்ர ஸமூஹங்கள் நெருங்கிய ஆகாயத்தில் சந்த்ரன் ப்ரவேசிப்பதுபோல் தனது தேஜஸ்ஸு நான்கு பக்கத்திலும் நிரம்பிப் ப்ரகாசிக்கும்படி தசரத மஹாராஜன் ப்ரவேசித்தனன். ஐந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமாபிஷேகத்திற்காக ஸன்னாஹஞ் செய்தல்

[1] புரோஹிதராகிய வஸிஷ்ட மாமுனிவர் புறப்பட்டுப் போனபின்பு ராமன் ஸ்நானஞ்செய்து மனத்தை அடக்கி

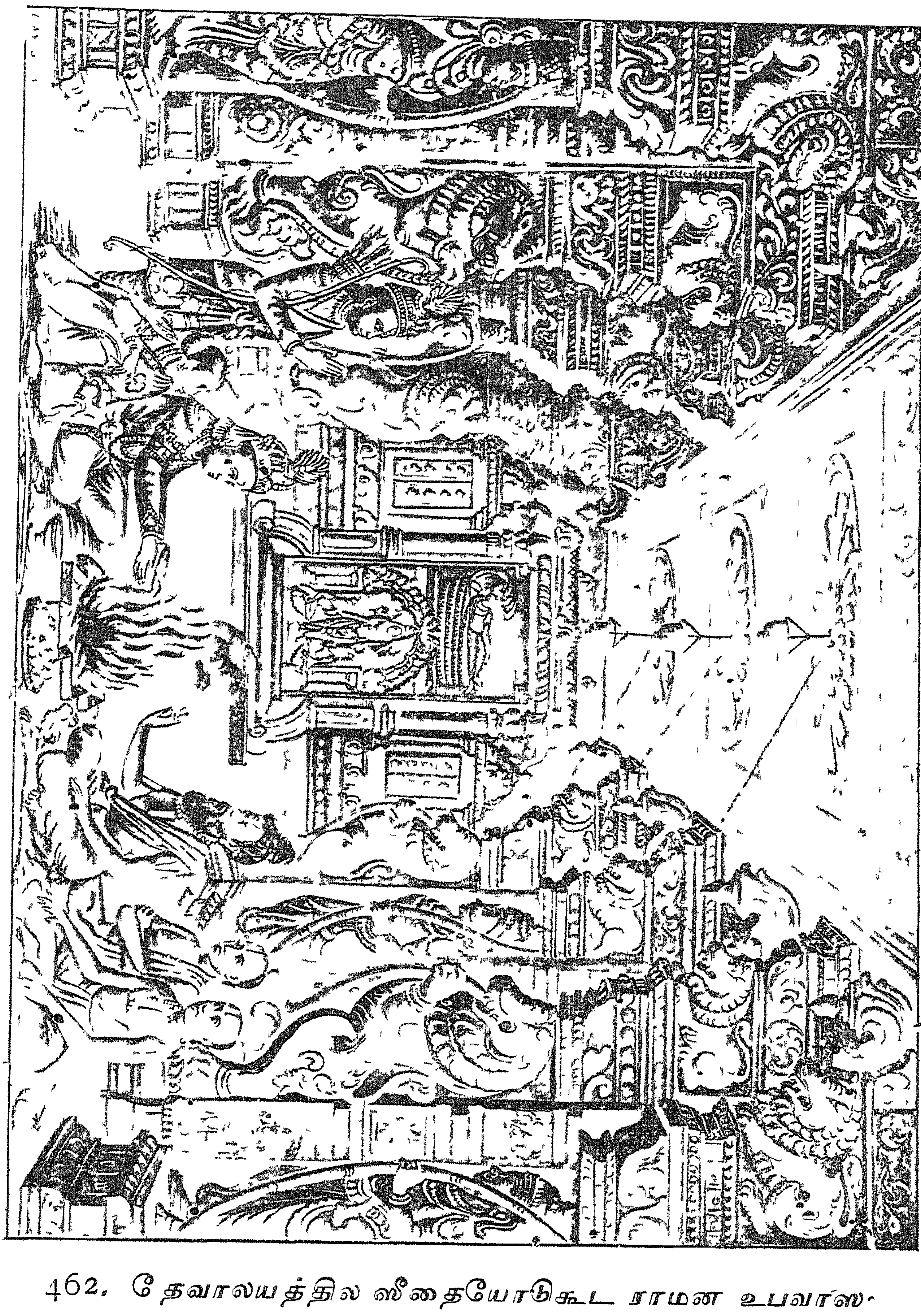
1 இதற்கு மூலம்—

'கதே புரோஹிதே ராமஸ் ஸ்நாதோ நியதமாநஸ:,
ஸஹ பத்ந்யா விஸாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத்'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— (ஸ்நாத:) என்பதனால் காயசுத்தியும், (நியதமாநஸ:) என்பதனால் மனசுத்தியும் தோற்றுகின்றன. (ஸஹபத்ந்யா) பத்னியோடுகூட 'பத்யுர்நோ யஜ்ஞஸம்யோகே

நிலைநிறுத்திக்கொண்டு, நீண்டழகிய கண்களுடன் விளங்குகின்ற, தனது பத்னியாகிய ஸீதையோடுகூட நாரா

என்று ஸதீக்கு யஜ்ஞஸம்பந்தஞ் சொல்லும்பொழுது பத்னீயென்று பெயர் ஆகின்றது ஆனதுபற்றி இங்கு (பத்ந்யா) என்கையால் யஜ்ஞஸம்பந்தந் தோற்றுகிறது பார்யையை விட்டுப் பர்த்தாவுக்கு யஜ்ஞத்தில் அதிகாரமில்லையென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றன. பகவதாராதனம் யஜ்ஞங்களெல்லாவற்றிலும் சிறந்த யஜ்ஞமெனக் கூறப்படுகின்றது (பத்ந்யா) என்று மூன்றாம் வேற்றுமையால் ஆராதனகாலத்தில் ஸீதை உபகரணங்களை ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தனளென்று தோற்றுகின்றது. (விஶாலாக்ஷ்யா) நீண்ட கண்களையுடையவள் 'ருதே மாயாம் விஶாலாக்ஷீம் தவ பூர்வ பரிக்ரஹாம்' (உனக்குப் பூர்வத்தில் பார்யையும் நீண்ட கண்களையுடையவளுமாகிய மாயையை விட்டு) என்று விசாலாக்ஷீ சப்தம் லக்ஷ்மியினிடத்தில் ரூடமாயிருப்பதுபற்றி 'ஸீதை' என்று விசேஷித்துச் சொல்லாமல் ஸாமான்யமாக 'விசாலாக்ஷி' என்று சொல்லப்பட்டது இதனால்— ஸீதை லக்ஷ்மியினவதாரமென்பது தெரிவிக்கப்பட்டது (நாராயணம்) இங்கு நாராயணனென்றது ஸ்ரீரங்கநாதனைச் சொல்லுகிறது. மேலில் ஸ்ரீரங்கநாதனையே ராமன் விபீஷணனுக்குத் தானஞ் செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது (ஸஹ பத்ந்யா) ஸ்ரீரங்கநாதன் திருமேனியை அனுபவிக்கையாகிற ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ஸஹாயமாயிருப்பவளென்று கருத்து (விஶாலாக்ஷ்யா) ஸ்ரீராமனது விக்ரஹத்தை அனுபவிப்பதைக்காட்டிலும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய விக்ரஹத்தை ஸேவித்தனுபவிப்பது மிகவும் ப்ரியமாயிருப்பதுபற்றிக் கண்கள் ஸந்தோஷத்தினால் நன்கு மலர்ந்து இமைக்கொட்டுவதையும் மறந்து அனுபவித்தாளென்றபடி (விஶாலாக்ஷ்யா) ஸீதை நீண்டழகிய கண்களுடையவளாயினும் அந்த ஸௌந்தர்யத்தில் கால் தாழாமல் நாராயணனையே உபாஸித்தாளென்று ராமனது ஜிதேந்த்ரியத்வம் தோற்றுகின்றது (விஶாலாக்ஷ்யா) என்று மூன்றாம் வேற்றுமையாலும் (நாராயணம்) என்று இரண்டாம் வேற்றுமையாலும், ஸீதை அப்ரதானையென்றும் நாராயணன் மிகவுமிஷ்டனாகையால் ப்ரதானனென்றும் தோற்றுகின்றது (உபாகமத்) (அகமத்) என்ற மாத்ரத்திலேயே பகவதாலயத்திற்குப் போவது தெரிகின்றது. (உப) என்பதனால் நிவேதனம் முடிவான பகவதாராதனஞ் செய்ததமை தோற்றுகின்றது

462. தேவாலயத்தில ஸீதையோடுகூட ராமன உபவாஸ-
ஹோமாதிகளைச செயதல.

யணனை உபாஸித்தனன அவன அபபொழுது விதி தவறாமல [1]ஹவிஸ்ஸு நிறைநத பாத்ரத்தைத் [2]தலைமேல எடுதது, ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற அகனியில [3]அளவிறநத மஹிமைபொருநதிய தெயவமாகிய நாராயணனுககாக நெய்யைக்கொண்டு ஹோமஞ செயதனன. அநநனம ஹோமஞ செயத பினபு மிகுநத ஹவிஸஸை மிகவும இனிதாகப் புசித்துத் தனது இஷடம நிறைவேறுமபடி வேண்டிககொணடு தேவனாகிய நாராயணனை த்யானஞ செயதுகொண்டே, தாருகப் பரபபிய தாப்பப படுககையின மீது [4]மௌனத்துடன மனத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு, ஸீதையுடனே அழகிய அவவிஷ்ணு

1 ஹவிஸஸு-நெய

2 இதறகு 'பரமருஹய ஸிரஸா பாதரீம' என்று மூலம. இஙகு 'உபரிஹி தேவேஷியோ தாரயதி' என்று ஶ்ருதி பரமாணம தேவாகளுககுத தலைமேல எடுதது வைததுககொணடு ஹோமஞ செயயவேணடுமென்று இதன பொருள

3 இதறகு 'மஹதே தைவதாய' என்று மூலம (அளவிறநத மகிமை பொருநதிய) இது (மஹதே) எனகிற பததின பொருள ஶ்ருதிகளபகவானதுமகிமையை அளவறறதென்று கூறுகையாலும, இதறகு மறறொரு பாதகமிலலாமையாலும இஙகு (அளவிறநத மகிமை பொருநதிய) என்று சொலலபபடடது 'தம தேவதானாம பரமஞச தைவதம' எனகிற ஶ்ருதி இஙகு பரமாணம

4 இதறகு மூலம

'வாக்யதஸஸஹ வைதேஹயா ஸம்விஷ்டவா நியதமாநஸ:,

ஸ்ரீமதயாயதநே விஷ்ணோஶ் ஶிஶ்யே நரவராதமஜ:'

இதறகு விசேஷாரத்தம— (வைதேஹயாஶிஶ்யே) ஸீதையுடன பளளிகொணடிருநதானெனகையால— இருவரும ஒரு படுககையில படுததமை தோறறுகிறது அதனுல ஜிதேநதரியததின மிகுதி தோறறுகினறது (ஸ்ரீமதி விஷ்ணோராயதநே) 'ருசஸ ஸாமானி யஜூம்ஷி ஸாஹி ஸ்ரீரமருதா ஸதாம' எனகிற ஶ்ருதியினபடிககு ஸ்ரீசபதம மூனறுவேதஙகளையுஞ சொலலுமாகையால மூனறு

தேவாலயத்தில் அந்த ராஜகுமாரன் பள்ளிகொண்டனன் அவன், அன்றிரவு உதயமாகைக்கு இன்னும் ஒரு யாமப் பொழுது இருக்கையிற்றானே எழுந்திருந்து வீடு முழுவதும் அலங்கரிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, அங்கு ஸூத மாகத வந்திகள் ஆகிய இவர்களது இனிய உரைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, விடியற்காலஸந்த்யை நேரிட, ஸந்த்யோபாஸனஞ்செய்து, மனத்தை மற்றொன்றிலுஞ் செலுத்தாமல் அடக்கிக்கொண்டு காயத்ரீஜபத்தைச் செய்து, முடித்து ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறித்து [1] தண்டப்ரணாமஞ் செய்து ஸ்தோத்ரஞ் செய்தனர். பின்பு மீளவும் ஸ்நானஞ் செய்து வெளுத்த வெண்பட்டு வஸ்த்ரத்தை உடுத்திக்கொண்டு ப்ராஹ்மணர்களை வரவழைத்துப் புண்யாஹவாசனஞ் செய்வித்தனன். பிறகு அப்பொழுதே அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் கம்பீரமாகவும் இனிதாகவும் நடத்தின அந்தப் புண்யாஹவாசனத்தின் கோஷமானது மங்கள வாத்ய கோஷத்துடன் கலந்து மேன்மேலும் ஒலி வளரப்பெற்று அயோத்யாநகரம் முழுவதும் நிரம்பிவிட்டது. அப்பொழுது அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் ராமன் ஸீதையுடனே உபவாஸமிருக்கக் கேள்விப்பட்டு எல்லோரும் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தனர் பிறகு பட்டணத்திலுள்ளவர் யாவரும் ராமா

வேதங்களின் ஸாரமாகிய ப்ரணவாகாரமாயிருக்கும் இந்த நாராயண விமானமென்பதாக 'விமானம் ப்ரணவாகாரம்' என்று இதுமுதலியவற்றில் இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டது. (விஷ்ணோராயதநே) விஷ்ணுவினாலயத்தில் ப்ரணவாகாரமாகிய ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் (நரவராத்மஜ:) ராஜகுமாரன் தான் நாராயணாவதாரமேயாயினும் க்ஷத்ரியனாகப் பிறந்திருப்பதுபற்றி ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பூஜித்தானென்று க்ஷத்ரியதர்மத்தை அநுஸரித்தமை தோற்றுவிக்கப்பட்டது

1 தண்டப்ரணாமம் - தடி விழுந்தாற்போல சரீரம் முழுவதும் பூமியிற் படும்படி செய்யும் நமஸ்காரம்

பிஷேகம் நடப்பதைக் கேட்டிருப்பவராகையால் அன்றிரவு விடியக்கண்டு, பட்டணத்தில் ஆங்காங்கு வீதிகளை விளக்கி, ஜலந்தெளித்து, மேற்கட்டிகள் கட்டி, பூமாலைகளைச் சூட்டி, வாழைமரங்கள் நட்டு, நன்கு விளங்கும்படி அலங்காரஞ்செய்தனர். வெளுத்த மேகம்போலவும் வெளுத்த மலைபோலவும் விளங்குகின்ற தேவாலயங்களிலும், நாற்சந்தி வீதிகளிலும், ராஜமார்க்கங்களிலும், பௌத்த தாலங்களிலும், [1] மண்டபங்களிலும், பல சரக்குகளும் நிறைந்திருக்கிற வர்த்தகர்களது கடைகளிலும், ஸகல ஸம்ருத்தியும் பெற்று அழகாய் விளங்கும் க்ருஹஸ்தர்களது க்ருஹங்களிலும், ஸமஸ்த ஸபைகளிலும், உயர்ந்திருப்பதுபற்றி நாற்புறங்களிலும் தோன்றுகிற வ்ருக்ஷங்களிலும், ராஜசின்னங்களுள்ள த்வஜங்களையும் சின்னமில்லாமல் பல வர்ணங்களுள்ள டக்கபங்களையும் நட்டினார். நட்டுவர்களும், நர்த்தகர்களும் (கூத்தாடிகளும்,) பாடகர்களும் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் மனத்திற்கும் செவிக்கும் இனிய அச்சொற்களைக் கேட்டு ஆனந்தித்தனர். ராமனது அபிஷேக மஹோத்ஸவம் ஸமீபித்து வருகையில், ஜனங்கள் வெளியான முற்றங்களிலும், அவர்களில் ஸ்த்ரீகள், க்ருஹங்களிலும் ஒருவருக்கொருவர் ராமாபிஷேகத்தைப்பற்றிய சிறப்பையே மிகவும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். வீட்டு வாசல்களில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பாலர்களும் ஒருவருக்கொருவர் ராமாபிஷேகத்தைப்பற்றிய வார்த்தைகளையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். ராமாபிஷேக ஸமயத்தில் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் ராஜமார்க்கம் முழு

1 மண்டபங்கள்—மதிள்சுவர்களின் மேற்பாகங்களில் நாற்புறங்களிலும் கணைகளை விட்டுப் பார்த்து யுத்தஞ் செய்வதற்காகக் கட்டப்பட்ட நாற்கால் மண்டபங்கள்.

வதும் புஷ்பங்களை இறைத்துக் குழுகுமென்றும் மணங்கமழ்கின்ற தூபங்களையிட்டு அழகு மிகுந்திருக்கும்படி அலங்காரஞ் செய்தனர். பின்னும் அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்கள் அபிஷேகமான பின்பு, ராமன் உயர்ந்த யானையின்மீது ஏறிக்கொண்டு வருகையில் அவனது அபிஷேகாலங்காரங்கள் அவ்வுயரத்தில் தமக்குத் தெரியும்படிக்கும், அவன் வெளிப்புறப்படுவதற்கு முன்பே ராத்ரியாய்விடுமாயினும் அவன் அணிந்திருக்கிற மற்றை அலங்காரங்கள் இருட்டிலும் நன்கு புலப்படுவதற்காகவும் ராஜமார்க்கங்கடோறும் வ்ருக்ஷங்களைப்போல் உயர்ந்திருக்கிற பலவகைத் தீபஸ்தம்பங்களையும் நாட்டி வைத்தனர். இங்ஙனம் அவ்வயோத்யாபுரத்தில் வஸிப்பவர் பட்டணத்திற்கு அலங்காரஞ்செய்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடப்பதை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு, முற்றங்களிலும் ஸபைகளிலும் எல்லோரும் கும்பல்கூடி ஒருவருக்கொருவர் ஸம்பாஷணஞ் செய்துகொண்டு தசரத மஹாராஜனைக் குறித்து 'இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்குந்தன்மையனாகிய இம்மஹாராஜன், அஹோ! மிகவும் மஹானுபாவன். ஆனதுபற்றியே தனக்குக் கிழத்தனம் வந்ததை அறிந்து ராஜ்யத்தில் ராமனை அபிஷேகஞ்செய்யப் போகின்றனன் ராமனோ உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் தாரதம்யத்தைக் கண்டறிந்தவன். அங்ஙனம் அறிஞனாகிய ராமன் அரசனாக வேண்டுமென்று விரும்பிக்கொண்டே வெகுகாலங் கடத்தினம். இனி அவன் அரசனாகி நம்மைப் பாதுகாப்பவனாவான். ஆகையால் நம்மெல்லோருக்கும் தெய்வானுக்ரஹம் உண்டாயிருக்கின்றது. ராமனது குணங்களை எவ்வண்ணங் கூறலாகும்? அவனது மனத்திற் சிறிதுங் காவமென்பது கிடையாது; எல்லாம் அறிந்தவன்; தாமஸ்வபாவன்; உடன்பிறந்தவரிடத்

தில் மிகுந்த வாத்ஸல்யமுடையவன்; ரதெல்லாம் ஓர் அற்புத
மன்று; அவன் உடன்பிறந்தவரிடத்தில் எப்படி ப்ரீதியோ
டிருக்கின்றானோ’ அப்படியே நம்மிடத்திலும் மிகுந்த ப்ரீ
தியோடிருக்கின்றனன். தசரதன் நம்மிடம் அனுக்ரஹம்
வைத்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ் செ
ய்ய, நாம் பார்க்கப்போகின்றனம். இப்படிப்பட்ட ஸந்
தோஷத்தை நமக்கு விளைத்துத் தரும் தாமஸபாவனும்
பாபமற்றவனுமாகிய அந்தத் தசரதமஹாராஜன் வெகு
காலம் வாழ்வுற்றிருப்பானாக’ என்று புகழ்ந்துகொண்ட
னர். அப்பொழுது ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக்
கேள்விப்பட்டு நான்குபக்கங்களிலுமுள்ள பல தேசங்க
ளினின்றும் வந்த ஜனங்கள், பட்டணத்தவர் இங்ஙனம்
மொழிந்துகொண்டிருந்ததைச் செவியுற்றனர். இவ்வண்ணம்
ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டுப் பல திக்குகளி
னின்றும் அயோத்யாபுரத்திற்கு வந்திருக்கிற அந்த நா
ட்டு ஜனங்கள் [1]ராமனது பட்டணமெங்கும் நிறைந்திருந்
தனர். அந்நகரத்தில் அவ்வாறு நானாதேசங்களினின்
றும் வந்திருக்கிற ஜனங்களின் கலகலத்வனி, பாவகால
த்தில் பொங்கி வருகிற ஸமுத்ரகோஷம்போல் காதுக்குப்
புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. பிறகு தேவேந்த்ரனது
மாளிகைபோல் மிகவும் அழகு பொருந்தி விளங்குகின்ற
அவ்வயோத்யா நகரமானது, இங்ஙனம் ராமாபிஷேக
மஹோத்ஸவத்தைப் பார்க்க விரும்பி நாடுகளினின்று
வந்த ஜனங்களால் எங்கும் நெருங்கப்பெற்றுக் கலங்கி,
ஸமுத்ரத்திலுள்ள திமிதிமிங்கிலம் முதலிய ஜலஜந்துக்
கள் நெருங்கிக் கலங்கிய ஸமுத்ர ஜலம்போல் விளக்கமுற்
றிருந்தது.

ஆறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

1 முதலிலே ஸகல ஜனங்களின் முன்னிலையிலு ராமாபிஷேகம் நடத்துவதாக அரசன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதனால் ராமனை

மந்தரை கைகேயிக்குத் தூர்ப்போதனை செய்தல்

[1]கைகேயியின் பந்துக்களுக்குத் தாதியாயிருந்தவளொருத்தி கைகேயியோடுகூடவே வஸித்திருந்தனள். அவள் எங்கு யாருக்கு யாரிடத்தில் பிறந்தவளோ? தெரியாது. அவள், சந்திரனைப்போல் வெளுத்து அழகியதாகி விளங்கும் உப்பரிகையின்மீது யாதொரு காரணமுமின்றி ஏறவேண்டுமென்றெண்ணமுண்டாகத் தற்செயலாகவே ஏறி, அவ்வயோத்யாபுரத்தை முழுவதுங் கண்டனள். அப்பொழுது அந்நகரத்திலுள்ள ராஜமார்க்கங்களெல்லாம் ஜலந்தெளித்து மலர்கள் தூவப்பெற்று மிகவும் அழகுடன் விளங்கியது. அதில் ராஜஸிஹ்னங்களுள்ள டக்கயங்களும் ஸிஹ்னமில்லாத ஸாதாரணமான த்வஜங்களும் அலங்காரமாக உயரக்கட்டப்பட்டிருந்தன.

அதிபதியென்று யாவர்க்கும் தெரிந்துவிட்டது. ஆகையால் அயோத்யையை ராமனது பட்டணமென்று கவி சொன்னதாகத் தெரிய வருகின்றது.

1 இதற்கு 'ஜ்ஞாதிதாஸீ யதோஜாதா' என்று மூலம். (யதோஜாதா) எங்கேயோ பிறந்தவள் அவளது தாய்தந்தைகளாவது பிறந்தவிடமாவது ஒன்றுந் தெரியாதிருந்ததென்றபடி. இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(யதோஜாதா) எங்கேயோ பிறந்தவள் ராமனது அபிஷேகத்திற்கு இடையூறு செய்யும்படியான இப்படிப்பட்ட துஷ்டஸ்வபாவமுடையவள் அயோத்யாபுரத்தில் பிறக்க நேராது ஆகையால் எங்கேயோ பிறந்தவளென்றபடி. அன்றியே-(யதோஜாதா) இப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டர்களது பேரும் ஊரும் வாயினால் மொழியவுந்தகாதென்று 'எங்கேயோ பிறந்தவள்' என்று கூறப்பட்டது. ஆனதுபற்றியே மந்தரையென்னும் அவளது பேரை இங்குச்சொல்லவில்லை. (யதோஜாதா) ராமனைக்கொண்டு ராவணனைத் தொலைப்பதற்காகக் கைகேயிக்கும் அவனுக்கும் பேதம் உண்டாகச் செய்யும்படி தேவதைகளே அவளை அனுப்பினார்களாகையால் அவளது குலம் முதலியவற்றைச்சொல்லில் இந்தத் தேவரஹஸ்யம் வெளியாகுமென்று அவைகளை இங்குச் சொல்லவில்லை என்றுங் கூறுவர்.

ஜனங்கள் நெருங்கியிருப்பதுபற்றித் தாம் நினைத்த இடங்ளுக்கு இஷ்டப்படிக்குப்போக அனுகூலமாயிருக்கும்படி குறுக்கு வழிகள் பலவும் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அந்நகரத்தில் ஜனங்களெல்லோரும் சிரஸ்ஸ்னானஞ்செய்து பரிசுத்தர்களாகி எங்கும் சூழ்ந்திருந்தனர். ராமனுக்குக் காணிக்கைகளை ஸமர்ப்பிக்கும்பொருட்டு ப்ராஹ்மணர்கள் புஷ்பமாலைகளையும் [1]மோதகங்களையும் கைகளிலேந்தித் திரிந்துகொண்டு ஸந்தோஷத்வனிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். தேவாலயத்வாரங்களும் சுண்ணாம்புபடிக்கப் பெற்று வெளுத்து அழகு பொருந்தி விளங்கின. ஸமஸ்த வாத்யங்களும் நானாப்பக்கங்களிலும் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன. எங்கும் பார்க்கிலும் ஜனங்கள் ஸந்தோஷம் நிரம்பப்பெற்று நெருங்கிக் கூடிக்கொண்டிருந்தனர். ஆங்காங்கு வேத பாராயண கோஷங்களும் செவிபிற படக்கொண்டிருந்தன. ராமாபிஷேகத்தைப் பற்றி மனிதர்களுக்கு மாத்ரமேயன்றி மிருகாதிகளுக்கும் ஸந்தோஷம் மேலெழுந்திருப்பதுபற்றி, மேலான யானைகளும் குதிரைகளும் ஸந்தோஷம் பெருகப்பெற்று மயிர்க்கூச்சல் விட்டுத் திரிந்துகொண்டிருந்தன. காளை மாடுகளும் பசுக்களும் கொழுத்துக் கோஷமிட்டுக்கொண்டிருந்தன. ராமாபிஷேகத்தைப் பற்றிய ஸந்தோஷம் உள்ளடங்காமல் வெளிவந்ததோ என்னும்படி மயிர்க்கூச்சலிட்டு மனங்களிபூற்றிருக்கும் பட்டணத்து ஜனங்கள் ஆங்காங்கு வரிசையாக த்வஜங்களை எடுத்துக் கட்டினர். இங்ஙனம் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்நகரம் முழுவதையும் உப

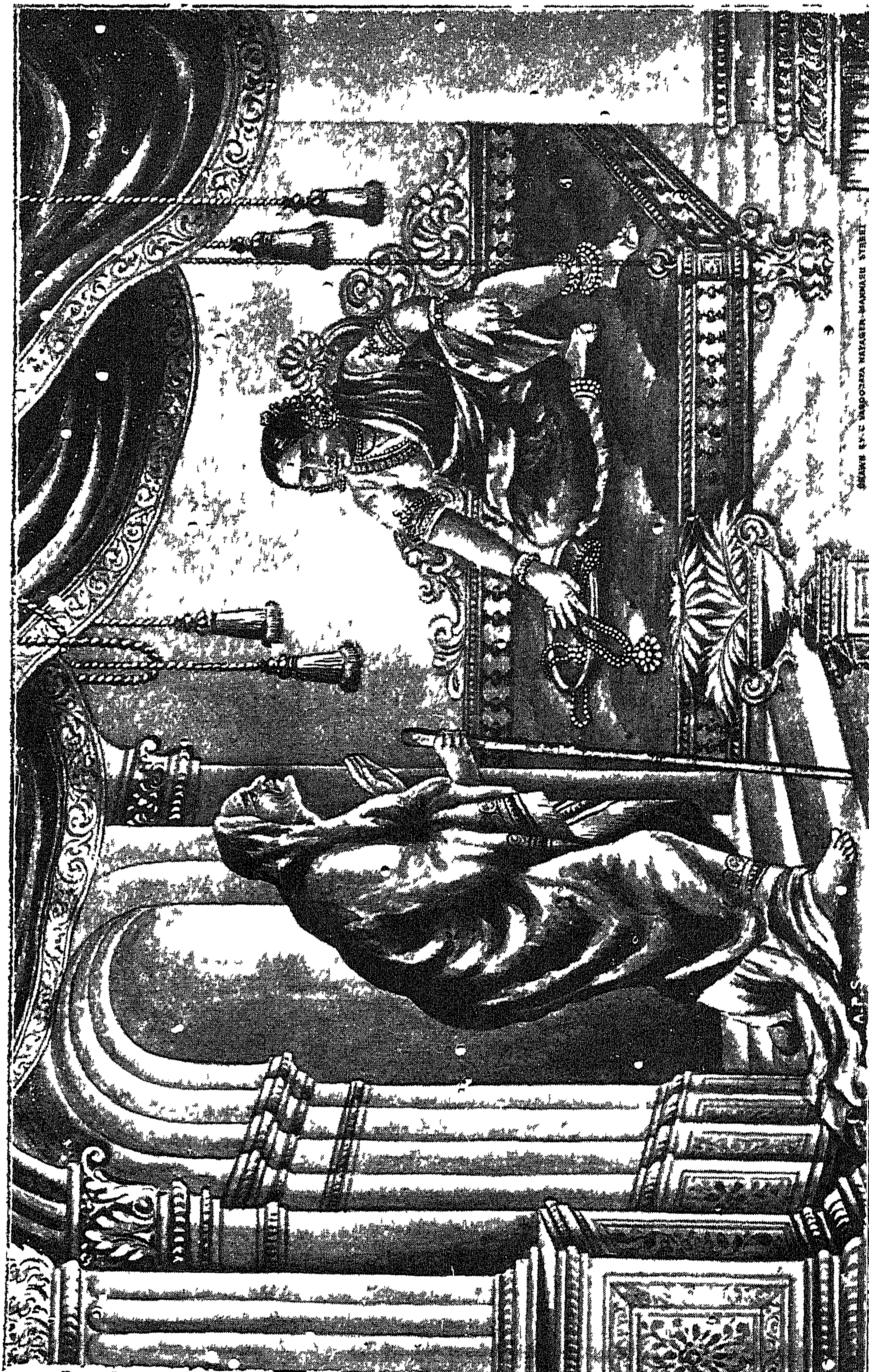
[1] மோதகம்—குழக்கட்டையென்று சிலர், லட்டென்று சிலர்; லட்டுக்குக் கண்டமோதகமென்று பேரென்றும், மோதகமென்பது குழக்கட்டையே யென்றுஞ் சிலர் கூறுவர்.

பரிகையின் மீது ஏறியிருந்த அந்தக் கைகேயியின் தாதியாகிய மந்தரை என்பவள் கண்டனள். இப்படி விளங்கும் அவ்வயோத்யாபுரத்தைக் கண்டு, மந்தரை என்பவள் மிகவும் ஆச்சரியம் அடைந்தனள். அப்பொழுது ராமனது மாற்றாந் தாயாகிய ஒருத்தி வெளுத்த வெண்பட்டு உடுத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் கண்கள் மலரப்பெற்று அவ்வுப்பரிகையில் அம்மந்தரைக் கருகில் இருந்தனள். அம்மந்தரை அவளைப் பார்த்து [1] 'ராமனது தாய் இயற்கையாகவே தனத்தைக் கைப்பற்றுந் தன்மையளேயன்றி, ஒருவருக்குங் கொடுப்பவளன்று. அப்படிப்பட்டவளும் இப்பொழுது அளவில்லாத ஸந்தோஷங் கொண்டு ஜனங்களுக்குத் தனத்தைக் கொடுக்கின்றனள்; இதென்? ஜனங்களுக்கும் ஸந்தோஷம் அளவற்றிருக்கின்றது; இதுவென்? இது எதுக்காக உண்டாகிறதோ? இதை எனக்குச் சொல்வாயாக. அன்றியே, அரசன் மிகுந்த ஸந்தோஷங்கொண்டு ஏதாயினும் நடத்தப் போகின்றானோ?" என்று வினவினள். ராமனுக்கு மாற்றாந்தாயாகிய அந்தப் பெண்மணியும் ஸந்தோஷம் உள்ளடங்காமல் மேன்மேலும் பெருகி வருகையில், அந்த வேகத்தைப் பொறாமல் உடம்பு வெடித்துப் போமோ என்னும்படி ஸந்தோஷம் புறம்பொசிய, பரதி

1 இதற்கு மூலம்—

'உத்தமே நாபிஸம்யுக்தா ஹர்ஷேணார்த்தபரா ஸதீ,
ராமமாதா தநம் கிந்நு ஜநேப்ய ஸம்ப்ரயச்சதி'

மந்தரை கௌஸல்யையினிடத்தில் த்வேஷத்தினால் அவளை (அர்த்தபரா) அர்த்தத்தில் ஆசையுடையவளென்று சொல்லுகின்றனள். அர்த்தம்—பணம். பின்னும் 'கௌஸல்யா' என்று பேரைச் சொல்லாமல் 'ராமமாதா' ராமனுடைய தாயென்கையால் கௌஸல்யையின் பேரையுங்கூடச் சொல்லக்கூடாத த்வேஷமுடையவளென்று தெரிகின்றது.

471. மந்தரை கைகேயிக்கு ராமாபிஷேகத்தைக் கூறுதல்.

கூலியாகிய அம்மந்தரைக்குச் சொல்லக் கூடாததாயினும், ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் அதை மறந்து, ராமனுக்கு நேரிடப்போகிற ஒப்பில்லாத ராஜ்யலக்ஷ்மீ விபவத்தைச் சொல்ல முயன்று, 'தசரத மஹாராஜா நாளை புஷ்யநக்ஷத்ரத்தில் கோபமின்றி க்ருபவனும் பாபமற்றவனுமாகிய ராமனை யௌவராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்யப்போகின்றார்' என்று மறுமொழி உரைத்தனள். அக்கூனியும் அவள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, உடனே மிகுந்த கோபாவேசங் கொண்டவளாகிக் கைலாஸ பர்வத சிகரம்போல உயர்ந்து வெளுத்து விளங்குகின்ற அவ்வுப்பரிகையினின்று வேகத்துடன் இறங்கிவந்தனள். மந்தரை பாபத்திலேயே கண்ணோக்கமுடையவள். ஆகையால் ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டுக் கோபாக்னி வளர்ந்து எரியப்பெற்று, படுத்துக் கொண்டிருக்கும் கைகேயியினிடஞ்சென்று அவளைப் பார்த்து 'அடி மதிகெட்டவளே! உறங்குகின்றாயென்? எழுந்திரு உனக்கு ஒரு பயம் வரப்போகின்றது. ஒன்றா? இன்னும் பல துக்கங்களும் உன்னைச் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருப்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? அரசன் ஆசைப்படும்படியான ஸௌபாக்ய முடையவள்போல மேலுக்குப் புலப்படுகின்றாயன்றி, நிஜமாக நீ அரசனுக்கு இஷ்டையாயிருப்பவளல்லை 'அரசனுக்கு என்னிடத்தில் ப்ரீதி மிகுந்திருக்கின்றது ஆகையால் நானே பாக்யவதி' என்று வீண்கர்வப்படுகின்றாய். உனது ஸௌபாக்யம் எங்கே? வெயிற்காலத்து ஆற்றின் ப்ரவாஹம்போல இப்பொழுது உனது ஸௌபாக்ய மெல்லாங் குறைந்து போகின்றது' என்றனள். அக்கூனி இங்ஙனம் பாபத்திலேயே கண்ணோக்க முற்றவளாகி ரோஷத்தினால் நெருப்புப் பொறி பறக்கும்படி உரைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு

மிகுந்த மனவருத்தங்கொண்டு, அவளைப் பார்த்து 'மந்தரையே! உனக்கு க்ஷேமம் இல்லையா? உனது முகம் வாட்டமுற்றிருக்கும்படி கண்டு, உனக்கு ஏதோ ஒருவருத்தம் உண்டாயிருப்பதாக ஊகிக்கின்றேன்' என்றனள். இவ்வாறு கைகேயி மொழிந்த இனிய உரைகளைக் கேட்டு, அம்மந்தரை 'ராமாபிஷேகத்தை ஆலோசியாமல் வார்த்தையில் ஒழுங்கு பாராட்டுகின்றாள்' என்று மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டனள். அவள் கைகேயியின் மேன்மையையே விரும்பியிருப்பவளாகையால் கௌஸல்யையைக் காட்டிலும் கைகேயிக்குக் குறை நேரிடுகின்றதேயென்று மேன்மேலும் வருத்தம் பெருகி வரப்பெற்று, ராஜ்யலக்ஷ்மி, தாயாதிகள் வசமாவதைச்சொல்லி அவளுக்கு வருத்தமுண்டாகச் செய்யவும், ராமனிடத்தில் அவளுக்குள்ள ஸ்னேஹத்தைப் போக்கி விரோதத்தை உண்டாக்கச்செய்யவும் முயன்று, பேசுவதில் மிகுந்த வல்லமையமைந்திருப்பதுபற்றி, அந்தக் கைகேயியைப் பார்த்து 'தேவியே! எவ்விதத்திலும் தடுக்கமுடியாதபடி உன்னை நாசஞ்செய்வதற்கு ப்ரயத்னம் எவ்வளவோ நடக்கின்றதே! அந்த நாசந்தான் யாதென்னில்—சொல்லுகின்றேன்; மஹாராஜன் ராமனுக்கு நாளைத்தினம் யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடத்தப் போகின்றனன். இங்ஙனம் நடக்கப்போவதைக் கேட்டு, நமக்கு அநிஷ்டனாகிய ராமனுக்கும் ராஜ்யமா' என்று வருத்தமுற்றும் 'நமக்கு இஷ்டனாகிய பரதனுக்கு ராஜ்யமில்லாமல் தப்பிப்போகின்றதே' என்று சோகமுண்டாகப் பெற்றும், நெருப்பினால் எரிக்கப்பட்டதுபோல உடம்பெல்லா மெரிய, வெறுமனே இருக்க முடியாமல் உனது மேன்மையை விரும்பி இதோ இவ்விடம்வந்து சேர்ந்தனன். எப்படி வராமலிருக்க முடியும்? 'எனக்குத் துக்கமுண்டாயின் உனக்கு என் வந்தது?'

என்னவேண்டாம். உனக்குப் பனி போன்றதொரு வருத்தமுண்டாயின், எனக்கு அதைக் கண்டு மலைபோன்ற வருத்தமாயிருக்கும் உனக்கு ஒரு ஸந்தோஷம் உண்டாயின், எனக்கும் ஸந்தோஷமா யிருக்கும். இதற்கு ஸந்தேஹமில்லை நீ சிறந்த ராஜவம்சத்திற் பிறந்தவள். நமது அரசனுக்கு உத்தம பார்யையாயிருக்கின்றனை ஆயினும் ராஜதர்மங்கள் கொடியவை யென்று உனக்குத் தெரியாதிருப்பதேன்? இதென்ன ஆச்சர்யம்? உனது பர்த்தாவாகிய தசரதன் மேலுக்குத் தர்மத்தையே யுரைப்பவன்போல தோற்றுவனேயன்றி இயற்கையாகவே ஏகாந்தத்தில் கெடுதியைச் செய்பவன். வெளிக்கு மாத்ரம் தேனொழுகப் பேசுவான்; கார்யங்களில் கொடியவனா யிருப்பவன். உனது ஸ்வபாவம் நிர்மல மாகையால் உனது பர்த்தாவையும் நற்கருத்துடையோனாக நினைக்கின்றனை இப்படியாயின், ஐயோ! அவன் உன்னை இவ்வாறு நன்றாகவே வஞ்சித்திருக்கின்றனன் உனது பர்த்தாவானவன் அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுந்தபடி உன்னருகில் வந்து இனிய உரைகளை மொழிந்துகொண்டு, ஏதாயினும் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் செய்யாமலே உன்னை அனுஸரித்து வந்து, இப்பொழுது கௌஸல்யைக்குப் பெரும் ப்ரயோஜனத்தைச் செய்யப் போகின்றனன் உன்னை வஞ்சித்த விதந் தெரியுமா? துஷ்ட ஸ்வபாவமுடைய உனது கணவன், பரதனை உன் பிறந்தகத்துப் பந்துக்களிடம் போகத் துரத்திவிட்டனன் பரதனொருவனேயன்றோ? அவனுக்குச் சத்ரு. ஆகையால் அவனை வெளியே போகத் துரத்திவிட்டு ராஜ்யத்தை [1]நிஷ்கண்டகமாகச் செய்து, அந்த ராஜ்யத்தில் நாளைத்தினம் உதய காலத்தில்

1 நிஷ்கண்டகமாக - சத்ருவற்றதாக.

ராமனுககுப படடாபிஷேகஞ செயயப போகினறனன. நீயோ அறியாதவள். ஆதலால வரபபோகுந தீஙகு ஒனறும உனககுத தெரியவிலலை உனககுத தசரதமன னவா பாததாவெனறு பேர வைததுக கொணடிருக குஞ சதரு ஓா அறிவுகெடடவள ஸாபபததிறகு உள ளே விஷமுண்டெனபது அறியாமல அதறகு நனமை மைச செயய விருமபித தாய வளாபபதுபோல வளாத து மடியிலிடடுச சீராடடுவதுபோல, நீ உன பாததாவை வெளிககுத தோறறுமல உளளே மறைநதிருககும சதரு வெனறு தெரிநது கொளளாமல விஸ வாஸததுடன மடி யிலேறிடடுக குலாவிககொணடிருககினறனை. பாமபை யாவது பகைவனையாவது அடிததுககொலலாமல வெறு மனே விடடுவிடுவோமாயின,எபபடி தீஙகு வருமோ? அப படியே தசரதன இபபொழுது உனனையும உனது புத்ரனையும செயதுவிடடனன. நீ எபபொழுதும ஸு கத்தையே அனுபவிககத தககவளனறு? நீ ஒனறு மறியாத சிறியவளா யிருககினறனை. இநதத தசரதன எவவளவு பாபிஷடனோ, தெரியுமா? உனனை இததனை காலமாகப பொயயான இனசொறகளைசசொலலி வஞசித துக கொண்டிருநது, இபபொழுது ராமனுககு ராஜயா பிஷேகஞ செயவிதது உனனை அடியோடு கெடுததுவிட டனன. உன ஒருததிமாததிரந தானோ? அனறு. உன புதலவனையும எனனைபபோனற உனது பரிஜன ஙகளையும பாழடிததனன ஐயோ! கெடடுபபோ யினை. கைகேயியே! இபபடிபபடட துககததில அகப படடுககொணடா யாகையால, நீ உடனே இச சமயததி றகுத் தகுநதபடி உனககு யாது நனமையோ? அதை விரைவில தேடிககொளளவாயாக. எபபடி செயயலா மெனறு நீ சிநதிககவேணடாம உனது புத்தி மிகவும

அற்புதமா யிருக்கவற்றன்றோ? உன் கண்களின் அழகும் காண்போர்களுக்கு ஆச்சர்யத்தை விளைக்கவல்லது இனி உன் பர்த்தாவாகிய தசரதன் எவ்வளவு? ஆகையால் உனது புத்தி ஸாமர்த்யத்தையும் உனது அழகையும் உபயோகப்படுத்தி, உன்னையும் உன் புதல்வனையும் என்னையும் பாதுகாத்துக்கொள்வாயாக' என்றனள். அழகான முகமுடைய அந்தக் கைகேயி படுத்துக்கொண்டிருந்து மந்தரை மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து, சரத்காலத்தி லுதித்த சந்த்ர கலைபோன்றவளாகிப் படுக்கையினின்றும் எழுந்திருந்தனள். அங்ஙனம் எழுந்திருந்து, ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதற்கு மேன்மேலும் ஆனந்தம் பெருகப் பெற்று, அப்படிப்பட்ட ஸந்தோஷம் தனக்குத் தெய்வாதீனமாக நேரிட்டதுபற்றி ஆச்சர்யம் அடைந்து அங்ஙனம் தனக்கு ப்ரியஞ் சொன்ன அக்கூனிக்குப் ப்ரிசாக உயர்ந்த ஓராபரணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தனள். மடந்தையர் மணியாகிய கைகேயி அங்ஙனம் அக்கூனிக்கு ஆபரணத்தைக் கொடுத்து, மீளவும் அவளைப்பார்த்து, 'மந்தரையே! நீ எனக்கு மிகவும் ப்ரியமான இந்த ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகின்றனை இப்படிப்பட்ட ப்ரியவார்த்தையைச் சொல்லுகிற உனக்கு இன்னும் யாது செய்வேனுங்க? 'சக்களத்தியின் பிள்ளையினிடத்தில் ப்ரீதி ஏன்?' என்பாயோ? ராமனிடத்திலாவது பரத னிடத்திலாவது எனக்குப் பேதம் புலப்படவில்லை எனக்கு இருவரும் ஒருவராகவே தோன்றுகின்றனர். ஆகையால் அரசன் ராமனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்விக்கப் போகிறானென்பதைக் கேட்டு, எனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது. ஓ மந்தரையே! நீ ப்ரியத்திற்கே உரியவளா யிருக்கின்றனை; இந்த ராமாபிஷேக வ்ரு

ததாநததததைதக காடடிலும பரியமாயிருபபது மறறொன
றும் நீ எனககுச சொலலமுடியாது ஏனெனில— என
ககு பரியமானவை யெலலாவறறிலும ராஜாபிஷேகமே
மிகவும அதிசயிததிருககினறது அபபடிபபடட பரியத
தைச சொலலினை, ஆனதுபறறியே அதைவிட மற
றொரு பரியத்தை நீ எனககுச சொலல முடியாதெனற
னள- இபபடி மிகவும பரியமான ஸஙகதியை எனககுச
சொலலினு யாகையால உனககு இஷடமாகிய மறறும
ஏதாயினு மொனறை வேணடுவாயாக அதை உனககுத
தருகினறனன' எனறும மொழிநதனள. ஏழாவது ஸாக
கம முறறிறறு

மநதரை கைகேயிககு மேலும தூபபோ தனை செயதல

இஙஙனம மொழிநத கைகேயியைப பாாதது, அவள மொழிநத மொழிகளைப பொறுககமாடடாமல அவளிடம அஸூயையுறறு, அவள கொடுதத ஆபரணததையும கீழே போகடடு, ஹிதஞ சொலலினும கேடகவிலலையே யெனறு கோபமும, அனாததம வருமே யெனறு துககமும மேலெழப பெறறுக கைகேயியை நோககி, 'ஓ அறிவு கெடடவளே! வருநதபபடடவேணடிய காலம இது இஙஙனந தகாத ஸமயததில உனககு ஸநதோஷமா யிருககினறதே! இதுவென? இதறகுக காரணம யாதோ? தெரியவிலலையே! எனககு இதுமிகவும அறபுதமா யிருககினறது. துககமாகிற பெருஙகடலி னிடையில இருககினறனையே! இது உனககுத் தெரியா திருககினறதே! ராமாபிஷேகததைக காட்டிலும் மேலான துககம மறறை யாது? பெருந துயாததிலாழநத நீ மனவருத்தமுற றிருககவேண்டுங காலத்தில

ஸந்தோஷித்திருக்கின்றனே நீ இப்படி விபரீதமாக
ஸந்தோஷித்திருப்பதைக் காணவே, நான் மிக்க மனவ
ருத்தங்கொண்டு, அதனால் நலிவுபெற்றிருக்கின்றனன்.
நீ இங்ஙனம் பித்தம் பிடித்திருப்பதைக் கண்டு, எனக்கு
மனத்தில் பரிஹாஸமா யிருக்கிறது ! கைகேயீ ! உனது
மதிகேட்டிற்கு யான் சோகிக்கின்றனன் உனது சக்க
ளத்தியின்பிள்ளை உனக்குப் பகைவனே அவனுக்கு நன்
மை நேருவது நமக்கு மரணம் வந்தாற்போலவே. ம்ருத்யு
வைப்போல் அது வரக்கண்டும் மனத்தெளிவுள்ளவள்
எவள்தான் அதை ஸந்தோஷமாகக் கொள்வாள் ?
ராமனோடொக்க ராஜ்யம் பெறுகைக்குப் பரதனுக்கே
அதிகாரமுள்ளது ஆகையால் பரதனைப் பற்றியே ராம
னுக்குப் பயம் உண்டாகும் ஆனால் ராமனுக்கு மாத்ரம்
பயமேயன்றிப் பரதனுக்குப் பயமில்லையோ என்பாய்; அ
ப்படியன்று. நம்மைப் பார்த்துப் பயப்படுகின்ற ம்ருகம் பாம்பு
முதலியவற்றினின்றுமே நமக்குப் பயம் உண்டாகின்றது.
பயந்தவனிடத்தி னின்றுமே பயமுண்டாகும். ஆகை
யால் பயப்படுகின்ற ராமனிடத்தி னின்றும் பரதனுக்குப்
பயமுண்டாகு மென்பது சொல்லவேண்டுமோ ? இதை
நினைத்துநினைத்தே யான் சிந்தையுற்று வருந்தப்படு
கின்றனன். 'லக்ஷ்மணனுக்கும் சத்ருக்னனுக்கும் ராஜ்யத்
தில் அதிகாரம் உண்டாகையால், அவர்களுக்கு வாராத
பயம் பரதனுக்கு மாத்ரம் வரப்போகின்றதோ ?" என்று
நினைக்கவேண்டாம் பெருத்த வில்லாளியாகிய லக்ஷ்ம
ணன் மனோவாக்காய கருமங்களால் எல்லாவற்றிலும்
ராமனையே அனுஸரித்திருப்பவன். லக்ஷ்மணன் ராமனை
அனுஸரித்திருப்பது போலவே சத்ருக்னனும் பரதனை
அனுஸரித்திருப்பவன் அப்படி அவ்விருவரும் க்ரமமாக
ராமனுக்கும் பரதனுக்கும் பாரதந்த்ரர்களாயிருப்பவரா

வதும் புஷ்பங்களை இறைத்துக் குமுகுமென்று மணங் கமழ்கின்ற தூபங்களையிட்டு அழகு மிகுந்திருக்கும்படி அலங்காரஞ் செய்தனர். பின்னும் அந்த பட்டணத்து ஜனங்கள் அபிஷேகமான பின்பு, ராமன் உயர்ந்த யானையின்மீது ஏறிக்கொண்டு வருகையில் அவனது அபிஷேகாலங்காரங்கள் அவ்வுயரத்தில் தமக்குத் தெரியும்படி கஷ்டம், அவன் வெளிப்புறப்படுவதற்கு முன்பே ராத்திரியாய்விடுமாயினும் அவன் அணிந்திருக்கிற மற்ற அலங்காரங்கள் இருட்டிலும் நன்கு புலப்படுவதற்காகவும் ராஜமார்க்கங்களோரும் விருக்ஷங்களைப்போல் உயர்ந்திருக்கிற பலவகைத் தீபஸ்தம்பங்களையும் நாட்டி வைத்தனர். இங்ஙனம் அவ்வயோத்யாபுரத்தில் வசிப்பவர் பட்டணத்திற்கு அலங்காரஞ்செய்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடப்பதை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு, முற்றங்களிலும் ஸபைகளிலும் எல்லோரும் கும்பல்கூடி ஒருவருக்கொருவர் ஸம்பாஷணஞ் செய்துகொண்டு தசரத மஹாராஜனைக் குறித்து 'இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்குந்தன்மையனாகிய இம்மஹாராஜன், அஹோ! மிகவும் மஹானுபாவன். ஆனதுபற்றியே தனக்குக் கிழத்தனம் வந்ததை அறிந்து ராஜ்யத்தில் ராமனை அபிஷேகஞ்செய்யப் போகின்றனன். ராமனோ உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் தாரதம்யத்தைக் கண்டறிந்தவன். அங்ஙனம் அறிஞனாகிய ராமன் அரசனாக வேண்டுமென்று விரும்பிக்கொண்டே வெகுகாலங் கடத்தினம். இனி அவன் அரசனாகி நம்மைப் பாதுகாப்பவனாவான். ஆகையால் நம்மெல்லோருக்கும் தெய்வானுக்ரஹம் உண்டாயிருக்கின்றது. ராமனது குணங்களை எவ்வண்ணங் கூறலாகும்? அவனது மனத்திற் சிறிதுங் கர்வமென்பது கிடையாது; எல்லாம் அறிந்தவன்; தர்மஸ்வபாவன்; உடன்பிறந்தவரிடத்

ஆகையால் வயதின் க்ரமம் அப்படியிருக்கட்டும். இப்ப
டிப்பட்ட விபத்து நேர்ந்தபடி முந்துற மருந்து தேடிக்
கொள்ளவேண்டாமா? பிள்ளைகளின் வார்த்தை அப்படி
யிருக்கட்டுமென்று விட்டு உனது சக்களத்தியின் ஸங்கதி
யைக் கேட்பாயாக. கௌஸல்யையின் பிள்ளை நாளைப்
புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தின்று யௌவராஜ்யத்தில் ப்ராஹ்ம
ணோத்தமர்களால் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கப் பெறுகை
யில், அந்தக் கௌஸல்யையின் பாக்யத்தை எவ்விதம்
உரைக்கலாகும்? அவளே மிகுந்த பாக்யமுடையவள்.
பிள்ளை யுவராஜனாக, கௌஸல்யை இவ்வளவு அவ்வளவென்
றெண்ணமுடியாத ஸந்தோஷம் அடைந்து உலகமெங்
கும் புகழ்பெற்றுச் சக்களத்தி முதலிய சத்ருக்களை அடக்
கி மேலாயிருக்கப் போகின்றனள். அப்பொழுது அந்
தக் கௌஸல்யைக்கு நீ தாஸிபோலிருந்து கைகளைக் கூப்
பிக்கொண்டு ஸேவை (ஊழியம்) செய்யப் போகின்றனை.
ராமனால் உன் புதல்வனுக்குத் துர்க்கதி உண்டாகுமென்
பது அப்படியிருக்கட்டும். கௌஸல்யையிடமிருந்து இ
தைக்காட்டிலும் வேறு துர்க்கதி உனக்கு யாது நேரிட
வேண்டும்? அப்படியாகுமாயின், நீயும் உன்னையுடைய
நாங்களும் கௌஸல்யைக்கு வேலைக்காரிகளாகப் போ
கின்றனம். இந்தக் கதி நம்மளவில் மாத்ரமேயன்று,
உனது புதல்வனும் ராமனுக்கு வேலைக்காரனாகப் போ
கின்றனன். [1] ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாகையில் அவ
னுடைய உத்தமஸ்த்ரீகளெல்லோரும் ஆனந்தம் அடைந்

1 இதற்கு மூலம்—

'ஹ்ருஷ்டா: வலு ஹவிஷ்யந்தி ராமஸ்ய பரயா: ஸ்த்ரிய:,
அப்ரஹ்ருஷ்டா ஹவிஷ்யந்தி ஸ்நுஷாஸ்தே ஹரதக்ஷயே'

(ராமஸ்ய பரமா: ஸ்த்ரிய:) ராமனுடைய உத்தம ஸ்த்ரீகள்
இந்த (ஸ்த்ரிய:) என்கிறதற்குச் சரியாக இரண்டாவது பாதத்தில்

திருப்பார்களென்று’ பரதன் தாஸீதாயம் பெற்றுக் குறைந் திருக்கையில் உனது மருகிகள் ஸந்தோஷங்குன்றி இருக்கப் போகின்றனர்’ என்று இவ்வாறு சிறிதுங் களிப்பின்றித் தனக்குப் புத்தி சொல்லுகிற மந்தரையைப் பார்த்து ராஜபத்னியாகிய அந்தக் கைகேயி அவள் மொழிந்தவற்றைப் பாராட்டாமல் ராமனது குணங்களையே இங்ஙனம் கொண்டாட ஆரம்பித்தனள் ‘மந்தரையே! ராமன் தருமங்களை உணர்ந்தவன், பெரியோர்களால் நன்கு கற்பிக்கப் பெற்றிருப்பவன், பிறர் செய்த உபகாரங்களைமற

(ஸ்நுஷா:) மருகியர்-கைகேயியின் மருமக்கள்-பரதனுடைய பார்யைகள் - என்றிருக்கின்றது அதனுடைய ஸாஹசர்யத்தால் ஸ்ரீ ஸ்த்ரீகள் கேவல பரிசாரிகாதி ஸ்த்ரீகளன்றி ராமனுடைய பார்யைகளே யாவார்களென்று ஏற்படுகின்றது. இதனால் ராமனுக்கு வெகு பார்யைகள் உளரென்று தெரியவருகின்றது ஆனதுபற்றியே ஸுந்தரகாண்டத்தில் ‘பித்ருர்நிதேசம் நியமேந க்ருத்வா வநாந்நிவ்ருத்தஸ் சரிதவ்ரதஸ் ச, ஸ்த்ரீபிஸ் ச மந்யே விபுலேக்ஷணாபி: ஸம்ரம்ஸ்யஸே வீதபய: க்ருதார்த:’ (தந்தையின் ஆணையின்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட பதினான்கு வருஷங்களைக் கடத்தி, விரதத்தை முடித்துக்கொண்டு வனத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் பயம் தீர்ந்து ப்ரயோஜனம் நிறைவேறப் பெற்று நீண்டழகிய கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளோடு கூடிக் க்ரீடித்துக் கொண்டிருக்கப் போகின்றனை) என்று ஸீதை ராமனைக் குறித்து மொழிந்தனள். யுத்தகாண்டத்தில் தாபஸாயனத்தை வர்ணிக்கும்பொழுது ‘ஹஸ்தௌஜ: பரமஸ்த்ரீணாமபிம்ருஷ்டமநேகதா’ (உத்தம ஸ்த்ரீகளின் கைகளால் அநேகவிதமாக ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பெற்றது) என்று ராமனது இடக்கைக்கு விசேஷணஞ் சொல்லப்பட்டது பார்யைகளாகாதவர் தமது புஜங்களால் ஒரு புருஷனுடைய புஜத்தை அணையமாட்டார்களன்றோ? பின்னும் உத்தரகாண்டத்தில் அஸ்வமேதம் ஆரம்பிக்கும்பொழுது ‘மாதரஸ் சைவ ஸர்வா மே குமாரா: ஸ்த்ரீஜநஸ் ச, அக்ரதோ பரதம் க்ருத்வா கச்சந்த்வக்ரே ஸமாயிநா:’ (என் தாய்மார்களெல்லோரும் பிள்ளைகளும் ஸ்த்ரீஸமூஹங்களும் பரதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸைந்யத்

லாம் நிறைந்த தீர்த்தறிந்தவன். எப்பொழுதும பொய
யுரையான்; பரிசுத்தனு யிருப்பவன, பினனும, அரச

னுடன முனபு கூடடபபாரகளாக) எனறு ராமன மொழிநதிருககின
றனன இங்கு ஸீதை தவிர வேறு பாாயைகள இலலையெனனில
(மேஸ-ூதா: ஸதரீ-ஞ்ச) எனறு எனனுடைய பிளளைகளென
பதுவும எனனுடைய ஸதரீஸமூஹஙகளெனபதுவும பொருநதாது.
மேலும, தாமபதனியிலலாதவனுககு யாகஞசெயய அதிகாரமிலலை.
ராமன ஸீதையை அரணயததுககு அனுபபியிருககையில அஸ்வ
மேதஞ செயததாகத தெரியவருகையால அவனுககு வேறு பாா
யைகளும உணடெனறு அாததாபததி பரமாணததினல ஏற
படுகினறது. அாததாபததியாவது— ஒராததததினல அவஸயமாக
மறறொாததம ஸிததிபபதுவே. உதாஹரணம— அபபததை மூட
டையாககடடித தடியில மாடடி ஓரிடததில வைததிருககையில,
அநதததடியை எலி இழுததுககொணடு போயிறறெனறல அதில
மாடடியிருநத அபபசசுது மூடடையும போயிறறெனபது ஸிததமன
றே? அபபடியே இங்கும ‘தாமபதனியிலலாதவன் யாகஞசெயய
லாகாது, பதனியோடுகூடடவே யாகஞசெயயவேணடும’ எனறு தாழ
சாஸதர மிருககையில ஸீதையினறியே தாமஸவபாவனுகிய
ராமன யாகஞ செயதானெனனில அவனுககு வேறு பாாயை
கள உணடெனறு ஸிததமாகினறது. இதுவே அாததாபததிப்ர
மாணம. அபபொழுது ராமனுககு ஏகபதனீவரதம எபபடி
கூடுமெனனில— கேவலபோகததுககு மாதரம உபயோகபபடும
படியான பாாயைகளனறி தாமானுஷடானததுககுமாதரம உப
யோகபபடுமபடியான பாாயைகள உளளாகையால ஏகபதனீவரதத
திறகுத தோஷமிலலை. ஸீதையை விடடபினபும இதா பாாயை
கள இருநதமையால ‘பாாயாவியோகம உணடாகுக’ எனகிற பருகு
சாபம எபபடி சேருமெனனில— ஸீதையினிடததில உணடான
பரீதியின மிகுதியால ஸீதாவியோக துககததை நனகு அனுபவித
ததுபறறி அநதச சாபம பரிபாலிதமாகினறது. யாகததில ஸீதை
யின ப்ரதிமையை ஏறபடுததிககொணடது ஸீதையினிடததிலுளள
ஸனேஹ பஹுமானஙகளைபபறறியேயனறி வேறு பாாயைகளில
லாமையைபபறறியனறு எனறு சில அறிவிலாா கூறுகினறனா. இது

னுக்கு மூத்த குமாரன். ஆனதுபற்றி அவனே யௌவ ராஜ்யத்திற்குத் தகுந்தவனாகையால், ராஜ்யம் பரதாதி

பூர்வபக்ஷம் இதற்கு ஸித்தாந்தம் — ராமன் ஏகபத்னீ வ்ரதமுடையவனென்பது ஸர்வர்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. இதர பார்யைகள் இருப்பார்களாயின் அவன் ஏகபத்னீ வ்ரதனென்றுரைக்க நேராது. ஸீதாப்ரதிமையைக் கொண்டே யாகஞ்செய்ய அதிகாரம் நேருமாகையால் 'ஸீதாவியோக காலத்தில் இதர பார்யைகள் இல்லையாயின் யாகஞ்செய்ய நேராது' என்றுரைக்கலாகாது. இவ்விஷயத்தைப்பற்றியே உத்தரகாண்டத்தில் 'காஞ்சநீம் மம பத்நீம் ச தீக்ஷார்ஹாம் யஜ்ஞகர்மணி, அக்ரதோ பரதஃ க்ருத்வா கச்சத்வக்ரே மஹாமதிஃ' (யஜ்ஞகார்யத்தில் தீக்ஷைக்குத் தகுந்தபடி ஸ்வர்ணத்தினால் செய்யப்பட்ட எனது பார்யையை (ஸ்வர்ணமயமான ஸீதாப்ரதிமையை) மிகுந்த மதிமந்தனாகிய பரதன் முன்னிட்டுக்கொண்டு முன்பு நடப்பானாக) என்று ஸீதாப்ரதிமை யாகதீக்ஷைக்கு அர்ஹமானதென்றும் பத்னியோடு ஒத்திருப்பதென்றும் சொல்லப்பட்டது. மேலும் 'ந ஸீதாயாஃ பராம் பார்யாம் வவ்ரே ஸ ரகுநந்தநஃ, யஜ்ஞே யஜ்ஞே ச பத்ந்யர்த்தம் காஞ்சநீ ஜாநகீ பவத்' (ராமன் ஸீதையைக்காட்டிலும் வேறு பார்யையை மணம் புரியவில்லை. யாகங்கள்தோறும் அவனுக்குப் பத்னீஸ்தானத்தில் ஸ்வர்ணமயமான ஸீதையே (ஸீதாப்ரதிமையே) இருந்தனள்' என்று ஸ்வர்ணமயமான ஸீதாப்ரதிமையைக் கொண்டே யாகதீக்ஷைகள் நடந்தனவாகத் தெரிய வருகின்றது. ஆகையால் 'பார்யையின்றி யாகஞ்செய்ய நேராது. பார்யாப்ரதிமையைக் கொண்டு யாகஞ்செய்வது சரியன்று. ராமன் யாகஞ்செய்ததனாலேயே அவனுக்கு ஸீதையைக்காட்டிலும் வேறு பார்யைகள் உளர்' என்னும் அனுமானம், 'ராமன் ஸீதையைக்காட்டிலும் வேறு பார்யையை மணம் புரியவில்லை. யாகங்கள்தோறும் ஸ்வர்ணமயமான ஸீதாப்ரதிமையைப் பத்னியாகக் கொண்டிருந்தனன்' என்று விருத்த வசனம் இருக்கும்பொழுது ஈடேறுது நேரே வசனமிருக்க அதற்கு விரோத
நயாயமேறிடாதன்றோ' ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிக்கு விருத்தமின்றியிருக்கிற இவ்வசனத்தினால் 'பார்யை அருகில் இல்லாதகாலங்களி
ருகிலிருந்தும் யாகத்திற்கு அனுகூலையாகாத காலங்களிலும்

களுக்கு ஸாதாரணமாகச் சொந்தமென்று கூறுவது நே
ராகாது 'ராமனிடமிருந்து பரதனுக்கு அனர்த்தம

பார்யாப்ரதிமையைப் பத்னீஸ்தானத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரௌ
தஸ்மார்த்த காமங்களை நடத்தலாமென்னும் விதி ஏற்படுகின்றது அப்
படியே 'தூரஸ்தாயோ உநநுகூலாயஸ்ச தூரூஹபுஞ்ஜீலோ ஹார்
யாமாதிக்ருதிம் விதாய பார்வணம் குர்யாத்' (பார்யை தூரதேசத்தி
லிருக்கப் பெற்றவனும் யாகாதிகாமங்களுக்கு பார்யை உபயோகப்
படக்கூடாத அஸந்தாபமுடையவனும் தாபங்களால் பார்யாப்ரதி
மையைச் செய்துகொண்டு பார்வணஞ் செய்யவேண்டும்' என்று
ஹேமாத்ரியென்னும் தாமசாஸ்த்ரத்தில் படிக்கப்பட்டது அப்
பொழுது பார்யை கார்யஞ் செய்ய வல்லமையற்றிருப்பது பற்றிப்
பத்னி செய்யவேண்டிய கார்யங்களை அதவாயுவாவது யஜமான
னாவது செய்யவேண்டும் பார்யை யாகாதிகார்யங்களுக்கு அனுகூலை
யாகாதவன்று பத்னிக்கு மரணமில்லாமையால் எப்படி அக்னிஹோத்ர
கெடுதி இல்லையோ? அப்படியே இங்குங் கண்டுகொள்வது சேஷ
முடையவனென்று துறந்த பார்யையிடத்தில் ஸ்னேஹ பஹுமா
னங்களைக் காட்டுவது நிந்தைக்கு இடமாகையால் ஸ்னேஹ பஹு
மானங்களுக்காக ஸீதாப்ரதிமையை வைத்துக்கொண்டானென்பது
ந்யாயமன்று 'மாதரஶ் சைவ ஸர்வா மே குமாரா: ஸ்த்ரீகணாச்ச'
என்கிற விடத்தில் (மே) என்கிற இது (மாதர:) என்கிற இதனோடு
மாத்ரமே சேருகின்றது (மே மாதர:) என்னுடைய தாய்மார்
களும், (குமாரா:) பரதனுடைய பிள்ளைகளும், (ஸ்த்ரீகணாச்ச) பர
தனுடைய ஸ்த்ரீ ஸமூஹங்களும் என்று பொருள் ராமனுக்கு
வேறு பார்யைகள் உளரென்று கொண்டாலும் அவர்கள் தாமார்த்த
தமேயன்றி ப்ரஜார்த்தமன்றாகையாலே ராமனுக்கு அப்பொழுது
குமாரர்களில்லாமையால் (குமாரா:) என்று பரதனுடைய குமார
களையே சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது குமார சப்தத்தோடு
சேர்த்துப் படிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ கணங்களும் பரதனுடைய ஸ்த்ரீ
ஸமூஹங்களே யாகவேண்டும் இப்படி பொருள் கொண்டோமா
யின் ராமனுக்கு இதரபார்யைகள் உளரென்பது ஸித்திக்காது.
ஆகையால் (பரமா: ஸ்த்ரிய:) (பரமநாரீணாம்) (ஸ்த்ரீபிஶ்ச மே)
என்று இது முதலிய இடங்களில் போகத்தை பரஸங்கித்துச் சொ

விளையும் என்று நினைக்கிறாயோ? அது உண்டாகாது. ராமன் தம்பிகளையும் வேலைக்காரர்களையும் தகப்பனைப் போல மிகுந்த ப்ரீதியுடன் பாதுகாத்துவரப் போகின்றான். அவன் வெகுகாலம் வாழ்நாள் வளரப் பெற்றிருப்பானாக. அப்படிப்பட்ட ராமாபிஷேகத்தைக் கண்டு ஸந்தோஷிக்க வேண்டியிருக்க, அது தப்பி, ஆ! கூனியே! நீ இங்ஙனம் பரிதபிப்பது ஏனோ? பரதனுக்கு ராஜ்யம் நேராமைக்காக என்கிறாயோ? ராமன் நூறாண்டுகள் பரிபாலனஞ் செய்த பின்பு புருஷர்களிற் சிறந்த பரதனும் தகப்பன் பாட்டன் வரிசையாக வந்த ராஜ்யத்தை அடையப் போகின்றான். இது நிச்சயம். இப்பொழுது ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடப்பதே யுக்தம். இங்ஙனம் உசிதமாகிய ராமாபிஷேகமென்னும் சுபம் ஸமீபத்திலிருக்கின்றது. இனி பரதாபிஷேகமென்னுங் கல்யாணமும் வரப்போகின்றது. இவ்வாறு மங்கலங்கள் ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாக வந்துகொண்டிருக்கையில், நீ பரிதபிப்பது ஏதுக்காக? எனக்கு அனாதம்

லனுகையால் தாமப்தனிகளைச் சொல்லநேராமையாலும் இனி ஸீதாராணுதி பரிகாஹசங்கைக்கு ராமனிடத்தில் அவகாசமில்லாமையாலும் இவைகளுக்கு வேறாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதெப்படியென்னில்— (பரமாஃ ஸதரியஃ) என்கிற விடத்தில் பரிசாரிகை முதலியவர்கள் என்று பொருள் (பரமநாரீணும்) என்பது கவியின் வசனமாகையால் ஸ்ரீ பூமிநீலாதி திவ்யமஹிஷிகளால் அணையப்பட்டதென்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் (ஸதரீஷிம்ச மாமேய்) என்ற இது ஸுந்தரகாண்டத்தில் ஸீதை ராமனைவிட்டுப் பிரிந்து துக்கத்திலுல் தான் காணுது போனபின்பு ராமன் வேறு பெண்களை மணம் புரிந்து ஸுகித்திருக்கக்கூடுமென்று தானுகச் சங்கித்துச் சொன்னதாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் ஸம்பரதாய வித்தாந்தானுஸாரமாக விமாசித்துப் பார்க்கையில் ராமனுக்கு ஸீதையைத் தவிர வேறு பார்யையில்லையென்பது ஸித்தம்.

வருமே' என்கிறாயோ? அது வரமாட்டாது. ராமன் கௌஸல்யையைக் காட்டிலும் மேலாகவே எனக்குச் சுச்ரூஷை செய்கின்றனன். ஆகையால் பரதனைக்காட்டிலும் ராமனையே நான் மேலாகப் பார்க்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது. ராமன் தம்பிகளையும் தன்னைப்போலவே பார்த்துக்கொண்டிருப்பானாகையால் ராமனுக்கு ராஜ்யம் வருமாயின் இப்பொழுது பரதனுக்கும் ராஜ்யம் வந்தாற்போலவேயன்றோ? ஆகையால் இனி அதற்காக ஒரு நூறாண்டு கழியவேண்டுமோ?" என்றனள். மந்தரை இங்ஙனம் கைகேயி மொழிந்தவற்றைக் கேட்டு மிகவும் துயரம் அடைந்து, அனல் வீசும்படி நீண்ட பெருமூச்சுக்களை எறிந்துகொண்டு மீளவும் அவளைப்பார்த்து 'ஐயோ உனக்கு விவேகம் போராது. ஆகையால் 'இது நன்று, இது தீது' என்று தெரிந்துகொள்ளாமல் கெடுதியைத் தானே நல்லதென்று பாவிக்கின்றனை. பரதன் ராஜ்யத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போகும்படி நேர்ந்த வம்ஸத்தையும், நீ ஸுகங்களைத் துறக்கும்படியான விபத்தையும் அடைந்து சக்களத்திக்கு ஊழியஞ்செய்யும் மஹா துக்கம் மேன்மேலும் ஸமுத்ரம்போல் கரை புரண்டுவர, அதில் மூழ்கித் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் இப்படிப்பட்ட துரவஸ்தையுடைய உன்னை நீயே தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கின்றனை. 'நூறாண்டு சென்ற பின்பாவது பரதனுக்கு ராஜ்யம் வரும்' என்கின்றாயோ? கைகேயி! இப்பொழுது ராமன் அரசனாவானாயின், ராமனுக்குப் பின்பு அவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தவனே அரசனாவான். அன்றிப் பரதனும் அவன் பிள்ளைகளும் ராஜ்யத்தை ஆளும்படி எக்காலத்திலும் நேராது. ஆகையால் ராஜவம்சத்தில் பரதனுடைய பேரே இராது. ஆனதுபற்றி அதிலிருந்து அவன் தொலைந்து

போறுனனறே சொலலலாகும. ஓர் அரசனுககுப பிற
ககும பிளளைகள எலலோரும ராஜயததுககு அரசா
ளாக ஏறபாடு செயயப படுவாரகளாயின், நீதிநெறி மிக
வும கெடுதி நேரபபெறறு, ராஜயததுககே ஹானி நேரி
டும ஆகையால அரசர்கள தமககுச சிறநத குணஙகள
பொருநதிய வேறு பிளளைகள இருநத பொழுதிலும
மூதத குமாரனுககே ராஜய மாளவேணடிய காரியஙகளை
ஒபபுவிககினறனர ஆனதுபறறி உனது புதலவனுககு
இனி எககாலததிலும ராஜயம நேரிடாது தோஷஙக
ளொனறுமினறி மிகவும அழகு பொருநதி ஸௌபாக
யஙகளைக குறிககிற உனது அவயவஙகளைக கணடால
இபபடிபபடட இநதககெடுதியும நேரிட வழி உணடோ?
ராஜயம வாராதிருபபினும வநதாறபோலவேயெனறுரை
ததாயனறே? உனககு எலலாப பிளளைகளிடததிலும
பரிதி ஒரேவிதமாயிருககினறது ஆகையால உன பிள
ளைககு வநதிருககிற அனாததததை நீ அறியவிலலை
உனது புதலவன அநாதனபோல ஸுகஙகளை மிகவும
இழநது, ராஜவமசததில சிறிதுங கணக்கினறித தொ
லைநதுபோகினறனன 'ராமன மூததவனாயிருககப பரத
னுககு ராஜயம வர வழியிலலையே' எனறு நினைபபாயா
யின், இதை யறிநத நான பரதனுககு ராஜயம கை
சேராதபடி ஹிததததை உனககு உண்டு பணணும பொ
ருடடே இஙகு வநதனன இது உனககுத தெரியுமா?
தெரியாது. ஏனெனில—நீ அறிநதிருபபாயாயின், சக
களததிககு அபிவருததி உண்டாகும்பொழுது எனககு
வெகுமதி கொடுகக நினைபபது உனககு நேருமோ? இவ
வளவு தெளிவிலலாத நீ, நான உனது மேனமையை விரு
மபிவநதிருபபதை எபபடி தெரிநதுகொள்ளமுடியும? ஆ
கையால நீ தெரிநதுகொளளவிலலை. ராமன் சதருககள்

உள்ளவரையில் வெறுமனே யிருந்து பகைவரெல்லாரு தொலைந்துபோகவே [1]நிஷ்கண்டகமாகிய ராஜ்யத்தைப் பெற்றுப் பரதனைத் தேசாந்தரத்துக்காவது போகவிடுவான், லோகாந்தரத்துக்காவது அனுப்பிவிடுவான் இது மாத்ரம் நிச்சயமே ராமன் பரதனுக்கு இவ்வளவு அனர்த்தத்தையும் இனிமேற் செய்யப்போகின்றனன். நீயோ இப்பொழுதே செய்துவிட்டனை இல்லாதே யென்? பரதன் பாலனா யிருக்கும்பொழுதே, அவனை நீயாகவே மாமாவினகத்துக்கு அனுப்பினை 'அனுப்பின மாத்ரத்தில் கெடுதி யாது?' என்றுரைக்க வேண்டாம் சொல்லுகிறேன் கேள் வ்ருக்ஷம் முதலிய ஸ்தாவரங்களுங்கூட ஒன்றுகொன்று மிகவும் ஸமீபத்தி லிருப்பதனால் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒன்றோடொன்று கூடும்படியான ஸ்னேஹம் உண்டாகின்றது. இனி அப்படியிருப்பதனால் சேதனங்களுக்குப் பிறக்கும் ஸ்னேஹம் சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் பரதன் அருகிறுனே இருப்பானாயின் தசரதனுக்கும் ராமனுக்கும் அவனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி உண்டாயிருக்கும் இங்ஙனம் ப்ரீதியை விளைக்கும்படியான சேர்த்தியை நீயே கெடுத்துவிட்டனை சத்ருக்னன் பரதனுக்கு அதீனமா யிருக்கப்பட்டவன்; ஆகையால் பரதனோடுகூடவே போயினன் ராமனை லக்ஷ்மணன் தொடர்ந்திருப்பதுபோல அவன் பரதனைத் தொடர்ந்திருப்பவன். அந்த சத்ருக்னனாயினும் அருகில் இருப்பானாயின், தசரதனுக்காவது ராமனுக்காவது அவனிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தைப்பற்றிப் பரதனிடத்திலும் ப்ரீதி உண்டாகக்கூடும் அதுவும் இல்லாமற்போயிற்று. காட்டில் கட்டை வெட்டி ஜீவிக்கும் விறகுதலையா ஒரு மரத்தை வெட்ட வேண்டியகாலம் நேரிட்டு

---

1 நிஷ்கண்டகம்— சத்ருவற்றிருக்கிற கண்டகன்-சத்ரு

அதை வெட்ட வரும்போது, அதைச் சுற்றிலும் முட்புதர்கள் வெளியாகச் சூழ்ந்திருக்குமாயின், அதனால் அம்மரம் தனக்குண்டான அந்தப் பெரும்பயத்தினின்றும் தப்பித்துக்கொண்டதென்னும் இந்தப் பழமொழி, நாம் நித்யமாகவே அந்தப்புரத்தில் வஸிப்பவர்களாகையால் நேரே பார்க்க நேராதபோதிலும் நமக்கு ஜனங்கள் சொல்லக் கேள்வி உண்டல்லவா? அப்படியே பரதன் இங்கேயே யிருப்பானாயின், அந்த ஸஹவாஸத்தினால் நமது தசரதனுக்கு ப்ரீதி உண்டாகி, அவனை ராமனிடத்தினின்று உண்டாகிற பயத்தினின்றும் பாதுகாக்கக்கூடும். லக்ஷ்மணன் ராமனைக் காத்து வருவான்; அப்படியே ராமனும் லக்ஷ்மணனைக் காத்து வருவான்; அச்வினீதேவதைகளிருவருக்கும்போல் அவ்விருவருக்கும் உடன்பிறந்தமையாலுண்டான ஸ்நேஹமானது எப்பொழுதும் ஏடேறிவருவது உலகமெங்கும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றது. ஆனதுபற்றி, ராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு எவ்விதக்கெடுதியுஞ் செய்யமாட்டான். ராமன் பரதனுக்கு மாத்ரமே கெடுதியைச் செய்வான். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்படி யிருப்பதுபற்றி, பரதன் இங்கு வருவானாயின், ராமன் அடித்துக் கொன்றுவிடுவானாகையால் அப்பரதனை கேகயராஜ க்ருஹத்தினின்றுமே காட்டிற்குப் போய்விடலாம். அப்பொழுது ப்ராணஹானி உண்டாகாதாகையால் அங்ஙனஞ் செய்வதே எனக்கு இஷ்டமாயிருக்கின்றது. உனது புதல்வனுக்கு ப்ராணனாவது நிற்குமாகையால் உனக்கும் இதுவே மிகவும் ஹிதமாயிருக்கும். பரதனைக் காட்டிற்கு அனுப்பமாட்டாயாயின், ராஜ்யத்தையாவது நேரிடச் செய்யவேண்டும். பரதன் தகப்பனிடம் அனுமதி பெற்று, தர்மத்தின்படி தந்தையினது ராஜ்யத்தைப் பெறுவானாயின், உனக்கு நன்மை உண்டாற

போலவே உனது பந்துக்களுக்கும் தப்பாமல் நன்மை உண்டாகும் உனது புதல்வன் ராஜ்யமின்றி ராமன் கையில் அகப்பட்டு இருக்கத்தகாது. ஏனெனில்—அவன் ஸுகத்தையே அநுபவிக்கத் தகுந்தவனன்றி, கஷ்டத்தை அநுபவிக்கத் தகான். ஒருவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பானாயின், ஸுகமென்பது சிறிதும் உண்டாகாது மேலும், பரதன் ராமனுக்குச் சக்களத்தித் தாயின் குமாரன்; ஆகையால், அவனுக்கு இவன் ஸஹஜ சத்ருவாயிருப்பின் ராஜ்யமில்லாமையால் பரிவாரங்களின்றி அஸஹாயனுமாயிருக்கிற பரதன், ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்றிருப்பதனால் ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் பொருந்தி ஸஹாயங்களும் நேரப்பெற்றிருக்கிற ராமனது கையில் அகப்பட்டு, எப்படி பிழைத்திருக்கப் போகின்றனன்? எப்படி ஆலோசித்துப் பார்த்தபோதிலும், ராமன் பரதனைக் கொல்லாமல் விடானென்பது ஸித்தமே. அரண்யத்தில் ஸிம்ஹம் பின்றொடர்ந்துவரக் கண்டு பயந்து மரணமடையப்போகிற பெரியதொரு யானையைப்போல ராமனிடம் அகப்பட்டுக் கீழ்ப்படிந்து சாகக்கிடக்கிற உன் பிள்ளையை நீ ரக்ஷிக்கவேண்டும். நீ முன்பு 'நாம் மஹாராஜனுக்கு மிகவும் இஷ்டையாயிருக்கின்றோம்' என்கிற ஸந்தோஷப் பெருக்கினால் கர்வம் அடைந்து உனது சக்களத்தியாகிய ராமனுடைய தாயாரை அவமதி செய்திருக்கின்றனே; இப்பொழுது அவள் தன் பிள்ளை அரசனாகவே, உன்மீது தனக்குள்ள பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளாமலிருக்க நேருமோ? கட்டாயமாய் அவள் உன்னைத் தனக்கு வேலைக்காரியாகச் செய்துகொண்டு அவமதிக்கப் போகின்றனள் அளவில்லாத ரத்னங்களை நிறைந்திருக்கும் ஆகரங்களை பொருந்திய மலைகளும் பட்டணங்களும் நெருங்கப்பெற்ற இப்பூமண்டலத்திற்கு ராமன் எப்பொழுது

அரசனாவானோ? அப்பொழுதே உன் பிள்ளையும் நீயும் தாரித்ரியம் அடைந்து, 'பயங்கரமாயிருப்பது பற்றி வாயாற் சொல்லமுடியாத அவமானத்தை யடையப் போகின்றீர்கள். ராமன் எப்பொழுது பூமிக்கு அரசன் ஆவானோ, அப்பொழுதே பரதன் மிகவும் நசித்துப்போவது நிச்சயம். ஆனதுபற்றி உனது புதல்வனுக்கு ராஜ்யம் வருவதற்கும் மற்றொருவனை (ராமனை)ப்பட்டணத்தினின்றும் துரத்துவதற்கும் தகுந்த உபாயத்தை இப்பொழுது ஆலோசித்துக் கொள்வாயாக' என்று இங்ஙனம் மொழிந்தனள் எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

கைகேயி மந்தரையின் துர்ப்போதனைக்கு உட்படுதல்

மந்தரை இங்ஙனஞ் சொல்லக் கேட்டுக் கைகேயி 'நானோ தர்ஸியாவேன்' என்று பெருங்கோபத்தினால் எரி வீசும்படி முகஞ் சிவக்க, அனல் பறக்கும்படி நீண்ட பெருமூச்செறிந்து, மந்தரையைப் பார்த்து 'நான் இப்பொழுதே ராமனை வேகமாகக் காட்டுக்கு அனுப்பி விடுகின்றேன், பரதனைச் சீக்கிரமாக யௌவராஜ்யத்தில் பட்டங்கட்டி வைக்கின்றேன். மந்தரையே! எந்த உபாயத்தினால் பரதனுக்கு ராஜ்யம் வரும்? ராமனுக்கு எவ்விதத்தில் ராஜ்யம் நேராமற்போகும்? இதைமாத்ரம் நீ இப்பொழுது எனக்கு ஆலோசிக்கவேண்டும்' என்றனள் மந்தரை, ஸஹஜமாகவே பாபத்தில் கண்வைத்திருப்பவள். ஆகையால், அவள் அந்த ராஜபத்னி அங்ஙனஞ்சொல்லக் கேட்டு ராமனுக்கு ப்ரயோஜனமாகிய பட்டாபிஷேகத்தைக் கெடுக்க நினைத்துக் கைகேயியை நோக்கிக் 'கைகேயியே! எனக்கு இப்பொழுது ஸந்தோஷமாயிற்று உனது புதல்வனாகிய பரதனுக்கே எப்படி ராஜ்யமெல்லாம்

நேருமோ? அதைச் சொல்லுகின்றேன்; கேட்பாயாக.
கைகேயியே! நீ ஸொந்த ப்ரயோஜனத்தைப் பல தடவை
களில் சொல்லிக்கொண்டிருப்பாய். அப்படிப்பட்டதை
என் வாயால்தானே கேட்கவேண்டுமென்று விரும்பு
கின்றனை ஏன்? நீ அந்த உபாயத்தை மறந்துவிட்
டாயா? அல்லது அது உனது ஞாபகத்துக்கு வந்திருந்
தும் நானே சொல்லக் கேட்கவேண்டுமென்று மறைக்
கின்றாயோ? அடி அழகுடையாய்! நானே சொல்லிக்
கேட்கவேண்டுமென்று உனக்கு எண்ணம் உளதாயின்
சொல்லுகின்றேன்; கேட்பாயாக. அதைக்கேட்டு யுக்த
மோ? அன்றோ? என்று நீயும் ஆலோசித்துப்பார்' என்ற
னள் இங்ஙனம் அவள் மொழிந்த மொழிகளைக் கேட்
டுக் கைகேயி தான் ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டிருந்த
படுக்கையினின்றும் ஆவலின் மிகுதியால் கொஞ்சம்
எழுந்திருந்து அம்மந்தரையைப் பார்த்து 'மந்தரையே!
எந்த உபாயம் செய்தால் பரதனுக்கு ராஜ்யம் வருமோ?
ராமனுக்கு எப்படி வாராமலிருக்குமோ? அந்த உபாயத்
தைச் சொல்லவேண்டும்' என்றுரைக்க, பாபத்தையே
செய்ய நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற மந்தரை என்னும்
அந்தக் கூனியானவள் ராமனது அபிஷேக ப்ரயோஜ
னத்தைக் கெடுக்க முயற்சிகொண்டு, 'தேவி! முன்பு தே
வாஸுர யுத்தத்தில் உனது பர்த்தாவாகிய தசரதன்
தேவேந்த்ரனுக்கு ஸஹாயஞ் செய்யக் கருதி, தன்னைச்
சேர்ந்த ராஜர்ஷிகளோடு கூட உன்னையும் அழைத்துக்
கொண்டு தென்திசையாகப் புறப்பட்டுத் தண்டகாரணி
யஞ் சேர்ந்து அங்குத் திமித்வஜனிருக்கும் வைஜயந்த
மென்னும் பட்டணத்துக்குப் போயினன். அந்தத் திமி
த்வஜன் சம்பரனென்னும் பேர் கொண்ட ஓர் பெரிய
அஸுரன். அவனுக்கு நூறுவிதங்களாகிய மாயைகள்

தெரியும். அவன் தேவதைகளிடம் தோல்வியடையாமல் அவர்களைக் கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு தேவேந்திரனோடு யுத்தஞ்செய்தனன். அந்த மஹா யுத்தத்தில் மத்யாறனை மெல்லாம் தேஹம் முழுவதும் பாணசூலாதிகள் பொத்தவும், பரசு கத்தாதிகள் அடிக்கவும் பலவித காயங்கள் பட்டுப் பரவசமாகிப் படுத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கிற புருஷர்களை, இரவில் வேகத்துடன் அவ்விடம் வந்து ராக்ஷஸர்கள் அடித்தனர். அவ்விடத்தில் அந்த ராத்திரியிலேயே மஹாபுஜனாகிய தசரதமஹாராஜன் அந்த அஸுரர்களோடு மஹாயுத்தஞ்செய்தனன். பின்பு அம்மன்னவன் தேஹம் முழுவதும் பொடியாகும்படி அவ்வஸுரர்களால் பல ஆயுதங்களைக் கொண்டு அடிக்கப்பட்டனன். அப்பொழுது நீ அவனுக்கு ஸாரத்யஞ் செய்துகொண்டிருந்தாயாகையால் மூர்ச்சையடைந்த உன் பர்த்தாவை யுத்தபூமியினின்றும் அப்புறங் கொண்டு சென்று, சீதோபசாரங்கள் செய்து பாதுகாத்தனை. நீ கொண்டுபோன இடத்திற்கும் அந்த அஸுரர்கள் வந்து உன் பர்த்தாவின்மேல் பலவித ஆயுதங்களைக் கொண்டு அடிக்க, அடியுண்ட அம்மன்னவனை, நீ அப்பொழுதும் அவ்விடமிருந்து மற்றோரிடங்கொண்டு சென்று மீளவுங் காப்பாற்றினை அழகிய கடாக்ஷமுடையவளே! நீ இவ்விதம் இரண்டு தடவையாகப் பாதுகாத்ததற்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து, அம்மன்னவன் உனக்கு இரண்டு வரங்கள் கொடுத்தனன். தேவீ! அப்பொழுது நீ உன் பர்த்தாவை நோக்கி 'நான் எப்போது விரும்புகின்றேனோ அப்பொழுது கொடுக்கப் பெற்றுக்கொள்கின்றனன்' என்று மொழிந்தனை அம்மஹானுபாவனும் 'அப்படியே ஆகக்கடவும்' என்றனன் இந்த வ்ருத்தாந்தம் நடக்கும்பொழுது நான் நேரே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவளன்றோ?

யால எனககுத் தெரியாது. முனபு ஒரு காலததில நீயே எனககு இதைச சொலலத் தெரியும. இநத வருததாநதத்தை உனனிடத்திலுள்ள ஸனேஹத்திஞல உனககு இது எபபொழுதாயினும உபயோகபபடுமெனகிற எணணததுடன இதை மறககாமல என மனததிலேயே வைததுககொணடிருககினறனன இபபொழுது தசரதன ராமாபிஷேகததிறகாக ஸமபாரங்களைச சேர்த்துக கொண்டிருககினறனன. நீ, அவன அநத பரயதனங்களைச செயயாதிருககுமபடி பலாதகாரஞ செயது தடுபபாயாக அவவிரணடு வரஙகளில ஒனறுககுப பரதனுககுப பட்டாபிஷேகம நடததுவதும, மற்றொனறுககு ராமன பதினனகு வாஷஙகள் அரண்யஞசெனறிருககுமபடி செயவிபபதும நடககவேணடுமெனறு உன பாததாவை வேண்டிககொளவாயாக ராமன பதினனகு ஸமவதஸரஙகள அரண்யவாஸஞ செயயுமபடிககுச செயவாயாயின, அவவளவு காலததில உனது புதலவனுகிய பரதனமீது பரஜைகளின மனததில மிகுநத பரீதி உண்டாயவிடும பின்பு ராமன வநது ராஜயததுககாக எததனைபாடுபடடபோதிலும அவையெலலாம வீணேயாகுமாகையால பரதனுககு ராஜயம நிலைபெறறுபபோயவிடும. இநத உபாயத்தைச சொலலினன ; இனி இதை நடததும விததைதச சொலலுகிறேன, கேடபாயாக. அடிஅஸவபதியின புத்ரியே ! நீ இபபொழுது கோபம வநதாறபோல பாவிததுக கோபகருஹததிறகுச சென்று அழுககாடை உடுததுப படுககையிலலாத வெறுநதரையிலே படுததுக கொணடிரு. தசரதன உனனிடம வரககண்டு பெருநதுககததிலாழுநதவளபோல வெறுநதரையில படுதது அழுது கொணடு அவனைத தலையெடுததும பாராதே அவனுககு முகஙகொடுததுப பேசாதே. உன பாததாவுக

கு உனனிடததில எபபொழுதும மிகுநத பரீதியுண
டு இவவிஷயததில எனககு ஸநதேஹமே யிலலை.
உனககாக அமமஹாராஜன நெருபபிலுங கூட விழுவான
இபபடி அனபிறகிடமாகிய உனககு அவன கோபததை
உணடாகக வலலனலலன நீ கோபிததுக கொளவா
யாயின, உனனை அவன தலையெடுததுப பாககவும பொ
றுககான உன பரீதிககாக அமமனனவன தன பரா
ணனகளையும விடடுவிடுவானனறோ? அமமனனவன உன
னுடைய வாரத்தையை அணுமாததிரமும மறுகக வலலவ
னலலன. நீ இயறகையாகவே மநதபுததியாகையால இப
படிபபடடவளென்று உனனை நீ அறியாய. இபபொழுது
உன ஸௌநதரயம எவவளவோ? தெரிநதுகொளவாய.
தசரதன, மணிகளையும முததுககளையும பொனநாணயங
களையும மறறும பலவித உயரநத வஸதுககளையும உனக
குக கொடுபபான; நீ அவைகளில சிறிதும மனது செலு
ததாதே யிருககவேணடும மிகுநத பாககியம பொருநதி
யவளே! தேவாஸுரயுததததில தசரதன உனககுக
கொடுதத வரஙகளையே மனததிறகொண்டிரு. நீ நினை
த்த காரயம உனனை விடடுப போகாதிருககப பார எல
லா விதத்திலும உன காரயம உனககு ஸித்திககுமபடி
யதனைச செயயவேண்டும தசரதன எபபொழுது, தானே
உனனை எழுநதிருகக எடுதது உடகார வைதது வரங
கொடுபபானோ? அபபொழுது அவனை ஸதயததில நிலை
யாக நிறகச செயது அவனைப பாரத்து 'ராமனைப பதி
னனகு ஸமவதஸரஙகள அரண்யத்தில வஸிககுமபடி
அனுபபுவாயாக பரதன பூமிககு அரசனாகுமபடி செயவா
யாக' எனறு இவவரஙகளை வேணடிககொள ராமனைப
பதினனகு ஸமவத்ஸரஙகள அரணயததில வஸிககும
படிககுச செயவாயாயின, இதற்குள உன புதலவன பர

ஜைகளின் ப்ரீதியால் ராஜ்யத்தில் வருத்தியடைந்து நிலைக்கப் பெற்று வேரூன்றி மூலபலத்தையும் ஸ்வாதீனஞ் செய்துகொண்டிருக்கப் பெறுவான். பின்பு ராமன் திரும்பி வந்தாலும் அவனுக்கு ராஜ்யம் ஸித்திக்காதாகையால் மிகுந்த காலத்திலுங்கூட உன் புதல்வனே ராஜாவாயிருக்க நேரும். ஆனதுபற்றி நீ பரதனுக்கு ராஜ்யத்தை வேண்டும்பொழுது அவ்வளவோடு விடாமல் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதையும் ஒரு வரமாகக் கேட்கவேண்டும். இப்படிக்குச் செய்வாயாயின், உனது புதல்வனுக்கு ஸமஸ்த ப்ரயோஜனங்களும் கைகூடும். இங்ஙனம் ராமனை அரண்யத்திற்குப் போகும்படி செய்தோமாயின், ராமன் வெகுதூரத்திலிருப்பதுபற்றி ப்ரஜைகளுக்கு அவனிடத்தில் ப்ரீதி மாறிப்போகும். அப்பொழுது [1] ராமன் ராமனேயாய்விடுவான். பரதனும் ப்ரஜைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு அவர்களது ஸ்னேஹத்துக்குப் பாத்ரமாகி யிருப்பதனால் மீளவும் ராமன் கானகத்தினின்றும் வந்து வைரத்தைக் காட்டினாலும் ஈடேறாது. அன்றி மற்றைப் பகைவரும் நேரார். ஆகையால் பகைவரை முழுவதும் வென்று [2] நிராடங்கமாக உனது புதல

---

1 'ராமோ ராமோ ஹவிஷ்யதி' என்று மூலம். 'ராமன் ராமனே ஆவான்' என்று பொருள். 'ராமன் ஸஹாய ஸம்பத்தியில்லாமல் தான் கேவலம் ஒருவனாகவே ஆவான்' என்றபடி. அல்லது 'ரமயதீதி ராமஃ' என்கிற வ்யுத்பத்தியால் அரண்யத்தில் ரிஷிகளை ஆனந்திக்கச்செய்வான் அங்கேயே இருந்துவிடுவானென்று கருத்து. அல்லது— 'ராமஃ அராமோ ஹவிஷ்யதி' என்று பதவிபாகஞ் செய்துகொண்டு ராமன் அராமன்— என்றால் ப்ரஜைகளை மனக்களிப்புறச் செய்யாதவன், வெகுகாலம் அரண்யத்திலிருப்பதனால் ப்ரஜைகளின் ஸ்னேஹத்திற்குப் பாத்ரமாகாதவன் ஆவான்— என்று பொருள்.

2 நிராடங்கமாக— தடையொன்றுமின்றி.

வன் அரசனுக்குக் கூடும். ராமன் அநூசாயத்தினாலும் இவ்விடத்திற்கு வருங் காலத்திற்குள்ளாகவே உன் புதல்வன் மிகுந்த மதியுடையோனாகையால் ப்ரஜைகளை ரஞ்ஜனஞ்செய்து ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டு நண்பர்கள் பலரையும் ஸம்பாதித்து ராஜ்யத்தினின்றும் தன்னை அசைக்கமுடியாமல் வேரூன்றப் பெற்று ஸ்திரமாக நிலைமை பெற்றவனானால் நீ விரும்பியவற்றை வேண்டிக் கொள்ள இதுவே தகுந்த காலமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. ஆகையால் தசரத மன்னவனை நிர்ப்பந்தஞ் செய்து ராமாபிஷேகத்தை நடத்தும் ப்ரயத்னத்தினின்றும் திருப்பிவிடுவாயாக. அப்படித் திருப்புவதற்கும் இதுவே ஸமயமென்று நினைக்கின்றேன்' என்றனள் மந்தரை. இங்ஙனம் ப்ரதிகூலங்களாகிய ராம வனவாஸ பரத பட்டாபிஷேகங்களை அனுகூலங்களாகக் காட்டித் துர்ப்போதனஞ்செய்யக், கைகேயியும் அப்படியே மனத்திலேற்றிக் கொண்டனள். அம்மடந்தை முன்பெல்லாம் மிகவும் பெருந்த விஷயங்களில் மாத்ரங் கண் வைத்தனளேயன்றி, [1]அனுசிதங்களான ப்ரயோஜனங்களைப் பாராட்டாள். ஆயினும் அவள் அந்தக் கூனியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகவும் ஆச்சர்யம் அடைந்து, மருண்ட பெண் குதிரையைப்போலத் தப்புவழியே போகத் தொடங்கினள். கெட்டகார்யத்தை நற்கார்யமாகப் பாவித்து, அங்ஙனந் தெரிந்துகொண்டிருந்து தனக்குச் சொன்னதற்கு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து, மந்தரையைப் பார்த்து 'அடி கூனியே! இவ்வளவு காலமாக நீ இவ்வளவு மேலா யிருப்பவளென்றும், இவ்வளவு நன்மையைப் போதிப்பவளென்றும் நான் தெரிந்துகொள்ளாதிருந்தனன். உலகத்தில் கூனி

---

1 அனுசிதங்களான— தகாத அதாவது: தான் பட்ட மஹிஷியாயிருக்கும் பெருமைக்குத் தகாத என்றபடி

களா யிருப்பவர், மற்றை ஜனங்களைக் காட்டிலும் கூர்மை
யான புத்தியுடையவர்கள். நீயோ, புத்தியைக் கொண்டு
நிச்சயிக்க வேண்டிய விஷயத்தில் பூமியிலுள்ள அக்கூனி
களெல்லோரிலும் மேலா யிருக்கின்றனை. நீ ஒருத்தியே
என் காரியங்களில் எப்பொழுதும் மிகுந்த ஊக்கமுடைய
வள்: எனது மேன்மையைக் கோருந் தன்மையள் நீ இல்
லாமற் போனால், இம்மன்னவன் ராமாபிஷேகத்தை நட
த்தி என்னைக் கெடுக்க நினைத்திருப்பான். நானும் அ
தைத் தெரிந்துகொள்ளாமற் போய்விடுவே னன்றே?
உலகத்தில், விகாரமான அவயவங்கள் பெற்றுக் கோண
லாகிப் பார்க்கும் பொழுது மிகவும் வெறுப்பைத் தரும்ப
டியான கூனிகள் பலருண்டு நீ அப்படியன்று காற்றி
னால் வளைந்த கமலம்போல், வாத தோஷத்தினால் உனது
சரீரம் வளைந்திருக்கின்றது பார்க்க அழகாகவே புலப்
படுகின்றனை உன் மார்பு, தோள்களின் உயர்வைக் கண்டு
அவைகளுடன் சண்டை செய்வதுபோல் பக்கங்களில்
ஒரே விதமாகப் பெருத்துத் தோளளவிலும் உயர்ந்
திருக்கின்றது. அதன்கீழ், அழகிய கொப்பூழுள்ள உதர
மும். தன்னோடு சேர்ந்த மார்பு உயர்ந்திருப்பது கண்டு
தனக்கு அத்தனை உயர்வில்லாமைக்கு வெட்கமுற்று
இளைத்திருப்பதுபோல நுண்ணிதாகப் புலப்படுகின்றது.
உனது ஒக்கலை விசாலமா யிருக்கின்றது. உன்னுடைய ஸ
தனங்களும் அழகாயப் பெருத்திருக்கின்றன. உன் முகம்
மறுவின்றிய சுக்லபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல விளங்குகின்
றது அடி மந்தரையே! உனது அழகைப்பற்றி என் சொல்
லப்போகின்றேன் கலகலவென்று மிகவும் இனிதாக ஒலி
த்துக்கொண்டிருக்கிற இவ்வரை நூல் மாலையானது அழ
கிய உனது அல்குலுக்கு மேலான சோபையைத் தருகின்
றது. உனது முழந்தாள்களும் ஒன்றோடொன்று பொருந்

த்தத் தீர்க்கதும் மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்றன. உனது பாதங்களிரண்டும் நீண்டு விளங்குகின்றன மந்தரையே! நீ வெளுத்த பட்டு வஸ்த்ரம் தரித்து நீண்ட ஆடைகள் விளங்கப்பெற்று என் முன்பு நடந்து போகும்பொழுது பெண் ராஜஹம்ஸம்போல ப்ரகாசிக்கின்றனை. அஸுரராஜனிற் சிறந்தவனாகிய சம்பராஸுரனிடத்திலுள்ள பல மாயைகளும் உலகத்திலுள்ள இந்த்ர மாயைகளும் ஆயிரமாயிரமாக உன்னிடத்தில் இருக்கின்றன. ரதசக்ரத்தின் நடுவில் மூக்குப்போல நீண்டு அழகு பொருந்தி விளங்கும் அவயவ விசேஷம்போல நீண்டிருக்கிற உனது கூனில் உனக்குள்ள புத்திகளும் நீ கற்றறிந்த ராஜநீதிகளும் மாயைகளும் வாஸஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. அடி கூனியே! பரதன் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் நடக்கப் பெற்றிருக்க, ராமன் காட்டுக்குப் போன மாத்திரத்திலேயே உனது கூனின்மேல் ஸ்வர்ண மயமான மாலையைக் கட்டுகின்றனன் மந்தரையே! எனக்குக் கார்யம் ஸித்தித்தபின்பு ஸந்தோஷம் அடைந்து நான் பத்தரை மாற்றுள்ள மேலான அபரஞ்சித் தங்கத்தை உருக்கிப் பூசி உனது கூனை அலங்கரிக்கின்றனன். அல்லது சந்தனத்துடன் கலந்த மேலான அபரஞ்சியைக் கொண்டு உனது கூனின்மீது பூசுகின்றனன். உன் முகத்திற்குப் பலவகை வர்ணங்களமைக்கப்பெற்று வியப்புறச் செய்யவல்ல அழகான ஸ்வர்ண திலகத்தைச் செய்விக்கின்றனன். மேலும் மற்றும் பலவகை உயர்ந்த ஆபரணங்களையும் செய்வித்துக் கொடுக்கின்றனன். நீ உயர்ந்த விலையுள்ள அழகிய வஸ்த்ரங்களை உடுத்துக்கொண்டு தேவதையைப்போல இங்குமங்கும் திரிந்துகொண்டிருக்கப் போகின்றனை. சந்த்ரனோடு சண்டை செய்துகொண்டு ஒப்பின்றி விளங்குகின்ற உனது அழகிய முகத்துடன் நீ எனது சத்ருக்களாகிய சிக்க

ளாத்திரையைக் கண்டு ஈர்வங் கொண்டு லக்ஷ்யஞ் செய்யா
மல் எல்லோரையும் த்ருணீகாரஞ் செய்துகொண்டு அழ
கிய நடையுடன் திரியப் போகின்றனே! கூனீ! எல்லோ
ரும் ஸமஸ்த ஆபரணங்களுந் தரித்து அலங்காரஞ்செய்து
கொண்டு, நீ என் பாதங்களில் விழுந்து வணங்குவது
போல், உன் பாதங்களை எப்பொழுதும் விழுந்து வணங்கப்
போகின்றனர்' என்று மொழிந்தனள். இவ்வாறு தன்னை
மேன்மைப்படுத்திப் புகழ்ந்துகொண்டு யாகவேதிகையில்
ஜ்வலிக்கிற அக்நி ஜ்வாலைபோல் வெளுத்த மஞ்சத்தில் படு
த்துக் கொண்டிருக்கிற கைகேயியைப் பார்த்து, மந்தரை
'அடி சுபத்துக்கேற்ற கைகேயி! ஜலம் போனபின்பு அ
ணை கட்டுவதில் உபயோகமில்லையன்றோ? அப்படியே ரா
மாபிஷேகம் நடந்த பின்பு நீ வரங்கேட்டும் ப்ரயோஜன
மில்லை. ஆகையால் வீண் பொழுது போக்காமல் எழுந்
திரு. கோப க்ருஹத்திற்குச் சென்று அரசன் வருவதை
எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாயாக' என்று உத்ஸா
ஹப் படுத்துகையில், அது கேட்டு ஸந்தோஷத்தினால்
கண்களிரண்டும் மலரப்பெற்று, தான் பர்த்தாவின் அன்
பிற்கிடமா யிருப்பதின் மேன்மையாலும் தனக்குள்ள
அழகின் மிகுதியாலும் யௌவன மதத்தினாலும் களித்
திருக்கிற அந்த மடந்தையா மணியான கைகேயி, அக்
கூனியின் வார்த்தைக்குட்பட்டு அவளுடன் கூடவே கோ
பக்ருஹத்திற்குச் சென்று அநேக மாயிரம் விலையுள்ள
முத்து மாலைகளையும் மற்றும் விலையுயர்ந்த அழகிய பல
ஆபரணங்களையும் கழற்றி எறிந்துவிட்டு, ஆபரணங்க
ளொன்று மின்றி யிருப்பதனால் பொற்கொடிபோல் விளங்
குகின்ற அழகிய மேனியுடன் அந்த க்ருஹத்தில் வெறுந்
தரையிலேயே படுத்துக்கொண்டு மந்தரையைப் பார்த்து
'அடிகூனி! என் பர்த்தா வந்து, நான் விரும்பின வரத்

ணைக் கொடாத பக்ஷத்தில் நான் இவ்விடத்திலேயே பிராணன்களை விடுவது நிச்சயமேயாகையால் அப்பொழுது நீ அரசனுக்கு (தசரதனுக்கு அல்லது கேகய ராஜனுக்கு) நான் இங்கேயே மரித்துப் போனதாகச் சொல்லிவிடவேண்டும், அங்ஙனம் இல்லையாயின் ராமன் காட்டுக்குச் செல்ல, பரதன் பூமியைப் பெற்று ஆளவேண்டும். இவ்விரண்டில் ஒன்று நடந்தேறுவது நிச்சயம். மேலான பொன்களைப் பற்றி எனக்கு ப்ரயோஜனமில்லை உயர்ந்த ரத்னங்களைக் கொடுப்பினும் எனக்கு அவைகளைப்பற்றி ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை சிறந்த ஆபரணங்களைக் கொடுப்பினும் எனக்கு வேண்டியதில்லை ராமன் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பெறுவானாயின், இதுவே என் ப்ராணனுக்கு முடிவு கண்டு கொள்வாய்' என்றனள் பிறகு மிகவும் க்ரூரங்களாகிய சொற்களைச் சொல்லுந் தன்மையளாகிய அக் கூனியானவள், கைகேயிக்கு மேன்மையையும் ராமனுக்குக் கெடுதியையும் விளைக்க முயன்று, தசரத மஹாராஜனது பட்ட மஹிஷியும் பரதனுக்குத் தாயுமாகிய அந்தக் கைகேயியைப் பார்த்து 'அடி சுபத்திற்கு உரியவளே! ராமன் இந்த ராஜ்யத்தில் பட்டங்கட்டப் பெறுவானாயின், நீயும் உனது குமாரனாகிய பரதனும் சிந்தையிலாழ்ந்து பரிதபிப்பது நிச்சயம் ஆனதுபற்றி ராமனுக்கு நேராமல் உன் புதல்வனுக்கே பட்டாபிஷேகம் நடக்கும்படி ப்ரயத்னம் செய்வாயாக' என்று இவ்வாறு பாணங்கள்போன்ற உரைகளைக் கொண்டு அடிக்கடி மர்மங்களில் அடிப்பதுபோல் உரைக்க, அது கேட்டு ராஜமஹிஷியாகிய கைகேயியும் மிகவும் துயரம் அடைந்து 'அவ்வளவு ஸ்னேஹமும் இனிமையும் பொருந்திய எனது கணவன் இவ்வாறு செய்வானோ' என்று கைகளை மார்பிலிட்டு மிகவும் ஆச்சர்யப்பட்டுக்கொண்டு ரா

ஷாபிஷேகத்தைப் பற்றி மேன்மேலும் கோபித்துக், கூனி யைப் பார்த்து 'அடி கூனி! நான் இங்கேயே இருந்து யம லோகத்திற்குப் போவது கண்டு, நீ அரசனுக்குத் தெரி யப் படுத்தவாவது நேரவேண்டும். அல்லது, ராமன் வெகுகாலம் காட்டிற்குச் சென்றிருக்கப் பரதன் நெடுநாள் ராஜ்யஸுகம் பெற்றுத் தன் கருத்து நிறைவேறப் பெற்றி ருக்கவாவது நேரவேண்டும். இவ்விரண்டில் ஏதாயி னும் ஒன்று நடப்பது நிச்சயமே. ராமன் இவ்விடமிருந்து புறப்பட்டுக் காட்டுக்குப் போகானாயின், நான் படுக்கையில் படுக்கமாட்டேன், ஆபரணங்களைத் தரியேன்; புஷ்பங்க ளைச்சூட்டி முடியேன்; சந்தனம் அணியேன்; மையிட் டெழுதேன்; [1]அய்யனுஜ்ஜனஞ் செய்வதும் அன்னபானங்க ளைக்கொள்வதும் செய்யேன்; நான் எதையும் விரும்பேன். இங்கு ப்ராணன்களையுங்கூட வைத்துக்கொண்டிரேன்' என்று இங்ஙனம் மிகப் பயங்கரமாக மொழிந்து, பின்பு ஆபரணங்களை யெல்லாங் கழற்றிக் கீழே வைத்துவிட்டு, புண்யம் குறைந்துபோகையில் ஆகாயத்தினின்றுங் கீழே விழுந்த கின்னரஸ்த்ரீயைப்போல் படுக்கையில்லாத வெ றுந்தரையிலேயே படுத்துக்கொண்டனள். அப்பொழுது இருட்டு மூடுவதுபோல் பெருங்கோபம் வந்து நிரம்பப் முக மெல்லாம் மழுங்கப்பெற்று நக்ஷத்ர ஸமூஹம்போல் ப்ர காசிக்கின்ற மேலான வெள்ளைப் பூமாலைகளையும் உயர்ந்த பல ஆபரணங்களையும் கழற்றிப் போகட்டு மனவருத்த முற்றிருக்கிற அந்த ராஜபத்னியாகிய கைகேயி, நக்ஷத் ரங்களெல்லாம் மறையும்படி பெரிய இருட்டு மூடப்பெற்ற ஆகாயம்போல் புலப்பட்டனள். ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

---

1 எண்ணெயத்தேய்த்துக் கொள்ளுதல்

தசரதன கைகேயியைப பாாககக வநது நலவாாததை சொலலுதல

கைகேயி, மிகவும பாபஸவபாவையாகிய மநதரை யெனனும அககூனி விபரீதமாகசசெயத உபதேசததிறகு உடனபடடு, விஷம பூசின பாணததினால அடியுணட கினனர ஸதரீயைபபோல பூமியில படுததுககொணடாளா பினனும கோபஸவபாவையாகிய அநதக கைகேயி, தான பிடிதத காரயம ஈடேறுமாவெனறு மனககவலையால களிபபினறி முகம வாடபபெறறு மநதரையின வாாததையைக கேடடு மனமயககமுறறு, நாககனனிகைபோல அனல பறககுமபடி நெடுமூசசு விடடுககொணடு ஒரு முஹூாதத காலம வரையில தனககு ஸுகததை விளைககவறறாகிய உபாயம இதுவெனறு சிநதிததது, செயயவேணடிய காரயம இதுவெனறு மனததில நிசசயிததுககொணடு மநதரையைப பாாததது 'அடி கூனி! நீ மொழிநதவையெலலாம நனறா யிருககினறனவே' எனறு மெலலமெலல மொழிநதனள. மநதரை, கைகேயியினிடததில மிகுநத நேசமுடையவள ; பினனும கைகேயியின காரயததில மிகுநத ஆதரமுடையவள. ஆகையால் அககைகேயி தனககு நிசசயஞசெயதுகொணட விஷயததைக கேடடுப பெரிய ஸிததியைபபெறறவளபோல பேரானநதம அடைநதனள பிறகு அநத ராஜபததினி, கோபம மேலெழுபபெறறுத தான ஆலோசிதத உபாயததினினறும பிறழாதிருக்குமபடி நிசசயஞ செயதுகொணடு புருவத்தை நெறறிவரையில நெரிததுப பூமியில படுததுககொண்டனள பினபு அககைகேயி, எபபடியாவது ஆகடடுமெனறு பல வாணங்களுளள பூமாலைகளையும மேலான பல ஆபரணஙகளையும கழறறிவிடடெறிகையில, அவை வெறுநதரையில விழுநதிருநதன அம்மடநதையா மணி

கழற்றி யெறிந்த அந்தப் புஷ்பஸரங்களும் ஆபரணங்களும் பூமியின்மேல் சிதறி விழுந்து, நக்ஷத்ரங்கள் ஆகாயத்தை விளங்கச்செய்வதுபோல் அப்பூமியை விளங்கச் செய்தன. தலை அவிழ்ந்துபோகையில் கேசங்களை யெல்லாம் ஒரே பின்னலாக எடுத்துக் கட்டி முடிந்து, அழுக்காடையுடுத்துக் கோபக்ருஹத்தில் படுத்திருக்கிற அம்மாதரசி, சிறகொடிந்த கின்னரஸுந்தரியைப்போல் ப்ரகாசித்தனள். பின்பு தசரதமஹாராஜன் ராமனது அபிஷேகத்தை ஆரம்பிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்து ஸபையிலுள்ளவர்களிடம் அநுஜ்ஞை பெற்றுக்கொண்டு, தன் மனத்தில் 'ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடப்பது இப்பொழுதேயன்றோ வெளியாயிற்று. ஆகையால் இதற்குள் இது கைகேயிக்குத் தெரிய அவகாசம் இல்லை' என்று ஆலோசித்து, அந்த ராமாபிஷேகமென்னும் ப்ரிய ஸமாசாரத்தைக் கேட்பதற்கு கைகேயி உரியவளென்று நினைத்துத் தான் எல்லாவற்றிலும் வைத்த ராகமிருப்பதுபற்றித் தானே அந்த ப்ரியஸமாசாரத்தைச் சொல்ல அவளது அந்தப்புரத்திற்குட் ப்ரவேசித்தனன். சந்த்ரன், தன்னை விழுங்க வருகிற ராகுவோடு கூடி வெளுத்த மேகங்கள் நிரம்பப்பெற்ற ஆகாயத்திற்குள் ப்ரவேசிப்பதுபோல், மஹாயசஸ்வியாகிய அம்மஹாராஜன், தனக்கு மரணபீடையைக் கொடுக்கப்போகிற கைகேயி படுத்திருக்கப்பெற்று வெளுத்து விளங்குகின்ற அவளது உத்தம க்ருஹத்திற்குள் நுழைந்தனன். அந்த க்ருஹத்தில் கிளிகளும் மயில்களும் க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகளும் அன்னப்பறவைகளும் கலகலவென்று அழகாய்க் கூவிக்கொண்டிருந்தன. நான்கு வகை வாத்யங்களும் நாற்புறத்திலும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. ப்ரியானுகூலங்களாகிய உரைகளை உரைத்து மனக்களிப்புறச்செய்ய வல்லமை

யுள்ள கூனிகளும் குள்ளிகளும் அங்கு நிறைந்திருந்தனர். சண்பகமரங்களும் அசோகவ்ருக்ஷங்களும் விளங்கப்பெற்று அழகிய பல புதர்கள் நிறைந்திருக்கிற கொடிமாடங்கள் பலவும் அதைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்தன. அதில் சித்ரக்ருஹங்கள் அநேகம் புலப்பட்டன. தந்தத்தினாலும், வெள்ளியினாலும், தங்கத்தினாலும் செய்யப்பட்ட பல திண்ணைகளும் அங்கு விளங்கின. அங்குள்ள வ்ருக்ஷங்கள் எல்லாருதுக்களிலும் பூவும் காயும் பழமும் நிறைந்திருப்பன. நடைவாவிகள் ஆங்காங்குப் புலப்பட்டன. அங்குத் தந்தத்தினாலும் வெள்ளியினாலும் பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த ஆஸனங்கள் எங்கும் நிரம்பியிருந்தன. அங்குப் பல்வகை அன்னபானங்களும் பல்வகை பக்ஷ்யங்களும் நிறைக்கப்பட்டிருந்தன. விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையணிந்த அழகிய ஸ்த்ரீகளோடு கூடிய அவ்வந்தப்புரம் அப்ஸரஸ்த்ரீகளால் விளங்கும் ஸ்வர்க்கலோகம்போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. இப்படி ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் பெருகப்பெற்று, மன்மதனுக்கு வெற்றியைக்கொடுக்க வல்ல பல ஸம்பாரங்கள் நிறைந்து, மிகவும் இனிதாகிய தனது அந்தப்புரத்திற்குள் அம்மஹாராஜன் ப்ரவேசித்து, அங்கு மேலான படுக்கையில் தனது அன்புநாயகியாகிய கைகேயியைக் காணாது நின்றனன். அம்மானவாதிபதி அங்கு ச்ருங்கார ரஸத்தைப் பொழிந்துகொண்டிருக்கிற பதார்த்தங்களைக் கண்டும், காலந் தகுந்திருப்பதுபற்றியும், மிகுந்த காமவிகாரம் உண்டாகப்பெற்றுப், படுக்கையில் தனது அழகிய கைகேயி புலப்படாமையைக் கண்டும், அணைத்து ஆலிங்கனஞ்செய்வது முதலிய ஸம்போகத்திற்காக 'கைகேயீ!' என்று கூப்பிட்டு மறுமொழி நேராமையைப் பற்றியும் மிகுந்த மனவருத்தமுற்றனன். மனவருத்தம் உண்

டாகாமற்போகுமா? இதுவரையில் எப்பொழுதாயினும் தசரதன் அந்த ரதிகாலத்தில் வருவானாயின், அக்கைகேயி அவ்வேளையில் தப்பாமல் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருந்து புன்னகையுடன் எதிர்கொண்டு வந்து மன்னனைப் பூசை செய்பவளேயன்றி, ஒருக்காலும் தப்பிப்போனதில்லை. அம்மன்னவன் எப்பொழுதாயினும் அந்தப்புரத்திற்குள் புகுவானாயின், கைகேயி இல்லாமல் அது சூன்யமாயிருந்ததுமில்லை. இப்பொழுது விபரீதமாயிருந்தது பற்றி அம்மன்னவனுக்கு மனவருத்தம் உண்டாயிற்று. பிறகு ரதிக்ருஹத்திற்குள் புகுந்த மன்னவன், கைகேயி அறிவு கெட்டுத் தன் காரியம் நிறைவேற ஆசைப்பட்டுக் கோபக்ருஹத்திற் படுத்திருப்பதனால் அவளை அங்குக் காணாமல் அங்கிருந்த வாசற்காப்பவளைப் பார்த்து, "கைகேயி எங்கேயிருக்கின்றாள்?" என்று வினவினன். வாசற்காப்பவள் மிகவும் பயந்து கைகளை நன்கு கூப்பிக்கொண்டு மன்னவனைப் பார்த்து 'அரசே! தேவியார் மிகவும் கோபித்துக்கொண்டு கோபக்ருஹத்திற்கு வேகமாகச்சென்றாள்' என்று மொழிந்தனள். அரசன் கைகேயி புலப்படாமைக்கே மனவருத்தமுற்றிருந்தனன். இப்பொழுது கோபக்ருஹத்தில் இருக்கின்றாளென்று வாசற்காப்பவள் சொல்லக்கேட்டுப் பின்னும் மனங்கொதிக்கப் பெற்று, இந்த்ரியங்களெல்லாங் கலங்க நலங்கொலைந்து, மிகுந்த மனவருத்தம் பெற்றனன். அம்மன்னவன் கோபக்ருஹத்திற்குச் சென்று, அங்குத் தரையின்மீது படுக்கத்தகாத ஸௌகுமாரமான மேனியை வெறுந்தரையிற் கிடத்திப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிற கைகேயியை, துக்கத்தினால் எரிக்கப் பெற்றவன்போலக் கண்ணுற்றனன். அந்தத் தசரதன் ஒரு பாபத்தையும் அறியாத நிர்மலஸ்வ

பாவன ஆசையால கைகேயிககு ராமனைக காடடுககு அனுபபிவிட வேணடுமென்னும பாவககருதது உணடா யிருபபதை அவன அறியான. மேலும அமமன்னவன தான வருந்தின. (கிழவன) கைகேயியோ யெளவன மடைநதவள் அதுபீறறி அவள அவனுககு பாணனைக காட்டிலும மேலாக அனபிறகு இடமாயிருநதனள. ஆகை லால அவளிடததில மிகுநத மோஹஙகொண்ட அமமன்ன வன அவளது கெடுநினைவை அறியாமல கோபிததுவெ றுநதரையில படுததுககொணடிருகக அவளைக கணட னன அககைகேயி,[1] அறுபபுணட கொடிபோலவும, புணய ததை அனுபவிததுத திருகையில கீழே விழுநத தேவதா ஸதரீபோலவும, கலககமுறற கினனரபபெணபோலவும, ஸ்வாககததினினறு பூமியில நழுவின அபஸரமடநதை போலவும, பிறரை மோஹிபபிபபதறகாக பயோகிககப படுதத தன வாணஙகளெல்லாம மழுஙகி மாறின மாயை போலவும, பூமியில விழுநத பெணகுதிரைபோலவும, வலையில கட்டுணட மானபேடைபோலவும, அரணயத தில, வேடன, விஷம பூசின பாணததைக கொணடடிகக அடியுணடு கீழே விழுநத பெண யானைபோலவும தோற றித் தரையில படுததிருககககணடு, அரணயததில வேட னது பாணததினாலடியுணடு கீழே விழுநத அபபெண

1 (அறுப்புணட கொடி) எனகையால பூமியில நனகு படிநது விழுநதிருககையும, (கலககமுறற) கின்னரப பெணணென்கையால வியசனபபடக கூடாதவளெனகையும, (பூமியில நழுவின) அபஸரம டநதை எனகையால—மிகவும பாரகக அழகாயிருககையும, (வாணங களெலலாம மழுஙகி மாறின) மாயை யெனகையால—வாணம மாறி யிருககையும (வலையில கட்டுணட) மானெனகையால—சேஷ்டை யொனறு மிலலாதிருககையும, (விஷம பூசின பாணததைக கொணட டிகக, அடியுணடு கீழேவிழுநத) பெண யானையெனகையால—மிகுநத மனவருதத முறறிருககையும தோறறுவிககபபட்டது

யானையைப் பெரியதொரு மத்தகஜம் அருகில் வந்து கரத்தினால் தடவிக்கொடுப்பதுபோல், அம்மடந்தையை ஸ்நேஹத்தினால் மனந்தளரப் பெற்றுச் சரீரமெங்கும் பரிசித்தனன். தசரதன் ஸஹஜமாகவே காமம் மிகுந்திருப்பவன், மேலும் தாமரை யிதழ்போன்று அழகான கண்களையுடைய அம்மாதரசியைக் காணும்பொழுது அவ்வரசனுக்குள்ள காமவிகாரத்தைச் சொல்லி முடியுமா? ஆகையால் அம்மன்னவன் 'அப்பெண்மணி என்ன சொல்லுமோ? ஏது செய்யுமோ? கோபமோ? அல்லது தெளிவோ?" என்று பயத்தினால் மிகவும் மனக்கலக்கமுற்று, இரண்டு கைகளாலும் தடவி அம்மடந்தையை நோக்கி 'என்மீது நீ கோபித்துக் கொள்வதற்குக் காரணம் யாதோ? தெரியவில்லை தேவி! உன்னை யாவர் கடோரமாகப் பேசினார்? அல்லது உன்னை யாராயினும் அவமதித்தார்களா? நடந்தவற்றையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். நல்ல ஸ்வபாவமுடையவளே! நீ புழுதியில் படுத்திருப்பது கண்டு எனக்கு மிகவும் துயரமாயிருக்கின்றது. நீ எப்பொழுதும் எனக்கு நன்மையையே விரும்பும் ஸ்வபாவமுடையவள். இப்பொழுது நீ இருக்குமிருப்பு அமங்களமன்றோ? நான் உன்னிடத்தில் நன்மனத்தோடு, யாதோரபகாரமுஞ் செய்யாமல் உனக்கு நன்மையைத்தானே நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில், நீ பிசாசம் பிடித்தவள்போல் மனமயங்கப்பெற்று என் மனத்தை மிகவும் துன்பப்படுத்திக்கொண்டு என்ன வெறுந்தரையில் படுத்திருக்கின்றனை? அடி, ரோஷமுள்ளவளே! உனக்கு ஏதாயினும் வியாதி உண்டாயிருக்குமாயின், சொல்வாயாக; என்னிடத்தில் ஸமஸ்த வியாதிகளையும் போக்க வல்லமையுள்ள வைத்யர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். அவர்களை நான் எல்லாவிதத்திலும் ஸத்கா

ரஞ் செய்து த்ருப்தியுறச் செய்திருக்கின்றனன். அது பற்றி என்னிடத்தில் அவர்கள் மிகுந்த விச்வாஸமுடையவர்கள். ஆகையால் அவர்கள் உன் வியாதியைப் போக்கி உன்னை ஸுகப்படுத்துவார்கள். உனக்கு ப்ரியஞ் செய்தவனெவன்? அப்ரியஞ் செய்தவனெவன்? அல்லது நீ யாருக்கு அப்ரியஞ் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனை? இதை எனக்கு மொழிவாயாக. அப்படி அப்ரியஞ் செய்த எவனுக்குப் பதிலாக மிகுந்த அப்ரியத்தைச் செய்யவிரும்புகின்றனையோ அவர்களை எனக்குத் தெரியச் சொல்வாயாக. நான் தப்பாமல் அப்படியே செய்கின்றனன். இவ்வளவேயன்றி இதற்காக நீ அழவேண்டாம். தேஹத்தை உலர்த்திக்கொள்ளாதே. எவனைக் கொல்லவேண்டுமோ, அவனைச் சொல். கொல்லக்கூடாதவனாயினும் கொன்றுவிடுகின்றனன். எவனை ஆபத்தினின்றும் விடுவிக்கவேண்டுமோ, அவனைச் சொல்வாயாக. கொல்லவேண்டியவனாயினும் அவனை விடுவிக்கின்றனன். தரித்ரனாகிய எவனையாவது தனம் மிகுந்திருக்கும்படி விரும்புகின்றனையா? சொல். அவனை அப்படியே செய்கின்றனன். இவ்வாறென்? நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் எல்லோரும் உனக்கே அதீனமாயிருக்கின்றனம். நீ சொன்னபடி செய்ய ஸித்தமாயிருக்கின்றனம். ஆகையால் என் ப்ராணன்களைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டியதாயிருப்பினும், உனது அபீஷ்டத்தைக் கெடுப்பதற்காகக் கொஞ்சமாயினும் நான் உத்ஸாஹப்படேன். உனக்கு ப்ரியஞ்செய்வதற்காக என் ப்ராணன்களையும் விடுவேன். நீ மனத்தினால் எதை விரும்பினையாயினும், அது என் ப்ராணன்களுக்கு அபாயத்தைக் கொடுக்கவற்றாயினும், சொல்வாயாக. தப்பாமல் செய்தே தீருகின்றேன். எனக்கு உன்னிடத்தில் ப்ரீதி மிகவும் வலிவு பெற்றிருக்கின்

றது அபபடிபபடட பலம உனககு உண்டாயிருபபது தெரிநதும, நீ எனமீது ஸநதேஹபபடுவது யுகதமனறு. நீ விருமபியவறறைச செயது முடிததது உனககு ஸநதோஷததை விளைககினறனன. ஸநதேஹம வேண்டாம. அதை என புணயததினமேல ஆணையிடடுச சொலலுகினறனன ஸூரியனது ரதசகரம எவவளவுதூரம போகினறதோ, அதுவரையிலுமுளள அபாரமான பூமிவிஸதாரமானது எனககு ஸவாதீனமாயிருககினறது அவவளவுதூரமும எனது ஆஜஞாசகரம செலலவறறு 'யிருககினறது அதில ஸிநது ஸௌவீர ஸௌராஷடர தக்ஷிணபத அங்க வஙக மகத மதஸய காசி கோஸலம முதலிய பல தேசஙகளுணடு அவைகளில தனதானயஙகளும கமபளம முதலிய உயாநத வஸதுககளும விளைகினறன அவறறில நீ எதை வேணடுமெனறு மனததில விருமபுகினறனையோ. அதைக கேடபாயாக, கொடுககினறனன அசசமுளளவளே! இதறகு இபபடி பூமியிற கிடநது ஆயாஸபபடவேணடிய காரணமென? நீ நலல ஸௌபாகயமுடையவளனறோ? இபபடி வெறுநதரையில படுககலாகாது. எழுநதிரு, எழுநதிரு கைகேயி! எதனால உனககுப பயம உணடாகினறதோ, அதை எனக்குச சொலவாயாக ஸூரியன பனியைப போககுவது போல அநதபபயததை நான போககிவிடுகினறேன" எனறிவவாறு மொழிநதனன. அவவாறு தசரதன ஆசவாஸபபடுத்திச சொலலுகையில, ஆசவாஸம அடைநத அநதக கைகேயி, ராமன வனததிறகுப போகவேண்டுமெனகிற அபிஷடததைச சொலல நினைததுத, தான தரையில படுததிருபபது முதலியவறறிறகே மிகக மனவருததமுறறிருககினறனன பாத்தாவை, தான செய்த பரதிஜ்ஞையைச செயயுமபடி நிரபபநதிததது மேனமேலும பீடிகக ஆரமபிததனள பத்தாவது ஸர்ககம முறறிறறு

கைகேயி பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டி ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்படி தசரதனிடம் கூறுதல்

மன்மதனுடைய கூர்மையான பாணங்கள் மனத்தில் ஆழமாகப் பாய்ந்து காமவேகத்திற்காளாகி அது போகும் வழியெல்லாம் போகின்ற அந்தத் தசரதமஹாராஜனைக் கண்டு, கைகேயி, ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்னுங் க்ரூரமான வார்த்தையைச் சொல்லமுயன்று, 'நாதா! எனக்கு ரோகமொன்றும் இல்லை. நான் தனத்தையும் விரும்பவில்லை. என்னை ஒருவனும் அவமதிக்கமாட்டான். ஆனால் எனக்கு ஓர் விருப்பம் உண்டாயிருக்கின்றது. அதை நீ நிறைவேற்றவேண்டுமாக விரும்புகின்றேன். நீ அதை நிறைவேற்றுவாயாயின், அப்படியே செய்கிறேனென்று கெட்டியாகப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யவேண்டும். பிறகு நான் விரும்பினவற்றைச் சொல்லுவேன்' என்றனள். அதைக் கேட்டு மஹாதேஜஸ்வியாகிய தசரதமன்னவன் தனக்குள் 'என்னை இவ்வளவு ப்ரீதியுள்ளவனாகத் தெரிந்துகொண்டும், நம்பாமல் ப்ரதிஜ்ஞையும் செய்யவேண்டுமென்கின்றனள். இது என்ன ஆச்சர்யம்' என்று கொஞ்சம் சிரித்து, ஸஹஜமான புன்னகையுடன் விளங்குகின்ற அந்தக் கைகேயியைத் தனக்கு எதிர்முகமாகச் செய்துகொள்ள விரும்பி, அவளது தலைமயிர்களைக் கையாற்பிடித்துத் தலையை மடியிலிட்டுக்கொண்டு 'அடி! ஒன்றுமறியாதவளே! ஸ்த்ரீகளில் உன்னைக்காட்டிலும் அன்பிற்கிடமானவள் எனக்கு மற்றொருத்தியும் கிடையாது. புருஷர்களில் புருஷச்ரேஷ்டனாகிய ராமனைக் காட்டிலும் ப்ரீதிக்கிடமான புருஷன் எனக்கு ஒருவனுமில்லை. இது உனக்குத் தெரியாதிருப்பதேன்? உனது ஸௌபாக்யப் பெருக்கானது இதை உனக்குத் தெரி

யப்படுத்தத் திருக்கின்றது, யுக்தமே. ராமன் யாவ ராலும் வெல்ல முடியாதவன், மஹானுபாவன்; ப்ராணன் களைக்காட்டிலும் மேலாக ஆதரிக்கத்தக்கவன்; நான் ஜீவித்திருப்பதற்குக் காரணம் அவனே. அப்படிப்பட்ட ராமன்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றேன்; நீ உன் மனத்தில் விரும்பியவற்றைச் சொல்வாயாக கைகேயீ! என்னை நான் ஒரு முஹூர்த்த காலமும் காணாதிருப்பே னாயின், என்னுடைய ப்ராணன்களே நிச்சயமாகத் தரித் திருக்கமாட்டாவோ? அப்படிப்பட்ட ராமன்மேல் ஆணை யிட்டு 'நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்கின்றேன். எனது சரீரத்தை விட்டாயினும், மற்று முள்ள எனது புதல்வர்களைத் துறந்தாயினும் என்னை விடாமற் கைப்பற்றியே யிருப்பேனே, அப்படிப்பட்ட ராமன் ஸாக்ஷியாக 'நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்கின்றேன். மங்கலஸ்வபாவமுடைய வளே! ப்ராணன்களைக்காட்டிலும் மேலாக நான் ஆத ரித்துப் போருகிற ஸ்ரீராமபிரானையுங்காட்டிப் ப்ரமாணஞ் செய்யும்படியான ப்ரீதியின் மிகுதியும் மிகுந்த மோஹ மும் பொருந்தி இங்ஙனமிருக்கிற எனது ஹ்ருதயத்தை நோக்கியாயினும் உனக்குச்சொன்ன வார்த்தையை நான் தப்பமாட்டேனென்று நிச்சயித்து உன் கருத்தை வெளி யிட்டுத் துக்கத்தினின்றும் என்னைப் பாதுகாப்பாயாக. நான் ஜீவித்திருக்கப் பார். உனது மனவருத்தங் கண் டால் நான் எப்படிப் பிழைத்திருக்க நேரும்? என் மன தும் வாக்கும் ஒரு ரீதியாகவே யிருக்கும் விதத்தைக் கண்டாயினும், நீ எது நன்றென்று நினைக்கின்றனையோ, அதை எனக்குச் சொல்வாயாக. உன்னிடத்தில் எனக் குள்ள ப்ரீதியின் மிகுதியாகிற உனது பலத்தை நீ அறி யாயோ? அது தெரிந்திருந்தும் நீ என்னிடத்தில் ஸந்

தேஹப்படுவது யுக்தமா? யுக்தமன்றே. உன் கருத்தை ஈடேறச்செய்து உனக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்கின்றனன். இதற்காக நான் செய்த புண்ணியத்தின் மேலும் ஆணையிடுகின்றேன்' என்றனன். கைகேயி ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிப் பரதனுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டங் கட்டுவிக்க வேண்டுமென்று மந்தரை மொழிந்த வசனத்தையே நெஞ்சிற் பதித்துக்கொண்டிருப்பதுபற்றித் தான் கருதிய ப்ரதிஜ்ஞையை அம்மன்னவன் செய்வது கண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து, பரதனிடத்திலுள்ள பக்ஷபாதத்தினால், முகம் மாறலில்லாமல் சத்ருக்களுக்காயினும் வாயாற்சொல்லமுடியாத வார்த்தையைச் சொல்ல ஆலோசித்தனள். இங்ஙனம் அரசன் தன் கருத்தை யீடேற்றுவதாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் பெற்று, அங்ஙனம் தான் கருதியபடி நடத்திக்கொள்ளும் பெருமிடுக்குடன், மரணம்வரையிற் சென்று தீரும்படியான பயத்தைக் கொடுப்பவளாகையால் எதிரேவந்திருக்கிற யமனைப்போன்ற வார்த்தையைச் சொல்ல முயன்று, 'நாதா! நீ உனது ப்ரிய புத்ரன் புண்ணியம் முதலியவற்றின்மீது க்ரமமாக ஆணையிடுகின்றனை. எனக்கு வரமுங் கொடுக்கின்றனை அதை (ஆணையிட்ட ப்ரகாரத்தையும் எனக்கு வரங்கொடுக்கிறேனென்பதையும்) அக்னியை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற முப்பத்து மூன்றுகோடி தேவர்களும் செவிகொடுத்துக் கேட்பார்களாக. சந்த்ர ஸூர்யர்களும் மற்றை க்ரஹங்களும் ஆகாயமும் இரவும் பகலும் திசைகளும் ஸ்வர்க்கலோகமும் பூமியும் கந்தர்வர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ராத்ரியில் ஸஞ்சரிக்கின்ற பூதங்களும் வீட்டிலுள்ள க்ருஹதேவதைகளும் மற்றுமுள்ள இதர பூதங்களும் நீ இப்பொழுது மொழிந்த வார்த்தையை அறிந்திருப்பார்களாக

ளாக ஸத்யஸந்தனுகி மிகுந்த பராக்ரமம் பொருந்தி, தர்மங்களையெல்லாம் உணர்ந்து, மனவூக்கமும் அமைந்து விளங்குகின்ற இம்மூன்னவன் எனக்கு வரங்கொடுக்கின்றனன் அதைத் தேவர்களெல்லோரும் செவி கொடுத்துக் கேட்பார்களாக' என்று தான் ஓர் அபலையாயிருந்தும், பெரு வில்லாளியாகிய அம்மன்னனவனைத் தனது சாதுர்யத்தினால் தர்மமென்னுங் கயிற்றைக் கொண்டு கட்டுண்ணப் பண்ணித் தன் கருத்தைநிலைநிறுத்தி, 'ஸத்யஸந்தன்' என்று இது முதலிய வசனங்களால் ஸந்தோஷப்படுத்தி, ஸமஸ்த தேவதைகளையும் ஸாக்ஷியாயிருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு, அதன்பிறகு காமவெறிகொண்டு மனம்பங்கித் தான் விரும்பிய வரத்தைக் கொடுக்க ஸித்தமாயிருக்கின்றபாத்ரனைப்பார்த்து 'அரசே! முன்பு அந்தத் தேவாஸுர யுத்தத்தில் நடந்த வருத்தாந்தத்தை மனத்திற்படுத்திக்கொள்வாயாக அந்த யுத்தம் நடக்கும்பொழுது நடுவில் சத்ருவாகிய சம்பராஸுரன், உன் ப்ராணன்களைப் போக்காமற் போயினும், அவைகளை மிகவும் கலக்கி நலங்கச்செய்து உன்னை மூர்ச்சையுறச் செய்தனன் அப்பொழுது நான் ஸாரத்யம் செய்துகொண்டிருந்து அன்றிரவெல்லாம் மனவூக்கத்துடன் உன்னைச் சாவாமல் பிழைக்கும்படி மிகுந்த யத்னங்கள் செய்து பாதுகாத்தனன். அதற்காக நீ எனக்கு இரண்டு வரங்கள் கொடுத்தனை மனக்களிப்பைச் செய்யும் மஹீபாலனே! அப்பொழுது நீ கொடுத்த அவ்வரங்களிரண்டையும் உன்னிடத்திலேயே இருப்பாக வைத்திருந்தனன். அரசனிடத்தில் வைத்த [1]நிக்ஷேபத்தை அவன் காப்பாற்றிக் கொடுப்பது தாமமன்றோ? நீ அரசன்; மேலும் ஸத்யஸந்தனு யிருப்பவன்; அதற்குமேல் பாத்தாவா யிருக்கின்றனை.

1 நிக்ஷேபம்-புதையல்.

ஆகையால் அவ்வரங்களை எனக்குக் கொடுப்பாயென்று வேண்டுகின்றனன். எனக்கு நீ கொடுத்த வரங்களையே விரும்புகின்றேனன்றி வேறில்லை. ஆகையால் வரங்களைக் கொடுக்கிறேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து தாமதியாதபடி அவைகளை எனக்குக் கொடுக்காமற் போவாயாயின், அப்படி அவமானப்பட்டும் ஒரு க்ஷணமாவது ப்ராணன்களைத் தரித்திருப்பேனோ! தரித்திருக்கமாட்டேன். இப்பொழுதே உன் கண் முன்னிலையிற்றானே ப்ராணன்களை விட்டுவிடுவேன்' என்றனள். முன்பு கொடுத்த வரத்தை ஜ்ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு கைகேயி மொழிந்த இவ்வாக்யத்தைக் கேட்ட மாத்ரத்தில் மன்னவன் பயப்பட்டு, வேடனது [1]கபட கானத்திற்குட்பட்டு வலையிற் கட்டுண்ட மானைப்போல், தனது விநாசத்தின் பொருட்டுத் தானே கொடுப்பதாக ஒத்துக் கொண்டு தாம பாசத்தினால் கட்டுண்டனன். பிறகு கைகேயி, காமவிகாரத்தினால் மதி கெட்டுத் தனக்கு வரங் கொடுக்க இருக்கிற தசரத வேந்தனைக் கண்டு 'ப்ராணேச்வர! நீ எனக்கு அப்பொழுது கொடுத்த வரங்கள் இவையென்று வேறு வேறாகப் பிரித்து எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய விதத்தை இப்பொழுதே சொல்லுகின்றனன். அதைச் செவிகொடுத்துக் கேட்கவேண்டும். ராமனது பட்டாபிஷேகத்திற்காக எந்த எந்த ஸாமக்ரிகள் ஸித்தப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனவோ? அவைகளைக் கொண்டே எனக்காக நீ பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தவேண்டும்; இது ஓர் வரம். தைவாஸுர யுத்தத்தின் பொழுது நீ என்னிடத்தில் ப்ரீதியோடு எனக்குக் கொடுத்த வரங்களிரண்டிற்கும் இதோ ஸமயம் வந்தது. ராமன் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் தண்டகாரண்யத்தில் மரவுரி உடுத்து [2]க்ருஷ்ணாஜினத்தையும் ஜடைகளையும் தரித்த

1 கபடகானம்-கபடத்துடன் பாடும் பாட்டு.

2 க்ருஷ்ணாஜினம்—மான்தோல்.

துத் தாபஸனுகி வஸித்திருக்கவேண்டும் ஆகையால் இப்பொழுதே காலவிலம்பஞ் செய்யாமல் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பி, அவனில்லாமையால் [1] அகண்டகமான யௌவராஜ்யத்தில் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தவேண்டும் காலவிலம்பஞ் செய்யவேண்டாம் நான் மிகுந்த ஆவலுடன் விரும்புவது இதுவே, மற்றொன்றும் அன்று. எனக்குக் கொடுத்த வரங்களையே நான் வேண்டுகிறேனன்றிப், புதிதாக நான் ஒன்றையும் விரும்பிக் கேட்டு அன்யாயமாக உன்னை நிர்ப்பந்தஞ் செய்யவில்லை இப்பொழுது ராமன் அரண்யத்திற்குச் செல்ல நான் பார்க்கவேண்டும் நீ ராஜாதிராஜன்; ஸத்யஸந்தனென்று எங்கும் புகழ்பெற்றவன் நீ செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை ஸத்யமாகச் செய்துகொள்வாயாக அங்ஙனம் ப்ரதிஜ்ஞையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு உன் குலத்தையும் சீலத்தையும் ஜன்மத்தையும் பாதுகாத்துக்கொள்வாயாக. தபோதனராயிருப்பவர் பரலோக வாஸத்திற்கு ஸத்ய வசனத்தைக் காட்டிலும் மிக்க ஹிதமான உத்தம ஸாதனம் மனிதர்களுக்கு வேறில்லை யென்று சொல்வது உனக்குத் தெரிந்திருக்குமல்லவா" என்றுரைத்தனள் பதினொருவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

தசரதன் சோகித்தல்

பிறகு தசரத மஹாராஜன் இடியிடித்தாற்போல மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கின்ற கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிந்தாகராந்தனாகி முகூர்த்தகாலம் பரிதபித்து மூர்ச்சித்தனன். அம்மன்னவன் தனக்குள் 'ஆ! கைகேயி இப்படிப்பட்ட மொழிகளை இயற்கையாக மொ

---

1 அகண்டகமான—சத்ருவில்லாத .

ழிவாளா? மொழியமாட்டாள். ஆனால் இது ஸ்வப்னமோ! அதற்கு நான் இப்பொழுது நித்திரை போகவில்லையே! விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேனன்றோ? அல்லது சித்த ப்ரமமோ! ஆனால் அதற்கும் காரணத்தைக் காணேன். அல்லது—ஜன்மாந்தரத்தில் அனுபவித்த விஷயம் இப்பொழுது நினைவுக்கு வந்திருக்கின்றதா? இப்படிப்பட்ட அனுபவம் ஜன்மாந்தரத்திலும் உண்டாக நேராதே. ரோகத்தினால் என் மனத்திற்கு இவ்வித விகாரம் உண்டாயிருக்குமா? இவற்றில் எதுவா யிருக்கலாம்?" என்று சிந்தித்து, அப்பொழுது ஒன்றும் தோற்றாமையால் ஸங்கடமுற்றிருந்தனன். கைகேயியின் வார்த்தைகளால் அடியுண்டு மூர்ச்சித்த மன்னவன், வெகு நேரங்கழித்து மூர்ச்சை நீங்கித் தெளிவுபெற்று, எதிரில் பெண் பெருமாளியைக் கண்ட மானைப்போல் பயம் அடைந்து விலவிலப்புற்று வெறுந் தரையில் உட்கார்ந்திருந்து, பாம்பாட்டியால் எழுப்பப்பெற்ற யந்திர மண்டலத்தில் மந்திரத்தினால் கட்டுண்ட பெருவிஷமுள்ள ஸர்ப்பம்போல் இப்படியப்படி சலிக்க முடியாமல் நெருப்புப்பொறி பறக்கின்ற பெருமூச்சுக்களை விட்டுக்கொண்டு கோபாக்னி எரியப்பெற்று, 'ஆ! ஏ! இப்படியும் கூடுமா?" என்றுரைத்து, மீளவும் துக்கத்தின் மிகுதியால் மனம்பொறுக்கமாட்டாமல் மூர்ச்சை அடைந்தனன். அவ்வரசன் வெகு நாழிகை கழிந்தபின் தெளிவு பெற்று, மிகவும் துக்கித்துக் கோபத்தினால் சிவந்து நெருப்புப்போன்ற கண்களால் கொளுத்திவிடுபவன்போல் நெருப்புப்பொறி பறக்கின்ற பார்வைகளால் பார்த்துக்கொண்டு கைகேயியை நோக்கி 'அடி க்ரூரஸ்வபாவவையே! கொடிய நடத்தையுடையவளே! இவ்வம்சத்திற்கு நாசத்தைக் கொடுக்க முயன்ற க்ருத்யையே! பாபிஷ்டே! உனக்கு ராமன் யாது அபராதஞ் செய்தனன்? அன்றியே, நான் யாதுபாப

ஞ்செய்தனன? ராமன தனது தாயககுப் போலவே உனக
கும சுச்ரூஷை செயதுகொணடிருககிறானலலவா? அப
படி செயதுகொண்டிருககும பொழுதே அவனுககு நீ அ
னாததததை உண்டாகக ஆரமபித்தனை எதுககாகவோ
இது? உனனை நான தெளிவினறி ராஜபுதரி எனறு நினை
த்து நெருபபுபோனற விஷமபொருநதிய கொடிய ஸாபப
ததை வீடடிறகுள கொணடுவருவதுபோல நாசததிறகா
கவே என வீட்டிறகுள நுழைபபிததனன. பசு பக்ஷி முத
லிய ஸகல ஜநது ஸமூஹமும ராமனது குணஙகளைககணடு
புகழநதுகொண்டிருககையில, அவன யாது அபராதஞ
செயதானெனகிற நிபததைபபறறி எனது அனபு குமார
னைப போகவிடுவேன? கௌஸலயையை யாயினும ஸு-
மிததிரையை யாயினும மறற ராஜய லக்ஷமியை யாயி
னும, இவவளவென? என பராணனகளை யாயினும விடு
வேனனறி, தநதையாகிய என்னிடததில மிகவும பரீதியு
ளள எனது அழகிய ராமனை விடுவேனோ? விடேன.
எனது மூததகுமாரனைக கண்ணாரக காணபேறுயின,
எனது சரீரமெலலாம மிகுநத ஆனநதம் அடைகினறது
அவனைப பாராதிருபபேனாயின நான பிழைத்திரேன்.
ஒரு வேளை உலகமாயினும ஸூாயனை விடடிருககுமே
யனறி, பயிராயினும ஜலததை விடடிருககுமேயனறி,
ராமனை விடடு என சரீரத்தில ஒரு க்ஷணமாயினும பரா
ணனகள் தஙகமாடடா. அடி எவவளவு பாபத்திறகு முய
னறனை! அடி பாபஸவபாவையே! நீ நிசசயித்த நினைவு
எனககு ப்ராணஹானியைக கொடுககவறறு யிருக்கின
றதே ஆகையால இவவளவோடு போரும் இனியாவது
இநதக கருத்தை விடுவாயாக உனக்கு நான பாதஙகளா
யிருககிறேனே எனறு பினவாங்குகினறீனன உன பாத
ஙகளில எனது சிரத்தைப படுததி நமஸ்காரஞ செயயட்

டோ? சொல்லு அப்பொழுதாயினும் கலக்கந் தீர்ந்து த
யைசெய்யவேண்டும். அடி பாபஸ்வபாவையே! அதிபயங்க
ரமான இப்படிப்பட்ட எண்ணங் கொள்ளுகின்றனை இது
வென்? அல்லது பரதனிடத்தில் எனக்கு ப்ரீதி உண்டோ
இல்லையோ என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகின்றாயோ?
மொழிவாய். அப்படியாயின் இது யுக்தமே யாகும். அப்
பொழுதும் ராமனிடத்தில் ப்ரீதி குறைவதற்குக் காரணம்
இல்லை. பரீக்ஷார்த்தமாயிருக்குமாயின், நீ, பரதனுக்கு
யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று
மொழிவாயன்றி, ராமனைக் காட்டுக்குப் போகச் செய்ய
வேண்டுமென் றுரைக்கமாட்டாய். ஆகையால் முன்பு நீ
ராமனைக் குறித்து என்னிடத்தில் 'அந்த ராமன் எனக்
கு ஜ்யேஷ்டகுமாரன், மிகுந்த பாக்யமுள்ளவன், தா
மிஷ்டர்களில் சிறந்தவன்' என்று மொழிந்திருக்கின்றாய
ன்றோ? அம்மொழிகளெல்லாம் என்னை அநுஸரித்துப்
பணிந்து என் முகத்துக்கிஷ்டமாகச் சொல்பவளாகை
யால், என் மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தவாவது, உன்
னிடத்தில் ப்ரீதி என்றும் மாறாதிருக்கவேண்டுமென்றா
வது, ராமன் உனக்கு சுஶ்ரூஷை செய்வதைப் பற்றியாவ
து சொல்லியிருப்பாயன்றி, நிஜமான ப்ரீதியைப் பற்றிச்
சொன்னவளன்று. 'ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்
டுமென்பதுவும் என்னைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகவே' என்
றுரைப்பாயாயின், இப்பொழுது ராமாபிஷேகம் நடப்ப
தைக் கேட்டு நீ மனவருத்தமுற்று, என்னையும் மிக்க மன
வருத்தமுறச் செய்கின்றாயே இது என்? நீ இப்ப
டிப்பட்டவளானதுபற்றியே பிறர் செய்த துர்ப்போத
னைக்கு உட்பட்டுப் பாழான கோபக்ருஹத்திற்குள் நுழை
ந்திருக்கின்றனை. உன்னைப் பிசாசங்கள் எவையோ கண்
ணுக்குப் புலப்படாமல் ஆவேசித்திருக்கின்றன ஆனதுபற்

றியே நீ தெளிவின றி இங்ஙனம் விபரீதமாகப் பேசுகின ற ஊை நீ இவவளவுகாலமாக நீதியெலலாம நனகு அமையப பெறறிருநதனே. இப்படிபபட்ட உனககு இக்ஷவாகுவம சததைப பாழாகச் செயயவலல இநத விபரீதபுத்தி உண் டானதுபறறி இவவிக்ஷவாகு வமசததிறகே மிகவும பெரி யதோர ளாததம ஸமபவிககினறது விசாலமான கண் களையுடையவளே ! நீ இதறகு முனபு எனககுக கொஞச மாயினும் அயுககதமாகவாவது அபரியமாகவாவது செய் ததிலலை ஆகையால எனககு நீ இபபடி அபரியததை யும அஹிததததையும செயவாயெனறு நான இபபொழு தும நமபவிலலை. உனககு ராமன மஹானுபாவனுகிய பரதனேடு ஸமானமாயிருபபவனேயனறே? நீ 'ராமனும பரதனும எனககுச சமானர்களே' எனறு பல தடவை யாகச செரலலிககொணடிருநதனை குடிலபுததியோடு சொனனுயெனபதறகு வழியிலலை பல தடவையாகசசொ னனுபாகையால மனபூாவமாகசசொலலவிலலையெனறும் எண்ணமுடியாது. அபபடிபபட்ட உன பரீதிககு இபபொ ழுதுரைககும வாாத்தைபொருநதவிலலையே. இதுவென? தேவி ! நீ தாமததை உலலஙகனஞ செயயப பயபபடுந தனமையள. அநதபபயம இபபொழுது எஙகுபபோயி றறு? இலலையாயின — உலகததில மிகவும புகழ் பெறறு உன பரீதிககுப பாத்ரமாகி தாமஸவபாவனுமாகிய ரா மனைப பதினனகு ஸமவதஸரங்கள அரணயவாஸஞ செ யயுமபடி யனுபபுவது எனறுந தாமததில மனஞசெலுத திய உனககு எபபடி ருசிககினறது அவன் மிகவும ஸு குமாரமாயிருபபவன; தாமததிலேயே மனத்தைத் திட மாக நிலைபபடுததிககொண்டிருபபவன. அபபடிபபட்ட வன மிககககொடுமையான அரண்யத்தில வாஸஞசெய்வ து உனனைபபோனறவளுககு எப்படி இனிப்பாயிருககும?

அவன் தாமஸஸ்வபாவனாயிருப்பதுபற்றியும் அவனது திரு
மேனி ஸௌகுமார்யமாயிருப்பதுபற்றியும் உனக்கு மனத்
தில் வருத்தமுண்டாகாமற் போனபோதிலும் அது அப்
படியிருக்கட்டும் அவன் எப்பொழுதும் உனக்கு சுஶ்
ரூஷை செய்யுந்தன்மையனன்றோ? அந்த சுஶ்ரூஷையைப்
பார்த்தாயினும் நீ அவனிடம் இரங்கவேண்டாமா? கிரண
போர் கண்களைக் கவரும்படியான அழகிய ஆகாரத்தை
யுடைய ராமனைத் தேசத்தினின்றும் போக அனுப்பும்
படி நீ வேண்டுவதற்குக் காரணமென்? ராமன் பரதனைக்
காட்டிலும் மேலாகவே உனக்கு சுஶ்ரூஷை எப்பொ
ழுதும் செய்துகொண்டிருப்பவனன்றோ? ஆகையால் ராம
னைக்காட்டிலும் பரதன் உன்னிடத்தில் பாராட்டும்
விசேஷம் ஒன்றும் எனக்குத் தோற்றவில்லை ராமன் செய்
வது ஒரு சுஶ்ரூஷைமாத்ரமேயன்று? அவன் உனக்கு
சுஶ்ரூஷையும் செய்வான்; உன்னை மிக மேலாகவும் பா
விப்பான், உன்னைப் பூஜிப்பான்; நீ சொன்ன கார்யங்
களைத் தலையால் தாங்கிச்செய்வான் இவையெல்லாம்
அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய ராமனைக் காட்டிலும் அ
திகமாக உனக்குச் செய்பவன் மற்றொருவனும் நோரா
ஸ்த்ரீகள் பல ஆயிரம்பேர் இருக்கின்றனர், வேலைக்கார
களும் அப்படியே அனேகம்பேர் இருக்கின்றனர்; இவர்
களில் ஒரு ஸ்த்ரீக்காயினும் ஒரு வேலைக்காரனுக்காயி
னும் ராமன்மீது அவன் தன்னைப் பரிபவப்படுத்தினதா
கச் சொன்னதாவது அவனை நிந்தித்ததாவது இது
வரையிலும் நேர்ந்ததில்லை. ஆகையால் எந்த அபரா
தத்தைக்குறித்து அரண்யத்திற்குப் போகச் செய்வோம்?
மிருகங்களிற் சிங்கம்போல் புருஷர்களிற் சிறந்த அந்த
ராமன் இயற்கையாகவே மனந்தெளியப்பெற்று ஸமஸ்
தப்ராணிகளுக்கும் மிருதுவான மொழிகளை மொழிந்தும்

தேசத்திலுள்ள ஜனங்கள் அனைவர்க்கும் இஷ்டத்தைக் கொடுப்பது முதலிய பரிய கார்யங்களைச்செய்தும் கை கொடுத்து ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்கின்றனன். ஆனது பற்றி ஜனங்கள் எல்லோர்க்கும் ராமனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி உண்டாயிருக்கின்றது. அந்த ரகுகுலதிலகன் தயா வீரன், தானவீரன், தர்மவீரன், பராக்ரமவீரன் ஆகையால் பூதங்களுக்கு ஹிதஞ்செய்கையாகிற ஸத்யத்தினால் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை வென்று ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்கின்றனன். தானஞ்செய்து தரித்ரர்களை வசப் படுத்துகின்றனன். சுச்ரூஷை செய்து பெரியோர்களைத் தனக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களுபதேசிக்கும்படி செய்து கொள்கின்றனன். கபடஞ்செய்யாமல் யுத்தத்தில் நன்கு நிலைபெற்று தனுஸ்ஸைக் காட்டின மாத்ரத்திலேயே சத்ருக்களை வெல்லுகின்றனன். ஸத்யமும், [1]பரலோகார்த்தம் செய்கிற கோதானம் முதலிய தானங்களும், தவமும், இஹலோகத்தில் எல்லோர்க்கும் ப்ரீதி உண்டாவதற்காகச் செய்யும் த்யாகமும், எல்லாரிடத்திலும் நல்ல ஹ்ருதயத்தோடிருக்கும் ஸ்னேஹமும், பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியும் (உள்ளும்புறமும் பரிசுத்தனாயிருக்கையும்) நிஷ்காபட்யமும் (கபடமற்றிருக்கையும்) பிறர் மனத்தை அனுவர்த்தித்திருக்கையும், தத்வஜ்ஞானமும், வித்யையும், பெரியோர்களுக்குப் பரிசர்யை செய்கையும், ஆகிய இக் குணங்கள் ராமனிடத்தில் எப்பொழுதும் தப்பாது நிலை பெற்றிருக்கின்றன. கபடமற்றிருக்கையென்பது எப்படிப் பட்டவர்க்கும் நேருவது அரிதாயிருக்கும், அப்படிப் பட்ட உத்தம குணங்களும் உண்டாகப் பெற்று, மற்றைக் க்ஷாந்தி குணஸம்ருத்தியும் பொருந்தி தேவர்களுக்கு நிக

1 பரலோகார்த்தம்—பரலோகத்திற்காக.

ராகி மஹர்ஷிகளோடொத்து விளங்குகின்ற அருமையான ராமனிடத்தில் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட வேண்டுமென்கிற இப்பாதகத்தை நீ எப்படி விரும்புகின்றனை? அவன் ஸாமான்ய ஜனங்களுக்குங்கூட ப்ரியங்களையே உரைப்பவன். இனி நம்மைப்போன்றவர் விஷயத்திற் சொல்ல வேண்டுமா? அப்படிப்பட்ட ராமனுக்கு அப்ரியத்தை மனத்திலுங்கூட நினைக்கமாட்டேன். இனி [illegible]. (உன்னைப்போன்ற ஒரு பெண்பிள்ளை இங்ஙனம் கடுஞ்சொற்கள் சொன்னதற்காக) எல்லோருக்கும் மங்களப்பைத் தருந் தன்மையனாகிய அந்த ராமனை, (ஆயிரு[illegible] நான் பெற்ற அந்த ராமனை,) அப்ரியத்தை மனத்திலுங்கூட நினைக்கப்பொறுத்த நான் என் வாயால் 'நீ காட்டுக்குப்போவாய்' என்று எப்படி சொல்லுவேன்? பொறுமையும், இந்த்ரியங்களை அடக்கிக்கொண்டிருக்கையும், தயையும், ஸத்யமும், தர்மமும், [1]க்ருதஜ்ஞதையும், மற்ற ப்ராணிகளுக்கும் ஹிம்ஸை செய்யாமையும் எவனிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்றனவோ? அப்படிப்பட்ட ராமனைத் தவிர எனக்கு மற்றொரு கதி ஏது? அப்படிப்பட்ட ரக்ஷகனை எப்படி கைவிடுவேன்? கைகேயீ! நானோ முதிர்ந்து கிழவனாயினேன். ஆயுளின் முடிவு நெருங்கப்பெற்று, இன்றோ நாளைக்கோ சாகப்போகின்றேன். ஆனதுபற்றி என் ஸ்திதிக்கு சோகிக்க வேண்டியதாயிருக்கின்றது. திக்கின்றி உன்னை அடிக்கடி வேண்டி வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னிடத்தில் நீ அருள்புரியவேண்டும். ஸமுத்ரத்தை அகழியாகப் பெற்ற ஸமஸ்த பூமண்டலத்திலும் எனக்கு யாது வருகின்றதோ? அதையெல்லாம் உனக்குக் கொடுக்கின்றேன். ராமனிடத்தில் மாத்ரம் நீ கோபஞ் செய்யாதிருப்பாயாக. கைகேயீ! உனக்கு அஞ்ஜலி செய்கின்றேன். வே

1 க்ருதஜ்ஞதை—செய்த உபகாரத்தை மறவாமலிருக்கை.

ண்டுமென்றால் உனது பாதங்களையும் பிடித்துக் கொள்கின்றேன் ராமனைக் காக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் பிரதிஜ்ஞை தப்பி அதர்மத்தில் விழாதபடி என்னையும் பாதுகாப்பாயாக' என்றான் இங்ஙனம் துக்கத்தினால் பரிதபித்துப் பிதற்றிக்கொண்டும் மூர்ச்சித்துப் பூமியில் விழுந்துகொண்டும் 'ராமனையும் இப்படி விட்டிருக்க நேருமா' என்று சோகாதிசயத்தில் மூழ்கி வருந்தி 'இந்த சோகஸாகரத்தினின்றும் என்னை ஈடேற்றுவாயாக' என்று அடிக்கடி வேண்டிக்கொண்டிருக்கிற அம்மஹாராஜனைப் பார்த்துக் கைகேயி மிகுந்த கோபாவேசத்தினால் கண்கொண்டு காணக்கூடாத ரௌத்ராகாரம் பெற்றுச் செவி கொடுத்துக் கேட்கமுடியாத பல சொற்களைச் சொல்ல முயன்று 'அரசே! நீ, எனக்கு வரங்கொடுத்துவிட்டு, கொடுத்ததற்குப் பின்பு பரிதபிப்பாயாயின், வீரனாகிய நீ, இனி 'இப் பூமண்டலத்தில் நானே தார்மிகன்' என்று எப்படி சொல்லிக்கொள்ள முடியும்? இவ்வுலகில் பல ராஜர்ஷிகள் உள்ள அவர்கள் எப்பொழுதாயினும் உன்னோடு ஒன்றாகக் கலந்து தாம்பரஸங்களுஞ் செய்ய நேரும்பொழுது 'உனக்கு உபகாரஞ்செய்த கைகேயிக்கு நீ இரண்டு வரங்கள் கொடுத்தனையே, அவ்வரங்களுக்கு அப்பெண்பிள்ளை உன்னை யாது வேண்டினள்? அதற்கு யாது கொடுத்தனை?' என்று கேட்பார்களாயின், தர்மங்களெல்லா முணர்ந்தவனே! அப்பொழுது நீ மறுமொழி யாதுரைப்பாய்? 'எவள், நான் யுத்தத்தில் மூர்ச்சித்துப் போகையில் பிரயத்தனப்பட்டு என்னை அப்புறங் கொண்டு சென்று சிசிரோபசாரங்கள் செய்து பாதுகாத்தனளோ? ஆனதுபற்றியே, நான் எவளுடைய அனுக்ரஹம் பெற்று இப்பொழுது பிழைத்திருக்கின்றேனோ, அப்படிப்பட்ட கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரங்களை நான் பொய் செய்ய

தேன்' என்று மொழியப் போகின்றாயோ? ஆகையால் நீ ப்ரதிஜ்ஞை தவிரவேண்டாம். நீ இப்பொழுதே வரங்களைக் கொடுத்து இதற்குள்ளேயே அதைக் கொடுக்கிற எண்ணம் தப்பி மற்றேதோ உரைக்கின்றனை. நீ அரசன்; உன்னைப்போன்ற அரசனே இப்படிச் செய்வானாயின், இனி, 'அரசர்களெல்லோரும் இவனைப் போலவே பொய் பேசுவார்கள்' என்று அரசர்களெல்லோர்க்கும் [1]களங்கத்தை உண்டாக்கப் போகின்றனை. 'நிறைவேற்ற முடியாத ப்ரதிஜ்ஞையை எப்படி நடத்தமுடியும்?' என்றுரைப்பாய்; அது வேண்டாம். [2]சைப்யனென்னும் ராஜர்ஷி, பருந்துக்கும் புறவுக்கும் வந்த விரோதத்தில், புறா தன்னைச் சரணமடைகையில், தன் சரீரமாம்ஸத்தை அறுத்துப் பருந்துக்குக் கொடுத்துப் புறவைக் காப்பாற்றினன். [3]அலா

1 களங்கம்—தோஷம்

2 முன்பு சைப்யமஹாராஜனுடைய தானசீலத்தைப் பரீக்ஷிக்க விரும்பி, இந்திரன் பருந்தாகவும், அக்னிதேவன் புறவாகவும் உருவந் தரித்து ஒன்றைப் பக்ஷிப்பதற்காக மற்றொன்று விரோதித்துக் கொண்டு வருவதாக நடனஞ் செய்துகொண்டே இருவரும் சைப்யனிடம் வந்தனர். அப்பொழுது புறா பருந்துக்குப் பயந்து சைப்யனது மடியில் விழுந்து சரணம் அடைகையில், அவன் அதற்கு அபயங் கொடுத்தனன். பிறகு பருந்து வந்து, தனக்குப் புறா தெய்வாதீனமாக நேரிட்ட ஆஹாரமாகையால் அதைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ள, அம்மன்னவன் 'அதைக் கொடேன், பதிலாக வேறு மாம்ஸங் கொடுக்கிறேன்' என்று மறுமொழி மொழிய, பருந்து 'உன் தேஹமாம்ஸத்தையே கொடுப்பாயாக' என்று கேட்கவும், சைப்யமஹாராஜன் தன் தேஹமாம்ஸத்தை அறுத்துப் பருந்துக்குக் கொடுத்துப் புறவைக் காப்பாற்றினனென்னும் புராணகதையை இங்குக் கண்டுகொள்வது.

3 அலர்க்கனென்னும் ராஜர்ஷியினிடம் ஒரு கண்ணில்லாத ப்ராஹ்மணன் வந்து 'உன் கண்களை எனக்குக் கொடுப்பாயாக' என்று

க்கென்னும் ராஜர்ஷி தன் கண்களை ஓரந்தணனுக்குக் கொடுத்து உத்தமகதியைப் பெற்றனன். [1]ஸமுத்ர ராஜனும் முன்பு தான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறாமல் கரையைத் தாண்டாதிருக்கின்றனன். சைப்யன் முதலிய இப்படிப்பட்ட பூர்வர்களின் வ்ருத்தாந்தத்தை நினைத்தாயினும் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய் செய்யாமல் நிறைவேற்றுவாயாக. நீயா! செய்யப்போகின்றனை. துர்புத்தி! நீ ஸத்யமென்னும் தர்மத்தை விட்டு ராமனை ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்து எப்பொழுதும் கௌஸல்யையோடுகூடி ஸுகமாகக் [2]க்ரீடிக்க விரும்புகின்றனை. உனது எண்ணம் தெரிந்தது, இனி பொறுப்பேனோ? நான் வேண்டிக்கொண்டது தர்மமாயினும் அதர்மமாயினும் ஆகட்டும் நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும் ஆகட்டும் ஸத்யமானாலும் ஸரி, அஸத்யமானாலும் ஸரி நீ எனக்குக் கேட்டவற்றைக் கொடுக்கிறேனென்று செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை மாத்ரம் செய்தே தீரவேண்டும். அதற்கு மாறுதலாக ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறி ராமனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்விப்பாயாயின், இப்பொழுதே உன்னெதிரில் நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே விஷத்தை நன்கு பானஞ்செய்து ப்ராணன்களை விடுகின்றனன். ராமன் ராஜாவாகப்பெற்று, அவனது தாயான கௌஸல்யைக்கு ஜனங்

வேண்டிக்கொண்டனன். அதற்கு அந்த ராஜர்ஷி தன் கண்களைப் பிடுங்கி அந்த ப்ராஹ்மணனுக்குக் கொடுத்தானென்னுங் கதை இங்குக் கண்டுகொள்வது.

1 முன்பு தேவர்கள் ஸமுத்ரத்தைப் பார்த்து 'நீ உன் கரையைத் தாண்டிவாராதிருக்க வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அந்த ஸமுத்ரம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

2 க்ரீடிக்க—விளையாட.

களெலலோரும கைகளைக் கூபபிககொண்டிருககையில, அதை ஒரு தினமாயினும காண்பேனாயின, பிழைததிருபபதைவிட எனககுச சாவதே நலம. ராஜனே! ராமனை அரணயததிறகு அனுபபுவது தவிர மறறது செயயினும எனககு ஸநதோஷம உணடாகாதென்று 'பரதன மேலும என மேலும ஆணையிடடுச சொலலுகினறனள' என்று இவவளவாகச சொலலிப பிறகு வாயை மூடிககொண்டிருநதனள. அரசன எவவளவு வேணடி முறையிடடபோதிலும அககைகேயி மறுமொழி ஒன்றுங கூறவிலலை. தசரதனும ராமனைக காட்டுககு அனுபபி, பரதனுககு ராஜயததில படடங்கடடவேணடுமென்று கைகேயி மிகவும அமஙகளகரமான வரம வேண்டக் கேடடு இநதரியஙகளெலலாங கலஙகபபெறறு ஒரு முஹூரததகாலம அவளோடு ஒன்றும பேசாமல அனபு நாயகியாயிருநதும அபிரியஙகள மொழிவதைக கேடடுக கோபததினால கண கொடடாமல பாாததுககொணடிருநதனன. தகாத பரதனுககுப படடங்கட்டச சொலவதனால துககததையும, ராமனைக காடடுககு அனுபபச சொலவதனால சோகததையும கொடுத்துககொணடு வஜ்ரம்போல கடுமையாகி மனததிறகு மிகவும அபிரியமாயிருககிற அககைகேயியின வாரத்தையைக கேட்டு ராஜா ஸுகமெனபது சிறிதுமிலலாதிருநதனன. அமமனனவன பயங்கரமான கைகேயியின நிசசயததையும் தானசெயத பரதிஜ்ஞையையும நினைததுககொண்டு அதறகு [1]பரதீகாரம ஏதுந தோறறாமையால 'ராமா' என்று பெருமூச்சுவிடடு அறுபபுணட மரமபோல கீழேவிழுநது, பைததியம பிடிதது மதிகெடடவன போலவும, ஸனனிபாதத்தினால இயற்கை மாறின ரோகிபோலவும, மநதரததினால வீரியமற்றிருககிற ஸாபபம

1 பரதீகாரம—தடை.

போலவும் புலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பிறகு அவ்வரசன் இரக்கமான சொற்களுடன் கைகேயியைப் பார்த்து 'இவ்வனர்த்தத்தை உனக்கு நலமென்று தோற்றும்படி துர்ப்போதனை செய்தவன் யாவனோ? பிசாசம்பிடித்தவள் போல 'இது தகும், இது தகாது' என்று தெரியாமல் என் முன்னே பிதற்றுகின்றனை. உனக்குச் சிறிதாயினும் வெட்கம் உண்டாகவில்லையே! முன்பு நீ இளமைப் பருவத்துடனிருக்கும் பொழுது உன் சீலம் இப்படி கெட்டிருப்பதாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. இப்பொழுது நீ ப்ரௌடையானவுடன் அது ஏதோ விபரீதமானாற்போல புலப்படுகின்றது. 'பரதனை ராஜ்யத்தில் நிறுத்தவேண்டும், ராமனைக் காட்டில் வைக்கவேண்டும்' என்று இப்படி க்ரூரமான வரத்தை விரும்புகின்றனை, எதனால் உனக்கு இப்படிப்பட்ட பயம் உண்டாயிற்று? பார்த்தாவாகிய எனக்கும் உலகத்திற்கும் பரதனுக்கும் பிரியஞ் செய்ய விரும்புவாயாயின், பரதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்யவேண்டும் என்னும் இவ்வபிப்ராயத்தையும், ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்னும் இக்கொடுங்கருத்தையும் விட்டுத் தொலைப்பாயாக. தயையில்லாத காதுகையே! ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்கிற இக்கொடுங் கருத்தும் மனத்தில் உண்டாகக் கூடுமா? இப்படிப்பட்ட உனக்குத் தயையென்பது எங்கிருந்து சேரப்போகின்றது? நீ அல்ப புத்தியுடையவள்; ஆனதுபற்றியே உனக்கு இப்படிப்பட்ட பாபக்கருத்து உண்டாயிற்று. நீ பூர்வஜன்மத்தில் பாபஞ் செய்தனை; ஆகையால்தான் உனக்கு இவ்வல்ப புத்தி நேரிட்டது. ராமனாயினும் நானாயினும் உனக்கு யாது அபிரியத்தைச் செய்து உன்னை வருத்தப்படுத்தினோம்? என்னிடத்தில் யாது அபராதம் உனக்குப் புலப்படுகின்றது? நீ நினைத்தபடியே பரதன் ராஜ்யத்தை

அங்கீகரிப்பானு? அவன் தர்மத்தில் ராமனைக்காட்டிலும் மேலானவனென்று நான் நினைக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட பரம தார்மிகனாகிய பரதன், நீ என்ன செய்தபோதிலும் ராமனைத்தொலைத்து ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்கமாட்டான். ஐயோ! காட்டுக்குப் போவென்று நான் சொல்லுகையில், வெலவெலத்து வர்ணம் மாறி ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்ட சந்திரன் போலிருக்கின்ற ராமனது முகத்தை நான் எப்படிப் பார்ப்பேன்? மந்திரிகளுடன் கூடி நன்கு ஆலோசித்து ஏற்பாடுசெய்து, ஸ்னேஹிதர்களோடு கலந்து திடமாக நிர்ணயித்து ராமாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் அபிப்ராயங்கொண்டனன். இப்பொழுது, நன்கு நிலைபெற்றிருக்கின்ற தன் ஸேனையைப் பகைவர் அடித்தோட்டக் கண்டாற்போல், நன்கு நிச்சயித்த அவ்வபிப்ராயம் தலைகீ[illegible]ப்போயிருக்க எப்படிக் காண்பேன்? ராமாபிஷேகத்[illegible]களினின்றும் அழைக்கப்பெற்று வந்திருக்கும் அரசர்கள் என்னைப் பார்த்து என்ன சொல்லுவார்கள்? அவர்கள், 'இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற் பிறந்த பாலனாகிய அந்த ராமன் வெகுகாலமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்வாரோ? இப்பொழுது ஆரண்யத்திற்குப் போகிறா[illegible]க்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்தும் இந்தத் தசரத[illegible] புத்தியிலராயிருக்கின்றனன். ஏதோ தெய்வவசத்தினால் வெகுகாலம் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தானன்றித் தெளிவுள்ளவனாகத் தோற்றவில்லை. தெளிவிருக்குமாயின், ராமனை இப்படியுஞ் செய்வாரோ?'' என்று, ஐயோ! என்னைப் பரிஹாஸஞ் செய்வார்களன்றோ? அரசர்களைப் பற்றிய வார்த்தை அப்படியிருக்கட்டும், இன்னும் வயது சென்றவர்களும் குணமேம்பாடு பெற்றவர்களும் கல்வியைக் கற்றறிந்தவர்களுமாகிய பலரும் வந்து 'ராமன் எங்கே?'' என்று என்னைக் கேட்பார்களாயின், அப்பொ

ழுது: அவர்களுக்கு நான் என்ன சொல்லக்கடவேன்? 'கைகேயிக்கு முன்பு இரண்டு வரங்கள் கொடுத்திருந்தனன்; அவ்விரண்டுக்கும் கைகேயி, ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றும், பரதனுக்குப் பட்டங்கட்ட வேண்டுமென்றும் என்னைப் பீடிக்கையில் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பினேன்' என்று நடந்த வருத்தாந்தத்தைச் சொல்வேனாயின், இதற்கு முன்பு வஸிஷ்டவாமதேவாதி மஹரிஷிகள் எதிரே நின்று கேட்டுக்கொண்டிருக்க, மஹாஸபையில் 'ராமனுக்கு நாளைத்தினம் பட்டாபிஷேகம் நடத்தப்போகிறேன்' என்று நான் சொன்ன வார்த்தை அஸத்யமாய் விடுமல்லவா? அதுவும் அப்படியிருக்கட்டும் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புகையில், கௌஸல்யை என்னைப் பார்த்து என்ன சொல்வாள்? இப்படிப்பட்ட அபகாரத்தைச் செய்து அவளுக்கு என்னவென்று மறுமொழி கூறுவேன்? கௌஸல்யை எப்பொழுதும் எனக்குப் பிரியத்தையே விரும்புகின்றனள்; ராமனிடத்திலும் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவள். தாஸியைப்போல் எனக்குப் பரிசர்யை செய்பவள்; தோழியைப்போல் சூது முதலிய விநோதங்களுக்கும் ஸஹாயமாயிருப்பவள்; பார்யையைப்போல் தர்மானுஷ்டானங்களுக்கு உடன்பட்டிருப்பவள்; மற்றொரு பார்யையை மணம்புரியும்பொழுது உடன்பிறந்தவளைப்போல் உபலாலனஞ் செய்பவள்; தாயைப்போல் போஷணாதிகளை நடத்துபவள் இப்படி யிருப்பவளே யன்றிப் பட்டத்து மஹிஷி யென்னும் மிடுக்குடன் வெறுமனே யிருக்கப் பொறுள். அவள் அந்தந்த விதங்களால் என்னை அனுவர்த்தனஞ் செய்யும்பொழுது அந்தந்த ஸமயங்களுக்குரியபடி ஸத்காரங்களை நான் செய்யவேண்டியிருந்தும், உனக்குக் கோபம் வருமேயென்று அவளைச் சிறிதும் ஸத்கரிக்காம

லே யிருந்துவிட்டான். [1]வயாதிகரஸ்தனாயிருப்பவனொருவன் அபத்யங்களான வ்யஞ்ஜனங்களுடன் அன்னத்தைப் புசிப்பானாயின், அது பின்பு பாதிப்பதுபோல், நான் முன்பு தெரியாமல் உனக்குச் செய்த நல்ல உபகாரங்களெல்லாம் இப்பொழுது உன்னுடைய [2]தௌராத்ம்யத்தைக் காணவே 'இப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டிக்கு உபகாரஞ் செய்தோமே' என்று என்னைப் பாதிக்கின்றன. அப்படி உபகாரஞ் செய்திரேனாயின், இப்படிப்பட்ட பரீதியும் எனக்கு உண்டாயிராது. இவ்வருத்தமும் எனக்கு நேராது. ஸுமித்திரை, நான் ராமனுக்குப் பட்டங்கட்டப்போகிறேனென்கிற நிச்சயத்தைத் திருப்பின மாறுதலையும், அன்றியே ராமனைக் காட்டுக்குப் போவென்று அனுப்புவதையுங் கண்டு 'ப்ரிய புத்ரனாகிய ராமனையே இங்ஙனஞ் செய்தனன், அவன் புத்தி நிலையாயில்லை, பின்னும் மிக க்ரூரமாயிருக்கின்றது, இனி என் புதல்வனை என் செய்வானோ?' என்று பயமுற்றவளாகி என்னை எப்படி விஶ்வஸிக்கப் போகின்றனள்? ஐயோ! ஸீதையும், நான் மரணமடைவது, ராமன் காட்டுக்குப் போவது ஆகிய இவ்விரண்டு அநிஷ்டங்களையும் மிகவுந் தீனையாகி ஒரே ஸமயத்தில் கேட்கப் போகின்றனள். ஐயோ! ஹிமவத் பர்வதத்தின் தாழ்வரையில் கின்னரனை விட்டுப் பிரிந்த கின்னர மடந்தையைப்போல், நான் காட்டுக்குப் போவென்று ராமனை அனுப்பி விடுகையில் ராமனைப் பிரிந்திருக்கப் பொறாமல் ஸீதை மிகவுந் துயரம் அடைந்து எனக்காகவும் ராமனுக்காகவும் தன் பிராணன்களை விட்டுவிடப் போகின்றனள். ராமன் பட்டணத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அதற்காக ஸீதையும் வருந்தி அழுது கொண்டிருக்கை

1 வயாதிகரஸ்தன்—வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்டவன்

2 தௌராத்ம்யம்—துஷ்டத்தனம்.

யில், அது கண்டு நான ஜீவிததிருககமுடியுமா? ஜீவிகக மாட்டேன. நான செததுபபோனபின்பு நீ விதவையாகிப பிள்ளையுடன கூடி ராஜயஞ் செயயபபோகின்றனை. ராமன காட்டுககுப போகையில் எனககுப பிராணனகள எதுககு? பிறகு நொடிபபொழுதும நான பிழைததிரேன. உனது சரீரததின அழகை மாதரமே கண்டு, நான இதுவரையிலும் உன்னை நலலவளென்று நினைததிருநதனன, இபபொழுது உன குணஙகள வெளியாகையில், மிகவும கெட்டவளென்று எனககு நிசசயபபடுகின்றது. கணணுககு இனிதாயிருககின்றதென்று விஷஙகலநத சாராயததைக் குடிததுப பின்பு அதன துர்ககுணஙகள தெரிநது அனுபவிபபவர்களின கதி எனககு நேரநதது. நீ இதுவரையில மனககருததிலலாத நல வார்த்தைகளை மொழிநதுகொண்டிருநதனை; கடைசியில வேடன இனிய பாட்டுககளைப பாடி, அபபாட்டுககளால மானைப பிடித்து வசபபடுததிக கொணடு அடிததுககொலலுவதுபோல, என்னைக கொன்றுவிட்டனை. பிள்ளையை விலையாகக கொடுததுப பெண்டாட்டியை வாஙகிககொளகிற என்னை (க்ராமயஸுகத்திறகாகப பிள்ளையைக கைவிடுகிற என்னைப) பாரததது, ராஜமாரககததிலுள்ள பெரியோர்களெலலோரும [1]மத்யபானஞ்செயத பராஹமணனைத தூஷிபபதுபோல நிசசயமாகத் திககாரஞ்செயயாதிரார்கள். ஐயோ! என்ன துககம வநதது! இபபடிபபட்ட வருததம எபபொழுதும உணடாகவிலலையே! ஆ! இது என்ன கஷ்டம! கஷ்டமெனபது இபபடியும நேருமோ? இபபடிபபட்டதை நான எபபொழுதும அனுபவித்ததிலலையே! உனககு வரங்கொடுககிற விஷயததில ராமனைக காட்டுககு அனுபபவேண்டுமென்று நீ மொழிநத கரூரமான வார்ததையையுங்கூடப பொறு

---

1 மதயபானம—கள்குடிததல

த்திருக்கின்றேனே! இதைவிட வேறு துக்கமும் வேண்டுமோ? இப்படிப்பட்ட துக்கம் பூர்வ ஜன்மத்தில் பண்ணின பாபத்தின்பலம்போல [1]பரதீகாரஞ் செய்யக்கூடாமல் எனக்கு ஸம்பவித்தது. பாபஸ்வபாவையே! நான் உன்னை இப்படிப்பட்டவளென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் கழுத்திற் கட்டிச் சுருக்குப்போட்டுக் கொள்ளவதற்காகக் கயிற்றைக் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல, நான் பாபிஷ்டனாகையால் வெகுகாலமாக உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தனன். கடைசியில் அந்தக் கயிற்றைப்போலவே நீயும் என்னைக் கொல்லப்பார்க்கின்றனை. பாபாத்மாவாகிய எனக்கு இது யுக்தமே. இத்தனை நாளாக உன்னோடு கூடிக் க்ரீடித்துக்கொண்டிருந்தேனன்றி, உன்னை எனக்கு ம்ருத்யுவென்று தெரிந்துகொள்ளாமற் போயினன். ஒரு வாலிபன், வேண்டாமென்று சொல்வாரில்லாமல் தனியாயிருக்கும் பொழுது, தெரியாமல் க்ருஷ்ண ஸர்ப்பத்தைக் (கருநாகத்தைக்) கையிற் பிடிப்பதுபோல, நானும் உன்னைக் கையால் பரிசித்தனன். அந்த ஸர்ப்பம்போலவே நீ எனது மரணத்திற்கு மூலமாயினையன்றோ! மஹானுபாவனும் எனக்குப் புதல்வனுமாகிய ராமனுக்குத் துராத்மாவாகிய நான் தகப்பனாயிருந்தும், தகப்பனிருப்பதனாலுண்டான ஸுகம் நேராமற் போயிற்று; ஆகையால் அவன் தகப்பனில்லாத குழந்தையாயினான். அப்படித் துராத்மாவாகிய என்னைப் பார்த்து இந்த ஜனங்களெல்லோரும் 'நமது அரசனாகிய தசரதன் ஒரு ஸ்திரீ நிமித்தமாகப் பிரியகுமாரனாகிய ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புகின்றனனே; ஐயோ! இவன் மிகுந்த மூர்க்கத்தனமுள்ளவன்; கேவல காமுகன்' என்று நிந்திக்கப் போகின்றனர். இது நிச்சயம். ராமன், இதுவரையில் வ்ரதங்களா

1 பரதீகாரம்—தடை

லும. ப்ரஹ்மசர்யத்தினுலும் குருசிக்ஷையாலும மிகு
ந்த ஶ்ரமஙகளை அனுபவித்துக காலத்தைப போககினை
னறிச சிறிதாயினும் ஸுகம பெற்றவனனறு. இபபொழு
து ஸுகததை அனுபவிகக வேணடியதாயிருககையில,
அவனுககுக கிழநடநததைக காட்டிலும பெருஙகஷ்டம
உணடாயிறறு அககுமாரன, நான 'காடடுககுப போ'
எனறு சொனன மாததரததிலேயே, அதறகு மறுமொழி
உரைககமாட்டான. 'நலலது அபபடியே ஆகடடும' என
று கூறுவான; இது நிசசயம நான 'வனததிறகுப போ'
எனறு கட்டளையிடுகையில, அவன போகாமல பரதிகூ
லமாக நடநதுகொளவானாயின, அது எனககுப பரியமா
கவே யிருககும ஆனால அவன எபபொழுதும அஙஙன
ஞ செயயான. ராமன கபடமறியாதவன; மனது நிரமல
மா யிருககபபெறறவன; ஆகையால எனனையும தன
னைப போலவே நிரமல ஸவபாவனெனறே நினைபபானாத
லால, நான உரைதத வாரததைககு மறறொரு கருததும
உணடெனறு தெரிநதுகொளளமாடடான. ஆகையால
நான அவனைக 'காடடுககுப போ' எனறுரைதத மாத
ரததிலேயே 'இதோ போகினறேன' எனறு மொழி
வானனறிப, போகாமை எனககு உடகருததெனறும
எனககிஷடமெனறும அறியான ராமன காடடுககுப
போனமாததரததில உலகத்திலுளளவா யாவரும என
னைத திககாரஞசெய்வாாகள். அநதத திக்காரததைநான
பொறுககமுடியுமா? ஆனால மருதயு எனனை இஙகிருகக
வொட்டாமல தன வீட்டிறகுக கொணடுபோய விடுவான.
நானும மரணம அடைநது புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய ராம
னும காடடுககுப போகையில, மிகுநதிருககிற கௌஸ
லயை முதலிய எனது இஷடஜனஙகளுககு நீ மறறும
யாது பொலலாஙகைச செய்ய நினைபபாயோ! ராமன

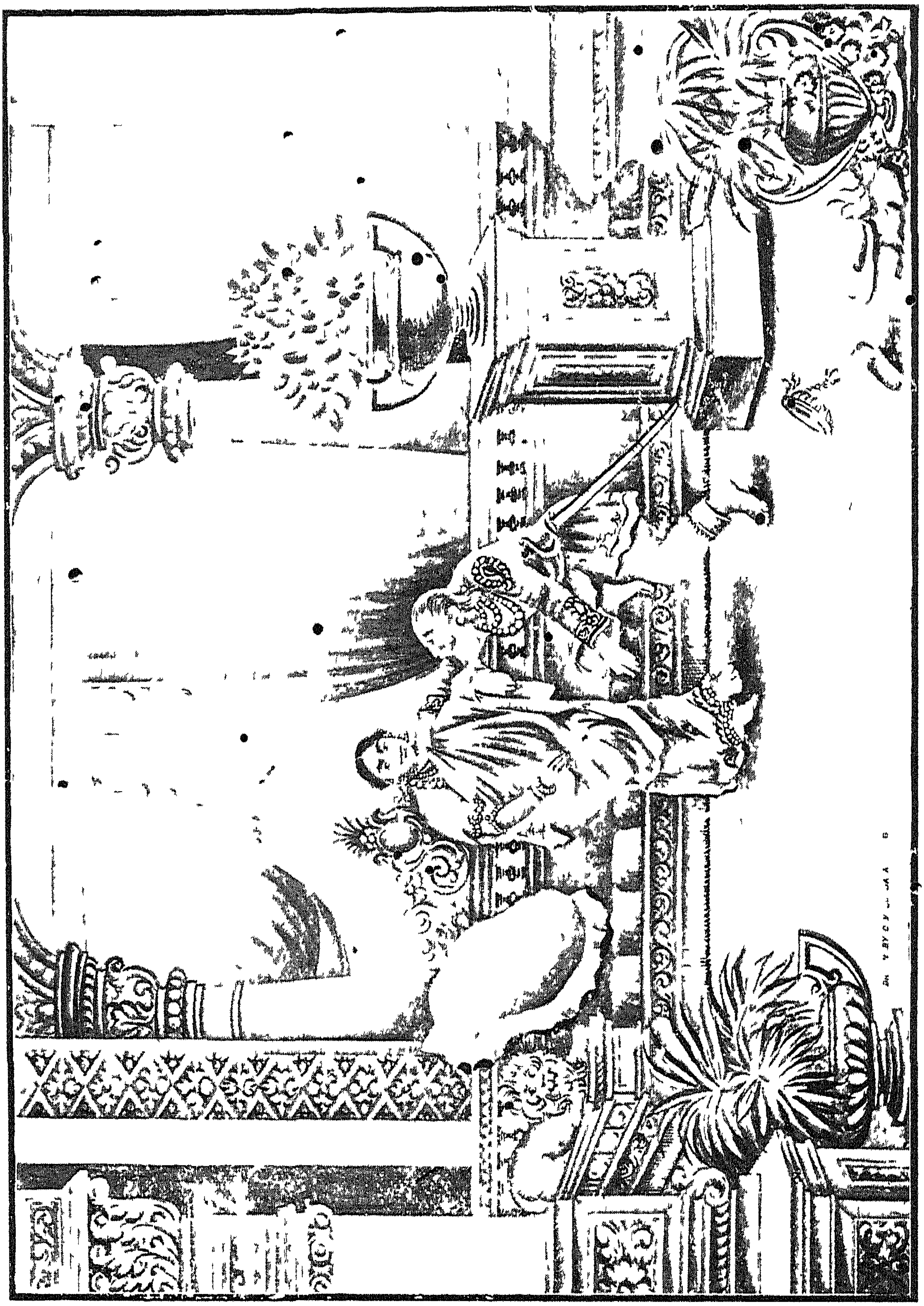
வனத்திறகுப போகக கண்டு, கௌஸலையையும மரணம அடையாதிராள் லக்ஷ்மணன, ராமனை விட்டுப பிரிந்திருகக மாட்டாதனையால அவனோடு கூடவே காட்டுக்குச செலவான சதருகனனும தெயவாதீனமாக இசசமயத்தில பரதனோடுகூடப போயிருககிறானகையால ஸமீபத்தில இலலை ஸுமித்ரையானவள கௌஸலயையையும, எனனையும ராமனையும தன புதலவாகளாகிய லக்ஷமண சதருகனாகளையும விட்டுப பிரிந்திருககநேரில, இவவருததஙகளைப பொறுககமாட்டாமல எனனோடு கூடவே மரணம அடையக கூடும கைகேயி! கௌஸலையையையும ஸுமித்ரையையும எனனையும என புதலவாகளாகிய ராம லக்ஷமண சதருகனாகள மூவரையும நரகமபோல கோரமாகிய இவ வருத்ததில் விழுதத தளளி, அஙஙனஞ செயத நீ ஸுகமா யிருபபாயாக. இக்ஷ்வாகு வமசமானது (ராஜயமானது) சாஸவதமாக நடநதுவநது நறகுணஙகளால எஙகும புகழபெறறு வருகினறது ஆகையால இபபடிபபட்ட இவவமசததைக கலககத தகாது. இனி நானும ராமனும இதை விட்டுப போகையில நீ இதைக கலஙகுமபடி பரிபாலிககப போகினறனை. ராமனைக காட்டுககு அனுபபுவது பரதனுககு இஷ்டமா யிருககுமாயின, நான காலஞ்சென்ற பினபு, எனககுச செயயவேணடிய பரேதகருதயஙகளை அநதப பரதன செயயவேணடாம ஐயோ! அடி துஷ்ட ஸ்வபாவையே! எனககுச சதருவா யிருபபவளே! கைகேயி! இவவளவு செயது இனியாவது நீ உனகருதது ஈடேறப பெறுவாயாக நானும மரணம அடைநது ஸ்ரீராமனும காட்டுககுப போன பினபு, இபபொழுது எலலாரோடும கூடி அதி மஙகலமாக விளஙகுகினற நீ அபபொழுது விதவையாகி உன பிளளையோடு கூட ராஜயம செயவாய். நீ எனககு உலகத்

தில் ஒப்பில்லாத அபகீர்த்தியே வடிவுபெற்றாற் போலிருக்கின்றனை; நீயே மஹா ஜனங்களின் முன்பு எனக்கு நேரிட்ட திரஸ்காரம் பராணிகள் அனைவர்க்கும் குறைவாகத் தோற்றும் அவமானமும் எனக்கு நீயே. இப்படி ராஜபுத்ரி என்னும் பேர்கொண்டு என்வீட்டில் வஸித்திருக்கின்றாயன்றி நிஜமாக நீ ராஜபுத்ரி எப்படியாவாய்? துஷ்ட ஸ்வபாவையாகிய நீ என் வீட்டி லிருப்பது பற்றியே இப்படிப்பட்ட அபகீர்த்தியும் பரிபவமும் அவமானமும் எனக்கு நேரிட்டது பாபிஷ்டனுக்கு அவை உண்டாகுமல்லவா? அப்படியே பாபியாகிய எனக்கும் அவையே உண்டாயின் எனது அருமைக் குழந்தையாகிய ராமன் வேண்டிய பொழுதெல்லாம் தேர்கள் யானைகள் குதிரைகள் முதலியவற்றில் ஏறித் திரிந்துகொண்டிருந்து இப்பொழுது மஹாரண்யத்தில் தனது பாதங்களைக் கொண்டு எப்படி திரியக்கூடும்? அவன் புசிக்கும் ஸமயத்தில் குண்டலங்களைத் தரித்த சமையற்காரர்கள் 'நான், நான்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் போட்டியிட்டுக்கொண்டு மேலான அன்ன பானங்களைச் சமைப்பார்கள்; அப்படிப்பட்ட ஸுகுமாரனாகிய எனது குமாரன் அரண்யத்தில் துவர்ப்பும் கசப்பும் காரமுமான காய் கிழங்கு முதலிய ஆஹாரங்களைத் தின்றுகொண்டு எப்படி ஜீவித்திருப்பானோ? அவன் மிகவும் புகழ்பெற்ற மேலான வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து வெகுகாலம் ஸுகமாகப் படுக்கையில் படுத்திருந்து, இனி அரண்யத்தில் காஷாய வஸ்த்ரங்களை உடுத்து வெறுந் தரையில் படுத்து எப்படி யிருக்கப் போகின்றனன்? 'ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிப் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்விப்பாய்' என்று முன் பின் ஆலோசியாமல் இங்ஙனம் கடினமாக மொழிவது யாருடைய உபதேசமோ? சீ! ஸ்த்ரீகள் கபட

ஸ்வபாவமுடையவர்கள் அவர்களுக்குள்பபொழுதும ரஹஸ்யமாகக கெடுதி செயதுகொண்டிருககையே குணம். அவாகளுககு எப்பொழுதும தமது கார்யத்திலேயே கண். பிறர் கதியைப பாராட்டமாட்டாாகள. சீ! அவாகள பாபூாயவிடுவாாகளாக. ஆயினும அவாகளில புணயஸவபாவமுடையவாகளும உள்ளாரகையால ஸதரீகளெலலோரையும இஙஙனம மொழியமாட்டேன பரதனது தாயொருததியை மாதரமே இவவிதம மொழிபவள்; உன கருதது, உனககும பிறர்ககும அனாததததைக கொடுககவறாயிருககினறதே. உன காரயததையே நீ பாாததுக கொள்கினறனை; இதுவென? தயையினறி என்னை வருததபபடுத்திப பரிதபிககைககாகவே நீ இஙஙனங கொடிய கருததுக கொண்டனையனறோ? என்றால உனககு யாது கெடுதி நேரிட்டது? அலலது உலகஙகட்கெலலாம ஹிதஞசெயயுந தனமையனாகிய ராமனுவது உனககு மாத்ரம யாது கெடுதியைச செயதனன? தநதைகள தாம பரீதி செயதுகொணடிருககும பிள்ளைகளை விட்டாலும விடக கூடும், அபபடியே பார்யைகளும தாம பரீதி செயவதறகு இடமான கணவாகளை விட்டாலும விடககூடும, உலகததிலுளளோா இவ விஷயத்தைபபற்றி அவவளவாகப பேசார். ஆனதுபறறி இதனால எனககும உனககும ஒனறும் நேராது. ஆனால நான காட்டுககுப போவெனறு அனுபபுகையில ராமன துககஸாகரததில மூழகியிருககக கணடு அதறகு மூலமாயிருககிற உன்னை உலகததிலுளள ஜஙகமஙகளும ஸதாவரஙகளுங கூட்டக கோபிததுக கொள்ளும. உலகததில தகபபனமாாகளுககுப பிளளைகளிடத்தில பரீதி ஸாதாரணமாயிருபபதுண்டு எனககோ பிளளைகளிடத்தில பரீதி அபபடிபபட்டதனறு; அதிகமாயிருக்கினறது. ஆகையால தேவகுமாரனபோல ஸஹஜமான

ஸெளந்தா்யம் பெற்று, மேலான ஆபரணங்களை யணிநது, அலஙகாரஞ் செய்துகொண்டு பினனும் அழகு பொருந்தி மதிதத யானைபோல நடநது வருகினற என் து குமாரனு கிய பூரண சநதரன போனற முகமுடைய அநத ராமனை மனததில நினைத்தபோதிலும தூரத்தில பார்ததபோதி லும் எனககு எவவளவோ ஸநதோஷமாயிருககினறது; இனி ஸமீபததில வருமபொழுது கண்களாறக காண்பே னாயின, எனது சரீரமெலலாம ஸநதோஷம அடைநது புஷடமாகப பெறறு வலிவுகொணடு அபபொழுதே யெள வனப பருவம வரபபெறறுறபோலிருககும ஸூாயன இலலாமற போயினும இநதரன மழை பெயயாமலிருப பினும, ஸஞசாரமும பிழைபபும உலகததிலுளளவாககு நேராமற போகாதேயனறி, ராமன இஙகிருநது காட்டுக குபபோவது காண்பாாகளாயின, ஒரு ஜநதுவாயினும பிழைததிராதெனறே என புததிககுத தோறறுகினறது. எனது விநாசத்தைக கருதினவளும எனககுத் தீஙகைச செயபவளும எனககுச சதருவாயுமுளள உனனை மரு தயுவைபபோல நான இவவளவு காலமாக என வீட்டில வைததுககொண்டிருநதனன கொடிய விஷமுளள ஸாப பம போனற உனனை நான அறியாமல வெகு காலமாக மடியிலிட்டுககொணடிருநதனன ஆகையால நீ இபபொ ழுது கடிததுக கொனறுவிடடனை. எனனையும ராமனை யும லக்ஷமணனையும விட்டுப் பரதன உனனுடன கூடிப் பட்டணததையும ராஜயததையும பநதுககளையும மற்ற அனைவரையும கொனறுவிட்டு ஸநதோஷமாகப பரிபால னஞ் செயயட்டும. நீயும இஙஙனம செயது, எனது சத ருககளுககு ஸநதோஷததின மிகுதியைச செயதுகொ ணடிருபபாயாக. அடி கரூரஸவபாவ முடையவளே! புண் ணினமேல காரமிடுவதுபோலவும, விரல சுறறினமேல்

உலகையிடுவது போலவும, ராமனை விட்டுப் பிரியவேண்டுமேயெனகிற வயஸனம பெருகி வருகையில, அவனை 'அனுபபுவாய அனுபபுவாய' என்று மேனமேலும வருததபபடுததுகின்ற காதுகையே! நீ ஆபததைப பாாதது அடிககுநதனமையள நீ, இபபொழுது என்னெதிரில, பாாயை யிருககவேணடும கரமம தபபி, ஸவாதநதரயம மிகுநது இவவிஷயததில இபபடிபபடட கரூரமான உரைகளை உரைததுககொண டிருககிறாயலலவா? அபபடிபபடட உன வாயிலிருநது பறகள ஆயிரஞ சுககலாயப பிளநது என்ன காரணததினால கீழே விழாதிருககின்றனவோ? ராமன உனககு அஹிதமாயாவது அபரியமாயாவது யாதொருவாாததையும மொழிபவன பருஷமாகப பேசுவதே அவனுககுத தெரியாது அபபடி ஸாவஜனஙகளுககும மனககளிபபைக கொடுககவலல நலலுரைகளையே உரைககுநதனமையனும, குணஙகள பொருநதியவனென்று யாவராலும எபபொழுதும கொணடாடப பெறறவனுமாகிய ராமனிடததில தோஷஙகள இருககின்றனவென்று எபபடி உன்னால சொலலமுடியும? கேகயராஜனது வமசததைப பாழாககும பொருடடுப பிறநத பாபிஷடையே! நீ மனககளிபபினறிச சோாநதிருபபாயாயினும, நீ கோபததினால எரிநதுபோவாயாயினும, வயஸனததினால நாசமுறுவாயாயினும், சோகததினால ஆயிரஞ சுககலாயப பிளநது பூமியில விழுவாயாயினும, மறறும ஏதேது செயவாயாயினும, நீ மிகப பயஙகரமாகவும எனககு அஹிதமாகவும மொழிகிற வாாததையை நான நடததமாட டேன. நீ தீடடின கததியைபபோல மிகவும கரூரமாயிருபபவள; மனககருததிலலாமல மேலுககு மாததிரம இனிய மொழிகளை மொழியுநதனமையள. உனது ஸவபாவம் மிகவும் கரூரமாயிருபபது என குலததைப பா

539. தசரதன கைகேயியை ஸமாதானப படுததுவதற்
காக அவளது பாதஙகளைப பிடிததல.

ழாககுவ்தறகே நீ இதில வநது சோகதனை. ஆகையால நீ எபபடி என மனத்திற்கு இனிபபைக கொடுபபாய? அடி! எனது ஹ்ருதயததை அதறகு மூலமாகிய பராணனகளோடுகூடவே தஹிதது விடவேணடுமெனறு விருமபுகினற நீ உயிரோடிருககக நான பாரககப பொறேன. இபபடிபபட்ட உனனெதிரில நானும பிழைததிருககபபொறேன. எனககுப பிழைபபேயிலலை யெனறால, இனி ஸுகமெனபது எங்கிருநது நேரபபோகினறது? பிழைததிருபபேனாயினும, பிளளையைபபிரிநது எபபடி ஸுகம பெறுவேன? மறறை உனனோடாவது எனககு ஸுக மேது? ஆகையால நீ எனககுப பாரயையாயிருபபதுபறறி எனக்குக கெடுதி செயயத தகாது உன பாதஙகளையாயினும பிடிததுககொளகினறனன; தேவீ! என மீது அனுகரஹஞ செயவாயாக' எனறனன. அநதத தசரத மனனவன, தான மொழிநதவறறை லக்ஷயஞ செயயாமல மீறி நடககினற அக கைகேயிககுதத தனது ஹருதயம வசப்படடிருககையில, தான பூமியை யெல்லாம பரிபாலனஞ செயபவனாயினும தன மனததைக காததுத திருபபிக கொளள நேராமல, அநாதனை போல (திககறறவன போல) அழுதுகொணடு அபபெணபிளளையின பாதஙகளில, வயாதிகரஸதன திடநதபபித தபீலெனறு விழுவது போல விழுநதனன. ஆயினும அவன விழுவது கணடு கைகேயி தன பாதஙகளை அபபுறம மடககிக கொணடமையால அவன வெறுந தரையிலு விழுநதானனறி, அம மடநதையின பாதஙகளிரணடையும பரிசிககநேராதிருநதனன. பனனிரண்டாவது ஸாககம முறறிறறு.

தசரதன கைகேயியை மீளவும வேணடிககொளளல.

தசரதன இபபடிபபடட துககஙகளை அனுபவிக்கத தககவனலலன், அங்ஙனம வெறுந தரையில விழுநதிருககவும் அபபெணபிளளேயின பாதங்களில விழுவதறகும உரியவனலலன அபபடிபபடடவனாயினும அஙஙனம தரையில விழுநது மிகவும தீனமாக அழுதுகொணடு, புணயம முழுவதுஞ செனறபினபு பூமியில விழுநத யயாதியைபபோல புலமபடுகினற அமமஹாராஜனைக கணடு அனாததமே வடிவாககொணட அக கைகேயி தன காரியங கைகூடப பெறுமல, அதைச சாதிககும விஷயததில லோக நிநதை வருமேயெனறு பயபபடாமலும, தசரதனுககு உணடாயிருககிற பயததை லக்ஷயஞ செய்யாமலும அமமனனவனுககு மேலும வெறுபபைக கொடுததுககொண்டு, முனபு கொடுதத வரஙகளை வேணடுமெனறு மீளவுந தெரியபபடுத்த முயனறு, தன கணவனாகிய அவவரசனை நோககி 'மஹாராஜனே! நீ 'நான பொய கூறேன; பிடித்த வரதத்தை யிடேறுமல கைவிடேன'எனறு தனனைத தானே புகழநதுகொளகினறனை அபபடியாயின எனககுக் கொடுககிறேனெனற வரததைக கொடாமல கெடடியாகப பிடிததுககொண்டு இனனும கடனுகவே வைத்துககொணடிருகக விருமபுகினருயே! இது ஏனே?" எனறனள. அமமொழியைக கேடடு, அபபொழுது அததசரதமனனவன மிகுநத கோபங கொணடு ஒரு முஹூர்த்தகாலம மூர்ச்சிததாறபோலிருநது பிறகு தெளிவுபெறறு 'ஐயோ! இபபடியுங குரூரமாயிருபபதுணடா? அடி காதுகே! எனககுப பகையா யிருபபவளே! நானும மரணம அடைநது புருஷர்களிற சிறநதவனாகிய ராமனும காடடுககுப போன பினபு, நீ உன கருத்தெல்லாம நடே

றப் பெற்று ஸுகமாயிருப்பாயாக நான் செத்தாயினும் ஸுகப்படுவேனோ? அதுவும் இல்லையே. இங்கு ராமனது [1]குசலத்தைக் கண்ணையாமல் உபேக்ஷித்து நான் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனேனாயினும் அங்குத் தேவதைகள் ராமனது [1]குசலத்தைக் குறித்து 'ஓ மஹாராஜனே! புத்தியில்லாத ஒரு பெண்பிள்ளைக்காகக் குணங்கள் பொருந்திய புதல்வனைக் கைவிடுவாயா?" என்று திக்காரஞ் செய்துகொண்டு வினவும் வார்த்தையை, ஐயோ! நான் எப்படி பொறுத்துக்கொள்வேன்? அங்கும் எனக்கு ஸுகம் நேராமற் போய்விட்டதே! 'ஸத்யமாகிற கயிற்றாற் கட்டுண்டு அவனை அனுப்பினேன்' என்று கேட்பவர்களுக்குப் பதிலுரைக்கலாமென்கிறாயோ? அவர்கள் அங்ஙனம் வினவுகையில், 'கைகேயிக்கு முன்பு நான் கொடுத்த வரத்திற்காக அவளுக்குப் பிரியஞ் செய்யவேண்டி ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பினேன்' என்று உண்மையை உரைப்பேனாயின், இதற்கு முன்பு நான் ராமனைப் பார்த்து 'உனக்கு நாளைத்தினம் பட்டங்கட்டப் போகிறேன்' என்றுரைத்த வார்த்தை அஸத்யமாய் விடுமல்லவா? நான் முன்பு வெகு காலம் பிள்ளையில்லாமலிருந்து பல ப்ரயாஸங்கள்பட்டு, யாவராலும் மேன்மைப் படுத்துகைக் குரியவனும் நீண்ட புஜ தண்டங்களை யுடையவனுமாகிய ராமனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றனன். அப்படிப்பட்ட பிள்ளையை நான் எங்ஙனங் கை விடுவேன்? மேலும் அவன் மிகுந்த ஶௌர்யமுடையவன், ஸமஸ்த வித்யைகளுங் கற்றறிந்தவன், கோபத்தை வென்றவன்; பொறுமை மிகுந்திருப்பவன். இங்ஙனம் நற்குணங்கள் பொருந்தி விளங்குந் தன்மையனும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களை யுடையவனுமாகிய ராமனை நான் எப்படி காட்டுக்குப் போவென்று அனுப்பு

1 குசலம்—க்ஷேமம்

வேன்? கருநெய்தற் பூப்போன்ற கரியநிற முடையவனும் முழந்தாள் வரையிலும் நீண்டழகிய பாஹு தண்டங்களை யுடையவனும் மிகுந்த பலம் பொருந்தியவனும் மிக்க அழகு அமைந்தவனுமாகிய ராமனை, நான், தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகும்படி எங்ஙனம் அனுப்புவேன்? அவன் ஸுகங்களை அனுபவிப்பதற்கே தகுந்தவர். துக்கத்திற் சிறிதும் பழகாதவன், மேலும் மிகுந்த மதியுடையவன்; அப்படிப்பட்ட ராமனுக்கு துக்கம் நேருகையில் நான் எப்படி காண்பேன்? துக்கத்திற்குச் சிறிதும் தகாதிருக்கின்ற ராமனுக்கு நான் இப்பொழுது வருத்தங் கொடுக்காமலே இச்சரீரத்தை விட்டு லோகாந்தரம் போகப் பெறுவேனாயின், அப்பொழுது எனக்கு ஸுகம் உண்டாகும். க்ரூரஸ்வபாவ முடையவளே! அடி பாபிஷ்டே! பகைவரிடத்தில் வீணாகாத பராக்ரமம் பொருந்தி, நம்மைப் போன்றவர் அனைவரிடத்திலும் ப்ரியத்தையே மொழிந்துகொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமனுக்கு அரண்யவா ஸஞ் செய்யும்படியான அப்ரியத்தை ஏன் செய்கின்றாய்? இதனால் எனக்கு உலகமெங்கும் ஒப்பில்லாத அபகீர்த்தியும் என்றும் விடாத அவமானமும் விளையும்' என்றனன். அங்ஙனம் அந்தத் தசரத மன்னவன் மனங் கலங்கப் பெற்று அழுதுகொண்டிருக்கும்பொழுது ஸூர்யன் அஸ்தமித்தனன். ராத்ரியும் நெருங்கிவிட்டது. அன்றிரவு சந்த்ரமண்டலம் பரிபூர்ணமாக உதிக்கப்பெற்று அழகியதாகி ஸந்தோஷத்தைப் பொழிந்துகொண்டிருந்த போதிலும், அதனுடைய மூன்று யாமங்களும், அங்ஙனம் வருத்தமுற்று அழுதுகொண்டிருக்கிற அம்மன்னவனுக்கு ஸுகமாயிருக்கவில்லை; ஆனால் மேன்மேலும் துக்கத்தையே வளர்த்திக்கொண்டிருந்தது. கிழவனாகிய அந்தத் தசரத மன்னவன் இப்படியே அனல் பறக்கும்படி பெருமூச்செறி

நது கண்களை யெடுத்து ஆகாயத்தை நோக்கி நிறுத்தி மஹா ரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவன்போல கேட்பவர்களுக்கும் மனவருத்தம் உண்டாகும்படி 'நக்ஷத்ரங்களோடு விளங்குகின்ற ஓ ராத்ரியே! நீ விடியாதிருக்கவேண்டும். [1]அது எனக்கு வேண்டாம் ஏனனிடத்தில் நீ தயை செய்யவேண்டும் இதோ கைகளைக் கூப்பி அஞ்ஜலி செய்து உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன். அப்படி இல்லையாயின், ராத்ரியில்லன்றோ ஸ்த்ரீகளோடு மாரடி? உதயமாயின் மற்றைக் காரியங்களே யன்றோ? ஆகையால் சீக்ரமாகவே தொலைந்து போவாயாக. எவளைப்பற்றி எனக்கு இப்படிப்பட்ட மஹாவ்யஸனம் உண்டாயிற்றோ? அந்த க்ரூரஸ்வபாவ முடையவளை, அந்த மன இரக்கமில்லாதவளை, அந்தக் கைகேயியைப் பார்க்க எனக்கு இஷ்டமில்லை' என்று அழுதனன் இங்ஙனம் அழுதபின்பு அவ்வரசன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு மீளவும் கைகேயியை நல்வார்த்தை சொல்லித் திருப்ப முயன்று, அவளைப் பார்த்து 'தேவீ! நீ நல்ல ஸ்வபாவ முடையவள்; எனக்குப் பார்யை நானே இன்று வரையிலும் நல்ல ஆசாரங்களுடையனாகவே யிருந்தனன். இப்பொழுது வருத்தமுற்று உன்னையே சரணமடைந்திருக்கின்றனன். என் வயதைப் பார்க்கில், நான் இன்றோ நாளைக்கோ சாகப் போகிறவனாயிருக்கின்றனன். விசேஷித்துப் பார்க்கில் ப்ரபுவாகவுமிருக்கின்றனன் அப்படிப்பட்ட நான் ப்ரதிஜ்ஞை தப்பி ஆசாரங் கெட்டு வருத்தத்துடன் தீர்ந்துபோகாதிருக்கும்படி அநுக்ரஹஞ் செய்யவேண்டும். அழகிய இடையமைந்தவளே! ஒருவருமில்லாத இடத்தில் நான் ராமனுக்குப் பட்டங்கட்டப் போகிறேனென்கிற வார்த்தையைச் சொல்லவில்லையன்றோ? ஸமஸ்த ஜனங்களுங் கூடிய ஸபை

1 அது—விடிவது.

யிலன்றோ யான் பட்டங்கட்டுகிற வார்த்தையைச் சொ
ல்லினன். யான் புத்தியில்லாமல் அங்ஙனம் மொழிந்து
விட்டனன். அடி நல்ல மனமுடையவளே! ஆகையால்
என்னை வருத்தப்படுத்தாமல் என்னிடம் நன்கு அருள்
புரிவாயாக. கறுத்தழகிய கடைக்கண்களுடையவளே!
எனக்கு நீ அனுக்ரஹஞ் செய்யவேண்டும். உன் வரத்தின்
படி நீ ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொண்டு நீயே அழிவில்லாத
அந்த ராஜ்யத்தை ராமனுக்குக் கொடுத்து மிகுந்த கீர்
த்தியைப் பெறுவாயாக. இடுப்பின் பின்புறம் பெருத்து
அழகாயிருக்கப்பெற்றவளே! அழகான முகமுடையவ
ளே! நீண்டழகிய கண்கள் பொருந்தியவளே! நீ இங்ங
னஞ் செய்வாயாயின், இது எனக்கும் ராமனுக்கும் ப்ரபஞ்
சத்திற்கும் பெரியோர்களுக்கும் பரதனுக்கும் ப்ரியமாயி
ருக்கும். ஆகையால் இங்ஙனஞ் செய்வாயாக' என்றனன்.
அந்த க்ரூரையாகிய கைகேயி, மிகவுந் துஷ்டஸ்வபாவமு
டையவளாகையால், அழுது கண்கள் சிவந்து கண்ணீர்
பெருகப்பெற்று, நிர்மலஸ்வபாவனாகிய அவ்வரசன் கோபி
த்துக்கொண்டும், நல் வார்த்தை சொல்லியும், கையைக்
கூப்பி வேண்டியும் மன இரக்கமுண்டாகும்படி பலவித
மாக எவ்வளவோ அழுதும், பர்த்தாவாகிய அம்மன்ன
வனது வார்த்தையின்படி நடக்க ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.
பிறகு அந்தத் தசரதன் அன்றைத்தினத்திற்கு முன்பெல்
லாம் தனக்கு எப்பொழுதும் அனுகூலையாகவும் பதிவ்ர
தையாகவுமிருந்த கைகேயி, அப்போது தெய்வாதீன
மாக 'ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டும்' என்று
அவ்வளவு ப்ரதிகூலமான மொழி கூறுவதைக் கண்டு
வெகுகாலமாக அவளிடம் தனக்குண்டான பரிசயத்தினால்
அவளது வார்த்தையைத் திக்காரஞ் செய்ய நேராமல்,
பெற்றபிள்ளையைக் கைவிடவும் பொறாமல், செய்வது தோ

ற்று திருந்து மனவருத்தம் மேலிட்டு மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தனன். இப்படி நன்மனமுடைய அம் மஹாராஜன் மிக்க மனவருத்த முற்றுப் பார்ப்போர்களுக்குப் பயமுண்டாகும்படி பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருக்கையில் அன்றிரவு கடந்து சென்றது. அப்பொழுது [1]வைதாலிகர் முதலியோர் வந்து அந்தத் தசரதமஹாராஜனை வழக்கப்படி எழுப்ப முயலுகையில், அம்மன்னவன் எழுப்பு வேண்டாமென்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

(தசரதன் ராமனைக்காட்டுக்கு அனுப்ப நிச்சயிக்கையும், ஸுமந்திரன் தசரதனிடம் வருகையும், ராமனை வரவழைக்கையும்)

புத்ர சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு பரஜ்ஞையின்றி அவயவங்களெல்லாம் சுற்றும்படி தரையில் விழுந்து புரண்டுகொண்டிருக்கும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவனாகிய தசரதனைப் பார்த்து அந்தப் பாபிஷ்டையாகிய கைகேயி 'எனக்கு வரங்கொடுப்பதாகப் பரதிஜ்ஞை செய்து, அதைக் கடந்து பாபத்திற்கே முயலுகின்றனை மேலும், பரஜ்ஞையில்லாமல் தரையில் விழுந்து புரளுகின்றனை. இதுவென்? நீ சொன்ன வார்த்தையைத் தவறுதிருக்கும் மர்யாதையில் நிலைநின்றிருப்பதே நியாயம். தர்மங்களையுணர்ந்த பெரியோர்கள் ஸத்யமே மேலான தர்மமென்று மொழிவார்களன்றோ? நான் ஸத்யமென்னும் தர்மத்தை அனுஸரித்தே'வரங்கேட்கும்படி உன்னை வேண்டினேனன்றி அதர்மம் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அரசே! முன்பு சைப்யனென்னும் மன்னவன் பரதிஜ்ஞை செய்து

---

[1] வைதாலிகர்—தாளமில்லாமல் வாயால் பாடுபவர்

பக்ஷியாகிய பருநதுக்குத் தனதேகததை அறுததுக கொ டுததுச சிறநத கதியைப பெறறனன அபபடியே மஹாதே ஜஸவியாகிய அலாககனும, வேதஙகளின கரையறிநதவனுகிய ஓர பராஹமணன தன கணகளைக கொடுககுமபடி யாசிககையில, சிறிதாயினும மனககலககம இனறித தன கண்களைப பிடுஙகிக கொடுததனன ஸமுதரமும, தன கரையைத தான ஸுலபமாகவே தாணடமுடியுமாயினும் அதைதத தாணடுவதிலலையென்று ஸதயம செயது அநத ஸதயததையே அனுஸரிததிருபபது பறறித் தான ஸஙகலபிததுக கொணடகாலம முழுவதும பொஙகிவரும பொழுதெலலாம தனகரையைத தாணடாதிருககினறது ஸத்யமே பரம பராபரமும பரணவ ஸவரூபமுமாகிய பராஹமம. ஸதயத்திலதான தாமஙகளெலலாம நிலைபெறறிருககினறன. ஆகையால ஸதயமே தாமததிறகுக கடைசி எல்லை. அழிவிலலாத வேதஙகளும ஸதயததையே பரதானமாகக கூறுகினறன ஸதயததினலேதான பரம புருஷாரததமாகிய மோக்ஷமும ஸிததிககினறது அதுபறறி உனககுத தாமததில புததி நிலைகினறிருககுமாயின, ஸதயத்தைக காட்டிலும மேலான தாம மிலலாமையால ஸதயததைப பின செலவாயாக நான விருமபிய வரததை நிறைவேறறுவாயாக நீ வேண்டுமவாகளுககுத தபபாமல வரஙகொடுபபவனனறோ? பின்னும, உலகததிற சிறபபுறறவன. ஆகையால தாமததைப பரிபாலனஞ செயவதறகாகவும், அதனுடைய அபிவருததிககாகவும், உனது அனபிறகிடமாகிய நான வேணடிககொளவதைப பறறியும், உன புதலவனுகிய ராமனை வனததிற்கு அனுபபுவாயாக. இதை நான உனககு முமமுறை சொலலுகினறேன நீ எஙகும மேனமை பெறறவனுகையால பரதிஜ்ஞையைத தபபுவது யுக்தமல்ல. இபபொழுது நீ எனககுச் செயத இந்த

பரதிஜ்ஞையை நிறைவேறறுவிடின,(ராமனைக காட்டுக்கு அனுபபாது போவாயாயின,) நீ இஙஙனம என்னைச சிறிதும பாராட்டாமல கைவிடுகையில பிழைததிருபபேனோ? உன முனனிலையிறறனே பிராணனகளை விட்டுவிடுவேன' என்றனள. இபபடி கைகேயி மனததிற சிறிதும சிஙகையினறி வரஙகேட்கையில, முனபு [1]பலிசககரவாததி தனனை இநதிரனுககு உடன பிறநதவனாகிய வாமனமூாததி கட்டின பாசததை விடுவிததுககொளள முடியாதது போல, அமமனனவனும கைகேயிககு ஸதயஞசெயதிருபபதுபறறி அநத ஸதயபாசததை விடுவிததுககொளள முடியாதிருநதனன. அவன கைகேயிககுச சொனன வாாததையைத தவறுவதறகும, தவறாமல ராமனைக காட்டுககு அனுபபுவதறகும, முடியாமல, நுகததடிககும சககததிறகும நடுவில அகபபட்டுககொண்ட எருதுபோல மிகவும மனமயஙகி முகம வாடி ஒனறும தோறறாமல துககததின மிகுதியால கலஙகிக கணகளிரணடிலும கணணீா பெருகப பெறறுக குருடனபோல ஒனறுங காணப பெறாமல மிக வருததமுறறிருநது, மீளவும தைரியத்தினால மனததை அடககிககொணடு கைகேயியைபபாாதது' அடி பாபிஷ்டே! நான அககினியினமுனபு மநதர பூாவமாகப பிடித்த உனகையை (உனனைப பாணிகரஹணஞ்செயது கொணடதை) விட்டுவிடுகிறேன. இனி நீ எனககுப பாா

1 பலி யெனனும ஓா அஸுரன இநதிரனை ஜயிதது அவனுடன விரோதிதது ஸவாககலோகததை ஆகாமிததுககொணடிருககையில இநதிரனது தாயாகிய அதிதி யெனபவள விஷ்ணுவை பிராாததிகக, அவவிஷ்ணுவும வாமனனாக அவதாரஞ்செயது பலியினிடஞ்சென்று அவனைப பாாதது மூனறடி பூமியைத தருமபடி யாசிதது, இரணடடிகளால உலகம முழுவதும அளநது ஆகாமிதது மூனறாவது அடியைக கொடுககமுடியாதிருககினற பலியைப பநதனஞ்செயதாரெனனுங கதையை இஙகுக கணடுகொளவது.

யையல்ல. நானும் உனக்குப் பாதகி அல்லேன் அப்படி எனக்குப் பிறந்த உன்புதல்வனையும் உன்னுடன்கூடவே விட்டுவிடுகின்றேன். கைகேயி! இரவு போயிற்று இனி ஸூர்யன் உதயமானவுடன் வஸிஷ்டர்முதலிய குருஜனங்கள் ராமாபிஷேகத்திற்காக ஸித்தப்படுத்தின ஸம்பாரங்களுடன் வந்து ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடத்தவேண்டுமென்று தொந்தரவு செய்வார்கள் இது நிச்சயம். ராமாபிஷேகம் தடைபடுமாயின், நான் பிழைப்பேனாகையால் அப்பொழுது அபிஷேகத்திற்காக ஸித்தப்படுத்தின ஸம்பாரங்களைக் கொண்டு எனக்கு ராமனது கையினாலேயே உத்தரக்ரியைகளை நடத்தவேண்டும். அடி! ராமனே செய்யவேண்டுமென்பது ஏன் என்பாயோ? உனது ஆசாரம் மங்கலகரமாயிருப்பதல்ல, நீ விகனஞ்செய்யாமற் போகாய். ஆகையால் ராமாபிஷேகத்திற்கு இடையூறு செய்வாயாயின், நீயும் உன் புதல்வனும் எனக்கு ஜலதர்ப்பணம் முதலியவற்றைச் சிறிதும் செய்யலாகாது. நான் முன்பு ராமாபிஷேகஞ் செய்வதாகச் சொன்னபொழுது ஜனங்களெல்லோரும் ஸந்தோஷத்தினால் முகம் மலர்ந்திருக்கக் கண்ட கண்களோடு, இப்பொழுது ராமன் காட்டுக்குப் போவது கேட்டு மனக்களிப்பின்றி வடிவில் ஆனந்தந் தொலைந்து தலை வணங்கப் பெற்றிருக்கையில், அவர்களைப் பார்க்கப் பொறேன்' என்றான். மஹானுபாவனாகிய அம்மஹாராஜன் அங்ஙனம் கைகேயியோடு சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிற்றானே, சந்த்ரன் விளங்கவும் நக்ஷத்ரங்கள் ப்ரகாசிக்கவும் பெற்றுத் துலக்கமுற்றிருந்த அந்த ராத்ரி கடந்து செல்ல, உதயமாயிற்று. அந்த ராத்ரி முழுவதும் இடைவிடாமல் ராமசிந்தனம் நடந்துவந்ததனால் பரிசுத்தமாக விளங்கிற்று. உடனே ராமதர்சனத்தைக் கொ [க

வற்றாயிருக்கையால் கடந்து செல்லும்பொழுதும் அழகா கவே சென்றது பிறகு பாப நடத்தை பொருந்திய அந் தக கைகேயி தனகாரியம நிறைவேறவில்லையே யெனகிற பெருங் கோபத்தினால மனமயங்கி மெய்மமறநது பிறர் செவியில நாராசம்போல விழுந்தேறிக்கவுறாகிய வாக்யங் களை மொழியக் கற்றறிந்தவளாகையால மீளவும அமம னனவனை நோககி 'ஓ மஹாராஜனே! விஷ வயாதிபோல தேகமெங்கும வயாபித்து எரிககினற இபபடிப்பட்ட வார் த்தையை ஏன சொலலுகினறனை? எவவித ஸங்கடத்தி லும மனவருத்தமினறிய உன புதலவனாகிய ராமனை நீ மனவருத்தப படாமல இவவிடத்திற்கு வரவழைககவே ண்டும என புதலவனுககு ராஜயததில பட்டங்கட்டி, ரா மனைக காட்டில திரியுமபடி அனுப்பி எனக்கு எதிரிகள் ஒருவரும இலலாதபடி செயது நீ செயத பரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ் செயவாயாயின, நீ செயயவேண்டிய கார்ய ங்களெலலாஞ் செயது நிறைவேறப பெறறவனாவாய; இலலையாயின, நீ கடைத்தேற நேராது' என்று இஙஙனம பருஷமாகப பேசி முடித்தனள கூர்மையுளள சவுககி னால அடிககபபட்டு நோயுண்ட உயாநத குதிரைபோல அமமனனவன பலவாறு பருஷங்களான பேசசுககளால தூண்டபபட்டு வருததமுறறவனாகி அநதக கைகேயி யைப பாரதது [1] 'நான தாமபாசத்தினால கட்டுண்டவனா யினனன. என்னு அறிவும தொலைந்துவிட்டது தாமஸவபா வனும எனககு அனபனும மூதத குமாரனுமாகிய ராம னைப பாரகக விரும்புகினறேன' என்றனன. பினபு பலபல வென்று பொழுது விடிநது ஸூர்யோதயமாகையில பட டாபிஷேகததிறகு நிச்சயிககபபட்டதும பரிசுததமுமா

1 இவவாகயததினால ராமனைக காட்டுக்கு அனுபப அரசன கொஞசம அனுமதியைத தெரிவிககின்றனன

கிய புஷ்ய யோக முஹூர்த்தமானது ஸமீபித்து வந்தது. அப்பொழுது நற்குணங்கள் பொருந்திய வஸிஷ்ட மாமுனிவர், சிஷ்யர்கள் சுற்றிலுஞ் சூழப்பெற்று, ஊருக்கு வெளியிலிருக்கிற ஸரயூநதிக்குச் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து பரபரப்புடன் பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸாமக்ரிகளுடன் அயோத்யா பட்டணத்திற்குள் வந்தனர். அங்ஙனம் அம்முனிவர் வரும்பொழுது ஜனங்கள் அப்பட்டணத்து வழிகளை ஜலந்தெளித்து நன்கு விளக்கிச் சுத்தப்படுத்தி யிருந்தனர். ஆங்காங்கு நாட்டப்பட்ட மேலான டக்கங்களால் அப்பட்டணஞ் சிறந்த சோபையுடன் விளங்கிற்று. அங்கு நாற்புறங்களிலும் பலவகைப் புஷ்பங்கள் இறைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்நகரம் ஆங்காங்கு நானாவித புஷ்பமாலைகளிட்டு அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று அழகாயிருந்தது. ஜனங்களெல்லோரும் ஸந்தோஷித்துத் திரிந்துகொண்டிருந்தனர். கடைகளில் சரக்குகள் நெருங்கி நெக்கரித்திருந்தன. எங்குப் பார்த்தபோதிலும் பெரிய வேடிக்கைகளும், எங்குப் போயினும் ராமனது அபிஷேகத்தைப்பற்றிய உத்ஸாஹமும் புலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இப்படி தேவேந்த்ரனது அமராவதியைப்போல விளங்குகின்ற அப்பட்டணத்தைக் கடந்து மிகவும் அழகாயிருக்கின்ற அந்தப்புரத்திற்குள் ப்ரவேசித்தனர். அங்குப் பலவகைப் பறவைகள் கூட்டங்கூட்டமாயக் கூவிக்கொண்டிருந்தன. அங்குப் பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டுப் ப்ரஜைகளும் ப்ராஹ்மணர்களும் நெருங்கி யிருக்கையில் அவ்வந்தப்புரம் மிகவும் அழகாயிருந்தது. யாகஞ் செய்விக்கத் தெரிந்தவர்களும் ஸபிகர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் அங்கு நாற்புறமும் நிறைந்திருந்தனர். வஸிஷ்டர் அவ்வந்தப்புரத்தின் அருகிற் சென்று அங்கு நெக்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற நாகரி

கா முதலிய அந்த ஜனங்களைக் கடந்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்தப்புரத்தினது வாசற்றிண்ணையில் உட்கார்ந்தனர். மஹா தேஜஸ்வியாகிய வஸிஷ்டர், தசரத மஹாராஜனது மந்த்ரியும் ஸாரதியுமாகிய ஸுமந்த்ரன் அபிஷேக மஹோத்ஸவத்திற்காகச் செய்துகொண்ட அழகிய அலங்காரத்துடன் கூடிப் பார்க்க மிகவும் இனியனாகப் புலப்பட்டுக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்குள்ளே சென்றிருந்து அப்பொழுதே வெளிப்புறப்பட்டு வாசற்படியின் அருகில் வரக்கண்டு, ஸமர்த்தனாகிய அந்த ஸூதபுத்ரனை நோக்கி 'நான் இவ்விடம் வந்திருக்கின்றேனென்று அரசனுக்கு வேகமாகச் சென்று சொல்லவாயாக. ராமாபிஷேகத்திற்காக இதோ, கங்கா ஜலங்கள் நிறைந்த பொற்குடங்களும், ஸமுத்ரஜலம் நிரம்பிய பொற்கலசங்களும் கொண்டுவந்திருக்கின்றனம். அத்திப் பலகையிற் செய்த ராஜபீடமும் அபிஷேகத்திற்காகக் கொண்டுவந்தனம். ஸகல தான்யங்களும் நாநாவித கந்தங்களும் பலவகை ரத்னங்களும் ஸித்தமாயிருக்கின்றன. அப்படியே தேனும் தயிரும் நெய்யும் பொரிகளும் தர்ப்பங்களும் புஷ்பங்களும் பாலும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன. பின்னும், அழகிய கன்னிகைகள் எட்டுப் பேர்களும், மதித்துச் சிறந்ததொரு யானையும், நான்கு குதிரைகள் கட்டப் பெற்றுப் பளபளவென்று விளங்குகின்ற தேரொன்றும், கத்தியும், மேலானதொரு வில்லும், மனிதர் வஹிக்கும் வாஹனமும் (பல்லக்கும்), சந்த்ரன்போல வெளுத்தழகிய சத்ரமும் (குடையும்), வெளுத்த இரண்டு சாமரங்களும், தங்கக் கிண்ணியும், பொற்கயிறு கட்டிய முசுப்புள்ள வெள்ளைக் காளையும், பிடரி மயிர்கள் நிறைந்திருப்பதும் நான்கு பற்கள் முளைக்கப் பெற்றதும் மிகுந்த கொழுப்புள்ளதுமாகிய உயர்ந்த குதிரையும், ஸிம்ஹாஸ

னமும், புலித்தோலும், எரிகிற அக்னியும் ஸித்தமா யிருக்கின்றன. அப்படியே ஸமஸ்த வாத்யங்களும் வந்தி ருக்கின்றன. வாரஸ்திரீகளும், மேலும், அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற மற்றைப் பெண்களும் வரவழைக்கப் பட்டு வந்திருக்கின்றனர். ஆசார்யர்களும் மற்றும் ப்ராஹ் மணர்களும் இதோ வந்து ஸித்தமாயிருக்கின்றனர். ஹினு னும், பசுக்களும் புண்யங்களாகிய மற்றை மிருகங்களும் பக்ஷிகளும், ஆயத்தமாயிருக்கின்றன. சிறந்த நாகரிகர்க ளும் தலைமையுள்ள நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும் வர்த்தக ர்களும் அத்யாபகர்களும் தந்தமது வீதியிலுள்ள ஸகல ஜனங்களோடும் வந்திருக்கின்றனர். இவர்களேயன்றி இன்னும் அநேகம் பேர்களும் மனக்களிப்புடன் இனிய உரைகளை மொழிந்துகொண்டு அரசர்களோடுகூட ராமா பிஷேகத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர். நன்கு ஸூர்யோதயமாகையில், நன்மையை விளைவிக்க வற்றாகிய இன்றையதினத்தின் புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தில் ராமனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்யும்படி மஹாராஜனை த்வரைப்படுத்துவாயாக' என்றனர். அம்மஹானுபாவர் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுமந்த்ரன் ராஜாக்க ளில் சிறந்தவனாகிய தசரதமன்னவனைப் புகழ்ந்துகொண் டே அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றனன். அரசன் வாசற் காப்பவர்களுக்கு 'இந்த ஸுமந்த்ரன் அந்தப்புரத்திற் குள் வருவானாயின், யதேச்சமாக உட்புக விடுங்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறானாகையால் உள்ளே நுழைய நேரப் பெற்ற வ்ருத்தனாகிய அந்த ஸுமந்த்ரன் உள்ளே புகும் பொழுது அவர்கள் அவனைத் தடுக்கமுடியாதிருந்தனர். அவர்கள் அரசனுக்கு ப்ரியமானவற்றைச் செய்ய விரும்பி னவர்களாகையால் ஸுமந்த்ரன் உள்ளே புகுவது ராஜ னுக்கு ப்ரியமென்று தெரிந்துகொண்டு எப்படி தடுப்பார்

கள்? அந்த ஸுமந்த்ரன் அரசனது அருகில் சென்று நின்று, அம்மன்னவனுக்கு நேர்ந்திருக்கும் துரவஸ்தையைத் தான் அறியாமையால் மிகவும் ஸந்தோஷங்களைத் தெரிவிக்கிற வாக்யங்களால் தசரதனைப் புகழ முயன்று அந்த வேளைக்குத் தகுந்தபடி அரசனது மாளிகையில் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அவ்வரசனை இங்ஙனம் துதி செய்தனன். தேஜஸ்வியாகிய ஸமுத்ர ராஜன் பரிபூர்ண சந்த்ரோதயகாலங்களில் அவனது கிரணங்கள் தன் மேற்படப்பெற்று மனமகிழ்ந்து மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் எப்படி உத்ஸாஹப்படுகின்றானோ, அப்படியே பெருமை பொருந்திய நீயும் உனக்கேற்றபடி ஆனந்தம் பெறுவாயாக. இவ்வேளையிற்றான் மாதலி இந்த்ரனைப் புகழ்ந்தனன்; அவ்விந்த்ரனும் ஸமஸ்த தானவர்களையும் ஜயித்தனன் அப்படிப்பட்ட இந்தக் காலத்தில் அப்படியே நானும் உன்னைப் புகழ்ந்து எழுப்புகின்றனன். நீயும் இந்த்ரனைப்போல் ஸமஸ்த சத்ருக்களையும் ஜயிப்பாய். அங்கங்களாகிய சிக்ஷை முதலிய வித்யைகளோடுகூடிய வேதங்கள் ஸர்வஸ்வாமியாகிய [1] ப்ரஹ்மதேவனுக்கு, ஸ்ருஷ்டிக்கு

[1] 'நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம், வேதசப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாம் சகார ஸ:' (தேவதைகள் முதலிய ப்ராணிகளுக்கு நாமத்தையும், ரூபத்தையும், செய்யவேண்டிய கார்யப் பரப்புகளையும், அந்த ப்ரஹ்மதேவன் வேத சப்தங்களைக்கொண்டே தெரிந்துகொண்டனன்) என்று ஸ்ருஷ்டிக்கு வேண்டிய அந்தந்த அர்த்தங்களை வேதங்கள் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரஹ்மதேவன் செய்தானென்கிற விஷயம் இங்குக் கண்டுகொள்வது. அல்லது 'வேதேப்ய ஏவ ப்ராசீந பதார்த்தாந் ஜ்ஞாத்வா வேதாஸ்தாந் ஸ்ருஜதி' (ப்ரஹ்மா, வேதங்களைக்கொண்டே பதார்த்தங்களை அறிந்து அவைகளைப் படைக்கிறான்' என்கிற ச்ருதியைப் பற்றிப் பூமி முதலியவற்றின் ஸ்ருஷ்டியைக் குறித்து வேதம் போதிக்கின்றதென்பது யுக்தமென்று கண்டுகொள்வது.

வேண்டிய அர்த்தங்களைப் போதிப்பதுபோல், நானும் உன்னை, வேண்டிய காரியங்களைச் செய்வதற்காக எழுப்புகின்றேன். ஸூர்யனும் சந்த்ரனும், பிராணிகளெல்லோருக்கும் ஆதாரமாகி நல்ல ஸ்வபாவமுடைய பூமியை உதயாஸ்தமய காலங்களில் எழுப்புவதுபோல், இப்பொழுது நான் உன்னை எழுப்புகின்றேன் மஹாராஜனே! நீ ராமாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தின் பொருட்டு ஸகல ஜனங்களுக்கும் [1]நயனானந்தமாகிய மங்களாலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு ஸஹஜமாகவே விளங்குகின்ற உனது மூர்த்தி மேலும் துலங்கப்பெற்று, [2]மேரு பர்வதத்தினின்றும் ஸூர்யன் உதிப்பதுபோல் எழுந்திரு. ககுத்ஸ்தவம்சத்திற் பிறந்த மஹானுபாவனே! உனக்குச் சந்த்ர ஸூர்யர்களும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவும், [3]பார்வதீரமணனும், நான்முகக் கடவுளும், குபேரனும், வருணனும், அக்னிதேவனும், தேவேந்த்ரனும் வெற்றியைக் கொடுப்பார்களாக. ராமாபிஷேகத்திற்கு உபயோகப்படுவது பற்றி [4]மஹனீயமாகிய அந்த ராத்ரியும் கடந்துவிட்டது. உனக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் நாங்கள் செய்துவைத்திருக்கின்றனம். ஓ ராஜஸிம்ஹமே! நீ எழுந்திருந்து, மேல் நடத்தவேண்டிய காரியங்களை நடத்துவாயாக. ராமனது அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய த்ரவ்யங்களெல்லாம்

---

1 நயனானந்தமாகிய—கண்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்கும்படியான

2 ஸூர்யன் மேருபர்வதத்தைச் சுற்றிவருகிறானன்றி அதினின்றும் உதிப்பதில்லை. ஆகையால் (மேருபர்வதத்தினின்றும்) என்னில்— மேருபர்வதத்தோடு ஸம்பந்தித்திருக்கிற ரதசக்ரத்தின் மூலமாக அப்பர்வதத்தினின்றும் எழுந்திருக்கையென்று தெரியவருகின்றது.

3 பார்வதீரமணன், ருத்ரன்

4 மஹனீயமாகிய—புகழத்தக்கதாகிய

ஸித்தபபடுத்தப படடிருககினறன பகவானுகிய வஸிஷ்டமாமுனிவா நகரத்து ஜனங்களும (பள்ளிபபடடு பரஜைகளும) நாடடிலிருநதுவநத பரஜைகளும வாத்தகாகளும கையைக கூபபிககொண்டு தனனைச சூழநதிருககப பெற்று பராஹமணாகளோடுகூடக காத்துககொணடிருக்கினறனா ஆகையால ராமனுககு அபிஷேகஞ செயயுமபடி சீகரத்தில ஆஜ்ஞை செயயவேண்டும். காபபவனிலலாத பசுககளைப போலவும், நாயகனிலலாத பயிா போலவும, விருஷபமிலலாத [1]ஆனிரைபோலவும, ராஜாவைககாணுத ராஜயம மனககளிபபினறிக கெட்டுபபோயவிடும. ஆகையால வேகமாக எருநதிருநது பரஜைகளுககுத தாசனங கொடுபபாயாக' என்று இஙஙனம ஸுமநதரன, மனத்திற்கு ஸமாதானம உணடாகுமபடி நலவாாததை பொருநதியும விடியறகாலததில எழுபபுவது ஜயகரமாகையால அபபடிபபடட பரயோஜனததைக கொடுககவறறுமாகச சொனனவாாத்தையைக கேடடவுடன அவவரசனுககுச சோகம மேனமேலும பரமபி னினறது பிறகு தன புதரனுககு நேரிடுகிற துாததசையைக கணடு ஸநதோஷமினறி, தாாமிகனுகையால ஸதயததைத தவற முடியாமல வயஸனபபடடுககொணடிருககிற அமமஹாராஜன சோகத்தினுல சிவநத கண்களுடன அநத ஸாரதியைத தலையெடுததுப பாாதது 'ஓ ஸுமநதரனே! இபபொழுதே நான மாமஙகளில அறுபபுண்டிருக்கினறனன. இநத ஸ்தோத்ரவாககியஙகளால எனனை நீ மீளவும் அமமாமஙகளில அறுககினறனை' எனறனன ஸுமநதரன, செவிகொடுததுக கேடகமுடியாதபடி மொழிநத மனனவனது கருணைமான வாாததையைக கேடடும, கணகொண்டு காணமுடியாமல மனககளிபபினறி முகமவாடி நிறகினற அமமனன

1 பசுககூடடம.

வனைக் கண்டும், பயந்து கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டுக் கொஞ்சதூரம் ஒதுங்கியிருந்தனன். அரசன் மனவருத்தத்தினால் தானாகப் பேசுவதற்குச் சக்தியற்றிருக்கையில், அப்பொழுது ராஜநீதிகளுக்குரியபடி தன் காரியங்களுக்கு வேண்டிய விசாரங்களையறிந்த கைகேயி ஸுமந்தரனைப் பார்த்து 'அப்பா ஸுமந்தரனே! அரசன் ராமனது அபிஷேகத்தைப் பற்றிய ஸந்தோஷத்தினால் உத்ஸாஹம் மேலெழப்பெற்று இரவெல்லாம் கண் விழித்திருந்து பரிஶ்ரமப்பட்டது பற்றி இப்பொழுது நித்திரைக்கு அதீனமாயிருக்கின்றனன். ஆகையால் நீ வேகமாகச் சென்று மிகவும் புகழ் பொருந்திய அந்த ராஜகுமாரனை அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. உனக்குச் சுபம் உண்டாகுக. இவ்விஷயத்தில் விசாரம் வேண்டாம்' என்றனள். அரசனது வார்த்தையைக் கேட்டு ஏதோ அனர்த்தம் வந்துவிட்டதென்று சங்கித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஸுமந்தரன் கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு 'மற்றொன்றும் இல்லை இனி மங்கலமே' என்று எண்ணிக்கொண்டு ஸந்தோஷப்பட்டு 'அரசனது அனுமதியைப் பற்றியே கைகேயி இங்ஙனம் மொழிந்தனள்' என்று மனக்களிப்புடன் புறப்பட்டுப் போயினன். அவன் அப்பொழுது கைகேயி தன்னைப் பார்த்து 'ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வா' என்று வேகமாக அனுப்பினதைப் பற்றித் தன் மனத்தில் [1]'ஸரி, தெரிந்தது. தாமந்தெந்தவனாகையால் தசரதன் ராமனது பட்டாபிஷேகத்தி

1 இதற்கு மூலம்—'வ்யக்தம் ராமாபிஷேகார்த்தம் இஹாயாஸ்யதி தர்மவித்' என்று இங்கு (ஆயாஸ்யதி) என்கிற பதம் (ஆயாபயிஷ்யதி) என்கிற பதத்தின் பொருளைக் கொடுக்கிறதெனக் கருதி (தசரதன் ராமனது பட்டாபிஷேகத்திற்காகவே அவனை இங்கே வரவழைக்கப் போகின்றனன்) என்று கூறப்பட்டது. முன்புள்ளோரும் சிலர் இவ்விதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். (ஆயாஸ்யதி) என்கிற பதத்திற்கு

ற்காக அவ்ளை இங்கே வரவழைக்கபபோகினறனன. (தர்மங்களை அறிநதவனுகிய ராமன பட்டாபிஷேகததிறகாகவே இங்கு வரபபோகினறனன) எனறு சிநதிதது, ஸநதோஷம மேனமேலும பெருகபபெறறு மஹாபாஹுவாகிய ராமனைப பாாககவிருமபிக கலஙகாபபெருநகரமாகிய அயோத்யா புரததின நடுவில இருப்பதால ஸமுத்ரததின இடையிலிருககும் ஓா ஓடைபோல் விளங்குகினற அவவநதபபுரததினினறும புறபபட்டுச சென்று ஜனஙகள நெருங்கப பெறறிருககிற அதன் வாசறபடியை எதிரே பாாதது, உடனே அஙகிருநது வேகமாகப புறபபட்டு வாசறபடியின அருகில வநது முனனே இருககிற அரசாகளைக கண்டு, பிறகு சிறநத தனஙகளையும காணிககைகளையும கொண்டுவநது குமபல கூடி வாசலணடை வநதிருககிற பலவகைப பட்டணத்து ஜனஙகளையுங கணடனன. பதினைகாவது ஸாககம முறறிறறு.

ராமாபிஷேக ஸமபாரவாணனம

வேதஙகளின கரை கணட அநத பராஹ்மணோததமாகள யாவரும அனறிரவெலலா மஙகிருநது, பிறகு உத

(வரபபோகிறா) எனறே பொருள கருதி 'தாமஙதெரிநதவராகையால தசாத சகரவாததி ராமாபிஷேகததிறகாக இஙகே வரபபோகிறா' எனறுகூறுகினறனா. அபபொழுது (இஙகே) எனபதறகு (கைகேயியின மாளிகைககு) எனறே பொருளாக வேணடும அவவிடததிறகு அவன முனபே வநதிருககிறானுகையால வரபபோகிறதாகச சொலவது எபபடி பொருநதுமோ தெரியவிலலை மறறுஞ சிலா—'தாமஜஞனுகிய ராமன பட்டாபிஷேகததிறகாகவே இஙகு வரபபோகினறனன' எனறு எழுதுகினறனா அபபொழுது 'வயகதம ராமோஉபிஷேகாாய மிஹாயாஸயதி யாமவித' எனறு பாடமாக வேணடும இதைக கருதியே இவவாததததை ( ) எனகிற அடையாளததுடன ாததிருககினறோம

யமாகையில் ராஜ புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டருடன் ஸபை
க்கு வந்து சேர்ந்தனர். பின்னும் மந்திரிகளும் ஸைன்யத்
திலுள்ள முக்யாதிகாரிகளும் பட்டணத்திலுள்ள [1]ப்ரமு
கர்களும் ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்க நேர்ந்தது பற்றி
மிக்க மனக்களிப்புடன் அவ்விடம் வந்து கலந்தனர். பிறகு
மாசுமறுவின்றி நிர்மலமாக ஸூர்யோதயமாகையில் புஷ்
ய நக்ஷத்ரமும் வருகையில், ராமனது ஜன்ம லக்னமாகிய
கர்க்கடகலக்னமும் அத்துடன் கலக்கையில், ராமாபிஷே
கத்திற்காக வேண்டிய த்ரவ்யங்களையெல்லாம் ப்ராஹ்ம
ணோத்தமர்கள் ஸித்தஞ் செய்து வைத்தனர். ஸுவர்ண
மயமான ஜல கும்பங்களும், நன்கு அலங்காரஞ் செய்யப்
பெற்றதும் அரசர்கள் உட்காருவதற்கு உரியதுமாகிய
பீடமும், தோஷமொன்றுமின்றி விளக்கமுற்ற புலித்
தோல் பரப்பப்பெற்ற தேரொன்றும் அங்குப் புலப்பட்ட
ன. கங்கை யமுனை முதலிய புண்யஸங்கம ஸ்தானங்களி
னின்றும் பரிசுத்தங்களாகிய இதர நதிகளினின்றும்
மடுக்களினின்றும் கிணறுகளினின்றும் ஓடைகளினின்
றும் ஜலங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன. கிழக்கு முக
மாகப் பாய்கிற கங்கை கோதாவரி முதலிய நதிகளினின்
றும், [2]ஊர்த்வ முகமாகப் பாய்கிற ப்ரஹ்மாவர்த்தம்
ருத்ராவர்த்தம் முதலியவற்றினின்றும், வடக்கு முக
மாகவும் தெற்கு முகமாகவும் குறுக்கே பெருகி வருகின்ற
கண்டகி சோணபத்ரம் முதலிய நதிகளினின்றும், பாயா
மல் தேங்கி யிருக்கின்ற புண்ய ஸரஸ்ஸுக்களினின்றும்,
ஸமஸ்த ஸமுத்ரங்களினின்றும் ஜலங்கொண்டு வந்திருந்
தனர். பொரிகளோடு கூடிப் பாலுள்ள அத்திக் கொத்து
முதலியவைகளும் போடப் பெற்று, தாமரையும் கருநெய்

1 ப்ரமுகர்—தலைமையுள்ளவர்

2 மேல்முகமாக.

தலும் இடப்பெற்றுப் பாவன ஜலங்கள் நிரம்பின பொற்குடங்களும் வெள்ளிக் குடங்களும் விளக்கமுற்றிருந்தன. தேனும் தயிரும் பொரியும் தர்ப்பமும் புஷ்பமும் பாலும் ஸித்தஞ் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. பின்னும் புஷ்பங்களைச் சூட்டிச் சந்தனம் பூசி மற்றுமுள்ள மங்கலாசாரங்களுஞ் செய்துகொண்டு ஸமஸ்த ஆபரணங்களுந் தரித்த வேசிகளும் ஸித்தமாக விளங்கி நின்றனர். சந்த்ர கிரணங்களைப் போலப் புலப்படுகின்ற வெளுத்த காந்திகளுடனே கூடி, ரத்னங்களிழைத்த பொற்பிடிகளு மிடப்பெற்ற மிக மேலான சாமரங்களும் ராமனுக்காக ஸித்தமா யிருந்தன. சந்த்ர மண்டலம் போல வட்டமாகி வெளுத்து நிர்மலமாய் விளங்குவதும் பட்டாபிஷேகத்திற்காகச் செய்விக்கப்பட்டதுமாகிய மேலான வெண்குடையும் ஆயத்தமா யிருந்தது வெள்ளைக் காளையும் லக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்திய வெளுத்த குதிரையும் ஸித்தப்படுத்தப் பட்டிருந்தன. இடைவிடாது மத ஜலத்தைப் பெருக்குவதும் மிகுந்த அழகு பொருந்தியதும் அரசர்கள் ஏறத் தக்கதுமாகிய பட்டத்து யானையும் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது ஸர்வாபரணங்களும் அணிந்து மங்கலத்தின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட எட்டுக் கன்னிகைகளும் ஸித்தமாகக் காத்துக்கொண்டிருந்தனர். வீணை முதலிய ஸமஸ்த வாத்யங்களும் ஸித்தமாயிருந்தன அப்படியே ஸ்துதி பாட்கர்களும் மற்றுமுள்ளவர்களும் ஆயத்தமாயிருந்தனர் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்த அரசர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கும் பொழுது அவர்களது ஆசாரத்தின்படி எந்தெந்தப் பதார்த்தங்கள் சேர்த்து வைக்கும் வழக்கமோ, அவ்விதமாகவே அதற்கு வேண்டிய ரத்னம் முதலிய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு அவ்வரசர்கள் மஹா ராஜனது கட்டளையின்படி ராமரி

ஷேகததிறகாக அமமனனவனது அநதபபுரதது வாசற் படியிற கூடித தசரத மஹாராஜன புலபபடா திருபபது பறறி 'ராம வநதிருபபதை அரசனுககுச் சொலபவன யாவனோ? அரசன இதுவரையிலும தாசனங கொடா திருககினறனன பொழுது விடிநது ஸூரியனும உதயமா யினன ராமனது படடாபிஷேகததிறகாக வேண்டிய த்ரவயஙக ளெல்லாம ஸிததமா யிருககினறன' என்று தமககுள தாமே நினைததுககொண்டிருநதனா. இங்ஙனம் அம மனனவாகள நினைததுககொண்டிருககையில, அரசனிடம மிகுநத ஸதகாரம பெறறிருககிற அநத ஸுமநதரன அவவரசாகளை நோககி 'அரசன கடடளையிடப பெறறு நான ராமனை அழைததுக கொணடு வருவதறகாக அவனிடம் வேகமாகப போகினறனன. நீஙகள அரசனுககு மிகவுங கௌரவிககத தககவாகள, ராமனுககு மேனமேலும் கௌரவிககத தககவாகள. ஆயுளவளரப பெறறவாகளாகிய உஙகளது வசனததினபடி நான இபபொழுதே விழிததுக கொண்டெழுநதிருககிற அரசனிடஞசென்று அவனைப பாரதது 'உனககு ஸுகமா? நீ ஏன வெளிப புறபபடா திருககினறனை?' என்று வினவுகினறேன' என்று மொழிநது அரசாகளின பராதன வருததாநதஙகளை யெல்லா மறிநத அமமநதரி மீளவும அரசனது அநதபபுரதது வாசறபடியி னருகிற சென்றனன. அவன அபபொழுதும, நினைததபோதெல்லாம தடையினறி அநதபபுரததிறகுள புகக கூடு மாகையால, [1] நிராடஙகமாக உளளே நுழைநது அரசனைக கணடு அபபொழுது அவனது வமசததைப புகழநது அவனது படுககை யறையுட புகுநது அஙகே நினறனன. அங்ஙனம அமமநதரி அரசனது படுககை யறையுட புகுநது

1 தடையிலலாமல.

திரைக்கு இப்புறத்தில் நின்றுகொண்டு ரகுகுலதிலகனு கிய அம்மஹாராஜனைக் குணங்கள் பொருந்திய ஆசீர்வசனங்களைக்கொண்டு 'அரசனே! சந்த்ரனும் ஸூர்யனும் சிவனும் குபேரனும் வருணனும் அக்நிதேவனும் தேவேந்த்ரனும் உனக்கு விஜயத்தைக் கொடுப்பார்களாக. ஓ ராஜஸிம்ஹமே! [1]மஹனீயமாகிய ராத்ரி கடந்தது. இன்றிரவு நீசெய்யவேண்டிய காரியங்கள் எல்லாஞ் செய்தாய்விட்டது எழுந்திருப்பாயாக. இனிச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வாயாக. ரகுகுலத்திற் பிறந்த மஹானுபாவனே! ப்ராஹ்மணர்களும் ஸைன்யத்திலுள்ள முக்யாதிகாரிகளும் பட்டணத்திலுள்ள [2]ப்ரமுகர்களும் வந்து உன்னைப் பார்க்க விரும்புகின்றனர். ஆகையால் விழித்துக்கொண்டு எழுந்திருப்பாயாக' என்று புகழ்ந்தனன் பிறகு தசரத மன்னவன் எழுந்திருந்து, ஆலோசனைகளில் தேர்ந்தவனும் அப்பொழுது அவ்வாறு தன்னைப் புகழ்ந்தவனுமாகிய அந்த ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து, 'கைகேயி, 'ஸாரதியே! ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக' என்று மொழிந்தனள்; அதற்கு நான் குறுக்குச் சொல்லாதிருந்தேனாகையால் அதை நானும் ஒத்துக்கொண்டேனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை; ஆகையால் அதுவும் எனது கட்டளையே யாகின்றது; அப்படிப்பட்ட எனது ஆஜ்ஞையை நீ இங்ஙனம் உல்லங்கனஞ் செய்தற்குக் காரணமென்? அப்பொழுது நான் நித்ரையிலிருந்தேனாகையால் அது எனது ஆஜ்ஞையோ அன்றோ என்று ஸம்சயித்தாயோ; இப்பொழுது எனக்கு நித்ரை யில்லை; நீ இப்பொழுது இவ்விடத்திற்கு ராமனைச் சீக்கிரத்தில் அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக' என்று

1 மஹனீயம்—கொண்டாடத்தக்கது.

2 ப்ரமுகர்—தலைவர்

அந்தக் கைகேயிக்காக ஸாரதியாகிய ஸுமந்த்ரனுக்கு மீளவும் கட்டளையிட்டனன். அவனும் அரசனது ஆஜ்ஞையைக்கேட்டு அம்மன்னவனுக்குத் தலைவணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து 'இனி நான் நெடுநாளாய் நிரம்பவும் விரும்பியிருந்த ராமாபிஷேகம் நடக்கும்' என்று தனக்குள்ளெண்ணமிட்டுக் கொண்டு ராஜ க்ருஹத்தினின்றும் புறப்பட்டு நிர்மல ஸ்வபாவனாகையால் மற்றை யாதுகெடுதியும் இருக்கிறதாகத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மனக்களிப்புற்று மேனியெங்கும் ஒளியிடப்பெற்று ராஜ சிஹ்னங்கள் அமைக்கப்பெற்ற த்வஜங்களாலும் சிஹ்னமில்லாத வெறும் தவஜங்களாலும் அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று அழகிய ராஜமார்க்கத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே வேகமாகச்சென்றனன். அவ்வாறுபோகும்பொழுது அங்கு ஸகல ஜனங்களும் ராமனைக் குறித்தும் அவனது பட்டாபிஷேகத்தைக் குறித்தும் சொல்லிக்கொள்ளுகிற வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிக்க மனக்களிப்புற்றனன். பிறகு அந்த ஸுமந்த்ரன் கைலாஸ சிகரம்போல் வெளுத்து மிக்கஉயர்வுபெற்றுத் தேவேந்த்ரனதுமாளிகைபோலுமிருந்த ஒளி பொருந்தி மிகவும் அழகாயிருக்கிற ஸ்ரீராம க்ருஹத்தைக் கண்டனன். அந்த க்ருஹத்திற்குக் கதவுகள் மிகவும் பெரியனவாயிருந்தன. அங்குத்திண்ணைகள் பலவும் விளங்கின. அதில் ஆங்காங்கு ஸுவர்ண ப்ரதிமைகள் அமைத்த சிகரங்கள் அனேகம் ப்ரகாசித்தன. அதன் வெளிவாசற்படியில் மணிகளும் பவளங்களும் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. அது சரத்காலத்தில் புலப்படுகிற வெளுத்த மேகம்போல் மிகவும் வெளுப்பான கிரணங்களைப் பொழிந்துகொண்டு மேருபர்வதத்தின் குஹைபோல் கம்பீரமாகி வாசற்படிகளில் கட்டப்பட்ட மேலான பொற்பூமாலைகளினிடையில் தளதளவென்று விளங்குகின்ற பெரிய ரத்னங்களால் ப்ர

காசித்துக்கொண்டிருந்தது. அங்கு எங்குப் பார்க்கிலும் முத்துக்களும் ரத்னங்களும் நெருங்கி விளங்கின. அங்குச் சந்தனங்களும் தூபங்களும் குமுகுமுவென்று மணங்கமழ்ந்துகொண்டிருந்தன. இங்ஙனம் பலவகை மணங்கள் வீசப்பெற்றிருப்பது பற்றி மலயபர்வதத்தின் ஸமீபத்திலிருக்கிற சந்தனத்தோப்பிற் ஸ்தானமாகிய தார்துர பர்வதத்தின் சிகரம்போல அது புலப்பட்டது. பின்னும், அது ஸாரஸப் பறவைகளும் மயில்களும் கொஞ்சிக் குலாவப்பெற்று, மிகவும் பிரகாசித்தது. அழகாய்ச் செய்யப்பட்ட செந்நாய பிரதிமைகளும் சுவர்கள் ஸ்தம்பங்கள் முதலியவற்றில் நிரம்பியிருந்தன. மேலும், அதில் பலவகைக் கோலங்களும் விசித்ரமாய்ச் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஒளி மிகுந்திருப்பதனால் அது ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய கண்களோடு மனத்தையும் கவர்ந்துகொண்டிருந்தது. இவ்வளவேயன்றி, அது ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் போல் பிரகாசித்துக்கொண்டு குபேர க்ருஹம்போலவும் தேவேந்திரன் மாளிகைபோலவும் விளங்கியிருந்தது. அங்குப் பலவகைப் பறவைகளும் ஆங்காங்கு உலாவிக்கொண்டிருந்தன. மேலும், அது மேரு சிகரம்போல பளபளவென்று அழகாயிருந்தது. ஜனங்கள் அதனருகில் குவியல் குவியலாகக் கையைக்கூப்பிக்கொண்டு நாற்புறமும் நிரம்பியிருந்தனர். மேலும், நாட்டுப்புறத்து ஜனங்கள் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று முகத்தில் ஸந்தோஷம் பெருகப் பெற்று, மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் கூடி நதிகளை யேந்திக்கொண்டு அங்கெங்கும் சூழ்ந்திருக்கையில் அம்மாளிகை மிகவும் அலங்காரம் பெற்றிருந்தது. அங்ஙனம் மஹா மேகம்போல பிரகாசித்துக்கொண்டு மிகவும் உயர்ந்து நன்கு அலங்காரமுஞ் செய்யப்பெற்றுப் பலவகை ரத்னங்களிழைக்கப்பட்டுக் குள்ளர்களாலும் கூனர்களா

ளும எஙகும நெருஙகபபெறறு விளஙகுகினற ஸ்ரீராம
கருஹததைதக கணடனன. அநத ஸுமநதரன ஜனங
கள நிறைந்திருககிற அநத ராஜகருஹதலிதப பாாததுக
கொணடே, மேல கடடுளளதும உயாநதழகிய குதிரை
கள கடடபபெறறதுமாகிய தனது ரததைத ராமகருஹத
திறகு எதிர்ாக ஓடடிக்கொணடு சென்று அபபடடணத
திலுளள ஸமஸத ஜனஙகளுககும மனககளிபபுணடாகச
செயதனன. பிறகு அநத ஸாரதியாகிய ஸுமநதரன
மஹா தனஸமருததியுளளதும, மானகளும மயில்களும
எஙகும நிரமபி யிருபபதும, மிகப பெருமை யுளளதுமா
கிய அநத ராமனது மாளிகைககுட சென்று சோநத
னன ராமன மேலான வஸதுககளையே அனுபவிககத்
தகுநதவனைபபோல அவனது கருஹமும அஙஙனம மேன
மை பெறறிருபபது அறபுதமனறு ஸுமநதரன அஙங
னம ராமனது மாளிகையைச சோநது, தேவேநதரன
து மாளிகையுட புகுநதாறபோல மிகுநத மனமகிழசசி
கொணடு மேனியெஙகும மயிாககூசச லுணடாகப பெற
றிருநதனன பிறகு அநத ஸுமநதரன, கைலாஸ பூாவ
தமபோல உயாநது வெளுதது விளஙகவறறும நனகு
அலஙகாரஞ செயயப பெறறிருபபனவும தேவ பவனம
போனறவைகளுமாகிய பல கடடுகளைத தாணடிச சென
னன அஙகு ராமனது மனததிறகு மிகவும் இனியாக
ளும அவனது மதபபடி நடபபவாகளுமான புருஷாகள
பலரும புலபபடடனா அவன அவாகளையுங கடநது அந
தபபுரததின ஸமீபததிற சென்றனன. அவன, அவவிடத
தில ஜனஙகள மிகுநத ஸநதோஷததுடன ராமாபிஷேக
ததைக குறிததும, அநத ராஜ குமாரனுககும மறற ஸ
மஸத லோகஙகளுககும மஙகளஙகள எலலாம உணடா
கவேண்டுமெனபது பறறியும சொலலிக கொணடிரு

க்கிற வார்த்தைகளை மிகக மனககளிபபுடன செவிகொ
டுத்துக கேட்டனன தேவேநத்ர பவனமபோல மிக
வும அழகு பொருநதிப் பலவகை மருகஙகளும பக்ஷிக
ளும குலாவப பெறறு மேருபாவத சிகரமபோல உயாநது
மிகுநத ஒளிபொருநதி விளஙகுகினற ஸ்ரீராமனது வாஸ
கருஹததைக கணடனன அஙகுக கைகளைக கூபபி நதி
ரகளை யேநதிககொண்டு வாஹனஙகளினினறும இறங
கிக கோடி கோடியாகவும பாராததுக கணககாகவும,
கணககிட முடியாதபடி வநதிருககிற நாடடுபபுறதது
ஜனஙகள அநத ஸுமநதரனுககுப புலபபடடனா பினபு
மஹா மேகமபோலவும பெருக்த பாவதமபோலவும புலப
படடு மதமபிடித்து மாவெடடியையும லக்ஷயஞ செய்யாம
லிருபபதும அடகக முடியாததும மிகவும அழகு பொரு
நதியதும ராமன ஏறத தகுநததும மிகவும உயாநத சரீர
முடையது மாகிய சத்ருஞ்ஜய மெனனும யானையும அவ
னுககுப புலபபடடது. அநத ஸாரதி, மேலும, ஸர்
வாலஙகாரஙகளும அணிநது ஆயிர மாயிரமாகப புலப
படுகிற மநதிரி சிகாமணிகளும, அரசனுககு பரியமாயி
ருபபவாகளும ரதகஜதுரகஙகளோடு வநது அஙகு ஒன
றுகூடி இருககையில அவாக ளெலலோரையும தாணடி,
ஸமஸத ஸமபத்துககளும நிறைநது விளஙகுகினற அந
தப புரததிறகுபபோயச சோநதனன ஸுமநதரன, பா
வத சிகரம போலவும இஙகுமஙகும சலியாத பெரிய மே
கமபோலவும விளஙகி ஏழுடுககு மெததைகளுடன கூடிய
பெருமை பொருநதிய தேவவிமானஙகளுககும மேலான
கருஹ ஸமூஹஙகளுடன பரகாசிக்கினற அவவநதபபுரத்
திறகுள பலவகை ரதனஙகளுககு ஸதானமாகிய ஸமுத்
ரததிறகுள மகரமீன பரவேசிபபதுபோல, தான யாதொ
ரு தடையு மினறி பரவேசிததனன. பதினைநதாவது ஸர்
க்கம முறறிறறு.

ஸுமந்த்ரன் ராமனைக் கைகேயீ தசரதர்களினருகில் அழைத்துக்கொண்டு வருதல்

அரசர்களின் புராதன வ்ருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் அறிந்தவனாகிய அந்த ஸுமந்த்ரன், அபிஷேகத்தைப் பார்க்கும் பொருட்டு வந்த ஜனங்கள் நிறைந்திருக்கிற அவ்வந்தப்புரத்து வாசற்படியைக் கடந்து மிகுந்த ஜனக்கூட்ட மில்லா திருக்கின்ற இரண்டாவது கட்டிற்குள் புகுந்தனன். அங்கு யௌவனப் பருவம் நிரம்பின புருஷர்கள் பலர் ஈட்டியையும் வில்லையும் தரித்துக் காதுகளில் மெருகுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களும் தகதகவென்று விளங்கப் பெற்றுப் பராக்கின்றிப் புத்தியை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு ராமனிடத்தில் ப்ரீதி மிகுந்திருக்கப் பெற்றுக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.[1] மேலும் அவ்விடத்தில் ராமனுக்கு மனக் களிப்புண்டாகும் பொருட்டு அலங்காரமாகக் காவியாடை உடுத்து நன்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு, அந்தப்புரத்தில் வேலை செய்யும் பெண்டி

1 இதற்கு மூலம்—

'தத்ர காஷாயிணோ வ்ருத்தாந் வேத்ரபாணீந் ஸ்வலங்க்ருதாந்,
ததர்ஶ விஷ்டிதாந் த்வாரி ஸ்த்ர்யத்யக்ஷாந் ஸுஸமாஹிதாந்'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— (காஷாயிண:) காவிவஸ்த்ரந் தரித்தவர்கள் ராமனுக்கு ப்ரீதியுண்டாகும் பொருட்டு அலங்காரார்த்தமாகக் காவிச்சொக்காய்களைப் போட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள் (வ்ருத்தாந்) வ்ருத்தர்கள் தொண்ணூறு நிறைந்து வயது சென்றவர்கள் அவ்வளவு வயதுள்ளவர்களையே அந்தப்புரத்தில் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று தெரிகின்றது (வேத்ரபாணீந்) பிரம்புகளைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்—ராமன் வில்லைப்பிடித்து லோகங்களை ரக்ஷிக்குமாறு தாம் பிரம்புகளைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு ராமனைக் காப்பவர் (ஸ்வலங்க்ருதாந்-ஸு-அலங்க்ருதாந்) நன்கு அலங்கரிக்கப் பட்டவர்கள். ராமன் சக்ரவர்த்தி மாளிகையில் திருமஞ்சனங்கொண்

ர்களுக்குத் தலைவர்களாகிக் கையில் பிரம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு அவ்வந்தப்புரத்து வாசற்படியி லிருந்து மிக்க மன ஊக்கத்துடன் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கிற சில வருத்தர்களைக் கண்டனன். அந்தக் கட்டிலுள்ள அப் புருஷர்கள் எல்லோரும் ராமனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ப வராகையால் ஸுமந்த்ரனைக் கௌரவிப்பது ராமனுக்கு பிரியமா யிருக்குமென்று நினைத்து அவன் வருவதைக் கண்டு பரபரப்புடன் சடக்கென்த் தமது ஆஸனங்களினின் றும் எழுந்திருந்தனர். ஸுமந்த்ரன் அரசர்களைப் பணி வதில் மிகுந்த வல்லமை அமைந்தவ னாகையால் முன்பு தெரியப்படுத்தாமல் தானே உட்புகவேண்டிய மேன்மை யுள்ளவனாயினும் அந்தப்புரத்து மர்யாதையைப் பற்றித் தானுக் உள்ளே புகாமல் வினயத்துடன் அவர்களை நோக்கி 'ஸுமந்த்ரன் வாசலில் வந்து காத்துக்கொண் டிருக்கிறானென்று ராமனுக்குச் சீக்கிரமாகச் சொல்லுங் கள்' என்றனன். அவர்களும் தமது ப்ரபுவாகிய ராமனுக் குப் பிரியத்தைச் செய்ய விருப்பமுற்றவர்களாகையால் சீக்ர மாகவே ராமனிடஞ் சென்று பார்யையோடு கூடியிருக் கிற அந்த ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்டு ஸுமந்த்ரன் வாச லில் வந்திருக்கிறானென்று மொழிந்தனர். ராமன் அவர்

டருளி அமுதுசெய்து தனது திவ்யாந்தப்புரத்திற்கு வரும்பொழுது அந்தச் சக்ரவர்த்தியைப் போலவே இவர்களும் ராமனுக்கு அந்தரங்கர்களாயிருப்பவர்களாகையால் மிகுந்த ப்ரீதியோடு ராமனை எடுத்து மடியிலிட்டு ஆலிங்கனஞ்செய்து உச்சி மோந்தபின்பே விடுவார்கள். ஆகையால் ராமனது குங்குமம், கஸ்தூரிமுதலிய திவ்ய லேபனங்கள் தமது தேஹங்களில் படப்பெற்று அவைகளால் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டவர்கள் (ஸு) நன்ருக-என்கையால் வீரர் மார்களின் அலங்காரத்தைக் காட்டிலும் இவர்களுடைய இவ்வலங்காரமே மிகவும் அழகாயிருக்குமென்று கருத்து.

கன் வாயால் ஸுமந்தரன் வந்திருப்பதை அறிந்து அவன் [1]தனது தகப்பனாருக்கு அந்தரங்கனாயிருப்பவனாகையால் அவனைத் தனக்கும் அந்தரங்கனாகக் கொண்டு ரகுகுல திலகனாகிய தகப்பனாருக்குப் ப்ரியத்தை விரும்பித் தன் பார்யையுடன் இருக்கிற அவ்விடத்திற்கே அவனை வரவழைத்தனன். [2]அப்பொழுது ராமன் தனக்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு, வராஹ ருதிரம்போல் சிவந்த வர்ணம் பொருந்தியதும் குங்குமமென்று மணங்கமழப் பெற்றதும் பரிசுத்தமுமாகிய மேலான சந்தனம் பூசிக் குபேரனைப்

---

1 அப்படிப்பட்ட இடத்திற்கு வரவழைக்கையாலேயே அவனைத் தான் அந்தரங்கனாக நினைத்திருப்பதைத் தெரிவித்தனன். இப்படித் தான் ஸுமந்தரனைக் கௌரவித்தது தெரியுமாயின் தசரதன் ஸந்தோஷிப்பானென்று ராமன் கருத்து.

2 இதற்கு மூலம்

‘தம் வைஶ்ரவணஸங்காஶமுபவிஷ்டம் ஸ்வலங்க்ருதம்,
ததர்ஶ ஸூத: பர்யங்கே ஸௌவர்ணே ஸோத்தரச்சதே,
வராஹருதிராபேண ஶுசிநா ச ஸுகந்திநா,
அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேந பரந்தபம்.
ஸ்திதயா பார்ஶ்வதஶ்சாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா,
உபேதம் ஸீதயா பூயஶ்சித்ரயா ஶஶிநம் யதா’

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(வைஶ்ரவணஸங்காஶம்) குபேரனைப் போன்றவன் குபேரனைப்போல அளவற்ற ஐஶ்வர்யமுடையவன் வைஶ்ரவணன் ‘காமேஶ்வரோ வைஶ்ரவணோ ததாது’ என்கிற ஶ்ருதியின்படி தாதாவாகையால் அவனைப்போல் தாதாவாயிருப்பவனென்று பொருள் அதாவது—தன்னருகிலிருப்பவர்களுக்குத் தனது ஸௌந்தர்யத்தின் பூர்ணாநுபவத்தைக் குபேரனைப்போலக் கொடுப்பவனென்றபடி (ஸௌவர்ணே) ஸுவர்ணமயமானது தன்மேல் உட்கார்ந்திருக்கிறவனுக்குத் தக்கது பொன்மலை தன்மேல் படிந்த நீலமேகத்தை எப்படி விளங்கச் செய்யுமோ, அப்படியே தன்மேல் உட்கார்ந்திருக்கிற ஸ்ரீராமனை விளங்கச் செய்யவற்றென்றபடி. (ஸோத்தரச்சதே) மேல் பரப்புகிற வஸ்த்ரத்தோடு கூடி

போல் விளங்கிய பகைவரை அடககவல்ல மஹா பராகர மம பொருநதி, சிறநத படுக்கை பரபபின ஸுவர்ண மய

யது புஷபமபோல ஸுகுமாரமாகிய ராமனது திருமேனிககுத தகுநதபடி மிகவும மிருதுவான மேலபாபபை யுடையது இபபடிப பட்ட, (பாயஙகே) மஞசததினமீது ராமனுடைய அபபடிபபட்ட ஐஸ்வாயததிறகு அனுரூபமும அபூாவமுமாகி அழகான ரசனையும் பொருநதி விளஙகுகினற மஞசமெனறபடி இபபடி யிருபபது பறறியே— 'பாயஙகமக்ரயாஸதரணநாநாரதநவிபூஷிதம, தமபீசஸநதி வைதேஹீ பாதிஷடாபயிதுஂ தவயி' (மேலான துபபடி பரபபபபெறறு நாஞாதனஙகளால அலஙகாரமும செயயபபெறறு விளஙகும அமமஞசததையும உனனிடததில நிறுததி வைககுமபடி ஸீதை விருமபுகினறனள) எனறு அமமஞசததை ஸுயஜ்ஞரிடததில சிறுதநிவைககினறனன (உபவிஷடம) உடகாாநதிருககினறனன 'ஸஹ பதநயா விஶாலாக்ஷயா நாராயண முபாஸமத' (நீணடழகிய கணகளையுடைய பதனியுடனகூடி நாராயணனை உபாஸிததனன) எனகிறபடியே பகவத தயானபராய் யிருபபவனெனறபடி (ஸவலஙகருதம) நனகு அலஙகாரஞ செயதுகொணடிருபபவன தயானததிறகு அனுகூலமாகிய அஞ்ஜலியால அலஙகரிககப படடவனெனறபடி அலலது—திவய மாலையால அலஙகரிக்கப படடவன இபபடிபபட்ட, (தம) அவனை (ஸூதோ ஜாயி) ஸூதன கணடனன உதகாஷ முடையவரெலலோரிலும மேலான ராமனுடைய தாசனம தாழநதவரெலலோரிலும மேலான ஸூதனுககுக கிடைததது அவனுடைய பாகயாதிசயம எபபடிபபட்டதோ எனறு கருதது பாயஙக விதயையிற சொலலுகிறபடி முகதபுருஷாகளுககே அனுபவிககத தகக திவய வேஷததை ஆ! ஸூதன அனுபவிததானெனறு ராமனது ஸெளசீலயாதிசயம தோறறுகினறது ஸெளசீலயமாவது—தாழநதாரோடும ஒருநீராகப புரையறக கலநதிருககை 'ஸாகசநதநவநிதாः' (மாலை, சநதனம, பெணடிா) எனறு சொலலபபட்ட போகய வஸதுககளில முதலான திவயமாலாயோகம சொலலபபடடது இனி திவய சநதனயோகததைச சொலலுகினறாா—(வராஹருயிரேண சநதநேந) வராஹருதிரததுக கொபபான சநதனததினால வராஹருதி

மான மஞசததில உடகாரநதிருநதனன. ஸீதை பககததில நினறு சாமரததை வீசிக கொணடிருநதனள இஙஙனம

ரம—பனறி ரததம. பனறி ரததம மிகவும சிவபபாயிருககு மெனறு பரவிததம குஙகுமபபூவைககோததுக கலநதிருகைகயால பனறி ரத தமபோனறதெனறு கருதது அலலது—ஸீதையினுடைய ஹஸத கமலததிலே பூசபபடடதாகையால அவளது சிறநத ஹஸததின காநதியுடன கூடிச சிவநதிருககிற தெனறபடி (ஶுசிநா) நிரமலமா னது. ஸீதையுடைய ஹஸததால பரிசிககப படடதுபறறிப பவிதர மாயிருககவறறு (ஶுசிநாச) நிரமலமாயு மிருககிறது இஙகுச சகார ததால ஸீதையின கையிறபடுவதால உணடான சைதய விசேஷ மும பொருநதியதெனறு ருளிரசியும கூடடபபடுகிறது (ஸுகந யிநா) நலல வாஸனையுடையது. 'ஸாவகநயஃ' எனறு ஸமஸதகநதங களும பொருநதியிருபபது ஸ்ரீதேவிககும ஸமானமாகையால ஸ்ரீரூ பையாகிய ஸீதாதேவியின கரஸபாசததாலுணடான மிதமினறிய வாஸனையோடு கூடியதெனறபடி (பராரயயேந) ஶ்ரேஷடமானது ஸீதையால பூசபபடடது பறறி ஶ்ரேஷடமான தெனறபடி இபப டிபபடட லகஷணஙகள பொருநதிய, (சநதநேந) சநதனததிலே. (அனுலிபதம) பிறகு பூசபபடடவன அதாவது—அநதச சநதனத தை ராமன ஸீதைககுப பூசினபினபு ஸீதை ராமனுககுப பூசின தெனறு ஸூசிபபிககபபடுகிறது. (பரநதபம) பகைவரைத தபிககச செயய வலலவன இபபடிபபடட தனஸௌநதாயததை அனுபவிக கைககு விரோதியா யிருபபவாகளைத தொலைகக வலலவனெனறபடி அபராகருத ஸதீயோகததைச சொலலுகினறா—(பாரஶ்வதஃ ஸயி தயா) பககததில நினறுகொணடிருபபவளும, (வாலவயஜநஹஸத யா) சாமரததைக கையிறகொணடவளுமாகிய (சாபி) எனறு நிபாதம முனபு சொலலியவறறோடு ஸமுசசயததைக காடடுகிறது அதாவது ராமனது மேனியில சநதனததைப பூசியும சாமரததைக கையிற பிடிததுக கொணடும பககததில நினறவளெனறபடி இபபடிபபடட ஸீதயா) ஸீதையோடு (ஹுயஃ உபேதம) மிகவும கூடியிருககிற, அலலது நனகு சோநதிருககிற ஸீதை வினயததுடன பககததில நினறுகொணடு சாமரததை வீசிககொணடிருநதனள. இதுமுதலிற ா ஞசஙகூடுகையாகினறது அஙஙனம வீசிககொணடிருநது அப

அவன், பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிற ஸீதையோடுகூ-
டி இருமடங்காக விளங்கிச் சித்ரா நக்ஷத்ரத்துடன் கூடிய
சந்த்ரனபோல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஸுமந்-
த்ரன் கண்டனன். [1]அந்த ஸுமந்த்ரன் விநயத்தை வெ-
ளிப்படுத்தவேண்டிய விதம் அறிந்தவன்; மேலும் அரச-
னைத் துதிசெய்யும் வகையெல்லாம் உணர்ந்தவன்; ஆகை-
யால் அவன், தனது சரீர காந்தியின் மிகுதியால் ஸூர்

பொழுதுண்டான அவனது சோபா விசேஷத்தைக் கண்டு தானாகவே பலாத்காரமாக அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டனள். ஆகையால் இது மிகவும் நன்கு சோபிக்கை யாகின்றது (ஸூர்யஃ) என்ற விதற்கு (விராஜமானம்) என்றொருபதத்தைக் கூட்டி (ஸூர்யோ விராஜமானம்) ஸீதையோடு கூடியிருக்கையால் மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்றவனென்று பொருள் சிலர் கூறுகின்றனர் ஸீதா ராமர்களின் அப்பொழுதுண்டான சோபையின் அதிசயத்தை த்ருஷ்டாந்த மூலமாக வசீகரிக்கிறார்—(சித்ரயா) சித்திரை மாதத்துப் பூர்ணிமையிலுள்ள சித்ரா நக்ஷத்ரத்தோடு, (உபேதம்,) கூடின-உதித்த, (ஸஸிநம் இவ) சந்த்ரனைப் போன்றிருப்பவன் பின்னும் (சித்ரயா) என்றது சித்ரா நக்ஷத்ரத்தோடு சோபிக்கையால் சந்த்ரனுக்குண்டான அதிசயம்போல ஸீதாயோகத்தினால் ராமனுக்குண்டான அதிசயம் சொல்லப்பட்ட (உபேதம்) என்கையால் உதிக்கும்பொழுது சந்த்ரன் சிவந்திருப்பதுபோல, பன்றிரத்தத்துக்கொப்பான சந்தனம் பூசிக்கொண்டமையால் ராமனுக்குண்டான சிவப்புத் தோற்றுகின்றது (ஸஸிநம்) என்கையால் ஸீதை ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்ளும்பொழுது அவளது ஸ்தனங்களிலுள்ள மேலான சந்தனம் மார்பில் படியப்பெற்று ராமன் வெளுத்த சந்த்ரனபோல ப்ரகாசித்தானென்று தெரிகின்றது இப்படிப்பட்ட ராமனை (ஊ ஊஸ) ஸுமந்த்ரன் கண்டனன். கண்படைத்ததற்குப் பயன் பெற்றானென்று கருத்து

1 இதற்கு மூலம்

'தம் தபந்த மிவாதித்ய முபபந்நம் ஸ்வதேஜஸா,
வவந்தே வரதம் வந்தீ விநயஜ்ஞோ விநீதவத்'

இங்கு (ஆதித்யம்) ஸூர்யனை என்ற விடத்தில் ஒருமையில் கவிக்குக் கருத்தில்லை. அப்படியாயின், இது 'த்விஷி ஸூர்யஸஹஸ-

யனபோல பரகாசிததுக கொண்டிருபபவனும் ஆஶரிதா களுககு வேணடிய வரஙகளை அளிபபவனுமஸீதையோடு கூடியவனுமாகிய ராமனைக கண்டு மிக்க வினயத்து டன ஸாஷடாங்கமாக நமஸகாரஞ செயதனன. தசரதன தான ஏகாநதததில கரீடிததுககொணடிருககும பொழு தும சயனிததுககொண்டிருககும பொழுதும உடகாரந திருககும பொழுதும மிகுநத விஶவாஸததுடன அருகில உடகாரவைததுககொணடிருபபான; ஆகையால அரச னுககு இபபடி அநதரஙகனாயிருபபது பறறி ஸுமநத ரன ராமனைப பாரததுக கைகளைக கூபபிககொணடு

ரஸய' எனகிற வாகயததிறகு விருததமாகும. அலலது —(ஆதிதயம) எனறவிதனால ஸூரய ஸஹஸரமெனகிற அபிபராயம விததியாயி ருநதபோதிலும (தபநதமாதிதயமிவ) எனகையால ஆயிரம ஸூரயா களாலுணடான தேஜஸ ஸமூஹமபோல தபிககச செயகிறவனென று விததிககினறது. இதனால அபூதோபமை யேறபடுகிறதாகையால ஒரு ஸூரயன ராமனுககு ஈடாகானெனபது விததமாகினறது (ஸவ தேஜஸா)ஸவாபாவிகமாகிய தனது அஸாதாரண தேஜஸஸினால-மற றொனறால கறபிகக முடியாததும பிறாககு ஸாதாரணமனறியிருக கிற தேஜஸஸினாலெனறபடி (தபநதம ஆதிதயமிவ தேஜஸா உபபந நம) தபிககச செயகிற ஆதிதயனபோல தேஜஸஸோடு கூடியவனெ னறு கூடடிககொளக (இநதீவரஶயாமம) ஸவபாவமாகவே சயாம வாணமுடையவன ஆதிதய வாணமுடையவ னெனறு சொலலுகை யால தீபததில வாததியின நடுவில கறுபபான காநதியும சுறறிலும பரவுகினற வெளுதத காநதி பரவாஹமும போல ராமனது திருமே னி கறுபபாகவும அதைச சுறறி வயாபிததிருககிற காநதி வெளுதது விளஙகுகினறதென றும தோறறுகினறது (தம வைஶரவணஸங காஶம) எனபது முதலாக (ஸவதேஜஸா) எனறதீருக சுபாஶரய மான விகரஹ விசேஷம சொலலபபடடது பினனும (ஊஷாஶ) என கையால கணணுககு ஸாபலயம முனபு சொலலபபடடது இஙகு (வவநதே) எனகையால சிரஸஸுககு ஸாபலயமும ஸுமநதரனுககு உணடாயிறறெனறு சொலலபபட்டது.

அந்தரங்கமா விசாரிப்பது போலவே 'விஹாரசயனாஸனங்களில் ஸுகமா?" என்று க்ஷேமம் விசாரித்து மீளவும் அவனை நோக்கி 'ராமா! கௌஸல்யையின் வயிற்றில் பிறந்த ஸத்புத்ரனே! உன்னைப் பெற்ற கௌஸல்யை நல்ல பிள்ளையைப் பெற்றவளாயினள். தசரதனும் கைகேயீ தேவியும் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகின்றனர். அவவிடம் போவாயாக; காலதாமதஞ் செய்யவேண்டாம்' என்றனன். ஸுமந்த்ரன் அங்ஙனஞ் சொல்லக் கேட்டு, மிகுந்த ஒளி விளங்கப்பெற்றுப் புருஷர்களிற் சிறந்தவனாகிய ராமன் மிக்க மனக்களிப்புற்று அவனைக் கௌரவப்படுத்திப் பின்பு ஸீதையைப் பார்த்து 'தேவீ! தசரதரும் தாயாகிய கைகேயியும் சேர்ந்து என் விஷயமாகப் பட்டாபிஷேகத்தைக் குறித்து ஏதோ ஆலோசனை செய்கின்றனர், இது வாஸ்தவம். மனமயங்கச் செய்கிற அழகிய கண்களையுடையவளே! கைகேயி எனக்குப் ப்ரியத்தை விரும்புந்தன்மையள். மேலும், மிகுந்த வல்லமை யமைந்தவள் ஆனதுபற்றியே அரசன் தான் மிகவும் வயது முதிர்ந்தவனாகையால் 'பரதன் வரும் வரையில் ராமாபிஷேகத்தை நிறுத்தக் கூடாது' என்று அபிப்ராயப்படுவதை ஊஹித்துத் தெரிந்துகொண்டு எனக்காக அரசனை அவஸரப்படுத்துகின்றனள்; எதற்கோ அவஸரப்படுத்துகிறாளென்று ஸந்தேஹப்படவேண்டாம். அவள் என்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவள்; மஹாராஜனை அநுவர்த்திக்குந்தன்மையள், உலகத்தின் மேன்மையில் விருப்பமுள்ளவள், ஆகையால் அவள் பட்டாபிஷேகமாகிற இந்த ப்ரயோஜனத்தை எனக்கு நிறைவேற்ற விரும்புகிறதாகத் தோற்றுகின்றது. மஹாராஜர் ப்ரியபார்யையாகிய கைகேயியுடன் கூடி, என் ப்ரயோஜனத்தை மிகவும் விரும்புகிற ஸுமந்த்ரனை என்னிடம் தூதனாக

அனுப்பினார். இது பாக்யமன்றோ? அங்கு எப்படிப்பட்ட ஸபையை சேர்ந்திருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட தூதன் வந்தனன் அவர் என் மேன்மையையே விரும்புகிறவரா கையால், என் மேன்மையை விரும்பும்படியான தூதனை அனுப்பினார் ராஜா இப்பொழுதே எனக்குப் பட்டாபி ஷேகஞ் செய்யக்கூடும். இது நிச்சயம் ஸந்தோஷமாயிற்று! இப்பொழுது இவ்விடமிருந்து சீக்கிரமாகச் சென்று ராஜாவையும் கைகேயியையும் பார்க்கின்றேனு நான் இல்லை யென்று நீ பயப்படவேண்டாம் பரிஜனங்கள் இருக்கின்றனர் அவர்களுடன் கூடி ஸுகமாயிருப்பாயாக அவர்களுடன் மனக் கவலையுற்றிருக்க வேண்டாம் மனக்களிப்புடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பாயாக' என்றனன்[1]. ராமன் மனக்களிப்புறச் செய்கிற உரைகளால் இங்ஙனம் கௌரவிக்கையில், கறுத்து

1 இதற்கு மூலம்—
'பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷணா,
ஆத்வார மநு வவ்ராஜ மங்களாந்யபித்யுஷீ'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(பதிஸம்மாநிதா) பதியால் கௌரவிக்கப்பட்டவள் பதி தன் கண்டத்திலிருந்த முத்து மாலையைக் கழற்றி அவளுக்குக் கொடுத்து கௌரவித்தானென்றபடி, ராமன் தன் பாதபல்லவங்களைத் தொட்டு நல்லவார்த்தை சொல்லப் பெற்றவளென்று பெரியோர்களின் கருத்து ஸீதை பர்த்தாவினிடத்தில் அவ்வளவு கௌரவம் பெறுதற்கு உரியவளென்று தெரிவிக்கைக்காக ராமனைக் காட்டிலும் ஸீதைக்குள்ள வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறார்—(ஸீதா) ஸீதையென்று—கலப்பையின் வழி அதிற் பிறந்தவளாகையால் இவள் அயோனிஜையா யிருப்பவள் அதுபற்றி ராமனைக் காட்டிலும் அதிசய முடையவளாகையால் அவளிடத்தில் அவ்வளவு கௌரவம் ராமனுக்குத் தக்கதேயென்று கருத்து (அஸிதேக்ஷணா) கறுத்த கண்களை யுடையவள் ராமன் முத்துமாலையைக் கொடுக்கையில், இவளும் கறுத்த கடாக்ஷங்களை யிடுவதால் கருநெய

அழகான, கண்களையுடைய ஸீதையும் பர்த்தாவுக்கு மங்க ளஙகள உண்டாகவேணடுமென்று சிநதித்துக கொண் டே 'ராஜஸூய யாகத்திற செயயவேண்டிய அபிஷேகத் திறகுத தகுநதிருககிற உனககு பரஹமதேவன இநதர னுககுச செயததறபோல, அரசன பராஹமணாகள் வநது நடததுவிககிற யௌவராஜயாபிஷேகத்தை இப பொழுது நடததததகும [1]பினபு நீ ராஜஸூய யாகததில தீக்ஷைபெறறு வரததததில மூயறசி கொண்டு மேலான

தறபூ மாலையைக கொடுததாளென றபடி (ஹாததாரம) 'பாததாவை (ஆசீ வாரம) வாசஃறபடி வரையில (அநுவவராஜ) தனனை எபபொ ழுதும மனதிலேயே தரிததுககொணடிருககிற ஸ்ரீராமபிரானைப பிரியமுடியாமல பட்ட மஹிஷியாகிய தான போகததகக ப்ரதேசம வரையில, அதாவது--அநதப்புரததின வாசல வரையில போனுளெ னறபடி (மஙகலாநயஷிஉயீயுஷீ) மஙகலஙகளைச சிநதிததுககொண டே போயினள ராமனது ஸௌநதாயததிறகு யாது கெடுதி உண டாகுமோவென று மனககலககமுறறு மஙகலாசாஸனஞ் செயது கொணடு பினதொடாநது சென றுளென றபடி (அஷிஉயீயுஷீ) மனத தில சிநதிததுககொணடே, பாததாவைக குறிதத மஙகலாசாஸன மாகையால வயகதமாகச சொலலாமல மனததில அனுஸநதிததுக கொணடே சென றுளென று கருதது.

இதற மூலம—

1 'தீக்ஷிதம் வரதஸமபநநம் வராஜிநயரம் ஶுசிம,
குரஙகஶ்ருஙக பாணிஞ்ச பஶ்யநதீ தவாமஹ ஜாமயஹம்'

இதறகு விசேஷாாததம—(தீக்ஷிதம) நவனீதாபயஞஜனஞ செயது கணகளில மையிட்டுகொணடு யஜமான வேஷததுடனிரு ககிற (நவனீதாபயஞஜனம—வெணணையைத தேயததுககொள ளுதல) இநத யஜமான வேஷததிறகு 'யநநவநீதேநாஸியங்ே தேஸா வா ஏவ ஷேவதாஃ பரீணுதி யஉஙகதே சக்ஷுரேவ ஸீராதருவயஸய வ்யஙகதே' எனகிற ஶ்ருதி பரமாணம. '(வரதஸமபநநம) வஸிஷ் டா ஒருநாள உபவாஸ மிருகக வேணடுமெனறுல—நான ஸுகுமார னென்று முனி இஙஙனம மொழிநதானென று நினைதது 'திஸரோ

க்ருஷ்ணாஜினம் தரித்துப் பரிசுத்தமாக மானின் கொம்பைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டிருக்கையில் உன்னை நான் கண்

ராத்ரீ தீக்ஷிதஸ்ய ஸ்யாத், ஷட்ராத்ரா தீக்ஷிதஸ்ய ஸ்யாத்' என்கிற ச்ருதியின்படி மூன்று நாள் ஆறு நாள் உபவாஸமிருப்பவனென்றபடி. ஆனதுபற்றியே (ஸம்பந்நம்) என்று சொல்லப்பட்டது. ஸம்பந்நமென்றால் ஸம்ருத்தியுடையவனென்றபடி (வ்ரதஸம்பந்நம்) வ்ரதஸம்ருத்தியுடையவனென்கையால் இப்பொருள் கூறப்பட்டது (வராஜிநயாம்) வஸ்த்ரத்தை உடுத்துக் கொள்வதைக் காட்டிலும் க்ருஷ்ணாஜினத்தை உடுத்துவது ச்ரேஷ்டமென்று சொல்லுகையால் ம்ருதுவான வஸ்த்ரத்தையும் விட்டு க்ருஷ்ணாஜினத்தை உடுத்திருப்பவனென்றபடி (சுசிம்) பரிசுத்தனாயிருக்கிற என்று ஸ்த்ரீயையும் தொடலாகாது, தாம் பத்நியாகையால் ஸீதையைப் பரிசித்தால் தோஷமில்லையென்று ரிஷி மொழிந்தாராயின், ஸீதையினது வஸ்த்ரத்தின் தலைப்புப் படினும் 'கூடுமோ கூடாதோ, இதனால் என்ன அசுத்தி நேருமோ' என்று சங்கித்து ஸஞ்ஞைசெய்வான் இனி மற்றவற்றைத் தொட்டால் சொல்லவேண்டுமோ வென்று கருத்து (குரங்கச்ருங்கபாணிம்) மானின் கொம்பைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவன் கண்டூயனத்திற்காக மானின் கொம்பைக் கையில் தரித்திருப்பவனென்றபடி கண்டூயனம்—தினவு சொரிந்து கொள்ளல் 'ஏகவஸ்த்ர யரோயனவீ' (ஒரு வஸ்த்ரம் உடுத்து வில்லைப் பிடித்து) என்று சொல்லப்பட்ட அப்பொழுதுள்ள வேஷம் அழகாயிருப்பினும் அதைக் காட்டிலும் தினவு சொரிந்து கொள்வதற்காக மானின் கொம்பைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த வேஷம் மிகவும் அழகாயிருந்ததென்று அதின் அதிசயம் தோற்றுகின்றது இப்படிப்பட்ட (த்வாம்) உன்னை (பச்யந்தீ) பார்க்க விரும்பிப் பார்க்கும் பொருட்டென்று பொருள். தாசனத்தின் பொருட்டன்றோ பகவானைப் பஜிப்பது, அப்படியே ஸீதையும் தாசனத்தை விரும்பினவளாகி, (பஜாமி) பஜிக்கிறேனென்றனள் வரப்போகிற ஒரு பலத்தை விரும்பும்பொழுது அதற்கு அவாந்தரமான பலத்தை விரும்பாதொழியினும், தப்பாமல் விரும்பினதேயாகும் ஆகையால் ஸீதை ராமாபிஷேகம் நடக்க வேண்டுமென்று விரும்பும்பொழுது, அவ்வபிஷேகத்திற்கு இடையூறு உண்டாகாமை என்னும் அவாந்தர பலமும் விரும்பப் பட்டதே

ணாக ,கண்டு பணிவேனுக. உனனைக கீழததிசையில் தேவேநத்ரனும, தெனறிசையில யமனும், மேற்குததிசையில வருணனும, வடதிசையில குபேரனும் பாதுகாபபாாகளாக' எனறு மஙகளமுண்டாகுமபடிககு ப்ராாத்திததுககொண்டே அவனை வாசறபடிவரையிலும பினதொடாநது செனறனள். பினபு பட்டாபிஷேகத்திறகு வேண்டிய மஙகளாசாரஙகளைச செயதுகொணடு விளஙகுகினற ஸ்ரீராமன ஸீதையிடம அனுமதி பெறறுககொண்டு ஸுமநதரனுடன கூடி, பாலதககுஹையில படுததுககொண்டிருககிற ஸிமஹம அபபாவதததினினறும வெளிபபுறபபடுவதுபோல தன கருஹத்தினினறும புறபபட்டு, வாசலில வணககத்துடன கைகளைக கூபபிககொண்டிருககிற லக்ஷமணனைக கண்டனன பிறகு புருஷ சிகாமணியாகிய அநத ராஜகுமாரன, நடுககடடிலிருநத தனது நண்பாகளோடு கலநது பட்டாபிஷேகத்தின பொருட்டு வநதிருககிற ஜனஙகளெலலோரையுங கண்டு அவாகளது அருகிற செனறு இனிய உரைகளால அவாகளை ஆனநதபபடுதநி, பிறகு அகனியைப்போல விளங்குவதும புலிததோல போாககப பெறறதும வெள்ளியால செயயபபட்டதுமாகிய மேலான ரததததினமேல ஏறினன. அநத ரதம மேகமபோல கமபீரமாக ஒலிததுககொண்டு நெருககமிலலாமல வேண்டிய விசால

யாகுமாகையால, அதை ஸபஷடமாக பராாததிககவிலலை. எபபடியெனனில--ஸாவிதரி யமனுககுத தன பாததாவைக காட்டி இவனால தனககுப பல புதராகள பிறககவேணடுமென்று வேணடுமபொழுது, அவன பூாணாயுஸ்ஸாயிருககவேணடு மெனனும அவாநதா பலததை வேணடா தொழியினும் வேண்டினதாகவே யாயிறறு அபபடியே ஸீதை இஙகு ராமாபிஷேகததை விருமபினதறகு எலலை அதறகு விகனம வாராதிருககவேணடுமெனறு விருமபுகையே ஆகுமெனறு தெரிகின்றது.

முள்ளதாகி ரதனங்களாலும ஸ்வர்ணஙகளாலும - அலங்காரஞ் செயயபபெறறு மிகவும அழகாய விளஙகிறறு. பினனும் அது மிகுநத காநதியுடன் பரகாசித்துககொண்டிருபபதுபற்றிப் பார்பபோர கண்களைப பிடுஙகுவது போனறதாகி ஸூர்யன்போல ஜ்வலிததுககொணடிருநதது யானைககுட்டிபோல புலபபடுகினற குதிரைகள் கட்டபபெற்றதும வேகமாய்ச செலலுவதுமாகிய அநத ரதத்தின மீது, ஆயிரங கண்ணனாகிய தேவேநதரன குதிரைகளோடு கூடிய தனது ரதததின மீது ஏறுவது போல, ராமன ஏறிககொணடு மிகக ஒளி விளஙகப் பெற்று வேகமாகச சென்றனன. தனது காநதியால ஜவலித்துககொண்டிருககிற அநத ராஜகுமாரன, ஆகாயத்தில மிகுநத சபததததோடு கூடிய மேகமபோல தனது ரதததின சபதததினால திசைகளை யெலலாம ஒலிககும படி செயதுகொண்டு மஹேநதர பர்வதததினினறும சநத்ரன வெளிபபுறபபடுவதுபோல கருஹததினினறும புறப்பட்டனன. அவனது தமபியாகிய லக்ஷமணன ஒருகையில குடையையும மற்றொரு கையில சாமரததையும தரித்து ரதத்தின பினபுறததில நின்றுகொண்டு தமையனுககு வெயில முதலியவை படாதபடி பாதுகாத்துவநதனன. பினபு ராமன புறப்பட்டுககொண்டிருககையில் ஜனஙகளெலலோரும கும்பலாகக கலகலவென்று நாற்புறத்திலும சபதஞ செயதனர. பிறகு அசசமயத்தில, மிகக மேலான குதிரைகள மேல ஏறிககொணடும, மலைபோனற யானைகள மீது ஏறிககொண்டும வேலைககாரர்கள் நூறு நூறாகவும ஆயிரமாயிரமாகவும ராமனைப பினதொடாநது போயினர. அநத ராஜகுமாரனுககு முனபு, கவசநதரிததுச சநதனமும அகிலும் பூசிககொண்டு, கததியையும விலலையும தரித்து, ராமனது

மங்களத்தை விரும்புந்தன்மையராகிய சூரர்கள் பலரும் நடந்தனர் பின்பு அம்மன்னவர் மைந்தன் புறப்பட்டுப் போகும்பொழுது மார்க்கத்தில் வாத்யத்வனிகளும் ஸ்துதிபாடகர்களது ஸ்தோத்ர சப்தங்களும் சூரர்களுடைய ஸிம்ஹநாதங்களும் செவிக்குப் புலப்பட்டன அப்பொழுது ஸ்திரீகள் எல்லோரும் மேலான ஆடைகளை உடுத்துச் சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்து நன்கு அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு உப்பரிகைகளின் மீது ஏறிச் சாளரங்களினருகில் வந்து நின்றுகொண்டு புஷ்பவர்ஷங்களை இறைக்கையில், பகைவரை அடக்கும் பராக்ரமசாலியாகிய அந்த வீரன் அவைகளை அங்கீகரித்துக் கொண்டு சென்றனன். பிறகு தமது அவயவங்களெல்லாவற்றிலும் ஓர் மாசு மறுவின்றி மிகவுமழகுடையவர்களாகிய மடந்தையாமணிகளில் சிலர் உபரிகையின்மீதேறியிருந்தும், சிலர் பூமியிலிருந்தும், ராமனுக்கு மனக்களிப்பைச் செய்ய விரும்பி அவனைப் பார்த்து 'ராமா! நீ ஸஹஜமாகவே தாய்க்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்குந் திறமுடையவன். அப்படிப்பட்ட உன்னை இப்பொழுது உன் தாயாகிய கௌஸல்யை கண்டு மேன்மேலும் ஆனந்தப்படுவதற்கு ஸந்தேஹம் உண்டோ? நீ போகிற போக்கு ஸபலமாகப் பெற்றுப் பிறகு தந்தையினது ராஜ்யத்தில் வீற்றிருக்கக் கண்டு கௌஸல்யை பேரானந்தம் பெறப்போகின்றனள் இது நிச்சயம்' என்று இவ்வாறு மேலான மொழிகளை மொழிந்துகொண்டே வந்தனைஞ் செய்தனர் அப்பெண்மணிகள் யாவரும், ராமனது மனத்திற்கு மிகவும் இனியளாகிய ஸீதாதேவியை மடந்தையரெல்லோரினும் மிக்க மேலாக நினைத்தனர். ஆனது பற்றியே அவர்கள் அவளைப் பற்றி 'ரோஹிணி சந்த்ரனுடன் சேருவதுபோல அப்பெண்மணி ராமனோடு சேர்ந்தனள்.

ஆகையால பூர்வஜனமத்தில இமமாதரசி பெருப்பெருத்த தவம முறையே செயதிருகக்வேணடும் இதறகுச சநதேகமிலலை’ என்று புகழநதனா இஙஙனம உபபரிகையினமீதேறி யிருநத அநதப பெணடிகள மொழிநத இனிய உரைகளை, ராமன ராஜமாரக்கததில போயககொணடே செவியுறறனன ராமன நாடடுப புறததிலிருநது வநத ஜனஙகளும மிகுநத ஸநதோஷஙகொணடிருககிற படடணதது ஜனஙகளும தனனைக குறிதது ‘இநத ராமன ராஜானுகரஹததினால இபபொழுது விஸதாரமுளள ராஜ்ய லக்ஷமியைப பெறுவதறகுப போகினறனன இபபடிபபடட ராமன நமககுப பரிபாலனஞ செயயவனாக நேரககூடுமாகையால நமது விருபபமெலலாம இபபொழுது நிறைவேறககூடும. இவன வெகுகாலமாக ஜனஙகள விருமபி யிருநதபடி இபபொழுது இநத ராஜயததையெலலாம ஆளப பெறுவது இநத ஜனஙகளது பாகயமே. ஏனெனனில—இவன அரசனாயிருபபானாயின, ஒருவனுககும ஒரு காலததிலும பரியம நேராமறபோகையாவது, அப்ரியம நேருகையாவது ஸமபவிககாது’ எனறனா இஙஙனம இருககையில, அநத ராஜகுமாரன, குதிரைகள கனைததுககொணடும, யானைகள கிஙகாரஞ செயதுகொணடும பினறொடாநது வர, ஸதுதி பாடகாகளும ஸூதமாகததாகளும மேலான வாதயககாராகளும ‘ஜய விஜயீபவ’ என்று புகழநதுகொணடு முனனே போகையில, மிகுநத மிடுககுடன குபேரனபோல பரகாசித்துக் கொண்டு சென்றனன். ஆணயானைகளும பெணயானைகளும குதிரைகளும தோகளும ஆங்காஙகு நிறைநது நெருககித்துக கொண்டிருககையில, நாறசநதி வீதிகளில முழுவதும பரஜைகளெலலோருல குமபலகூடி நிரமபி யிருககையில அலஙகாரமா யிருககும பொருடடுக குவி

யல் குவியலாக ரத்னங்களூ இறைக்கப்பெற்று விற்பனைக் காகப் பரப்பப்பட்டிருக்கிற பலவகைச் சரக்குகள் நிரம்பி அழகான ராஜமார்க்கத்தை ராமன் பார்த்துக்கொண்டு சென்றனன். பதினாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் தசரதனிடம் வருதல்

அந்த ராமன் பட்டாபிஷேக சோபை நன்கு விளங்கப்பெற்றுத் தனது நண்பர்கள் எல்லோரும் ஆனந்திக்கும்படி ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு, பதாகைகளும் தவஜங்களும் அவ்வவ்விடங்களில் கட்டப் பெற்று மேலான அகருதூபவாஸனைகள் எங்கும் நிறைந்து பலவகை ஜனங்களும்நிரம்பி யிருக்கிற அயோத்யா புரத்தைக் கண்டனன் அதில் மேகங்களை நிகர்த்து வெளுத்துள்ள மாளிகைகள் நெருங்கப் பெற்று அகரு தூபமிட்டு அழகான ராஜவீதியின் நடுவே சென்றனன். பின்னும், அந்த ராஜகுமாரன் அந்த ராஜவீதியில் ராசிராசியாகக் கிடக்கிற மேலான சந்தனக் கட்டைகளும், அவ்விதம் அகிற கட்டைகளும், இன்னும் உயர்ந்த இதரவித பரிமள தரவ்யங்களும், குவியல் குவியலாக வைத்திருக்கிற மெல்லிய வெண்பட்டு வஸ்த்ரங்களும், பூசசிப பட்டு வஸ்த்ரங்களும், தொளைக்கப்படாத புதிய முத்துக்களும், இடைவிட்டு வேறு வேறாக வைக்கப்பட்ட ஸ்படிகராசிகளும், மேலும் பலவித கடைச் சரக்குகளும், நானாவகைப் பண்யாரங்களும் நெருங்கி நெக்கிரித்திருக்கக் கண்டனன் மேலும், ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவமார்க்கம் போல் பரகாசித்துக் கொண்டு, தயிரும் அக்ஷதைகளும் ஹவிஸ்ஸும் பொரி

யும சநதனுககு தூபஙகளும நானுவித வாஸனைகளும மணஙகமழுகினற பலவகைப புஷபமாலைகளும நிரமபப பெறறு எபபொழுதும அழகா யிருககினற நாறசநதி வீதிகளோடு கூடிய அநத ராஜமாாககததின வழியாக நணபாகள செயயும பலவித ஆசீாவாதஙகளைச செவியேறறுககொணடும, எலலோரையும அவரவாகளுககு உரியபடி கௌரவபபடுததிககொணடும சென்றனன. ராமனது நணபாகள எலலோரும அவனைக குறிதது. 'ராமா! நீ இபபொழுது படடாபிஷேகஞ செயயபபெறறு, உனது பாடடனமாாகளும முபபாடடனமாாகளும ஆசரிதது வநத மாாககததையே அநுஸரிதது எஙகளைப பரிபாலிதது வருவாயாக. நாஙகள், ராமன ராஜாவா யிருககப பெறறால், இபபொழுது இவனது தநதையும பூாவாகளான இவனது முபபாட்டனமாாகளும மிகுநத பரீதியுடன நம்ககு எவவளவு ஸுகததைக கொடுதது வநதனர்களோ, அதைக காடடிலும மேலான ஸுகததுடன வஸிததிருகக நேரும.[1] இபபொழுது எஙகளுககுச சாபபாடு ஏதுககாக? வேண்டியதிலலை சாபபிடடது போரும போகஙகளும மற்றும ஜபஹோமாதி

---

1 இதறகு மூலம —

'அலமத்ய ஹி ஸுகதேந பரமாாயைரலஞச ந:'

இதறகு விசேஷாாததம—(அத்ய ஸுகதேந) இபபொழுது சாபபிடுவதனலை. இபபொழுது அநுபவிககிற ஐஹிக விஷய போகஙகளால (அலம) இதறகு (ஸாயயம) என்று ஒரு பதததைக கூட்டிக கொளளவேணடும (அலம) எனறவிது நிஷேததததைச சொலலுகிறது (அலம ஸாயயம) ஸாதிகக வேணடிய தொன்றுமிலலையென்று பொருள ராமாபிஷேகததைக கணடு களிககப பெறுவோமாயின, நமது பசியெலலாம தீருமாகையால, நாம இபபொழுது சாப்பிடவேணடுவது ஏதுககு? ராமன அபிஷேகங கொணடருளி தியாா வரக காணபோமாயின, நாம ஸகல ஆனநதஙகளையும அநுப

புருஷார்த்தங்களும இப்பொழுது செய்தவையே போரும் ராமன ராஜ்யத்தில பட்டாபிஷேகம நடக்கப பெற்று மீளவும தன் 'மாளிகைக்குப் போகும்பொழுது அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைப் பார்க்க நேருமாயின, அதுவே நமக்குப் போதுமானது ஏனெனனில—ராமன மிகுந்தஒளியுடன ராஜ்யத்தில பட்டாபிஷேகம பெற்றிருப்பது நமக்கு எப்படி மிகவும ப்ரியமா யிருக்குமோ, அப்படியே அதையொழிந்த மற்றை யாதும அவ்வளவு ப்ரியமா யிருக்க நேராது' என்று தமக்குள தாம சுபகரமாகத் தன்னைப் புகழ்ந்து சொல்லிக்கொள்கிற வார்த்தைகளையும மற்றும பிறருடைய வ[..]ங்களையும கேட்டுக்கொண்டு கமபீர ஸ்வபாவனுகையால உதாஸீனன்போல யாதொரு ஸந்தோஷமும இன்றி நி[..]விகாரனாகவே [..] மார்க்கத்தில போயினன புருஷர்களில ஒருவனாயினும, ராமன் கண்பார்வையைக் கடந்து வெகுதூரம போயின்பின்பும், அவனது [1]மோஹனாகார[..]தில படிந்திருக்கிற மனத்தையாவது கண்களையாவது திருப்பிக்கொள்ள வல்லவனாக விலலை இனி அருகிலிருக்கும்பொழுது அவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பது சொல்ல வேண்டுமோ? புருஷர்களே இப்படி யாயின, இனிப பெண்களின பரே

விப்போமாகையால தமக்கு மற்றை ஐஹிகவிஷய போகங்களால என்ன ப்ரயோஜனமென்றபடி (பரமார்யைஃ) மோக்ஷபாயந்தமான புருஷார்த்தங்களாலும அலலது—பரமபுருஷார்த்த ஸாதனங்களாகிய ஜபஹோமத்யானாதிகளாலும்(அலம் ஸாத்யம) ஸாதிக்க வேண்டுவதொன்றுமிலலை. அவைகளாலும நமக்கு ப்ரயோஜன மிலலையென்றபடி. அவைகளால ஸாதிக்கவேண்டிய பரமபுருஷார்த்தமாகிய ராமாபிஷேகத்தை நாம இன்று காணப் பெறுவோமாயின், இனி அவைகளால நமக்கு என்ன ப்ரயோஜனமென்று கருத்து

1 மோஹனாகாரம—அழகின மிகுதியால மதிமயங்கச் செய்யும் வடிவு.

மாதிசயத்தை எவ்விதம் உரைக்கலாகும்? [1] எவன் ராம னைப் பாராதிருக்கின்றானோ, ராமனும் யாதொருவனைக்

I இதற்கு மூலம்—
'யஶ்ச ராமம் நபஶ்யேத்து யஞ்ச ராமோ நபஶ்யதி,
நிந்திதஸ ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாபயேநம். விகர்ஹதே'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(யஃ) எவன் (ராமஞ்ச) ராமனை. பார்க்கும் பொழுதே தனது ஸௌந்தர்யாதிசயமென்னும் பரிபூர்ண மான அம்ருத ரஸப்ரவாஹத்தில் மூழ்கப்படுத்துபவன்போலிருப்பவ னை யென்றபடி (யஶ்ச) எவனாயினும், எவ்வளவு விலக்ஷணனாயிருப் பினுமென்றபடி (நபஶ்யேத) பாராதிருப்பானோ ஸ்தோத்ரஞ் செ ய்வது ஸல்லாபமாடுவது ஸத்காரஞ் செய்வது முதலிய காரியங்க ளைச் செய்யாமற் போயினும், கண்ணில்லாத அசேதனங்களைக் காட்டிலும் தான் வேறுபட்டவனென்கைக்கு ஸூசகமாகக் கண் ணாரப் பார்க்கவாயினும் பாரானோ என்றபடி. அன்றுபற்றியே (யம்) எவனை (ராமோபி ந பஶ்யதி) ராமனும் கடாக்ஷிக்கவில்லையோ ஒரு வன் அபிமுகனாயிருக்கிலன்றோ பகவான் கடாக்ஷிப்பது? ஆகையால் எவன் ராமனைக் காணவில்லையோ, அப்படிப்பட்டவனை ராமனும் கடாக்ஷிக்கமாட்டானென்றபடி. இங்கு 'யஶ்ச ராமம் நபஶ்யேத்' (எவன் ராமனைப் பாரானோ) என்கையால்—ராமனது விக்ரஹ ஸௌ ந்தர்யத்தால் இழுக்கப்பட்டு எல்லோரும் ராமனையே காண்பவராக வென்றும், 'யஞ்ச ராமோ ந பஶ்யதி' (எவனை ராமன் கடாக்ஷிக்க மாட்டானோ) என்கையால்—ராமன் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் பரி யனாகவே புலப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவனாகையால், அவன் பாராதிரு க்கப் பெற்றவன் ஒருவனும் இரானென்றும் விதிக்கின்றது. ஆகை யால் அப்படிப்பட்ட ராமனைப் பாராதவனும், அப்படிப்பட்ட ராமன் கடாக்ஷிக்கப் பெறாதவனும் (லோகே) உலகத்தில் (நிந்திதோ வஸேத்) காலத்தவமுள்ளதனையும் நிந்தனைக்கிடமாகவே யிருப்பான் பாராமை யாலுண்டான பாபமே இப்படி நிந்தனைக்கிடமாயிருக்குமென்று கரு த்து. (லோகே நிந்திதஃ) அவனை நிந்திப்பதற்குத் தகாதவன் ஒருவ னும் உலகத்தில் இல்லையென்றபடி பாஸ்தரீகமனம் முதலிய பாபத் தில் ஆழ்ந்தவனைப்போல எல்லோரும் நிந்திப்பாரகளென்று கருத்து. (ஏநம்) இவனை இப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டனை. (ஸ்வாத்மாபி) தன

காணுதிருபபாரோ, அவன உலகமெங்கும நிநதனைககிட மா யிருபபான. உலகமேயனறு; அவன தானும அவனை நிநதித்துககொள்ளவான அநத ராமஸா தாமஸவபாவனுகை யால நானகு வாணததவாகளிடத்திலும அவரவாகளது வயதுககுத் தகுநதபடி தலைய செயதுகொணடிருபபான.

மனைஸஸ-டம. அலலது - தனது ஆதமாவும தானே யெனறபடி. (வி-ஹாஹதே) விசேஷிதது நிநதிககினறது. (நிநதிககிறுன) லோக ததைக காடடிலும மேலாகவே நிநதிககினறது (கிறுன) தனனை எவா நிநதிததபோதிலும நிநதிககாமல தனனிடததில பரீதியையே பாராடடிககொணடிருககிற மனதுஙகூட அவனை லோகததைககாட டிலும அதிகமாகவே நிநதிககினறதெனறு கருதது இஙஙனம கோ விநதராஜா கூறுவா

(ஸவாதமாப யேந॰ வி-ஹாஹதே) தனது ஆதமாவும இவனை மிகவும நிநதிககினறது. ஒருகாலததிலும ராமன பாரககபபெறுத வனையும, ராமன ஸமீபததிலிருககுமபொழுது கணகளாலும, ஸமீபி ததிராதபொழுது மனததினுலும பாராதவனையும உலகம மாதர மே நிநதிககுமெனபதிலலை. அவன தனனைததானுகவும 'சீ ! நான எவவளவு தௌாபபாககயசாலியோ' எனறு நிநதிததுககொளவானெ னறுபொருள அலலது எவன ராமனைத தானிருககுமிடததிறகு வரு மபொழுதும பாராஞே, ஆனதுபறறியே எவனை ராமன தானிருகக மிடததிறகு வநதபொழுதும பாராஞே, அப்படிபபடடவனை; ஸா க்ஷாத பரபராஹமமேயாகிய ராமமூாததியை அனுபவிககுமபடியான அதருஷடமிலலாதவனுகையால இஙகும அஙகும உளள பராணி கள எலலோரும நிநதிபபாாகளெனறு கருதது பரயாஸமினறி, ரா மரூபனுகிய அநதப பகவானை பரதியக்ஷமாகச செயத மாதரத்தி னுல மோக்ஷததை ஸமபாதிககககூடியதாயிருககையில, இபபடிப படட அதருஷடததிறகு விலககாயிருபபவன எபபொழுதும ஸம ஸாரததைக கடககமாட்டானெனறபடி ஆனதுபறறியே-(ஸவாதமா) அநதாயாமியாகிய பகவான, 'இவன பாபிஷடன, ராமதாசனரூப முகதியைக கைப்பறறி ஸமஸாரததைக கடககப பெறுதிருககினறு' னெனறு மிகவும நிநதிககினறனன எனறு பொருள. இஙஙனம மஹேஸ்வரதீாததா சொலலுவா.

ஆகையால் அவர்கள் எல்லோரும் அவனை அனுஸரித்தே இருப்பார்கள். அந்த ராஜகுமாரன், நாற்சந்தி வீதிகளிலும் தேவாலயங்களிலும் பௌத்தாலய வ்ருக்ஷங்களிலும் ஸபை முதலியவற்றிலும் ப்ரதக்ஷிணமாகச் சென்று அவைகளைக் கடந்து ராஜ க்ருஹத்தைக் கிட்டி அதில் தந்தை வஸித்திருக்கும் இடத்திற்குள் ப்ரவேசித்தனன். அம்மாளிகையில் பற்பல உப்பரிகைகளின் சிகரங்கள் மங்கள கரங்களாகி மேகக் குழாங்களைப்போல விளங்கிக் கைலாஸ சிகரங்கள் போல வெளுத்து மிகவும் உயர்வுற்று மேற்கிளம்பி ஆகாயத்தை அளாவி வெளுத்த விமானங்கள்போல் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. மேலும், அதில் பலவகை ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்று [1]வர்த்தமானமென்னும் பேர்கொண்ட கட்டட விசேஷங்கள் பொருந்திய [2]மந்திரங்களும் பற்பல விளங்கலுற்றிருந்தன. இங்ஙனம் தேவேந்த்ரன் மாளிகைபோல விளக்கமுற்றுச் சிறந்திருக்கிற தகப்பனது வாஸ க்ருஹத்தில், அந்த ராஜகுமாரன் மேனியெங்கும் ஒளி விளங்கப்பெற்று மிக்க அழகுடன் ப்ரவேசித்தனன். அந்தப் புருஷ சிரோமணி, வில்லாளிகள் காத்துக்கொண்டிருக்கிற மூன்று கட்டுக்களைத் தேரி லேறிக்கொண்டே கடந்து சென்று, பிறகு தேரினின்றும் இழிந்து அப்பால் இரண்டு கட்டுக்களைப் பாதசாரியாகவே தாண்டி இவ்வாறு எல்லாக் கட்டுக்களையுங் கடந்து தன் பின்னோடு வந்தவர்களைத் திருப்பியனுப்பி அந்தப் புரத்திற்குப் போயினன். பிறகு அந்த ராஜ குமாரன் அப்பொழுது தகப்ப னருகிற் செல்லுகையில், அவன் பின்னே வந்த ஜனங்களெல்லோரும், ஸமுத்ரம் சந்த்ரோ

1 வர்த்தமானம்—மேன்மேலும் வளர்ந்துபோகும்படி மிக்க உயரமாகக் கட்ட ஆரம்பித்த கட்டடம்.

2 மந்திரம்—மாளிகை

தயத்தைத் விரும்புவதுபோல், அந்த ராமன் திரும்பிவரு
வதை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் பதினேழாவது
ஸர்க்கம் முற்றிற்று

கைகேயி ராமனுக்குத் தான் வரங்
கேட்ட வ்ருத்தாந்தத்தைக்
கூறுதல்

அந்த ராமன், முகத்தில் ஒளியின்றி மிகவும் தீன
னாகி மேலானதொரு மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கைகேயி
யோடிருக்கின்ற தந்தையைப் பார்த்து மிக்க மனவூக்
கங் கொண்டு வணக்கத்துடன் முன்பு தகப்பனது பாதங்
களில் நமஸ்காரஞ் செய்து பிறகு கைகேயியின் சரணங்
களில் வீழ்ந்து வந்தனஞ் செய்தனன். அப்பொழுது மன்
னவன் 'ராமா' என்றுரைத்து, உடனே கண்களில் கண்
ணீர் வந்து நிரம்பித் தளும்பவும் துக்கம் மிதமின்றி மே
லெழவும் பெற்று, ராமனைப் பார்க்கவாவது பல பேச்சுக்க
ளைப் பேசவாவது வல்லமையற்றிருந்தனன். அம்மன்னவ
னுக்கு இதுவரையில் எப்பொழுதும் உண்டாகாத பயங்க
ரமான துக்கம் உண்டாயிருப்பது கண்டு, எப்படிப்பட்ட
ஸங்கடங்களுக்குங் கலங்காத ராமனுங்கூட, தன்னைக்
குறித்து அவன் துக்கமுற்றிருப்பானோ, என்னமோவென்
று சங்கித்து, ஸர்ப்பத்தைக் காலால் மிதித்துப் பயமுறு
வது போல மிக்க பயமுற்று நின்றனன். இந்த்ரியங்கள்
களிப்பின்றி மழுங்கவும், துக்கமும் ஸந்தாபமும் மித
மின்றி மேலெழவும் பெற்றுப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்
டு மனந் தளர்ந்து நின்று, மஹாராஜன் கலக்கமுறாதிருக்
குந்தன்மையனாயினும் கலக்கமுற்று அலைகளை வீசுகின்ற
ஸமுத்ரம் போலவும், அதி தேஜஸ்வியாயினும் ராஹுக்
ரஸ்தனாகிய ஸூர்யன் போலவும், அதிநிர்மல ஸ்வபாவ

ஞாயினும் அபத்தம் மொழிந்த மஹர்ஷி போலவும்; மனக்க்ளிப்பின்றிப் புலப்படக் கண்டு, ராமனுக்கு மிகப் பயமுண்டாயிற்று. தகப்பனாருக்கு, இங்ஙனம் நேரிடுமென்று மனத்தில் நினைப்பதற்கும் சக்யமல்லாத அப்படிப்பட்ட துக்கம் உண்டானதை விசாரித்துப் பூர்ணிமையின்னறு கலக்கமுற்ற ஸமுத்ரம்போலக் குழப்பமுற்றுத் தந்தைக்கு ஹிதஞ் செய்வதிற்றானே மிக்க மனவூக்க முடையவனாகையால், அப்பொழுது அம்மன்னவனைக் குறித்துத் தனக்குள் 'இதுவென்! இப்பொழுது மாத்ரம் அரசனுக்கு என்னைப் பார்த்தும் ஸந்தோஷம் உண்டாகாதிருக்கின்றதே! மற்றைப் பொழுதெல்லாம் தந்தை கோபமுற்றிருப்பாராயினும் என்னைப் பார்த்த மாத்ரத்திலேயே மனத் தெளிவு பெற்றிருப்பார். அப்படிப்பட்ட அவருக்கு இப்பொழுது என்னைப் பார்த்தும் மனது ஸந்தோஷப்படாதிருப்பதேனோ' என்று சிந்தித்து மனத்திற் களிப்பின்றி முகத்திலும் ஒளி மாறப் பெற்று மனவருத்தத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாகிக் கைகேயிக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, பிறகு அவளைப் பார்த்து 'நான் மனநிலைமை தப்பி அபராதம் ஏதுஞ் செய்யவில்லையே! ஆயினும் என் தந்தை ஏன் கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ? அதற்குக் காரணத்தை எனக்குத் தெரியப்படுத்துவாயாக. நீ இவரது மனக் கலக்கத்தையும் போக்குவாயாக. இவர் எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் மிகுந்த வாத்ஸல்யத்தோடிருப்பவர். அப்படிப்பட்ட இவர் இப்பொழுது மனக்கலக்கமுற்றுச் சிறிதுந் தெளிவின்றி முகம் வெல்வெலத்துப் போகுமாறு துக்கித்து என்னிடம் பேசாதிருக்கின்றார். இது ஏனோ? இவருக்குச் சரீர வ்யாதியாவது மனோவ்யாதியாவது ஒன்றும் இல்லையன்றோ? மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஸுகமே நேரிடுவது கஷ்டமன்றோ? ஆகையால்

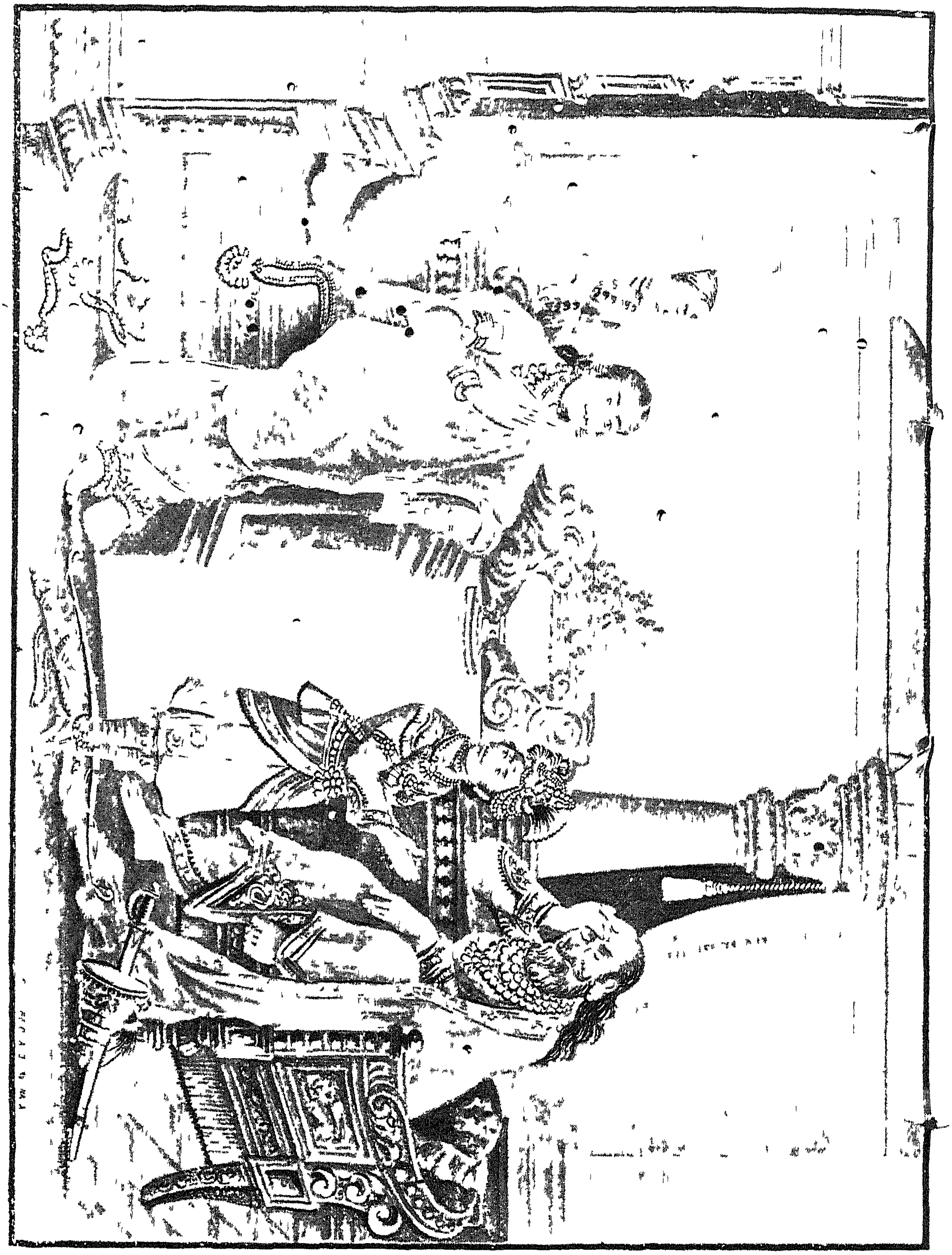
ஸம்சயப்படுகின்றேன். பரதன் பார்வைக்கு மிகவும் இனியனாகப் புலப்படுவான். அக் குமாரனுக்கு அசுபம் யாதும் இல்லையன்றோ? மஹாபலவானாகிய சத்ருக்னனுக்காவது, என்னது தாய்மார்களில் எவருக்காவது அமங்களம் ஒன்றும் உண்டாக நேராதன்றோ? என்னது தந்தையாகிய மஹாராஜருக்கு ஸந்தோஷத்தைச் செய்யாமலாவது, அவர் சொன்ன கார்யத்தைச் செய்யாமலாவது ஒரு முஹூர்த்த காலமும் பிழைத்திருக்கப் போறேன். இனி அவர் கோபித்துக் கொண்டிருப்பாராயின், என் நிலைமையை யென்னவென்று சொல்லக் கூடும்? மனிதன், தான் இந்த உலகத்தில் பிறக்கைக்கு எவனைக் காரணமென்று அறிவானோ, அப்படிப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷதெய்வமாகிப் புலப்படுகின்ற அந்தத் தகப்பனுக்கு எப்படி உட்பட்டு நடவாதிருக்கமுடியும்? அவஸ்யமாக உட்பட்டே இருப்பான் நீ, மிகவும் பரியமாயிருப்பவளென்று காவித்தாவது கோபித்துக் கொண்டாவது, அவரது மனது களிப்பற்றிருக்கும்படி பருஷமாக ஏதாயினும் மொழிந்திருப்பாயோ? தாயே! அரசனுக்கு இதுவரையில் ஒருக்காலும் உண்டாகாத இவ்விகாரம் எதனால் உண்டாயிற்றோ? நான் கேட்கின்றேன் இதை எனக்கு உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்ல வேண்டும்' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய ராமன் இங்ஙனம் வினவுகையில், கைகேயி, பெருமிடுக்குள்ள துக்கத்தை விளைக்கின்ற வார்த்தையை எப்படி கூறலாகுமென்று சிறிதும் வெட்கமின்றியும், காட்டுக்குப் போவென்று சொல்லுகைக்கு மனவருத்தமின்றியும் த்ருடமனதுடன் பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டவேண்டுமென்கிற தன் ஹிதத்தையே உத்தேசித்து ராமனைப் பார்த்து 'ராமா! அரசனுக்குக் கோபமில்லை. மற்றை யாது வ்யஸனமும் இல்லை. இவருக்கு மனத்தில் ஒரு விருப்பம் மாத்ரம் இருக்கின

றது. நீ ஏது நினைப்பாயோவென்று பயப்பட்டு அதைச் சொல்ல முடியாதிருக்கின்றனர். நீ ப்ரிய புத்ரனாகையால் உனக்கு அப்ரியத்தைச் சொல்ல இவருக்கு வாய் ஆடாதிருக்கின்றது. இவர் எந்தக் கார்யத்தைச் செய்வதாகப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாரோ, அந்தக் கார்யத்தை நீ அவஶ்யம் செய்து முடிக்கவேண்டும். இம்மன்னவர் ஸத்யத்தையே சொல்பவரென்னும் வரமுடையவர். அப்படிப்பட்ட இவர், முன்பு என்னைக் கௌரவிக்கவேண்டிய காலத்தில் எனக்கு வரத்தைக் கொடுத்துக் கௌரவித்து, இப்பொழுது அடாவழக்காடுங் கேவலனைப்போல் 'ஏன் கொடுத்தோம்' என்று துக்கப்படுகின்றனர். இவ்வரசர் எனக்கு வரங் கொடுக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, ஆற்றில் ஜலம் போயின்பின்பு அணைகட்ட விரும்புவதுபோல், இப்பொழுது 'ஏன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தோம்' என்று, வீணாகச் சிந்திக்கின்றனர். ராம! ஜகத்திற்குத் தர்மமே மூலம். இதைப் பெரியோர்களெல்லோரும் தெரிந்து மொழிவார்கள். ஆகையால் அரசன் உனக்காக என்னிடத்தில் கோபித்துக்கொண்டு ஸத்யமென்னுந் தர்மத்தை விடாதிருக்கும்படிக்குச் செய்வாயாக. மன்னவர் மொழியும் வார்த்தை உனக்கு நன்றாயினும் தீதாயினும் நீ அதைத் தவறாமல் செய்வாயாயின், நானே எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லிவிடுகிறேன். அரசர் மொழியும் வார்த்தை உன்னிடத்தில் பயனற்றுக் கெடாதிருக்குமாயின், நீயும் செய்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்வாயாயின், இப்பொழுது நான் அவருக்குப் பதிலாக இன்று கூறுகின்றேன். மன்னவர் தாமே ஏன் மொழியாரென்பாயாயின், அவர் உன் முகத்தைப் பார்த்து அவ்வார்த்தையை மொழியார்' என்றனள். ராமன் கைகேயி சொன்ன இவ்வசனத்தைக் கேட்டுத் 'தீக்கப்பனா வார்த்தையை நான் உல்லங்கனஞ்

செய்வேனென்று இவ்விஷ சங்கிக்கும்படியான ஸந்நிதி நேரிட்டதா?" என்று மனவருத்தமுற்று, அரசனது ஸமீபத்தில் அவளைப் பார்த்து 'சீ! என் பிழைப்பு ஏதுக்காக? தாயே! என்னை இவ்விதவார்த்தை மொழியத் தகாது. ராஜா ஆஜ்ஞாபித்தாராயின், அதிகக்ரூரமான விஷத்தை யுங்கூடத் தின்பேன். ஸமுத்ரத்திலும் விழுவேன். இவர் எனக்குக் குரு; மேலும் தகப்பனார்; இவ்வளவேயன்றி மன்னவர்; எனக்கு மேன்மையைத்தானே விரும்புந் தன்மையர் இப்படிப்பட்ட அவர் கட்டளையிடுவாராயின், எந்தக் காரியமாயினும் செய்யாதிருப்பேனோ? ஆனதுபற்றி, தாயே! அரசரது விருப்பம் யாதோ, அதைச் சொல்வாயாக. அதை நான் செய்கிறேன். மேலும், செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞையுஞ் செய்கின்றேன். ராமனுக்கு நீக்கு இரண்டல்லவே! ஒருதரஞ் சொன்ன வார்த்தையை மீளவும் இரண்டாந்தரம் இல்லையென்று மொழியான்' என்றனன். கைகேயி மேன்மைக்கிடமல்லாதவள்; ஆகையால் சிறிதுங் கபடமின்றி நன்மையுடன் ஸத்யத்தையே மொழியுந் தன்மையனாகிய ராமனைப் பார்த்து மிகவுந் தாருணமாக 'ராமா! முன்பு தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தபொழுது அம்மஹா யுத்தத்தில் உன் தந்தையாகிய இம்மன்னவர், சரீரம் முழுவதும் பாணங்கள் நாட்டப்பெற்று மூர்ச்சித்துக் கிடக்கையில், நான் அப்புறங்கொண்டு சென்று [1] சைத்யோபசாரங்களைச் செய்து அப்புண்களை யாற்றிக் காப்பாற்றினன் அதற்காக அவர் எனக்கு இரண்டு வரங்களைத் தந்தனர். நான் அவ்விரண்டு வரங்களுக்கும் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கவேண்டுமென்றும், நீ இப்பொழுதே தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றும் மன்னவரை வேண்டிக்கொ

1 சைத்யோபசாரம்—குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கவல்ல உபசாரம்.

ண்டனன். நீ புருஷர்கள் எல்லோரிலுஞ் சிறப்புற்றவன்; ஆகையால் உன் தகப்பனாரையும் உன்னையும் சொன்ன வார்த்தையைத் தவறாதவர்களாகச் செய்ய விரும்புவாயாயின், இப்பொழுது நான் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்பாயாக. நீ தந்தையின் கட்டளையில் தப்பாமல் நிலைபெற்றிருப்பாயாக. அவர் எனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி நீ பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்யவேண்டும். ராமா! உனக்கு அபிஷேகம் செய்வதற்காக அரசன் ஸித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிற ஸம்பாரங்களைக்கொண்டு பரதனுக்கே பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும். நீ இந்தப் பட்டாபிஷேகத்தை இழந்து பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் தண்டகாரண்யத்தில் ஜடைகளையுங் க்ருஷ்ணாஜினத்தையுந் தரித்து வாஸஞ் செய்யவேண்டும். பரதன் அயோத்யா நகரத்திலிருந்து நானாவித ரத்னங்கள் நிறைந்து ரதகஜதுரகங்களோடு கூடியிருக்கின்ற இந்த ராஜ்யத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருப்பானாக. இப்படி இவ்விரண்டு வரங்களைக் கொடுக்கவேண்டிய காரணத்தைப் பற்றி இம்மன்னவர் மிகுந்த மன இரக்கமுண்டாகப் பெற்றிருப்பதனால் ப்ரிய குமாரனாகிய உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்படி வந்ததேயென்று மன வருத்தமுற்று முகம் வாடி வதங்கப்பெற்று உன்னைப் பார்க்கமுடியாதிருக்கின்றனர். நீ ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவன்; அரசனது வசனத்தின்படிக்குச் செய்வாயாக. நீ பெரிதாக ஸத்யபரிபாலனஞ் செய்து அரசனை அஸத்யதோஷத்தினின்றும் கடக்கச் செய்வாயாக' என்றிவ்வாறு மொழிந்தனள். இப்படி அவள் பருஷவசனங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், ராமனுக்கு முகம் வாடுகை முதலிய வெளியிற்றோன்றும் சோகவிகாரங்கள் ஒன்றும் உண்டாகவில்லை. மனத்திலும் வருத்தஞ் சிறிதும் உண

590. கைகேயி ராமனுககுத தான வரங்கேட்டதைக கூறுதலும, ராமன அரண்யததிறகுப்·போவதாக ஒப்புககொளளுதலும.

டாகப்பெற்றிருநதனன். அரசன் மாதரம மஹானுபா வனாயினும புதரனை இனி விட்டுப பிரியநேரிட்டதேயென் னும வயஸனததினால் தபிதது மிகவும துயரம அடைந தனன. பதினெட்டாவது ஸாககம முறறிறறு.

ராமன் காட்டுககுப போகிறேனென்று கைகேயிககுக கூறுதல

ராமன. எபபடிபபட்ட சதருககளையும அடக்க வல லவன அபபடிபபட்ட மஹாவீரனானகையால, அவன, அப ரியமாயிருபபதும, ஆனதுபற்றியே மரணததோடொத்த துமாகிய அவவாாததையைக கேட்டும துககபபடாமல கைகேயியைப பாாதது 'அபபடியே ஆகட்டும நீ சொ னனபடியே பரதனுககுப பட்டாபிஷேகம் நடககுமாக நானும மனனவா செயத பரதிஜ்ஞையினபடி ஜடைகளை யும கருஷ்ணாஜினத்தையும தரிதது இஙகிருநது புறப பட்டுக காட்டில வாஸஞ செயயப போகினறேன. அது ஒரு பெரிதனறு. ஆனால பகைவரை அடக்கவலல மஹா வீரராகிய இமமனனவா எனனை முனபோலவே என கௌரவிககாதிருககினறனா? துககத்தினாலேயா? ஆயி னும எனனுடைய ஸவபாவம் அவருககுத தெரியுமே கௌரவிககாதிருப்பதேனோ? இதை மாத்ரம தெரிநது கொளள விருமபுகினறேன. அமமா! நீ மனவருததமுறறி ருககவேண்டாம். நான உன முனனிலையிறறானே சொல லுகினறேன. உன கண்ணுககு முனனே நாாதுணிகளை யும் ஜடைகளையும தரிததுக காட்டுககுப போகிறேன. நீ மிகுநத ஸநதோஷம பெற்றிருபபாயாக அரசா எனககு மேனமையை விருமபும ஹிதா, ஆசாாயா; மேலும எனனைப பெறற தநதை; பிறா செயத உபகாரஙகளை நனகு அறிநதவா; மேலும, தான செயத வரபரதான

த்தை அறிந்து நடத்தும் திறமுடையவர். இப்படிப்பட்ட அவர் என்னுடைய கட்டளையிடும்பொழுது சங்கையின்றி அவர்க்கு ப்ரியமான கார்யம் எதைத்தான் செய்யமாட்டேன்? எதுவாயினும் செய்வேன். ஆயினும் அரசர் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யும் விஷயத்தைத் தாமாகவே என்னுடன் சொல்லவில்லையென்கிற இந்த ஒரு கஷ்டம் மாத்ரம் என் மனத்தைக் கொளுத்துவதுபோல பாதிக்கின்றது. 'உனக்கு அப்ரியமாகிய இதை லஜ்ஜையின்றி மன்னவர் எப்படிச் சொல்வார்' என்கிறாயோ? அது வேண்டாம். நான் ஒருவர் [1]ப்ரேரணமின்றித் தனக்கு [illegible] என் தம்பியாகிய பரதனுக்கு, [2]ஸீதையையாயினும், ராஜ்யத்தையாயினும், ப்ரியமான ப்ராணனையாயினும், தனத்தையாயினும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் கொடுத்துவிடுவேன். அப்படிப்பட்ட நான், எனது தந்தையாகிய மன்னவர் தாமாகவே ஆஜ்ஞையிடுவாராயின், அது உனக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரயோஜனமாயிருக்கையில், சொன்னபடி செய்கிறேனென்கிற என் ப்ரதிஜ்ஞையும் ஈடேறப் பெறுமாயின், இப்படிப்பட்ட ஸந்தாபங்களில் ராஜ்யம் முதலியவற்றைப் பரதனுக்குக் கொடுத்து விடுவேனென்று இனிச் சொல்லவேண்டுமோ? எனக்குச் சிறிதும் அப்ரீதி உண்டாகாது. ஆகையால் இனி ஸங்கோசப்படவேண்டாமென்று நீ அவருக்கு ஸமாதானஞ் சொல்வாயாக. மன்னவர் பூமியில் கண்களை நிலைநிறுத்தி மெதுவாகக் கண்ணீர் விடுகின்றாரே, இது என்? இது வீணே. இப்பொழுது மன்னவரது

---

1 ப்ரேரணம்-தூண்டுதல்

2 ஸீதையை யாயினும் கொடுத்துவிடுவேன்—தனுர்ப்பங்கஞ் செய்தபொழுது பரதன் அபேக்ஷிப்பானாயின், அவனுக்கு ஸீதையைக் கொடுத்து விவாஹஞ் செய்விப்பேனென்று கருத்து

கட்டளைப்படி தூதர்கள் வேகமாகப் போகும் குதிரைகள் மீது ஏறிக்கொண்டு மாமாவினகத்திலிருக்கிற பரதனை அழைத்துக்கொண்டு வரப் போகலாம். நான், தந்தை தாமாகவே என்னுடன் சொல்லவில்லையே யென்கிற விசாரமேயில்லாமல், இதோ பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் தண்டகாரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்யும்பொருட்டு வேகமாகத் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகின்றேன்' என்றனன். கைகேயி ராமன் மொழிந்த அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து ராமனது ப்ரயாணத்தில் அக்கறையுள்ளவளாகிப் போவென்று த்வரைப்படுத்திக்கொண்டு அவனைப் பார்த்து 'அப்படியே நடத்துவாயாக. தூதர்கள் பரதனை மாமாவினகத்திலிருந்து அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக வேகமுள்ள குதிரைகள் மீது ஏறிக்கொண்டு போவார்கள்' என்று சொல்லி, தனக்குள் 'பரதன் தமையனிடத்தில் பக்தியுடையவன். அவன் வரும் வரையில் ராமன் இங்கிருப்பானாயின், இவனைக் காட்டுக்குப் போகவொட்டான். அப்பொழுது என் காரியம் பங்கமுற்றுப் போய்விடும்' என்று நினைவு கொண்டவளாகி, ராமனை நோக்கி 'நீ காட்டுக்குப் போகத் தாமதஞ்செய்கின்றனை. நீ காலவிளம்பஞ் செய்வது யுக்தமன்றென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. ஆகையால் நீ வேகமாக அரண்யத்திற்குப்போகவேண்டும். நீ புருஷர்களிற் சிறப்புற்றவன். மன்னவர் தம் ப்ரதிஜ்ஞையை ராமன் நடத்துவானோ, நடத்தமாட்டானோவென்று லஜ்ஜைப்பட்டு உன்னோடு ஒன்றும் பேசாதிருக்கின்றனர். இவ்வளவேயன்றி மற்றொன்றும் இல்லை. ஆகையால் நீ இதற்காக விசாரப்படவேண்டியது [1]அனாவஶ்யகம். நீ கடுக அரண்யத்திற்குச் சென்று அவரது லஜ்ஜையையும் தைன்யத்தையும்

1 அனாவஶ்யகம்-அவஶ்யமன்று.

போகக்குவாயாக ராமா! நீ இப்பட்டணத்தினின்றும் வேகமாகப் புறப்பட்டுக் காட்டுக்குப் போகாதிருக்கும் வரையிலும் உன் தந்தை ஸ்நானமுஞ் செய்யார். போஜனமுஞ் செய்யார்' என்று இவ்வாறு மொழிந்தனள். அரசன் கைகேயி சொன்ன கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு 'சீ! என்ன பிழைப்பு; என்ன கஷ்டம்' என்று பெருமூச்சு விட்டு, சோகத்தில் மூழ்கி மூர்ச்சை அடைந்து ஸுவர்ணமயமாகி மிகவும் அழகாயிருக்கிற அந்த மஞ்சத்தின்மேல் தபீலென்று விழுந்தனன். ராமனும் அங்ஙனம் விழுந்த மன்னவனை எழுந்திருக்க எடுத்துக் கைகேயி போவென்று த்வரைப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதுபற்றிச் சவுக்கினால் அடிக்கப்பட்ட குதிரையைப்போலக் காட்டுக்குப்போகப் பரபரப்புற்றனன். அவ்வளவேயன்றிப் பாபிஷ்டையாகிய கைகேயி 'காட்டுக்குப் போ' என்று தாருணமான கெடுதி உண்டாகும்படி உரைத்த அந்த அப்ரியமான வார்த்தையைக் கேட்டும் மனவருத்தமென்பது சிறிதும் பெறாமல் அவளைப் பார்த்து [1] 'தாயே! எனக்கு உலகத்திலிருந்து ஆளவேண்டுமென்னும் பேராசை இல்லை. இவ்வுலகத்தில் வஸித்திருக்க வேண்டுமென்றாவது, இவ்வுலகத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்றாவது எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் ரிஷியைப்போன்றிருப்பவன். தர்மத்தை மாத்ரமே [2]அவலம்பித்திருப்பவன். மற்றை எதுவும் எனக்கு இஷ்டமன்று. தகப்பனாருக்குப் ப்ரிய

1 கைகேயி 'பரதன் வந்தால் தனக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து விடுவான்' என்று ராமன் நினைத்ததாகச் சங்கித்திருந்தனள். ராமனுடைய இந்த வாக்யத்தினால் தனத்திலாவது ராஜ்யத்திலாவது அவனுக்கு அபேக்ஷையில்லையென்கையால் அவ்வாசங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டதென்று தெரியவருகின்றது.

2 ஆதாரமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பவன்.

மான கார்யம் எதுவாயினும் ஒன்று என்னால் செய்யக் கூடியதாயிருக்குமாயின், அது, என் ப்ராணன்களை விட்டுச் செய்யவேண்டியதாயிருக்குமாயினும், அப்படிப் பட்ட கார்யத்தை ஸித்தமாகச் செய்துவிட்டேனென்றே நினைத்துக்கொள். தந்தைக்குக் கால்கைகளைப் பிடிப்பது முதலிய சுஶ்ரூஷைகள் செய்வதும் அவர் சொன்ன கார்யத்தைச் செய்வதுமாகிய இவற்றைக் காட்டிலும் மேலான தர்மாநுஷ்டானம் ஒன்றும் இல்லை. தகப்பனார் தாமே அரண்யத்திற்குப்போவென்று எனக்குச் சொல்லாமற் போனபோதிலும் நீ சொன்னதே போதுமானது. உன் வார்த்தையைப் பற்றி இப்பொழுதே ஜனங்களின்றிய அரண்யத்திற்குச் சென்று அங்குப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் வாஸஞ் செய்கின்றேன். அம்மா! கைகேயீ! நீ மற்றை யாவரைக் காட்டிலும் மேலாகவே என்னை ஆஜ்ஞாபிக்கக்கூடிய சக்தியுடையவள். ஆகையால் உன் வார்த்தையை நான் அவஶ்யமாகக் கேட்கவேண்டியவனாகி அப்படியே செய்ய ஸித்தமாயிருக்கையில் 'பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும்; நீ அரண்யத்திற்குப் புறப்பட்டுப்போகவேண்டும்' என்று என்னுடன் சொல்லாமல் மன்னவரிடம் சொல்லி வரமாகக் கேட்டாயாகையால், நீ என்னிடத்தில் நல்ல குணமுண்டென்று சிறிதாயினும் விசாரிக்காமற் போயினை. இப்பொழுதே போவென்றாயன்றோ; நான் என் தாயாகிய கௌஸல்யையிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, ஸீதைக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி ஸமாதானப்படுத்தி வருமளவும் அவகாசங் கொடுப்பாயாக. அதற்குப் பின்பு க்ஷிப்ரமாயினும் நில்லாமல் இன்றைத்தினமே [1] தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகின்

---

1 தண்டனென்பவன் இக்ஷ்வாகுவின் பிள்ளை. அவனுடைய ராஜ்யமும் அவன் பேரையிட்டுத் தண்டகமென்னப்படும் சுகானு

றனன. 'பரதன ராஜ்யததைதப பரிபாலனஞ செயதுகொ ணடு தந்தைதககுச் சுஶ்ருஷை செயயுமபடி நீ பாரததுக கொளளவேண்டும. தகபபனுககுச சுஶ்ருஷைசெய்வது வெகுகாலமாக நடநது வருகிற தாமம. ஆனதுபறறியே சொல்லுகினறேன' எனறனன. தகபபனுகிய தசரதமன னவன, ராமன சொனன வாாததைதைபக கேடடு மிகவுந துயாததில ஆழநது அதனுல கணணீர்களை அடககமுடி யாமல பெருங குரலுடன கதறலிடடனன. ராமன, அங் ஙனம பூாசிதது பாஜனைந தபபியிருககிற தகபபனுககு நமஸகாரஞ செயது, அபபடியே துஷடஸவபாவையாகிய கைகேயிககும வநதனஞ செயது, அபபடிபபடட கஷட ததிறகுச சிறிதாயினும மனவருததங கொளளாமல, பிதாவின வாககியததைப பரிபாலனஞ செயயுமபடியான புணயம கிடைதததேயெனறு முகத்தில மேனமேலும ஒளி வளரப் பெறறுப புறபபடடனன. அஙஙனம அவன தகப்பனுகிய தசரத மனனவனுககும கைகேயிககும பர தக்ஷிணம் செயது அவவநதப புரத்தினினறும புறபபடடு வெளியே வநது தனது நணபாகளைக கண்டனன. ஸுமி த்ராதேவியின வயிறு குளிருமபடிககுப பிறநது மேன மேலும ஆனநததைதை விளைககுந தனமையனுகிய லக்ஷ்ம ணன' ஸமீபத்திலேயே யிருநதது பறறி நடநத வருத தாநதங்களை யெலலாம உணாநது கணகளிரணடிலுங கணணீர் நிரமபித் ததும்பப்பெறறு மிகுநத கோபாவேச முங் கொணடு அநத ராமனுககுப பினனே போயினன. மஙகல பதாாத்தஙகளையும தேவாலயங்களையும இதுமுத லிய மறறும மேனமையுளள பதாாததஙகளையும பாத

டைய சாபததிஞல அவனது ராஜயம முழுவதும மண மழை பெய யபபெறறு மறைநது காமததில அரணயமாகித தணடகாரணயமெ னறு கூறபபடுகினறது

க்ஷிணம பண்ணிககொணடு போகவேணடு மெனனும விதியைபபறறி, ராமன அஙகு அபிஷேகததிறகாக ஸித்தபபடுத்தி வைததிருககிற மஙகலவஸது ஸமபாரஙகளுககு பரதக்ஷிணம மாதரஞ செயது, அவறறில அபேக்ஷை யிலலாமையால கணவைககாமல [1] 'பரதனுககுப் படடாபிஷேகம நடககவேணடு மெனறு நினைவிடடுக கொண்டு, அவறறில தேவதாஸன்னிதானம உண்டாயிருபபது பறறி மாயாதைககாக மெதுவாகப போயினன. உலகஙகளுககெலலாம ஆனநததைதக கொடுககுந தனமையனுகிய ஸ்ரீராமபிரானுககு அபபொழுது முகவிகாஸம மேனமேலும மிகுநது வநததேயனறி ராஜ்யம் கைசோநதது பறறி எளளளவாயினும் மாறிபபோகவிலலை பினனும, எனறும இலலாத காநதியுடன கூடி அழகாய விளஙகியது. ஆகையால், ராததிரி பாநது வருகையில சநதரனது காநதி குறையாதிருப்பது போலவே, தனககு ஸித்தமான ராஜ்யம் கைசோநது போகையில முகததின ஒளி சிறிதும மாறுதிருநதது. ராஜ்யததைவிடடுக காடடுககுப போகப பறநதுகொணடிருககிற ஸ்ரீராமபிரானுககு, ஸாவலோகஙகளையும் அதிகரித்து மானுவமானஙகளில கண்வையாமலிருக

1 இஙகு 'ஸாபேக்ஷ:' எனறு மூலம பரதனுககுப படடாபிஷேகம நடககவேணடு மெனனு மபேக்ஷையோடு கூடினவனுகியெனறு பொருளெனபா கோவிநதராஜா இதறகு மஹேஶ்வர தீாததா சொலலுமபொருளாவது—(அபமதா ஈக்ஷா-அபேக்ஷா அபேக்ஷயா ஸஹித: ஸாபேக்ஷ:) அபேக்ஷையெனறுல அபேக்ஷை யிலலாமை அததோடு கூடியவன் ஸாபேக்ஷன அநத மஙகல வஸது ஸமபாரஙகளில அபேக்ஷையிலலாமலெனறபடி அனறியே—(அபேக்ஷா அவோவீக்ஷணம தயா ஸஹித: ஸாபேக்ஷ:) அபேக்ஷை யெனறுல கீழப பாாவை அததோடு கூடியவன. அலலது (ஸாபேக்ஷ:) காட்டுககுப போவதில அபேக்ஷையுடையவ னெனபது.

கும் மஹாயோகியைப்போல் மனத்தில் சிறிதும் விகாரம் உண்டாகாதிருந்தது. அந்த ராமன் அதிதீர ஸ்வபாவனாகையால் மங்கலகரமான குடையையும் தனக்கு அலங்காரஞ் செய்யப் பெற்று அழகான சாமரங்களையும் விட்டு, தன்பரிஜனங்களையும் துறந்து ரதத்தின்மேல் ஏறாமல் தன் விபத்தைப் பற்றித் தனக்குத் துயரம் இல்லாமற் போன போதிலும், நம்மைப்பற்றிப் பிறர்க்குத் துக்கம் உண்டாகின்றதே யென்று பிறர் வருத்தம் பொறுமையால் தனக்கு நேரிட்ட துயரத்தை மனத்திலேயே அடக்கிக்கொண்டு வெளிக் காட்டாமல் இந்திரியங்களையும் நிக்ரஹஞ்செய்து இந்த அப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லும் பொருட்டுத் தாயாகிய கௌஸல்யையின் மாளிகைக்குப் போயினன். ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப் போகின்றதென்று அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு காந்தி மேன்மேலும் மலரப்பெற்று ஸ்ரீராமனைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்கள், ஸத்யஸந்தனும் ஸ்ரீமந்தனுமாகிய ராமனது முகத்தில் மனவருத்தத்தைத் தோற்றுவிக்கும்படியான விகாரங்கள் ஒன்றையுங் கண்டார்களில்லை. சரத்காலத்தில் மிகுந்த காந்தியுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற சந்த்ரன் தனது ஒளியை விடாதிருப்பதுபோல், மஹாபாஹுவாகிய ராமன் தனக்கு ஸ்வபாவ ஸித்தமாகிய ஸந்தோஷத்தைச் சிறிதுங் கைவிடாதிருந்தனன். அம்மஹாபுஜன் மனவருத்தத்திற்கு உட்படாதவனாகையால் சிறிதும் விகாரமின்றி ஜனங்கள் எல்லோரையும் இனிய உரைகளால் கௌரவப்படுத்திக்கொண்டு தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனிடம் வந்து கூடிக்கொண்டனன். மஹா பராக்ரமசாலியாகிய அந்தத் தம்பியும் தமையனோடு ஸுகதுக்க க்ருதிகள் ஒத்திருக்கப்பெற்றவனாகையால் ராமனுக்கு உண்டான துக்கத்தைப்பற்றித் தனக்கும் துக்கம் உண்

டாகப் பெற்று அதை மனத்திலேயே அடக்கிக்கொண்டு ராமனைப் பின்றொடர்ந்து சென்றனன். ராமன் மாளிகைக்குச் சென்று அங்குத் தனக்குஅபிஷேகம் நடக்கப் போகிறதென்று மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு கூடியிருக்கின்ற ஜனங்களைக் கண்டு, அப்பொழுது தனக்கு நேரிட்டிருக்கிற ராஜ்யநாசத்தையும் சிந்தித்து, அதனால் அவச்யமாக மனவருத்தம் உண்டாகவேண்டியதாயிருப்பினும் தான் வருத்தப்படுவது கண்டால் தனக்கு ஹிதர்களாகிய ஜனங்கள் ப்ராணனை விட்டுவிடுவார்களென்று சங்கைப்பட்டுத் துயரத்தையெல்லாம் உள்ளேயே அடக்கிக் கொண்டு வெளிக்கு ஒன்றும் புலப்படாதிருக்கும்படி சிறிதும் விகாரமுறாதிருந்தனன். பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் கௌஸல்யையோடு தான் காட்டுக்குப் போவதைச் சொல்லுவதும், கௌஸல்யாவிலாபமும்

புருஷ சிகாமணியாகிய அந்த ராமன் கைகேயிக்கும் தசரத மஹாராஜனுக்கும் கையைக் கூப்பி நமஸ்காரஞ் செய்து வெளிப் புறப்பட்டு வருகையில், அப்பொழுது அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் மனவருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஐயோவென்று கூக்குரலிட்ட பெரும் சப்தம் ஒன்று உண்டாயிற்று. அந்த ராஜபார்யைகள் ராமனைக் குறித்து 'ராமன், தந்தை சொல்லாமற்போயினும், அந்தப் புரத்திலுள்ள நம்மெல்லோர்க்கும் வேண்டிய கார்யங்களைத் தானே செய்து நமக்குத் திக்காகி நம்மைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருப்பான். அப்படிப்பட்ட ராமன் இப்பொழுது ஊரைவிட்டுக் காட்டுக்குப் போகின்றானே! தன் தாயாகிய கௌஸல்யைக்கு

ளப்படி மன ஊக்கத்துடன் சுச்ரூஷைகள் செய்துகொண்டிருப்பாரோ, அப்படியே பிறந்தது முதலாக நமக்கும் சுச்ரூஷை செய்துகொண்டிருக்கின்றனன். ராமன், தன்னைப் பிறர் எவ்வளவு கடினமாகப் பேசினபோதிலும் கோபங் கொள்ளமாட்டான். மேலும் பிறர்க்குக் கோபத்தை விளைக்கும்படியான் காரியங்களைப் பரிஹரித்து விடுவான். வீணாகலஹங்கொண்டு கோபித்துக் கொள்பவரெல்லோரையும் மனத்தெளிவுறச் செய்யுந் தன்மையன். அப்படிப்பட்ட ராமன் இப்பொழுது பட்டணத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போகின்றனன். ஐயோ! நமது அரசனுக்குப் புத்தி கெட்டுப்போயிற்று. ஆனதுபற்றியே ஸகல பூதங்களுக்கும் ரக்ஷகனாகிய ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பி ப்ராணிலோகங்களை யெல்லாம் நாசஞ் செய்கின்றனன்' என்று எல்லோரும் பர்த்தாவாகிய தசரதனை நிந்தித்துக்கொண்டு கன்றுகளைவிட்டுப் பிரிந்த பசுக்களைப்போல் கூக்குரலிட்டழுதனர். தசரதன் தானாகவே புத்ரசோகத்தினால் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனன்; பின்னும், அவ்வந்தப்புர ஸ்த்ரீகளது அழுகுரலைக் கேட்டு மேன்மேலும் மனவருத்தம் வளரப்பெற்று மஞ்சத்தின் மேல் விழுந்து மூர்ச்சித்தனன். ராமனும் அவர்களது கூக்குரலைக்கேட்டு மிகவும் ஸங்கடப்பட்டு யானையைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, இந்த்ரியங்களை யெல்லாம் அடக்குந் தன்மையனாகையால் மனவருத்தத்தை மேலெழவொட்டாமல் மறைத்துத் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுடன் கூடித் தாயாருடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போயினன். அவன் அங்குப்போகும் பொழுது, அரசன் கௌரவிக்கும்படியான பெருமை பொருந்தியிருக்கும் [1]த்வாரபாலாத்யக்ஷனாகிய வ்ருத்தபுருஷன் வாசற்படியில்

---

1 த்வாரபாலாத்யக்ஷன்—வாசற்காப்பவர்களில் தலைவன்

உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டனன். அவர்கள் எல்லோரும் ராமனைப் பார்த்தமாத்திரத்திலேயே திடீரென்று எழுந்திருந்து, ஜயசீலர்களின் மேன்மை பெற்றிருக்கிற அந்த ராகவனை 'ஜய விஜயீபவ' என்று ஆசீர்வாதஞ் செய்தனர். அவன் அங்ஙனம் முதற் கட்டைக்கடந்து இரண்டாவது கட்டில் ப்ரவேசித்து அங்கு வேதங்களையெல்லாம் அறிந்தவர்களும் அரசனால் நன்கு ஸத்காரஞ் செய்யப் பெற்றவர்களுமாகிய வருத்த ப்ராஹ்மணர்களைக் கண்டனன். ராமன் அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அந்தக் கட்டையுங் கடந்து, பிறகு மூன்றாவது கட்டுக்குச் சென்று அங்கு வாசலில் காத்துக் கொண்டிருக்கிற வ்ருத்தஸ்த்ரீகளையும் சிறு பெண்களையும் கண்டனன். அப்பொழுது அந்த ஸ்த்ரீகள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் வாழ்த்தி மேன்மைப்படுத்தி மாளிகைக்குள்ளே நுழைந்து பரபரப்புடன் அவனது தாயாகிய கௌஸல்யைக்கு ராமன் வந்தானென்னும் ப்ரிய ஸமாசாரத்தைச் சொல்லினர். அப்பொழுது கௌஸல்யை ராத்ரியெல்லாம் நியமத்துடன் நித்திரையின்றிக் கண்விழித்திருந்து பொழுது விடிந்தவுடன் புதல்வனது மேன்மையை விரும்பி விஷ்ணுதேவனைப் பூஜித்துக்கொண்டிருந்தனள். கௌஸல்யை எப்பொழுதும் வ்ரதங்களை ஆசரிப்பதில் ஆஸக்தியுடையவள். மேலும், அப்பொழுது அவள் வெண்பட்டு வஸ்த்ரத்தை உடுத்து மங்கலாலங்காரங்களையுஞ் செய்துகொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு ஹோமஞ்செய்வித்துக் கொண்டிருந்தனள். அப்பொழுது ராமன் மங்கலகரமான அன்னையது அந்தப்புரத்திற்குட் சென்று அங்கு ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு ஹோமஞ் செய்வித்துக் கொண்டிருக்கிற தாயைக் கண்டனன். பின்னும், அவ்விடத்தில் தேவகார்யத்தின் பொருட்

டு ஸித்தப்படுத்தப்பட்ட த்ரவ்ய ஸமூஹங்களையுங் கண்ணுற்றனன். அங்குத் தயிரும் அக்ஷதைகளும் நெய்யும் கொழுக்கட்டைகளும் ஹவிஸ்ஸுக்களும் பொரிகளும் வெளுத்த பூமாலைகளும் பாயஸமும் எள்ளும் பண்யாரமும் ஸமித்தைகளும் ஜலம் நிறைந்த பூர்ணகும்பங்களும் ராமனுக்குப் புலப்பட்டன. வெளுத்த பட்டு வஸ்த்ரத்தை உடுத்து ஜலமெடுத்து விஷ்ணு தர்ப்பணஞ் செய்து கொண்டு வ்ரதோபவாஸங்களால் களைத்துத் தேவதையைப்போல் விளங்குகின்ற தாயாரை ராமன் கண்டனன். அப்பொழுது தர்ப்பணஞ் செய்துகொண்டிருந்தாளாகையால் வெகுநேரங்கழித்து, பெற்ற வயிறு குளிரும்படிக்குப் பிறந்த குமாரனாகிய ராமன் வந்திருப்பது கண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து பெண்குதிரை தன் குட்டியைக்கண்டு எதிர்கொள்வதுபோல் புதல்வனை எதிர்கொண்டனள். அங்ஙனம் எதிர்கொண்டு வருகின்ற தாயக்கு ராமன் நமஸ்காரஞ் செய்தனன். பிறகு அந்தக் கௌஸல்யையும் கைகளை நீட்டி ராமனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு உச்சி மோந்தனள். கௌஸல்யை ஸஹஜமாகவே பிள்ளையினிடத்தில் வாத்ஸல்யமுடையவள். மேலும், பகைவரால் எதிரிடப்போகாத பராக்ரமம் பொருந்திய அப்படிப்பட்ட புதல்வனிடத்தில் ப்ரீதியின் மிகுதி சொல்லத் தரமோ? அங்ஙனம் அவள் தன் புதல்வனாகிய ராமனைப் பார்த்து அவனுக்கு ப்ரியமும் ஹிதமும் உண்டாகும்படி 'வ்ருத்தர்களும் தார்மிகர்களும் மஹானுபாவர்களுமாகிய ராஜர்ஷிகளைப்போல், நீ [1]தீர்க்காயுஷ்யத்தையும், பெருங்கீர்த்தியையும், உன் குலத்திற்குத் தகுந்த தர்மத்தையும் பெறுவாயாக. ரகு வம்சத்திற் பிறந்த ராமா! உன் தந்தை, சொல்லித் தவறார். அவர்

1 நீண்ட ஆயுளையும்.

பரஜைகளை தாமநதவறாது நடததுந திறமுள்ள மனன
வா ஆகையால தான தர்மத்தினினறும தவறாா. இது
உனககுத தெரியாதோ? நான சொலலவேணடுமோ?
ஆனதுபறறி இனனும படடாபிஷேகத்தைப் பற்றி ஆரம்
பிககவிலலையே யெனறு ஸநதேகபபடவேண்டாம. தர்ம
ஸவபாவராகையால் உனனை இபபொழுதே யௌவராஜ
யத்தில படடாபிஷேகஞ செயதுவிடுவார்' எனறனள
இங்ஙனம் மொழிநது, தாயாகிய அநதக கௌஸலயை
மீளவும் 'குழநதாய! போஜனஞ செயய வருவாயாக'
எனறழைதது ஆஸனம இடுகையில, ஒருவா தனக்
காக இடடுவைதத ஆஸனததில உடகாராமற போன
போதிலும கையினாலாவது அதைபபரிசிகக வேண்டுமென
னும விதியைபபறறி, அதைக கையினற பரிசித்து விடடு
அங்ஙனம மொழிகினற தாயைப பார்த்து 'காட்டுக்குப்
போகிறேன' எனறு எபபடி சொலவேனெனறு கொஞ
சம வெடகிததுக கைகளைக கூபபிககொணடு இயறகை
யாகவே வணககம் பொருநதியவனாகையால, பினனும
அனனையிடததிலுள்ள கௌரவததைபபறறி மிகக வ
ணககததுடன தான தணடகாரணயததிறகுப் புறபபட
டுபபோகும விஷயத்தைபபற்றி அனுமதி கேடகமுயனறு
அதைச சொலலி அனுமதி பெறறுக கொளள ஆரமபித
தவனாகி 'தாயே! இபபொழுது பெருதத பயம ஒனறு
வநதுகொண்டிருககினறது இது உனக்குத் தெரியாது.
இவவிஷயம உனககும ஸீதைககும் லக்ஷமணனுக்கும து
யரததை விளைககவறறாயிருக்கும. ஆயினும சொலலாமல்
தீராது. அது மறறொனறும அனறு நான் தண்டகார
ண்யததிறகுப போகப போகிறேன எனக்கு இநத மணி
மயாஸனம ஏதுககாக? [1]தாபபாஸனததில் உடகாரவே

1 இதறகு 'விஷடராஸநயோ: ஸ்ரீயோஹி காலோ'யம மாமுப

ண்டு காலமன்றோ இதோ எனக்கு வநதிருக்கினறது ஊன தேனையும கிழஙகுகளையும பழங்களையும தினறு கொண்டு, சமையறகாரர சமைத்த மேலான மாமஸந தினபதை இழந்த முனியைபபோல ஜனஸஞசாரமிலலாத வனததில பதினனகு ஸமவதஸரஙகள வாஸஞ் செய்யப்போகினறேனன மஹாராஜன பரதனுககு யௌவராஜ்யங கொடுககப போகினறனன. எனனையோ, தாபஸனாககித தணடகாரணயததிறகுப போகுமபடி செயததனன நான தகதையினது ஆஞஞையினபடி வானபரஸதா செயயுங காமங்களை ஆசரிததுககொணடு பழஙகளையுங கிழஙகுகளையும தினறு தேஹயாததரை நடததிககொணடு [1] ஆறெட்டு வாஷஙகள ஜனஸஞசாரமினறிய அரணயததில வஸிததிருககபபோகினறேன' எனறனன அபபடட மஹிஷியும ராமன அஙஙனம மொழியககேட்டுச் சோகம உண்டாகபபெறறுக காட்டில கோடாலியால வெட்டபபட்ட ஆச்சாமரததின கிளைபோலவும, ஸவாககததினினறும பூமியில விழுநத தேவ ஸதரீபோலவும, திடீரெனறு மூர்ச்சிததுக கீழே விழுநதனள. துககததிறகுச சிறிதும தகாதவளும தனககுத தாயுமாகிய அநதக கௌஸலயை அஙஙனம மூர்ச்சித்து அறுபபுண்ட வாழைமரம போல தரையில விழுநதிருககையில, ராமன கண்டு எழுநதிருகக எடுததனன. பாரத்தை வஹிததததனுல மிகவும ஶ்ரமபபடடு அநத ஶ்ரமம தீருகைககாகப் பூமியில

ஸயிதஃ' எனறு மூலம விஷ்டரமெனறுல இருபததைநது தாபபங களால செயயபபடட தாபஸாகளின ஆஸனம

1 இஙகு 'ஷட்சாஷ்டௌச வாஷாணி' எனறு மூலம பதினனகு வாஷஙகளெனறுல அதிகமாகத தோறறுமெனறு ஆறு எட்டு வாஷஙகளெனறு குறைவாகத தோறறும பொருட்டுச சொலலினன.

விழுந்து புரண்டு எழுந்திருந்து ஓய்ந்திருக்கிற பெட்டைக்குதிரைபோல அக்கௌஸல்யையும் துக்கத்தின் மிகுதியைப் பொறுக்கமுடியாமல் கீழே விழுந்து ஸமஸ்த அவயவங்களிலும் புழுதி நிரம்பப்பெற்று ராஜன் எழுந்திருக்க எடுக்கையில் எழுந்திருந்தனள். அப்பொழுது ராமன் தனது தாயாருடைய தேஹம் முழுவதும் தூசி போகும்படி தன் கைகளால் தடவிக்கொடுத்தனன். அவள் ஸுகத்தை யனுபவிப்பதற்கே உரியவள்; அப்படிப்பட்ட பட்டமஹிஷியாகிய கௌஸல்யை துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுத் தன்னைச் சேவித்துக்கொண்டிருக்கிற புருஷச்ரேஷ்டனாகிய ராமனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது 'பிள்ளாய்! நான் துக்கத்தை யனுபவிப்பதற்காகவே நீ எனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தனை. நீ பிறக்காமல் போவாயாயின் நான் மலடியாயிருப்பேனாயினும் 'பிள்ளையில்லையே' என்கிற துக்கத்தைக் காட்டிலும் மேலாகிய இப்படிப்பட்ட துக்கம் எனக்கு நேரிட்டிருக்காது குழந்தாய்! மலடியாயிருப்பவளுக்கு 'பிள்ளையில்லையே' என்கிற ஒரு துக்கம் மாத்ரமேயன்றோ மனத்தில் உண்டாயிருப்பது இப்படி பிள்ளையைப் போக்கிப் பூமியில் விழுந்து புரண்டு கதறும்படியான துக்கம் மற்றொன்று நேராதன்றோ. மிகுந்த அனுராகத்தோடு ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டிய ஸமயங்களில் நான் ஜ்யேஷ்டபத்னியாயிருப்பதற்குரியபடி ஆபரணம் ஐச்வர்யம் முதலிய எவ்வித மங்கலத்தையாயினும், மற்றும் பர்த்தா கௌரவப்படுத்துவது முதலியவற்றாலுண்டான எவ்வித ஸுகத்தையாயினும் இதுவரையில் அனுபவித்தறியேன். பிள்ளைபிறந்த பிறகாயினும் அந்தப் பலத்தினால் அவைகளை அனுபவிக்கலாமோவென்று நினைத்துக்கொண்டிரு

ந்தனன். [1]இனி என்னைக் காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டவர்க ளாகிய சக்களத்திகள் என்னைக் குறித்து என்மனது இரண்டாகப் பிளந்து போகும்படி மிகவும் கொடிய மொழிகளைப் பலவும் உரைக்கையில் எல்லோர்க்கும் மேலாயி

1 இதற்கு மூலம்—
'ஸா ஸ்ஹ்யமநோஜ்ஞாநி வாக்யாநி ஹ்ருதயச்சிதாம்,
அஹம் ச்ரோஷ்யே ஸபத்நீநாமவராணாம் வரா ஸதீ'

விசேஷார்த்தம்— (ஸா அஹம்) அப்படிப்பட்ட நான் இதுவரை யிலும் ஸுகத்தையே அனுபவித்து வந்த நான் (ஹ்ருதயச்சிதாம்) மனத்தைப் பிளக்கத் தக்கவர்களும் பர்த்தாவின் மனத்தை என்னிடத்தில் புகவொட்டாமல் வைகல்யத்தை உண்டாக்கி வேறுபடுத்து மவர்களென்றபடி (அவராணாம்) தாழ்ந்தவர்களுமான பெரியவளா கையால் தாமொருத்தியே அங்ஙனம் பருஷமாகப் பேசத் தகுந்தவ ளேயன்றித் தன்னை அங்ஙனம் சொல்லத் தகாதவர்களென்றபடி. (ஸபத்நீநாம்) சக்களத்திகளுடைய தனக்கு உட்பட்டவர்களல்ல வென்றபடி (ஸஹ்யமநி) பல இதனால் முன்பு கூட ஸ்வல்பமாயல்ல அவர்கள் பருஷமாகப் பேசுவதென்றபடி (அமநோஜ்ஞாநி) இனிய வையல்லாத பருஷமானவை யென்றபடி இதனால்—முன்பு இனிய உரைகளும் கலந்திருக்குமென்று தோற்றுகிறது இப்பொழுது சிறி தும் இனிமை யென்பதே இல்லை, கேவலம் பருஷமான மொழி களே (வாக்யாநி) வாக்யங்களை ஸூசகமான பதங்களன்று. (வராஸதீ) மேற்பட்டவளா யிருந்து கொண்டு மேன்மைப் பட்டிருப் பவள் கீழ்ப்பட்டவர்களிடம் வார்த்தை கேட்பது மிகவும் துக்ககரமெ ன்று கருதது நான் கீழ்ப்பட்டவளா யிருப்பேனாயின், இந்தத்துக்கஞ் சிறிதும் உண்டாகாதென்றபடி. (ஸபத்நீநாம்) சக்களத்திகளுடைய. இங்குக் கோபத்தினால் பஹுவசனம் (பன்மை) கைகேயி ஒருத்தி யைத் தானே குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையால் ஒருமை யிற்றுனே கருதது இங்குத் திட்டமென்று 'என் வீட்டிற்கு வாராதே' என்றுரைப்பது, கோபங்கொண்டு பர்த்தாவி னெதிரில் 'இவ்விடம் விட்டு அப்புறம் போ' என்றுரைப்பது, 'பிள்ளை யில்லாதவளுக்கு வே டிக்கையென்?' என்றுரைப்பது இதுமுதலியவை சக்களத்திகள் சொல்லும் பருஷவார்த்தைகளென்று தெரியவருகின்றது

ருந்துகொண்டு கேட்கப் போகிறேனன்றோ. ஸ்த்ரீகளுக்குச் சக்களத்திகளிடம் வார்த்தை கேட்பதைக் காட்டிலும் மிகுந்த மனவருத்தம் யாதிருக்கின்றது? ஆகையால் என் துக்கத்தையும் என் அழுகையையும் இவ்வளவென்று சொல்லத் தரமில்லை அவைகளுக்கு முடிவேயில்லை. பலவந்தனாகிய நீ ஸமீபத்திலிருந்தபோதிலும் இவ்வாறு என்னைத் திரஸ்காரஞ் செய்வதை நீ பார்த்துக்கொண்டிருந்தனையல்லவா? இனி நீயும் தூரத்தில் போனபின்பு சொல்லவேண்டுமோ? இனி எனக்கு மரணமேயன்றி வேறில்லை யென்பது ஸத்யமே. பர்த்தா என்னை எப்பொழுதும் நிராகரித்துக்கொண்டே யிருப்பவனாகையால், அவன் என் மேன்மையைக் கெடுத்து, என்னைத் தாழ்ந்தவளாகச் செய்துவிட்டனன். ஆகையால் கைகேயியின் தாஸீஜனங்களோடு ஸமானையாகவோ, அதுவும் இல்லையாயின், அவர்களைக் காட்டிலுந் தாழ்ந்தவளாகவோ ஆய்விட்டனன். மற்றொரு துக்கத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன்; கேள் எவனாவது ஒருவன் என்னை ஸேவித்திருப்பானாயின், அல்லது ஒருவன் ஸேவை செய்யுமவ்வளவு பாக்யம் எனக்கு ஏது? எவனாயினும் ஒருவன் என்னை அனுஸரித்திருப்பானாயின், அவன் அரசனாகிய கைகேயியின் புதல்வனைப் பார்த்து அந்தப் பயத்தினால், என்னோடு பேசவுமாட்டான் அந்தக் கைகேயியோ! எப்பொழுதும் என்மீது கோபத்தினால் கருமபுருமென்கிற முகத்தோடு கடுமையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பாள். இனி இப்படிப்பட்ட தூரகதியைப் பெற்ற பின்பு, அவளது அத்தகைய முகத்தைக் கண்டு, பிள்ளாய்! நான் எப்படி பொறுத்திருக்கமுடியும்? குழந்தாய்! கைகேயியின் கோபம் உனக்குத் தெரியாதா? அவள் கோபத்திற்கு ஒருநாளும் ஒழிவில்லையே! அவ்வித கோபத்து

டன் கடுமையாகப் பேசுகிற அவள் முகத்தைப் பொறுத்திருக்கிற நான் எப்படிப் பார்த்திருக்கமுடியும்? அவள் பேச்சைக் கேட்டு எங்ஙனம் பொறுத்திருப்பேன்? [1] ராமா! நீ பிறந்தது முதற்கொண்டு இப்பொழுதைக்குப் பதினேழு

---

1 இங்கு—

'தஶ ஸப்த ச வர்ஷாணி ஜாதஸ்ய தவ ராகவ'

என்று மூலம் ராமனது வயதை இங்கு விசாரிக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது. வனத்திற்குப் போகும் ஸமயத்தில் கௌஸல்யை 'தஶ ஸப்தச வர்ஷாணி' (பதினேழு வர்ஷங்கள்) என்றனள். விஶ்வாமித்ர மஹர்ஷி ராமனை அனுப்பவேண்டுமென்று வேண்டினபொழுது தசரதன் 'ஊநஷோடஶவர்ஷோமே ராம:' (இன்னும் ராமனுக்குப் பதினாறு வயது நிரம்பவில்லை) யென்றனன். அந்த ஸம்வத்ஸரத்திலேதானே ராமனுக்கு விவாஹமாயிற்று. ஸீதை ராமனைப் பார்த்து 'உஷித்வா த்வாதஶ ஸமா இக்ஷ்வாகூணாம் நிவேஶனே' (இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்த மஹானுபாவர்களது க்ருஹத்தில் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் வஸித்திருந்து) என்று விவாஹமான பின்பு பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் அயோத்தையி லிருந்ததாகச் சொன்னாளாகையால் தசரதன் சொன்னதும் விவாஹம் நடந்ததுமாகிய பதினாறு வருஷங்களும், விவாஹம் நடந்தபின்பு கடந்த பன்னிரண்டு வருஷங்களும் கூட்டினால் காட்டுக்குப் போகும்பொழுது இருபத்தெட்டு வருஷங்களாகின்றன. ஸீதை, 'மம பர்த்தா மஹாதேஜா வயஸா பஞ்சவிம்ஶக:, அஷ்டாதஶ ஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி கண்யதே' (மஹா தேஜஸ்வியாகிய என் பர்த்தாவுக்கு இருபத்தைந்து வயது. எனக்குப் பதினெட்டுவயது) என்று காட்டுக்குப் போகும்பொழுது ராமனுக்கு இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரங்களென்று சொல்லினள். இங்ஙனம் காட்டுக்குப் போகும்பொழுது ராமனுக்கு, கௌஸல்யை சொல்லுகிறபடி பதினேழு வயதாகவும் தசரதனது வார்த்தையின்படி இருபத்தெட்டு வயதாகவும், ஸீதைசொன்ன ப்ரகாரத்திற்கு இருபத்தைந்து வயதாகவும் புலப்படுகின்றது. இம்மூன்றும் பொருந்துவது எப்படி என்னில்— மூன்றுக்கும் ஸங்கதி உண்டு. எப்படியெனில்—கௌஸல்யை 'தஶ ஸப்தச வர்ஷாணி ஜாதஸ்ய தவ ராகவ' என்று சொன்ன வாக்யத்தில் 'ஜாதஸ்ய' என்று த்விதீய ஜன

ஸம்வத்ஸரங்களாக, உனக்கு யௌவராஜ்யம் வந்து என

மத்தைச் சொல்லுகிறது த்விதீயஜன்மம்—உபநயனம் உபநயன காமத்திலே ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஸ்யர்கள் மூவர்க்கும் த்விதீயஜன்மம் உண்டாகிறதென்று யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்மருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது த்விதீயஜன்மம்—இரண்டாவது ஜன்மம். அதில் 'கர்ப்பைகாதஶேஷு ராஜந்யம்' (கர்ப்பத்தினின்றும் பதினோராவது வயதில் க்ஷத்ரியனுக்கு உபநயனம்) என்ற ஸூத்ரத்தில் 'ஏகாதஶேஷு' என்று பஹுவசனத்தைப்பற்றி க்ஷத்ரியர்களுக்கு உபநயனம் கர்ப்பத்தினின்றும் ஒன்பதாவது வயதிலும் கர்ப்பத்தினின்றும் பத்தாவது வயதிலும் கர்ப்பத்தினின்றும் பதினோராவது வயதிலும் செய்யலாமென்று தேர்ந்தறிவிக்கைக் காகவர்க்கையில் க்ஷத்ரியனாகிய ராமனுக்குக் கர்ப்பத்தினின்றும் ஒன்பதாவது வயதில், அதாவது பிறந்த எட்டாவது வயதில் உபநயனம் நடந்தது இவ்வெட்டு வர்ஷங்களைக் கூட்டாமல் எட்டாவது வயதில் நடந்த உபநயனம் முதலாக எண்ணிய பதினேழு வர்ஷங்களாயின வென்று கௌஸல்யை மொழிந்தனள். ஸீதை எட்டு வர்ஷங்களையும் பதினேழு வர்ஷங்களையும் கூட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு 'வயஸா பஞ்சவிம்ஶக:' என்று இருபத்தைந்து வயதென்றுரைக்கையால் கௌஸல்யையின் கணக்குக்கும் ஸீதையின் கணக்குக்கும் விரோதம் இல்லை. இனித் தசரதனது கணக்கோ ஸங்கதி விசாரிக்கவேண்டும். தசரதன் 'ஊநஷோடஶவர்ஷோ மே ராம:' (ராமன் குறைந்த பதினாறு வயதுடையவன்) என்றான். அந்தக் குறை எவ்வளவு என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தசரதன் விஸ்வாமித்ரரோடு அனுப்பின ஸம்வத்ஸரத்திலேயே ராமன் மாரீசனோடு யுத்தஞ்செய்தானாகையால், அவன் ராமனைக் குறித்து, 'பாலோ த்வாதஶவர்ஷோऽயமக்ருதாஸ்த்ரஶ்ச ராகவ:' என்று ராமனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதென்று ராவணனோடு சொல்லினன் ஆகையால் விவாஹகாலத்தில் ராமனுக்குப் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரங்கள். விவாஹமான பின்பு 'ஸமா த்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶநே, புஞ்ஜானா மானுஷான் போகான் ஸர்வகாமஸம்ருத்தினீ' என்றும், 'உஷித்வா த்வாதஶ ஸமா இக்ஷ்வாகூணாம் நிவேஶநே' என்றும் ஸீதை பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள் அயோத்யையில் வஸித்திருந்ததாகச் சொல்லுகையால், தசரதன்

சொன்ன விவாஹத்திற்கு முந்தின பன்னிரண்டு வர்ஷங்களும் ஸீதை சொன்ன விவாஹத்திற்குப் பிற்பட்ட பன்னிரண்டு வர்ஷங்களும் சேர்ந்து இருபத்து நான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் ஆகின்றன. 'தத்ர த்ரயோதசே வர்ஷே ராஜா மந்த்ரயத ப்ரபு:' (அந்த விவாஹத்தின் பின்பு பதின்மூன்றாவது வர்ஷத்தில் அரசன் ராமனுக்குப் பட்டங்கட்ட ஆலோசித்தனன்) என்று ஸீதை சொல்லுகையால் ராமன் இருபத்துநான்கு வயது நிரம்பி இருபத்தைந்தாவது வயதில் வனத்திற்குப் போனானென்பது ஸித்திக்கின்றது. இங்ஙனம் 'ஊநஷோடசவர்ஷ:' என்கைக்குப் பன்னிரண்டு வர்ஷங்களாகக் கருத்துக் கொண்டோமாயின், தசரதனது கணக்கும் ஸங்கதமாகின்றது. ஆகையால் ராமனுக்கு எட்டாவது வயதில் உபநயனமும், பன்னிரண்டாவது வயதில் விவாஹமும், பிறகு பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள் அயோத்யாவாஸமும், இருபத்தைந்தாவது வயதில் அரண்யப்ரவேசமுமென்று ஸித்தம். மேலும் 'மம பர்த்தா மஹாதேஜா வயஸா பஞ்சவிம்சக:, அஷ்டாதச ஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி கண்யதே' என்று ராமனுக்கு இருபத்தைந்தாவது வயதில் ஸீதை தனக்குப் பதினெட்டு வயதென்று சொல்லுகையால் ஸீதை ராமனைக் காட்டிலும் ஏறக்குறைய ஏழுவயது பிற்பட்டவளென்று தெரிகின்றது. அப்பொழுது விவாஹத்தின் பொழுது ராமனுக்குப் பன்னிரண்டுவயதாகையில், ஸீதைக்கு ந்துவயதென்று தோற்றுகின்றது. ஆனால், ஸீதை காட்டிற்குப் போகும்பொழுது பதினெட்டுவயதில் அயோத்யையிலிருந்த பன்னிரண்டு வர்ஷங்களைக் கழிக்கையில் ஆறு வர்ஷங்கள் மிகுகின்றனவாகையால் ஸீதைக்கு முன்பு சொன்ன ஐந்து வர்ஷங்கள் நிரம்பி ஆறாவது வர்ஷத்தில் விவாஹம் நடந்ததென்று ஸித்திக்கின்றது. ஆயினும் ராமன் விவாஹமாயினவுடனே 'ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார பஹூந்ருதூந்' என்று ஸீதையோடு ஸம்போகஸுகம் அனுபவித்ததாகச் சொல்லுகையால் பன்னிரண்டுவயதுள்ள பாலனுக்கு அது எப்படி சேருமென்று வினவலாகாது. மிகவும் ஸௌகுமார்யத்தோடிருப்பினும் ப்ரௌடசரீரனாகையால் அவனுக்கு இது கூடும். இந்தக் காரணத்தைப் பற்றியே ஸீதாதேவிக்கும் ஆறாவது வயதிலேயே யௌவனாரம்பம் பொருந்துகின்றது. ஆயினும், பன்னிரண்டு வயதுள்ள பாலனும் ஆறுவயதுள்ள பாலையும் ஸம்போ

லாக கட்டத்திக கொண்டிருக்கின்றனன சக்களததிகளின

கஸௌகம அனுபவிபபது கூடாதெனறும, ராமனுககு காடடுககுப
போகுமபொழுது இருபததெடடு வயது ஆகவேணடுமெனறும சிலா
கருதது அவா சொலலுவது யாதெனில—'ஊநஷோடஸவாஷ:'
எனகிறவிடததில பதினறு வபதிறகுச சிலமாதஙகளே குறைநதிருக
கவேணடுமேயனறி நானகுவாஷஙகள குறைநதிருபபதாகச சொலல
ததகாது சில மாதஙகள குறைநத பதினறுவயதுளளவனெனறு
பொருள ஆருமபக்ஷததில தசரதன விஸ்வாமிதரரோடு 'வாலோ
ஹயகருதவிதயஸ்ச நவேததிச வலாபலம' (பாலன, விதயையில
ஆறிதேோநதவனலலன, பலாபலஙகளை அறியான') எனறு பதின
றுவயதுளளவனைக குறிததுசசொலல நேருமாவெனனில—'வால
ஆஷோடஸாத வாஷாத' (பதினறுவயதுவரையில பாலன) எனனும
வசனததைபபறறியும பாலய யெளவன ஸநதியினபொழுது பால
னெனறு வயவஹரிககககூடுமானது பறறியும பாலனெனறேனறு
தெரிகினறது ஆனல அநதஸமவதஸரததிலேயே மாரீசன 'வாலோ
த்வாஷஷவாஷோ உயமகருதாஸதரஸ்ச ராகவ:, அஜாதவயஞஜந:
ஸ்ரீமாந பதமபதராக்ஷ:' (இநத ராமன பனனிரணடுவயதுள
ளவன, பாலன, அஸதரவிதயையில தேராதவன, மீசைமுதலிய
புருஷசிஹனஙகள இவனுககு இனனும உணடாகவிலலை' யெனறு
மீசையிலலாத பனனிரணடு வயதுளளபாலனைகச சொலலுகையால
பதினறு வயதெனபது எபபடியெனனில—மாரீசன யுததபயததி
னல பரமிததாவது, அலலது ராவணனைப பயபபடுததுகைககாவது
அஙஙனஞசொலலியிருககககூடும இலலையாயின, தனனை வாயவ
யாஸதரம எயது தூரததிலபோக எறிநத விலலாளியை 'அகருதாஸ
தர' எனறுரைபபானே? இபபடியே பதினறு வயதுளளவனைப
பனனிரணடுவயதுளளவ னெனறனன விலவிதயை தெரியாத
அநத பாலயததிலேயே எனனை இவவளவு செயததனன, இபபொழு
து வயதில நமமெலலோரையும எவவளவு செயயமாடடானா எனறு
ராவணனுககுச சஙகை உணடாகுமபொருடடே இஙஙனம அவன
பொய உரைததானெனறு தெரிகினறது 'அஜாதவயஞஜந' என
றது 'இககனனிகைககு இடையிலலை' எனபதுபோல அதிசபோகதி
கொஞசமாக மீசை தலைகாடடுகிறதெனறு பொருளேயனறி மீசை

இயற்கையைச் சேர்ந்த வருத்தங்களுக்கு உரிய வயதும் பலமும் க்ஷீணிக்கப் பெற்றவளாயினும், சக்களத்தியின் துர்வாக்யங்களைக் கேட்டமையாலுண்டான மனவருத்தத்தினால் கலங்கி இருப்பவளாயினும், சக்களத்திகளிடம் திரஸ்காரம் பெறும்படியான இந்த அளவில்லாத மனவருத்தத்தை வெகுகாலம் பொறுத்திருக்கப் போறேன். நான், பூர்ண சந்திரன் போன்ற உனது அழகான முகத்தைப் பார்க்கப் பெறாதவளாகி, தைன்யம் மிகப் பெற்றுத் திக்கின்றிய பிழைப்பைக்கொண்டு எங்ஙனம் பிழைத்திருப்பேன்? நான் பாக்யமற்றிருப்பவளாகையால் உபவாஸங்களிருந்து தேவதைகளை த்யானஞ் செய்து பல வ்ரதங்களை நடத்தி, மிகுந்த கஷ்டத்துடன் உன்னை வளர்த்தெல்லாம், இங்ஙனம் உன்னைக் காட்டு

யில்லையென்று பொருளல்ல. 'நவஸ்த்ரயோ யநவீ ஸ்வீ கநகமாலயா' (ஒரு வஸ்த்ரம் உடுத்துப் பொன்மாலை சிகையில் இடப்பெற்று) இங்கு 'ஏகவஸ்த்ரதர:' என்றால்—ஒரு வஸ்த்ரம் தரித்திருந்தானென்று பொருளல்ல, வஸ்த்ரத்தையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து இடையில் சுற்றிக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாயிருந்தானென்று பொருள். 'வயஸா பஞ்சவிம்ஶக:' இருபத்தைந்து வயதுடையவன்) என்றவிடம் எப்படி சேருமென்னில்—எப்பொழுதும் இருபத்தைந்து வயதுள்ளவன்போல புலப்படுமவனென்று நித்யயௌவனம் தெரிகின்றது. தேவதைகளும் எப்பொழுதும் இருபத்தைந்து வயதுள்ளவர்கள்போல புலப்படுவார்களென்பது ப்ரஸித்தம். ஆகையால் கௌஸல்யை 'மாஸை காஉஶேஷ்ட ராஜநயம்' என்று பதினேழாவது வயதில் நடக்கும் உபநயனம் முதலாகக் கணக்கிட்டுப் பதினெட்டுவயதென்றனள். ஆகையால் மொத்தத்திற் கூட்டுகையில் ஜன்மகாலம் முதலாக இருபத்தெட்டு வர்ஷங்களாகின்றன. 'ஆனதுபற்றி ராமனது வனப்ரவேசஸமயத்தில் இருபத்தெட்டு வயதென்பது ஸித்தம்' என்று சொல்லுகின்றனர். ஆயினும் ஸீதை ஸந்யாஸியாகவந்த ராவணனைப் பார்த்து 'வயஸா பஞ்சவிம்ஶக:' (இருபத்தைந்து வயதுள்ளவன்) என்னும் வார்த்தை சாபபயத்தினால் சொன்னாளாகையால் இதுவே யதார்த்தமாகின்றது. ஆகையால் இதைப்பற்றி ராமனுக்கு வனப்ரவேசஸமயத்தில் வயஸ்ஸு இருபத்தைந்தென்பதே ஸித்தம்.

க்குத துரத்தி மனவருத்தப படுவதறகாகவே ஆயவிட டது வாஷாகாலத்தில புதுபரவாஹம வநது மோதப்பெ றறு மஹாநதியின கரை உடைநது போவதுபோல, இப படிபபடட துககு வாாததையைக கேடடு என மனது வெடிததுப போகவேணடியிருககு வெடிககாதிருககினற தே! ஆகையால இதைக கெட்டிக் கலலென்று நினைககி றேன ஸிமஹம, அழுதுகொணடிருககிற பெணமானைக் கணடால அடித்துக கொலவதுபோல, என்னை யமன உடனே கொலலாதிருபபதனால எனக்கு நிஜமாகச சாவி லலை என்னை வைததுககொளவதறகு யமலோகததில இடமும இலலையெனபதாகவே எனககுத தோறறுகின றது எனது ஹ்ருதயமும் தேஹமும இபபடிபபடட துக கததில மூழகப பெறறும, வெடிததுச சுககலாயத் தரை யில விழாதிருககினறன; ஆகையால இவை இருமபினால செயயபபடடு மிகவுங் கடினஙகளாயிருபபவை யெனபதே நிஜம. மேலும, தெயவம ஏறபடுததின காலந தவிர மற றைக காலததில மரணம நேரிடாதெனபது ஸத்யமே யனறு ஆகையால கொலலுமபடியான இபபடிப்படட துககம வநதபோதிலும எனககுச சாவு எஙகிருநது நேரபபோகினறது? நான ஸநதானம உணடாகவேண்டு மென்று செயத வரதஙகளும தானஙகளும த்யானங்க ளும மிகவும் பயனறறவைகளாயின நடததின தவங்க ளும களர பூமியில விதைத்த விதைபோல நிஷபலமா யின. இதுவரையில எநநாளும அனுபவிககாத துகக மனறோ இது மிகுநத மனவருததம வநது பீடிககும்பொ ழுது, எவனாயினும, ஏறபடட காலம நேராமறபோன போதிலும, தனனிஷ்டபபடி பராணனகளை விடககடவு னாயின, நான, கனறுக குட்டியை விட்டுப் பிரிநதிருகக முடியாத பசுவைபபோல, உன்னை விட்டுப பிரிநதிருக

கப பொருமல இபபொழுதே யமனது கொலுமண்டபத் திற்குப போயச சேரநதிருபபேன ஆனுல இபபடி செய யவும முடியாதிருககினறதே அகால மரணம உண்டா காமற போனபோதிலும, ராமா! சநதிரன போல பர காசிககினற அழகிய முகமுளள உனனைக கண்ணுரப பாாததுககொண்டிருபபது நேராமல விடடுப பிரிநது இஙகு அநாதையப பிழைபபுப பிழைததிருபபதனுல பர யோஜனம் ஒனறும இலலை. ஆகையால, பசு மிகவும திடம் தபபி வாதஸலயத்தினுல கனறுக குட்டியைப் பினதொடாநது செலவதுபோல, நானும உனனுடன கூடவே காட்டுககு வருகினறேன' என்றனள். அஙங னம அநதக கௌஸலயை அபபொழுது துக்கம் பொறுக கமுடியாமலும, ராமனை விடடுபபிரிநது சக்களததியால் தனககு நேரக்கூடிய மஹா வயஸனததை ஆலோசிததும ராமன ஸத்யபாசததினுல கட்டுண்டிருபபதைக கண்டும் தன புதலவன ஒருவரால கடடபபட்டிருககக் கண்ட கின னர மடநதையைபபோல மிகக மனவருததததுடன கூக குரலிட்டழுதனள." இருபதாவது ஸாககம முறறிறறு

லக்ஷமணன கௌஸலயைககு ஸமாதானம
மொழிதலும, ராமன ஸதயந தபபக
கூடாதெனறு கூறுதலும

அஙஙனம ராமனுடைய தாயாகிய கௌஸலயை கதறிககொண்டிருககையில, அது கண்டு லக்ஷ்மணன மிகவும முகவொளி மழுஙகபபெறறு அவளது மனவருத்ததததை அடக்குவதற்காக, [1] அபபொழுதைககுத தகுநதபடி

1 இஙகு 'தத்காலஸத்ருசம் வச:' எனறு மூலம அநதக காலத துககுத தகுநத வாாததையை அதாவது—அபபொழுது கௌஸல யையின மனவருததததைப போககுவதறகாக அவவாறு பேசினு ன்றி மனப்பூாவமாக அஙஙனஞ சொலலவிலலையெனறு கருதது

'கௌஸல்யைக்குகந்த மஹாநுபாவையே! பெண்ணாகப் பிறந்தவளொருத்தியின் வார்த்தைக்கு உடபட்டு ராமனை ராஜ்யத்தை விட்டுக்காட்டுக்குப் போவது உனக்கேயன்றி எனக்குங்கூட ஸம்மதப்படவில்லை அரசனும் முதிர்ந்த கிழவனாயிருக்கின்றனன்; ஆகையால் அவனது புத்தி தலைகீழாயிருக்கின்றது மேலும், விஷயங்களில் மிகுந்த மனவிருப்பங் கொண்டவன்; மன்மதனுக்கு அதீனமாயிருப்பவன்; ஆகையால் இப்படிப்பட்டவன், கைகேயி தூண்டிக்கொண்டிருக்கையில், எந்த வார்த்தையைத் தான் சொல்லாதிருப்பான்? அயுக்தங்கள் நூறாயினுஞ் சொல்லுவான் ஆகையால் அவன் வார்த்தையைப் பாராட்ட நேராது. 'ராஜா என் செய்வார்? இது ராமனது தோஷம்' என்பாயோ? அன்று ராஜ்யத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போயிருக்கும்படி வெளியே துரத்துவதற்குரிய ராஜத்ரோஹமாவது, மற்றும் எந்த மஹாபாதகமாவது ராமனிடத்தில் இருப்பதாக எனக்குப் புலப்படவில்லை (வருத்தமாகிய நந்தை காமவிகாரத்துக்கு ஆளாகி ஸ்த்ரீயுடன் கூடி லஜ்ஜையென்பது சிறிதுமில்லாமல் இங்ஙனஞ் செய்கின்றானாகையால், தாமத்தினின்றுந் தவறின அரசனைக் கொலை செய்வதுபோல், அவனைக் கொன்றுவிடுகின்றேன்) ராமனுக்கு மிகவும் சத்ருவாயிருப்பவனாவது, ராமனால் அவமானம் பெற்றவனாவது எவனாயினும் ராமன் மேல் பரோக்ஷத்திலும் தோஷஞ்சொல்ல நான் கண்டறியேன். இனி ப்ரத்யக்ஷத்தில் சொல்பவன் எவன்? ஆகையால் ராமனிடத்தில் தோஷமென்பது சிறிதும் அனுமானிக்கவுங் கூட முடியாது அனுமானம் ஏது? தேவதைகளைப் போன்றவனாகிக் [1] கௌடில்யமென்பதின்றிப் பெயோர்களால் நன்கு கற்பிக்கப்பெற்று இந்த்ரியங்களையெல்லாம் தன்வழி போகவொட்டாமல் வென்று, பகைவரிடத்

---

1 கௌடில்யம் மனக்கோணல்.

திலும் ப்ரீதியைப் பாராட்டிக்கொண்டு தர்மமே வடிவங் கொண்டாற்போல் புலப்படுகின்ற ராமன் நிர்தோஷனென்பது ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்க, அப்படிப்பட்ட பிள்ளையை எந்தத் தோஷமுங் காணாமல் எந்தக் காரணமும் இன்றித் தார்மிகனாயிருப்பவனு எவன்தான் கைவிடுவான்? அப்படிப்பட்ட குமாரனாகிய ராமனைக் காரணமொன்று மின்றியே கைவிட்ட தசரதன் தார்மிகனல்லன்; துஷ்டனாகையால் அவன் வார்த்தையைக் கைப்பற்றலாகாது ஆனது பற்றி முதிர்ந்தவனாயினும் மீளவும் வயது வரப்பெற்றவன் போல் காமாவேச பரவசனாகிய மன்னவன் மொழிந்த அவ்வார்த்தையை, ராஜநீதியைப் பற்றி ஆலோசிப்பானாயின் எந்தப் புதல்வன்தான் மனப்பூர்வமாக அங்கீகரிப்பான்? அண்ணா! உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பும் விஷயம் எவனுக்குந் தெரியாதிருக்கும்பொழுது முன்னமே நீ என்னுடன் கூடி ராஜ்யத்தை யெல்லாம் ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்வாயாக. நான் வில்லேந்தித் தரித்துப் பார்ஸ்வத்தில் நின்று பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கையில், யமனைப்போல மிகவும் பயங்கரமாயப் புலப்படுகின்ற உன்னெதிரில் உன்னைக்காட்டிலும் அதிக பௌருஷங் காட்டவல்லவன் எவன்? அப்படிப்பட்ட உனது ஆஜ்ஞையை எவன்தான் உல்லங்கனஞ் செய்ய நேரும்? ஆண்சிங்கமே! இவ்வயோத்யா நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் உனக்கு ப்ரதிகூலம் ஏதாயினும் செய்ய முயல்வார்களாயின், அவர்களெல்லோரையும் கூரான பாணங்களைக்கொண்டு முடித்து அயோத்யையில் ஒரு மனுஷ்யனும் இல்லாது போகும்படிக்குச் செய்கின்றனன். இன்னும் பரதன் பக்ஷத்தை அவலம்பித்திருப்பவர்களாயினும், அவனுக்கு ஹிதத்தை விரும்பும் மற்றை எவராயினும் எங்காயினும் புலப்படுவார்களாயின், அவர்களெல்லோரையும் கொன்றுவிடுவேன். ம்ருதுவாயிருப்பவனை அ

வமானப படுதததுவாரகளாகையால, தீக்ஷணமாக நாம காரியததைதச செயயவேண்டும. நமது தநதை துஷடனாகி, கைகேயி உதஸாஹபபடுததுகையில், அவளது வாரததைதயைக கேட்டு நமககுப பகைவனாகி விரோதஞ செயவாராயின, அவனை முனபின பாராமல விசாரமினறிப பிடிததது அடிததுக கொன்றுவிடுவோம அவவளவு [1]காடினயம கூடாதாயின, கட்டிப போகட்டு வைபபோம, இஙஙனஞ செயவதறகு பரமாணம உணடு தநதையாயினும காவிததுக காமாதிகளுககு உடபட்டு 'இது தகும, இது தகாது' எனறு தெரியாமல எலலை மீறித தபபுவழியே நடபபாராயின, அவனுககுத தணடனை செயயவேணடும புருஷசிகாமணி! அது அபபடியிருககட்டும உனககு தரமததினபடி பராபதமாயிருககினற இநத ராஜபததை அரசன எமமை அவமதிககும்படியான எநத பலம தனககு இருககிறதெனறு, அலலது உனககுக கொடாதிருபபதறகு எநதக் காரணம உளதெனறு நினைதது உனககுக கொடுககாமல கைகேயிககுக கொடுகக விருமபுகினறனன அவனுககு அபபடிபபட்ட பலமும காரணமும இரணடும இலலை பகைவரை அடககவலல பராககிரமம பொருநதிய உனனோடும எனனோடும மிகக மேலான விரோததததை ஏறிடடுககொணடு பரதனுககு ராஜயங கொடுபபதறகு இமமனனவனுககு யாது வலலமை யிருககினறது நானுங்கூட பரதனைப போல தாயாதியே ஆயினும எனககு ஸதயமாகவே ஹருதயததில அணணனாகிய ராமன மீது அனுராகம உணடு உளதெனறு உன முனபு நான ஸதயததின மேலும தனுஸஸின மேலும தானததின மேலும தேவதாராசசனம முதலியவறறின மேலும பரமாணஞ செயகினறனன அமமா! எரிகினற நெருபபிலாயினும ராமன்

1 காடினயம - கடுமை

குதிப்பானாயின், நான் அவனுக்கு முன்னதாகவே அதில் குதித்துவிட்டேனென்று நிச்சயம் பெறுவாயாக. இனி அவன் காட்டுக்குப் போவானாயின்; நானுங் கூடவே போவேனென்பது சொல்லவேண்டுமோ? ஸூர்யன் உதித்துக் கிரணஸமூஹங்களால் இருட்டைப் போக்குவதுபோல் நானும் பராக்ரமத்தினால் உன் துக்கத்தைப் போக்குகிறேன். என் பராக்ரமத்தை அன்னையும் ராமனும் இப்பொழுது பார்ப்பார்களாக' என்றின்ன இங்ஙனம் மஹாநுபாவனாகிய லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுக் கௌஸல்யை அழுதுகொண்டே 'துக்கம் தீருமா!' என்னும் விருப்பத்துடன் ராமனைப் பார்த்து 'குழந்தாய்! உன் தம்பி லக்ஷ்மணன் சொல்லுகிற வார்த்தைகளைக் கேட்டனையன்றே? அவை உனக்கு ஸம்மதமாயின், இதற்குமேற் செய்யவேண்டிய கார்யங்களைச் செய்வாயாக. எனது சக்களத்தியாகிய கைகேயி அதர்மமாகச் சொன்ன மொழியைக் கேட்டுச் சோகத்திலாழ்ந்து பரிதபித்துக் கிடக்கிற என்னைக் கைவிட்டு இங்கிருந்து நீ போகக்கூடாது. நீ தர்மங்களெல்லாம் அறிந்தவன். ஆகையால் பரமதார்மிகனாயிருந்து தர்மத்தை ஆசரிக்க வேண்டுமென்று விருப்பமுறுவாயாயின், நீ இங்குத்தானே இருந்து எனக்குச் சுச்ரூஷை செய்துகொண்டு ஒப்பின்றியிருக்கும் இம்மேலான தர்மத்தை ஆசரிப்பாயாக. மாத்ரு சுச்ரூஷையைக் காட்டிலும் மேலான தர்மம் இல்லையன்றே! முன்பு கச்யபரது குமாரர்களில் ஒருவன் தாய்க்குச் சுச்ரூஷை செய்ய விரும்பி அதற்காக நியமத்துடன் க்ருஹத்திலேயே வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்து மாத்ரு சுச்ரூஷையென்னும் பெருந்தவத்தைப் பெற்று ஸ்வர்க்கலோகஞ் சென்றனன். உனக்கு உன் தந்தையாகிய மஹாராஜன், பெரியோர்களைக் காட்டிலும் முன்பாக

வே கௌரவத்துடன எபபடி பூஜிககத் தகுநதவனே, அபபடியே நானும தாயாகையால பூஜிககததககவள்: ஆகையால தகபபன வார்த்தையைபபோலவே என வார்த்தையையும நீ அங்கீகரிககவேண்டுவது ஆவஶ்யகம். காட்டுககுப போக நான அனுமதி கொடுக்கமாட்டேன.. நீ இஙகிருநது எபபடியாயினும ஆரண்யததிற்குப போககூடாது. உன்னைத துறநத பினபு எனக்குப பிழைபபு ஏதுககாக? ஸுகநதானும ஏதுககு? நீ இலலாமல இங கேயிருநது ஸமஸ்த போகங்களையும் அனுபவிப்பதைக காட்டிலும், உன்னோடுகூடப புலலைத தினறுகொண்டாயினும இருபபதே எனககு நனறு. துககததினால தடமாறுகினற என்னைத் துறநதுவிட்டுக காட்டுககுப போவாயாயின, நான இஙகு ப்ராயோபவேசஞ் செயய முயனறு அன்னபானஙகளினறியிருநது ப்ராணனகளை விட்டு விடுவேனனறி எவவளவும பிழைததிருககப போறேன. [1]உனககாக நான ப்ராணனை விடுஙகாரணததைப பறறி, நதீபதியாகிய ஸமுத்ரம அதாமததை ஆசரித்து ப்ரஹ்மஹத்தையைக கொபபான பாபததைப பெற்றுறபோல்,

---

1 ப்ரஹ்மஹத்தையாவது ப்ராஹ்மணனைக கொலலுவதாலுணடான பாதகம ஸமுத்ரததிறகு ப்ரஹ்மஹத்தை உணடானது எங்கு தெரியவிலலையாகையால, இஙகு ப்ரஹ்மஹத்தையாவது ப்ராஹ்மணனால உணடான ஹிம்ஸையெனறு பொருள கொளவோமாயின, ஸமுத்ரம பிபபலாதனெனனும் ப்ராஹ்மணனுககு அபகாரஞ் செயகையில, அநத ப்ராஹ்மணன ஒரு தேவதையை ஏவி ஸமுத்ரத்தைப பீடிததானாகையால பிபபலாதனெனனும ப்ராஹ்மணனால உணடான ஹிம்ஸையையே ஸமுத்ரததிறகு ப்ரஹ்மஹத்தையாக இஙகுக கொளளவேணடும அனறியே கௌஸலயை, முதலில காஶ்யபர் மாதரு ஶுஶ்ரூஷை செயது அதறகுப் பலமாக ஸ்வாககலோகம பெறறதைச சொலலி, இபபொழுது மாதரு ஶுஶ்ரூஷை செயயாத பக்ஷத்தில உணடாகும துஷ்பலததுககு உதாஹரணமாக

உலகமெங்கும் ப்ரஸித்தமாகும்படி நீயும் தூக்கதியைப்
பெறுவாய்' என்றனள். அவ்வாறு கதறிக்கொண்டு முக
வொளி மழுங்கப் பெற்றிருக்கும் தாயாகிய கௌஸல்யை
யைப் பார்த்து ராமன் தர்ம ஸ்வபாவனாகையால், தர்மம்
பொருந்திய வசனங்களைக் கொண்டு 'தாயே! உன் வார்த்
தையின்படி நடப்பது அவஸ்யமே. ஆயினும் தந்தை
யின் வார்த்தை முந்தினதாகையால் பலமுடையதாயிரு
க்கின்றது. ஆகையால் தந்தையின் வார்த்தையை அனு
வாயினும் நான் தவறுவது யுக்தமன்று உன்னைத் தலை
சாய்த்து வணங்கி என்னிடத்தில் மனக்கலக்கமில்லா
திருக்கும்படி வேண்டுகின்றனன். நான் காட்டுக்குப்
போக விரும்புகின்றனன் எனக்கு அனுமதி கொடுப்பா
யாக. தந்தையைப் போலவே தாயாகிய நீயும் மேன்
மைப்படுத்தவேண்டியவளே ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும்
உணர்ந்து பாண்டித்யம் பெற்றவரும் தர்மங்களை நன்கு
அறிந்தவரும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியபடி வ்ரதங்களை
அனுஷ்டிப்பதில் மிக்க மன ஊக்கமுடையவருமாகிய
கண்டு மஹர்ஷி பித்ருவசனபரிபாலனத்திற்காகக்° கோ
வதமும் செய்தனர் முன்பு நமது வம்சத்தில் ஸகர சக்
ரவர்த்தியின் குமாரர்கள் அனைவரும் தந்தையாகிய ஸக
ரசக்ரவர்த்தியின் கட்டளைப்படி பூமியைத் தோண்டிக்
கொண்டு சென்று மிகவும் பயங்கரமாகிய வதத்தைப்
பெற்றனர் ஜமதக்னியின் புதல்வனாகிய பரசுராமன் தந்
தையினது வசனத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்ய முயன்று

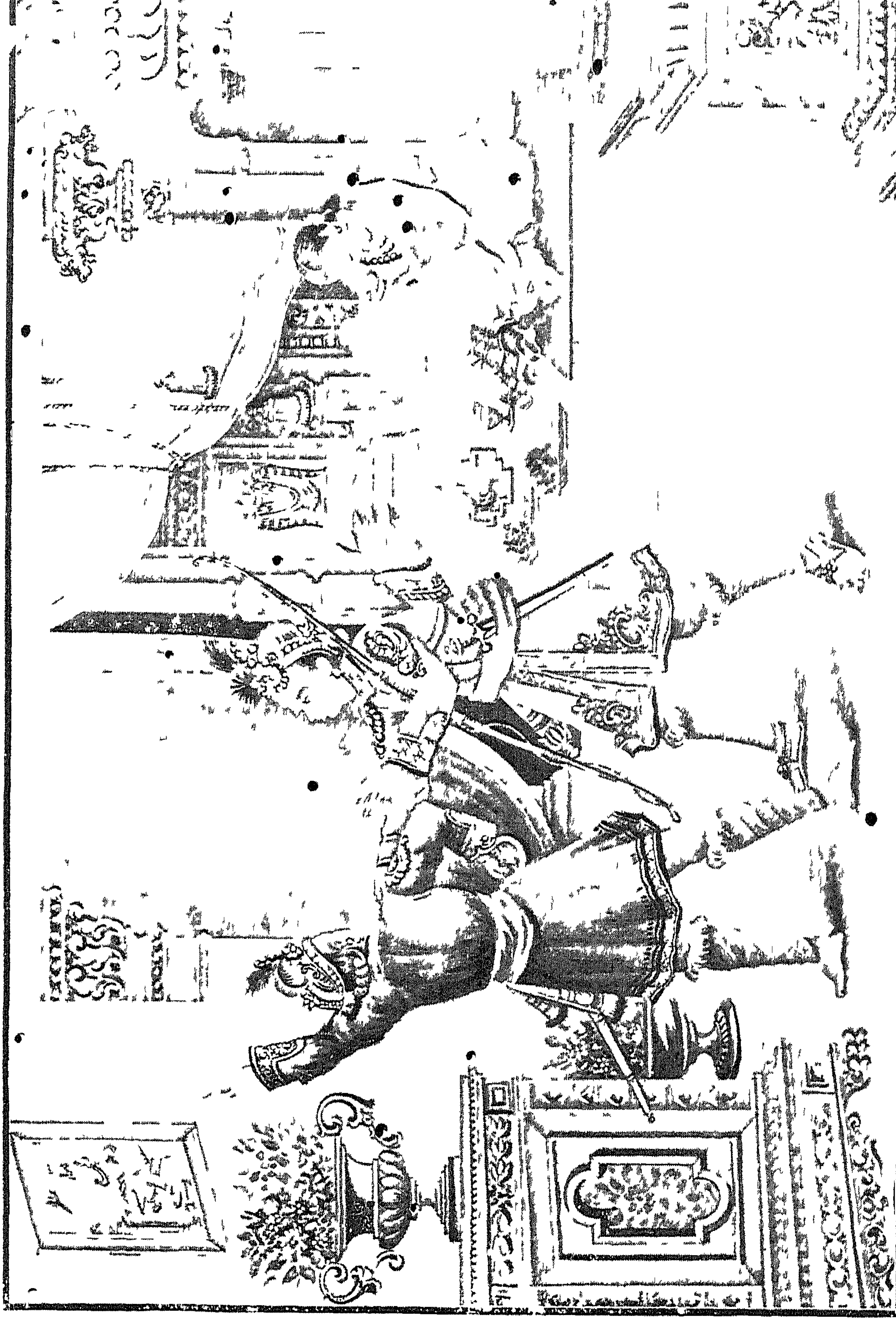
ஸமுத்ரத்தைச் சொன்னானென்று கருத்துக்கொண்டபோது—ஸமு
த்ரம் மாதாவுக்கு மனவருத்தத்தை உண்டாக்கின அதர்மத்தினால
(ஸ்ரீ ராஹமஹத்யாம்) ப்ராஹ்மஹத்யையை-ப்ராஹ்மஹத்யையாலுண்
டாகுமவ்வளவு நரக விசேஷத்தைப் பெற்றா னென்னும் புராண
கதை இங்குக் கண்டுகொள்வது

பெறற தாயாகிய ரேணுகையைத தன கைகளாலேயே
கொனறுவிடடனா இபபடி பசுவையும தமமையும்
பெற்ற தாயாரையும் கொனறு தகபபனது ஆஜ்ஞையை
நிறைவேறற வேணடியதாயிருககினறதே! இனித தாயக
குக கொஞசகாலம மனவருநத மாதரநதனை உண்டுபண்
ணுவதறகாகப பினவாஙகி அபபடிபபடட தநதையின
ஆஜ்ஞையைத் தவிாநது காடடுககு எபபடி போகாதிரு
க்க நேரும? தாயே! தேவாகளோடொத்தவாகளாகிய
கீழச் சொனன கணடு மஹாஷி முதலானவாகளும இன
னும மறறவாகளும செயதபடி நானும எனது தநதைககு
ஹிதமாக அவரது வாாததையை வீண செய்யமாட
டேன. நான ஒருவனே தநதையின ஆஜ்ஞைபபடி செய
கிறேனெனபது இலலையனறு இபபொழுது நான உனக
குச சொனன மஹானுபாவாகளும செயதிருககிறாாகளே
நான உனககு மனவருததத்தை விளைவிககவேணடுமெ
னறு, இதுவரையிலும இலலாமல பூாவாசாரததிறகு விரு
த்தமாயிருககுமபடியான புதியதொரு காமததைச செய
யவிலலை. மஹானுபாவாகளான பூாவிகாகள [1] ஸமமதி
த்து அனுஸரிததுப போநத இநதப பிதருவாகய பரிபா

I (பூாவாகள ஸமமதிதது அனுஸரிததுப போநத) எனகையால
'பூாவாகள ஸமமதிககாதவைபோல அலல இது' எனறு தோறறுவிக
கபபடடது அதாவது—சநதரன செயத தாரா ஸமபோகம முதலி
யவை போலலலவெனறு கருதது சநதரன செயத தாரா ஸமபோ
கததைப பெரியோாகள அஙகீகரிககவிலலை பரதாரகமனததைப
பெரியோாகள நிநதிககிறாாகளலலவா? ஆனால கோவதம மாதருவதம
முதலிய பூாவிகவயாபாரஙகள ஸாஹஸகாாயமாகையால அதாமஙக
ளேயனறோ வெனனில—அபபடியனறு. பிதருநியோகமினறியில
செயதபொழுதே அவை ஸாஹஸகாாயஙகளாகினறன. ஆகையால
தநதையின கடடளையினால செயயுமபொழுது அவை அதாமஙக
ளாகா 'பிதுஸ்ஸதஉணம மாதா கௌரவேணதிரிசயதே' (பூஜ

லனமெனனும கரமததை அனுஸரிககிறேனன்றி வேறி ல்லே. பூலோகததில அவஶ்யமாகப் பிதருவசன பரிபால னஞ செயயவேணடியதாகையால அதைதச செயயாதிருக க முடியாது ஒருககால தாய முதலிய மற்றவாகளுககு மனவருத்தம உண்டாகக கூடியதாயினும. தகபபனது ஆஜஞையைச செயபவனுககு எவவித கெடுதியும நேரி டாது' எனறனன. ராமன வாாததை சொலலக கற்ற றிநதவாகள யாவரிலும அபபடியே மேலான விலலாளி கள அனைவரிலும மேனமை பெற்றிருபபவன. அவன தாயுடன இவவாறு மொழிநது, பிறகு லக்ஷமணனைப பாாதது 'லக்ஷமணா! உனககு எனனிடததிலுள்ள ஸனே ஹததிறகு நிகரிலலை. உனபராககிரமமும பலமும பரதாப மும மறறை யாவாககும உணடாக நேராதவை. இதை நான அறிவேன சுபலக்ஷணங்கள அமைநதிருககப பெற் றவனே! என தாயாகிய கௌஸலயை ஸத்யததின ஸவரூபததையும சாநதி ஸவரூபத்தையும அறியாதவ ளாகையால மிகுநத மனவருததங் கொணடிருககினற னள. அவையெலலாந தெரிநத நீ ஏன இபபடி மொ ழிநதனை? உலகததில ஸமஸத புருஷார்த்தஙகளிலும் தாமமே ஶ்ரேஷ்டமா யிருப்பது. ஏனெனனில—தா மததிலேயே ஸதயம நிலைபெற்றிருககினறது. உததம மான இநதப பிதருவாகய பரிபாலனமுங்கூட தாமததை யே ஆஶ்ரயிததிருபபதான்துபறறி இதனுல மிகுநத தா மம உணடாகக்கூடியது. தாமததில நிலை நினறு அதை

யதவததில தநதையைக காட்டிலும தாய நூறு மடஙகு மேலான வள) எனகிற வசனம சுஶ்ரூஷை செயயும விஷயததிலேயனறி ஆஜஞாபரிபாலனததிலனறு தநதையே நியாமகனுகையால தநதை யினுஜஞையே தாயின ஆஜஞையைககாட்டிலும அதிசயிததிருககு மெனறு தெரியவருகினறது.

625. ராமன லக்ஷமணுன து கோபததையும கௌஸல
யையின மனவருததத்தையும போககுதல

யே பலமாக விரும்புகின்றனமையன. தந்தைக்காவது தாய க்காவது ப்ராஹ்மணனுக்காவது சொன்னபடி செய்கி றேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து தவறலாகாது நானும் தந்தைக்குச் சொன்னபடி செய்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தனன். ஆகையால் தந்தையின் ஆஜ்ஞையைச் சிறி தும் உல்லங்கனஞ் செய்யமுடியாது. 'கைகேயியின் ஆஜ் ஞையேயன்றித் தந்தையின் ஆஜ்ஞை எங்கிருந்து வந் தது' என்பாயோ? தந்தையின் வார்த்தையைப் பற்றி யேயன்றோ கைகேயி என்னைக் காட்டுக்குப் போவென்று கட்டளையிட்டனள். ஆகையால் தகப்பனாரையுங் கொ ன்று ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்று மிகுந்த மிடுக்குள்ள [1]ராஜதாமஸத்தைப் பொருந்திய இக்கெடும் புத் தியை மாற்றிக்கொள்வாயாக [2]தாமஸத்தையே கைப்பற் றுவாயாக. இனிமேல் இப்படிப்பட்ட கொடுந்தன்மையில் மனஞ் செலுத்தவேண்டாம். என் புத்தியை அனுஸரித்து நடந்துகொள்வாயாக' என்றனன். ராமன் இவ்வாறு ஸ்நேஹத்தினால் இனிதாயிருக்கும்படி தம்பியாகிய லக்ஷ் மணனுக்கு மொழிந்து மீளவும் கௌஸல்யையைப் பார்த் துத் தலை வணங்கி[3]வந்தித்துக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு 'தாயே! நான் காட்டுக்குப் போகின்றனன். போகும்படி அனுமதி கொடுப்பாயாக' என் ப்ராணன்களைக் கொண்டு

---

1 இங்கு-ராஜாக்களாவார். கேவலசூரர்கள்

2 கேவல நீதியையன்றித் தாமஸத்தோடு கூடிய நீதியை அனு ஷ்டிக்க வேண்டுமென்று இங்குக் கருத்து. தாமஸத்தை விட்டுக் கேவல நீதியையே அவலம்பிக்கத் தகுமென்று லோகாயதமதம். அதை இந்தச் சாஸ்த்ரங் கண்டித்துத் தாமஸத்தையே செய்யவேண்டு மென்று ஸ்தாபிக்கின்றது ஆகையால் லக்ஷ்மணன், ஆங்காங்கு லோகாயதமத விஷயங்களை உபந்யஸிக்கையில் ராமன் அவைக ளைக் கண்டித்துத் தாமஸத்தையே ஸ்தாபித்துக்கொண்டு செல்வானெ ன்பது ரஹஸ்யம் 3 வந்தித்து-நமஸ்காரஞ்செய்து

உனககு ஆஞையிடுகிறேன எனனிஷடததை நீ மறுபபா
யாயின, என பாராணனகளை உபேக்ஷை செய்தவளாகின
றனை. ஆகையால நான அரண்யததிற்குபபோகத தடை
சொலலவேணடாம. சுபமாகப போய வருமபடிக்கு எனக
குச செயயவேண்டிய மஙகலாசாரஙகளை நடத்துவாயாக.
என வாரததைபபடி நடநதுகொளவாய' என்றுரைகக
வேண்டாம முதலிற சொனன தநதையின வாரததைப
படி அரணயததிறகுச சென்று என பரதிஜ்ஞையைத்
தீரததுககொண்டு, முனபு ஸவாககலோகததை விடட
யயாதி மீளவும அதை அடைநதாற போலவே அரண்
யததினின்றும திருமபி அயோதயா புரததிறகு வநது
விடுவேன தநதையின ஆஜ்ஞையை நிறைவேறற வேண்
டிய பாரம என்னொருவனுடையது மாததிரமே யன்று;
தநதையின ஆஜ்ஞையை. நீயும நானும ஸீதையும
லக்ஷமணனும ஸுமிததிரையும ஆகிய நாமெலலோரும
கலநது நிறைவேறற வேணடியவாகளாயிருககின்றனம.
இது அநாதிகால மாரமபிததது நடநது வருநதாமமே
யன்றி நானுகக கறபிததுச சொலலுவதன்று தாயே!
நீ இநதப பூஜாதரவயஙகளை விடடு துயரததை மன
ததில அடககிககொணடு, நான வனவாஸததிறகாக
முயன்ற புததியை நீயும அனுமதி செயது எனனை
அனுபபவேணடும இபபுத்தி பித்ரு வசன பரிபாலன
மென்னும் தாமத்தை. அனுஸரிததிருபபதாகையால நீ
யும இதை அனுஸரிகக வேண்டியதாயிருககின்றது' என
றனன. ராமன அவவாறு மிகுநத தாமம பொருநதியதா
கவும் பெரு மிடுக்குடன கூடியதாகவும் மனககலக்க மின
றியதாகவும மொழிநத வாரததையைக கேடடு மூர்ச்சை
யடைநதவள போலிருநத அமமஹாராஜ மஹிஷி மனத்
தெளிவு பெறறு மீளவும ராமனைப பாாத்து 'பிளளாய!

உன்னைப் போஷித்து வளர்த்த எனது தர்மத்தைப் பற்றியும் ஸ்நேஹத்தைப் பற்றியும் தேஹ ஸம்பந்தத்தைப் பற்றியும் உனக்குத் தந்தை யெப்படியோ, அப்படியே நானும் மேன்மைப் படுத்துகைக் குரிய பெருந்தன்மையுடையவளாகையால் தந்தையின் வார்த்தையைப் போலவே எனது ஆஜ்ஞையையும் நீ தவறலாகாது ஆகையால் உனக்குக் காட்டுக்குப் போகும்படி அனுமதி கொடுக்க மாட்டேன். இவ்வாறு மிகவுந் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கிற என்னைக் கைவிட்டு நீ புறப்பட்டுப் போவது யுக்தமன்று. நீ இல்லாமல் எனக்கு இந்த உலகத்தில் பிழைப்பு ஏதுக்காக? மற்றவர்கள் தான் ஏதுக்கு? பரலோகத்தால் ப்ரயோஜனம் என்ன? பித்ருலோகஞ் சென்று [1]ஸ்வதை பெறினும் பலன் என்ன? ஸ்வர்க்கலோகம் பெற்று அமருத்தத்தைப் பானஞ் செய்யினும் ஸுகம் ஏது? ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல மஹர்லோகம் முதலாக மேலுள்ள லோகங்களில் உள்ள ப்ராணிஸமூஹங்கள் எல்லோரும் எதிரே வந்து நின்றபோதிலும், ஒரு முஹூர்த்தகாலம் நீ என்னெதிரில் இருப்பதற்கு நிகராகாது எனக்கு அதைக் காட்டிலும் ஒரு முஹூர்த்தகால மாயினும் நீ என் முன்பு நிற்பதே மிகுந்த நலமாகத் தோற்றுகின்றது' என்றனள் [2]மனிதர்கள் கொள்ளிக்கட்டையைக் கொண்டு

---

1 பிதருக்களுக்குக் கொடுக்கும் ஹவிஸ்ஸு.

2 'நரைரிவோல்காபிரபோஹ்யமானோ மஹாகஜோ த்வாந்தமனுப்ரவிஷ்ட:। பூய: ப்ரஜஜ்வால விலாபமேநம் நிசம்ய ராம: கருணஞ் ஜநந்யா:' என்று மூலம். இது கோவிந்தராஜீயபாடம். 'நரைரிவோல்காபிரபோஹ்யமானோ மஹாகஜோ த்வாந்தமனுப்ரவிஷ்ட:। ஷீத்யா ப்ரஜஜ்வால விலாபமேநம் நிசம்ய ராம: கருணஞ் ஜநந்யா:' என்று மஹேச்வரதீர்த்தபாடம். இதற்கு—ராத்ரியில் மனிதர்கள் கொள்ளிக்கட்டைகளைக் கொண்டு பய்ப்படுத்துகையில், (த்வாந்தம)

பாாதது வரவொட்டாமல தடுததபோதிலும அதைப பொருள செய்யாமல பிடிதத வழியே போகும் மஹாகஜம போல, கௌஸலயையும லக்ஷமணனும் கரூரமான வாாததைகளைச சொலலி வேணடாமெனறு தடுததபோதிலும ராமன தாம மாாககததையே தொடர்நது செலபவனுகையால, தாயாகிய கௌஸலயை மிகவும மன இரககமுணடாகுமபடி இவவாறு கூககுரலிடடதைக கேட்டும, மேனமேலும [1] ஸமபரமத்துடன தான பிடிதததையே நிலை நிறுதத முயனறனன. பராஜஞையறறவள போலாகிய தாயாரையும இரககந தோறறுமபடி மனவருததமுறறிருககிற லக்ஷமணனையும பாாதது, ராமன தாமததில ஸதிரமாக நிலை நினறவனுகையால அபபடிபபடட தாமஸங்கடததில அவனைப போனறவனுககே தகுநதனவாகிய வாாததைகளைக கொணடு 'லக்ஷமணா! உனககு எனனிடததில உளள பகதியையும உனபராககரமததையும நான எபபொழுதும அறிநதிருககிறேனனறு? ஆயினும நீயோ, தாமததிலேயே நிலை நினறிருககவேணடு மெனனும எனது அபிபராயத்தை நனகு தெரிநதுகொளளாமல, தாயுடன கூடி மிகவும மனவருதத முணடாகுமபடி எனனைப பீடிககினறனை அபபா! [2] தாமததிறகுப பலஙகளாகிய

இருட்டில அகபபடடுககொணட மஹாகஜம எபபடி, (ஸீதயா) பயததிலை, (பராஜவலேத) மிகவும பரிதபிககுமோ? அபபடியே தன தாயினுடைய கருணமான அழுகுரலைக கேடடு, (பாஜஜவால) பரிதபிததவனுயினன—எனறு பொருள கொளளவேணும.

1 ஸமபரமம-பரபரபபு

2 அனறியே—'உலகததில பலஸாதனஙகளாக சாஸதரஙகளில நிசசயிககபபடட தாமம ஆாததம காமம ஆகிய மூனறு புருஷாாததஙகளும, அனுகூலையும பரிதிககிடமாயிருபபவளும ஸுபுதரவதியுமாகிய பாாயையைபபோல, பலததிறகு ஸாதனஙகளே யாகும

ஸௌக்யங்களை உண்டுபண்ணுங் காரணங்கள் தாமாத்தகாமங்களென்று லோகத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் புருஷார்த்தங்கள் அனைத்தும் அந்த தாமத்திலேயே நிலை நின்றிருக்கும் அனைத்துக்கும் அதுவே ஆதாரம். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை ஒருபார்யை அனுகூலையாகி தர்மத்தையும், அனுபிறகிடமாயிருந்து காமத்தையும், நற்குணமுள்ள பிள்ளையைப் பெற்றவளாகி அப்புத்ரனது பாக்யரேகையால் ஆர்த்தத்தையும், எப்படி விளைவிக்க வல்லளோ? அப்படியே ஒரு தாமத்தை அனுஷ்டித்தோமாயின், அதனால் ஸௌக்யத்தைக் கொடுக்கும்படியான ஆர்த்தம் காமம் முதலிய ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களும் ஸித்திக்கின்றன எந்தக் காயத்தில் தாமம் ஆர்த்தம் காமம் என்கிற இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களும் நேரிடாவோ? அப்படிப்பட்ட காயத்தைச் செய்ய விரும்பலாகாது. தாமம் ஸித்திக்கும்படியான கார்யத்தையே செய்யவேண்டும் 'தாமமில்லாமல் கேவலம் ஆர்த்த காமங்களை விளைவிக்கவல்ல காயங்களை ஏன் செய்யலாகாது என்பாயாயின், உலகத்தில் கேவலம் ஆர்த்தத்தில் மனஞ்செலுத்தி அதற்காக முயற்சி செய்பவன் உலகமெங்கும் த்வேஷத்துக்கிருப்பிடமாகின்றனன் கேவலம் கா

இப்படி மூன்றும் ஸமானமாகப் பலஸாதனங்களாகுமாயின், அவைகளில் எதையாயினும் ஒன்றைக் கைப்பற்றலாகாதோவென்னில் அப்படியன்று மூன்றும் உண்டாகாமல் தாமம் மாத்ரமே விளையும்படியான காயத்திற்கே முயற்சி செய்யவேண்டும் ஏனென்னில்— ஆர்த்தத்தில் மனஞ் செல்லப்பெற்றவன் த்வேஷத்திற்கிடமாகின்றனன். காமத்தில் மனவூக்கங் கொண்டிருக்கையும் நன்றன்று ஆகையால் கேவலதாமமே ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது' என்றும் பொருள் கொள்ளலாகும்

மத்திறநூனே ஆழந்திருககையும அவவளவு [1]பரசஸதமா
யிருபபதனறலலவா? நமககு அவா ஆசார்யா; மே
லும, மனனவா; பினனும, வயது செனறவரும தநதை
யுமா யிருககினறனா. அவா, கோபததினலாவது, ஸந
தோஷததினலாவது, அலலது காமததினலாவது தான
செயத பரதிஜ்ஞையைப பரிபாலனஞ செயயவேண்டு மெ
னனும தாமததைபபறறி ஏதாயினும ஒரு காரயததைச
செயய நமககுக கடடளை யிடுவாராயின, கொடுந தனமை
யனு யிருபபவன செயயானேயனறி, கருரஸவபாவனு யில
லாதவன எவனதான செயயாதிருகக முடியும? நான கரு
ரஸவபாவனலலேன ஆகையால தநதையைக கொண்டு
பரதனுககுப படடாபிஷேகத்தையும எனககு வனவாஸ
ததையும செயவிதது அவரது பரதிஜ்ஞையைப பரிபூரண
மாகவே செயயவேணடிய பரகாரஙகளில ஒனறும தவறு
மல நடததித தீருவேனனறி, நடத்தாதிருகக முடியாது
அபபா! அவா எனககும பரதனுககும ஆஜ்ஞையிட பரபு
வா யிருககினறனர் தாயாகிய கௌஸலயைககும அவர்
பாததாவாகையால விசேஷிததுமேனமைப படுததவேண்
டியவா ஆகையால கௌஸலயைககும அவரது ஆஜ்ஞை
யை மீறிபபோகலாகாது மேலும, அவளுககு அவரே கதி.
அவருடைய ஸஹவாஸமே அவளுககு தாமம. அவரே
அவளுககுப பரலோகததில நேரிடவேணடிய நனமைககு
ஸாதனம தாமததைத தவறுமல நடததுந தனமைய
னும, பூர்விக ராஜாகளைக காடடிலும் விசேஷிததுத
தனககு நியதமான மாரககததினபடி நடககும ஸவபாவ
னும, தனககுக கதியுமாகிய இபபடிபபடட பாததா பிழை
ததே யிருககினறனன; நம தாயாகிய கௌஸலையயும
படடமஹிஷியா யிருககினறனள. இபபடி இருககையில

1 பரசஸதம—புகழததககது

நமது. அனனையாகிய இநதக கௌஸலயை, பர்ததா லோ
காநதரஞ செல்லபபெற்று விதவையாகிப பிள்ளையைப பின
ெருடர்நது செல்லுமு மறறெருரு மடநதையைபபோல, என
னுடன கூடக கானகததிறகு எபபடி வரக கூடும்? எவவ
ளவும வரககூடாது. தாயே! பாத்தா ஜீவிததிருக்கப பெற்
ற உனககு எனனுடன கூடவருவது யுகதமன ருகையால்
நான காடடுககுபபோகுமபடி எனககு அனுமதி கொடுபபா
யாக ஸவாககத்தி னினறும நழுவின யயாதி, அஷடகன
முதலிய தன தௌஹிதராகளது ஸதய வசனத்தினபடி
மீளவும ஸவாககஞ சென று சோநதாறபோலவே, நானும
பதினனகு ஸமவதஸரஙகளெனகிற நியமம முடிநத உட
னே மீளவும ஸுகமாக இவவிடம வநது சேருமபடிககு
[1]எங்களுககு மங்கலாசீரவசனஙகளை நடததுவாயாக. நான
தாமததைக கைவிடடு வெறுமபுறமான ராஜயத்திறகா

---

1 இதற்கு—'குருஷவநஃ ஸவஸதயநாஙி ஷேவி' எனறு மூலம். (நஃ) எனருல எஙகளுககு எனறு பொருள 'அஸமஷோ ஜீவயோ ஙிஜூ' எனறு தவிவசனத்திறகு (இருமைககு) பஹுவசஞேதசம (பனமை) உணடாகையால (எஙகளுககு) எனருல எஙகளிருவாக கும எனககும லக்ஷமணனுககும எனறு தவிவசனமே (இருமையே) கொளளவேணும எபபடியெனனில—இனனும வீதை தனனுடன காடடுககு வருவாளெனகிற அபிபராயம ராமனுககுத தெரியாது 'ஜீபதமஙீ ஙிமாணயஂவா யஜி ராமஃ பாவேக்ஷயதி। பாவிஷடாந ததா மாநஷேவி தவம பூாவமுபயாரய' (ஜவலிதது கொணடிருககிற அகனி யிலாவது அரணயததிலாவது ராமன பாவேசிபபானயின, எனனை அவவகனியில அவனுககு முனபாகவே பாவேசிததவனுக நிசசயிததுக கொள) எனறு லக்ஷமணன சொலலியிருககையால அவன தனனேடு வருவது ராமனுககுத தெரிநதேயிருககினறது ஆகையால (நஃ) என ருல 'எனககும லக்ஷமணனுகக்'மெனறே ராமன சொலலககூடுமா கையால தவிவசனததில (இருமையில) கருததுககொளளவேணும.

கப பெருமபயனுகிய கீர்த்தியைத் துறககவில்லையைற் றிருககின றனன. பிழைத்திருப்பது ஸவலபகாலம். இதற் காக அதர்மத்தைச செயது மிகவுந துசசமாகிய பூமி யைச சமபாதிக்க நான சிறிதும விருமபமாட்டேன' என்றனன். அநதப் புருஷ சிகாமணி இங்ஙனம தாயக் குக கலககந் தீர்த்துக் கைகேயி தனனை வேகமாகப போ வென்று தூண்டிச சொன்னபடியால தண்டகாரண்யத் திற்குப போக நிசசயித்துககொண்டு தமபியாகிய லக்ஷ் மணனுககுத்[1] தனது அபிபராயத்தை நனகு தெரிவித் துத் தாயை பரதக்ஷிணஞ செயய மனத்தில ஸஙகலபித் துககொண்டனன. இருபத்தொன்றுவது ஸாககம முற் றிற்று.

ராமன லக்ஷ்மணனுககுக கைகேயியி னிடத்திலுள்ள கோபத்தை அடககுதல.

அனநதரம் மன வருத்தத்தினுல முகவொளி மாறப் பெற்ற தனககு மிகவும அநதரஙகாகளா யிருப்பவாக ளைக் காட்டிலும மேன்மேலும மிகுநதிருககிற மன பரீ தி யுடையவனுகையால தனககு நேரிடும விபத்தைக கண் டு மனம் பொறுககமாட்டாமல பரிதபித்துக கொண்டிரு

---

1 இதற்கு (ஸவஞாஸநம) என்று மூலம தனது மதத்தை. அதாவது—தாமரஹஸயத்தைப போதித்தானென்று பொருள 'உல கத்தில தாமம அர்த்தம காமம என்று புருஷார்த்தஙகள பாவிதத ஙகளாயிருககின்றன அவைகளில தர்மம எலலாவற்றிறகும மூலமா யிருக்கையாலும மற்றையிரண்டும அபாயத்தோடு கூடினவைகளா கையாலும கேவல தாமத்தையே கைப்பற்றவேண்டும்' என்கையே ராமனது கருத்து.

ப்பவனும் பெருத்த ஸர்ப்பம்போல் நெடு மூச்செறிந்து கொண்டு கோபாவேசத்தினால் கண்களிரண்டும் மிகவும் அகன்றிருக்கப் பெற்றவனும் தனக்கு மிகவும் ப்ரீதிக் கிட மா யிருப்பவனும் உடன் பிறந்தவனுமாகிய லக்ஷ்மண னைத் தனக்கு அபிமுகமாகச் செய்துகொண்டு,ராமன் மன த்தை வென்ற மஹானுபாவனாகையால் எல்லாவற்றிலும் தடையின்றி விளங்கவல்ல தனது பலத்தைக் கொண்டு தன் மனோவிகாரங்களை வெளிக்காட்டாமல் உள்ளேயே அடங்கச் செய்து 'நீ தந்தை முதலியவர்க ளிடத்திலு ள்ள கோபத்தையும், எனக்கு இவ்வாறு ஸம்பவித்ததே யென்கிற சோகத்தையும் விட்டு, தைர்யத்தை அவலம்பித் து ஆரம்பித்த அபிஷேகம் நின்றுவிட்டதே யென்கிற அவமானத்தையும் பாராட்டாமல் விட்டுவிடுவாயாக. மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் இப்பொழுது என்னபிஷே கத்திற்காக ஸித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிற அலங்காரம் முதலிய எல்லாவற்றையும் சீக்ரத்தில் தொலைத்து விடு வாயாக அபாயமின்றிய கார்யத்தைச் செய்ய முயற்சி கொள்வாயாக. ஆகையால் வனவாஸத்திற்குத் தகுந்த ஸந்நாஹங்களைச் செய்யலாகும் லக்ஷ்மணா! எனது அபி ஷேகத்திற்காக ஸம்பாரங்களைச் சேர்க்கும் விஷயத்தில் உனக்கு உண்டாயிருக்கிற உத்ஸாஹத்தை, அபிஷே கத்தை நிறுத்திக் காட்டுக்குப் போவதற் குரிய நார வஸ் த்ரம் முதலியவற்றைச் சித்தப்படுத்துவதில் நிலைநிறுத்து வாயாக எனக்கு அபிஷேகம் நடந்துவிடுமோ வென்று மனத்தில் பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கிற எனது தாயா கிய கைகேயிக்கு 'ராமன் லக்ஷ்மணனோடு கூடி ஆலோ சித்துக் கொண்டிருக்கின்றனன். லக்ஷ்மணனுடன் கலந் து மீளவும் ராஜ்யத்தைப் பிடித்துக் கொள்வானோ' என் கிற ஸந்தேஹம் உண்டாகாதிருக்கும்படிக்குச் செய்வா

யாக. எனக்கு அபிஷேகம் நின்றுபோயிற்றே யென்று மனத்தில் பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கிற என் தாயாகிய கௌஸல்யைக்குத் 'தந்தையின் ஆஜ்ஞையைத் தடுக்கலாகாது ஆகையால் ராமன் காட்டுக்குச் சென்று பதினுன்கு ஸம்வத்ஸரங்களை இருக்கப் போகிறுனுகையால் பின்பு இவ்விடம் வந்து சேருவானல்லவா? அந்தப் பதினுன்கு ஸம்வத்ஸரங்களும் அல்பகாலத்திலேயே தீர்ந்துபோய்விடும் ஆகையால் நீ இதற்காக மனவருத்தப் படலாகாது' என்று மீளவும் திரும்பிவரும் விஷயத்தில் ஸந்தேஹம் இல்லாதிருக்கும்படி ஸமாதானஞ் சொல்வாயாக. தாயாகிய கைகேயிக்காவது கௌஸல்யைக்காவது தந்தைக்காவது ஓரெள்ளளவு அபகாரமாயினும் தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது செய்ததாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. ஸுமித்ராபுத்ரனே! லக்ஷ்மணு! அவள் மனத்தில் 'இவன் அரண்யத்திற்குச் சென்றுல் மீளவும் திரும்பி வருவானே வரமாட்டானே' என்கிற ஸந்தேஹத்தைப் பற்றிய வருத்தம் உண்டாயிருக்கின்றதல்லவா? அதைப் போக்காமல் ஒரு முஹூர்த்தகாலமும் பொறுத்திருக்கமாட்டேன். என் தந்தையும் எப்பொழுதும் பொய்யுரைப்பவரல்லர் பேசின வார்த்தையைத் தவருர் அவரது பராக்ரமமோ எங்கும் வீணுகாதிருக்கவற்று. ஆகையால் அவருக்கு இந்தப் பூலோகத்தில் எதிலும் பயம் இல்லை. ஆயினும், 'செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறுவோமாயின் பரலோகமும் தவறுமே' என்றும் 'பரலோகத்தில் கஷ்டப்பட வேண்டியதாயிருக்குமே' என்றும் பரலோகத்தைப்பற்றியே பயப்படுகின்றனர். அவருக்கு அந்தப் பயம் இல்லாதிருக்குமாக இப்பொழுது நடந்துகொண்டிருக்கிற எனது பட்டாபிஷேக ப்ரயத்னம் நிற்காமற் போகுமாயின், அவருக்குத், தான் கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்த வார்த்தை ஸத்

யமாக.வில்லையே யென்கிற மனஸ்தாபம் உண்டாகும் அவ ருக்கு மனஸ்தாபம் உண்டாகுமாயின் நானும் அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் பரிதபித்துப் போவேன் ஆனது பற்றி 'லக்ஷ்மணா!' அபிஷேகத்தைப் பற்றிய இவ்வலங்கார [1]ஸமவிதானங்களை விட்டு இப்பொழுதே இவ்விடமிருந் தே அரண்யத்திற்குப் போக விரும்புகின்றேன் நான் இப்பொழுது அரண்யத்திற்குப் போவேனாயின், ராஜ குமாரியாகிய கைகேயி தன் மனக்கருத்தீடேறப் பெற்று யாதொரு கலக்கமும் இன்றித் தன் புதல்வனாகிய பரத னுக்கு நிராடங்கமாகப் பட்டாபிஷேகத்தை நடத்திக் கொள்வாள். நான் நாரத் துணிகளை உடுத்து கருஷ்ணாஜி னத்தையும் ஜடைகளையும் தரித்துக் காட்டுக்குப் போயின் பின்பு கைகேயிக்கு மனத்தில் ஸந்தோஷம் உண்டாகும். நான் போகாதிருக்கும் வரையிலும் அது உண்டாகாது. நான் அரண்யத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று மனத்தை நிலைநிறுத்தி விட்டனன். அதற்காக மனத்தையும் எனக்கு ஸமாதானப் படுத்திவிட்டனன். இப்படி ஸித்தப்பட்டிருக் கும் என்னை, காட்டுக்குப் போகாமலிருந்து நானே ஆயாஸப்படுத்தலாகாது மேலும், எவர் ஸதயத்தைப் பரிபாலிக்க முயன்று என்னைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதாக நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு, அதற்காக மனதை மிக்க ப்ரயாஸத்துடன் திடப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றாரோ? அப்படிப்பட்ட எனது தந்தையை வருத்தப்படும்படி செய்யலாகாது. இவ்வளவேயன்றி, எனது அபிஷேகத் தை நிறுத்தி விடவேண்டுமென்னும் புத்தியை யாவர் ஸங் கல்பித்துக் கொண்டு அதற்காக மனத்தில் நிச்சயஞ் செ ய்துகொண் டிருக்கின்றார்களோ? அப்படிப்பட்ட மந்தரை முதலிய ஜனங்களுக்கும் மனவருத்தம் விளைக்கலாகாது. ஆகையால் சீக்ரமாகவே காட்டுக்குப் புறப்பட்டுப் போகி

1 ஸமவிதானம்-ஏற்பாடு

ன்றன்ன. விலம்பஞ் செய்யலாகாது. லக்ஷ்மணு! என்னைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதற்கும் எனக்குக் கொடுத்த ராஜ்யத்தை மீளவும் திருப்பி வாங்கிக் கொள்ளவதற்கும் கைகேயி காரணம் அன்று. இதற்குத் தெய்வமே காரணமென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். தாயாகிய கைகேயிக்குப் பிறந்த இவ்வபிப்ராயம் தெய்வத்தினுலேயே உண்டாயிற்று இல்லையாயின், என்னிடத்தில் மிகுந்த பரீதியோடு வாத்ஸல்யம் பெருகப் பெற்றிருந்த அவ்வம்மைக்கு, என்னைப் பீடிக்க வேண்டுமென்கிற இப்புத்தி ஏன் உண்டாகவேண்டும்? லக்ஷ்மணு! நீ நற்புத்தி யுடையவன்; உனது உருவம் அழகா யிருப்பதுபோல உனது புத்தியும் அழகா யிருக்கவற்று ஆகையால் நான் சொன்னவற்றை நீ நன்கு ஆலோசித்துப் பார்ப்பாயாக. இதுவரையில் எப்பொழுதாயினும் நான் தாய்மார்களிடத்தில் 'பெற்றதாய் இவள், சக்களத்தித் தாய் இவள்' என்னும் பேத புத்தியைப் பாராட்டினதில்லை யென்பது உனக்கே தெரிந்திருக்குமல்லவா? அந்தக் கைகேயியும் என்னிடத்திலும் தன் புதல்வனுகிய பரதனிடத்திலும் கோபமற்றிருப்பவ்ளென்பதை நீ அறிவாயல்லவா? இங்ஙனம் இருக்கையில்—தெய்வப்ரேரணமில்லா திருக்குமாயின், அப்படிப்பட்ட கைகேயிக்கு என்னிடத்தில் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி ஏன் உண்டாகவேண்டும்? முதலே பிடித்து அவளது வாத்ஸல்யத்தை அனுபவித்திருக்கிற நான் அவள் இப்பொழுது அபிஷேகத்தை மாற்றவேண்டுமென்றும் காட்டுக்குப்போகவேண்டுமென்றும் சொல்ல முடியாத பயங்கரமான வாக்யங்களைச் சொல்வது கண்டால், இதற்குத் தெய்வம் தவிர மற்றேதும் காரணமாக எனக்குத் தோற்றவில்லை அவள், தனக்கு என்னிடத்தில் உண்டான வாத்ஸல்யத்தை மாற்றிக்கொள்ளக் காரணம் ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

ஆகையால் தெய்வமே இவையெல்லாவற்றிற்கும் காரணம் [1]மேலும், அவள் மெதுவான ஸ்வபாவமுடையவளாயினும், ராஜகுமாரியாயிருப்பவள். இப்படிப்பட்ட அவளது தயாதிகுணங்கள் நமக்குத் தெரியாதவையல்ல அத்தகையளான அவ்வம்மை, அல்ப ஸ்வபாவமுள்ள மற்றொரு மடந்தையைப்போல் தனது பர்த்தாவின் முன்னிலையில் என்னைப் பீடிக்கும்படியான மொழிகளை உரைக்க நேருமா? நேராது. அங்ஙனம்மொழிவதற்குத்தெய்வமே காரணம். தெ

---

1 இதற்கு—

'கதம் ப்ராக்ருதிஸம்பந்நா ராஜபுத்ரீ ததாகுணா ।

ப்ரூயாத்ஸா ப்ராக்ருதேவஸ்த்ரீ மத்பீடாம் பர்த்ருஸந்நிதௌ ॥'

என்று மூலம் இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(ப்ரக்ருதிஸம்பந்நா) ஸாது ஸ்வபாவமுள்ளவள் (ராஜபுத்ரீ) ராஜாவின் புதல்வி மஹாகுலத்திற் பிறந்தவள் (ததாகுணா) அப்படிப்பட்ட குணங்கள் அமையப் பெற்றவள், அவளது தயாதிகுணங்களை முன்பு நாம் அநுபவித்திருக்கிறோம் இம்மூன்று விசேஷணங்களால்—நல்ல ஸ்வபாவமும் பெருங்குலமும் மேலான குணங்களும் சொல்லப்பட்டன. (ஸா) அப்படிப்பட்ட லக்ஷணங்கள் பொருந்திய அந்தக் கைகேயி, (ப்ராக்ருதாஸ்த்ரீவ) புத்தியில்லாத இழிகுலப் பெண்பிள்ளைபோல். அதாவது —தனக்கு விருத்தமான துஸ்ஸ்வபாவமும் துஷ்குலமும் துர்க்குணங்களுமுள்ள நீசஸ்த்ரீயைப்போல் (பர்த்ருஸந்நிதௌ) பர்த்தாவின் எதிரில் மறைவிலன்றே ஒருவன் முன்னிலையிலன்று, தூதர் முதலியவர்கள் மூலமாகவுமன்று. தன் குலாதிகளுக்குத் தகுந்தபடி தான் மிகவும் அடங்கி நடக்கவேண்டிய பர்த்தாவின் கண்முன்னிலையிலேயே. (மத் - பீடாம்) தனது மிதமில்லாத ஸ்நேஹத்திற்குப் பாத்ரமாகிய என்னைப் பீடிப்பதை வெறும் அப்ரியத்தையன்று, மிகவும் பீடிக்கும்படியான மொழிகளை (கதம்) எப்படி (ப்ரூயாத்) மொழிவாள். ஸூசனையாகச் சொல்வதன்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னாள். இவ்வளவு ஸந்தாபங்களைப்பற்றிக் கைகேயிதானே இங்ஙனம் மொழிவது அஸங்கதமாயிருக்கின்றதாகையால் தெய்வமே இதற்குக் காரணமென்று கருத்து

ய்வத்தின் மஹிமை இப்படிப் பட்டதென்று சிந்திக்கவும் முடியாதது. ஸமஸ்த பூதங்களிலும் எதிலாவது அந்தத் தெய்வம் செய்யும் கார்யத்தைத் திருப்ப நேராது. இது யாவர்க்கும் வெளிச்சமே. எனக்குக் கையில் வந்த ராஜ்யம் தப்பிப்போயிற்று. அந்தக் கைகேயிக்கு நெடுநாளாக அழியாதிருந்த ப்ரீதியும் அழிந்து போய்விட்டது. ஆக எங்களிருவர் நிலையும் தலைகீழாக மாறிப்போய்விட்டது. ஆகையால் தெய்வத்தின் செயலுக்கு எங்கும் மாறுபாடில்லை. லக்ஷ்மணா! 'தெய்வமென்று ஒன்று உள்ளதென்பது எப்படி? இருக்குமாயின், புருஷ ப்ரயத்னத்தினால் அதை மாற்றிவிடலாகாதோ?' என்று வினவுவாயாயின், சொல்லுகின்றேன், கேட்பாயாக. நாம் செய்யும் கார்யங்களின் பலன்களைப் பற்றித் தெய்வமென்றொன்று உள்ளதென்று அறியவேண்டியதாயிருக்கின்றது. நாம் மிகவும் பாடுபட்டு மிகுந்த ப்ரீதியுடன் செய்யும் கார்யங்களில் சிலவற்றிற்குப் பயன் உண்டாகக் காண்கிறோமில்லை. நாம் ஆதரமில்லாமற் செய்யும் கார்யங்களிலும் சிலவற்றிற்கு மிகுந்த பயன் உண்டாகக் காண்கின்றனம். இப்படிப்பட்ட பயன்களுக்குத் தெய்வத்தையொழிய மற்றெதையும் காரணமாகச் சொல்ல நேராது. ஆகையால் தெய்வமொன்றுள்ளதென்று அனுமானத்தினால் ஸித்திக்கின்றது. கார்யம் பலிப்பது பற்றியே தெய்வமுள்ளதென்றறியலாமன்றி மற்றைப்படிக்குத் தெய்வத்தை அறிவதற்கு வேறு ஸாதனமில்லை. ஆகையால் தெய்வத்தை எப்பொழுதும் கார்யம் பலிப்பது பற்றியே அனுமானித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாயிருக்கின்றது. அது பலத்திற்கு முன்பே தெரியக் கூடியதாயின், அப்பொழுது அது ப்ரதிகூலமாகத் தோற்றும்பொழுது, அதற்கும் ப்ரதிகாரம் ஏதாயினும் முன்பாகச் செய்துகொள்ள நேருமேயன்றிப் பலத்திற்கு

முன்பு எவ்வளவுந் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாததா யிருக்கின்ற அந்தத் தெய்வத்தோடு மாரடிகொடுத்து அதை மாற்றிக் கொள்வதற்கு என்னதான் முயற்சி செய்யக்கூடும்? ஆகையால் பலத்தைக் கொண்டு அனுமானித்தே தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதா யிருப்பதுபற்றி மிகவும் பலிஷ்டமாயிருக்கின்ற தெய்வத்தைப் புருஷப்ரயத்னத்தைக் கொண்டு தடுப்பது கஷ்டம் ஸுகமும் துக்கமும் சாந்தியும் கோபமும் லாபமும் நஷ்டமும் ஜனனமும் மரணமும் ஆகிய இவை முதலிய காரணந் தோற்றப்பெறாத கார்யங்களனைத்தும் தெய்வத்தின் செயல்களே அதிகக்ரூரமாகத் தவம் நடத்திக்கொண்டு தேவதைகளையும் கூடப் பொருள் செய்யாத விஸ்வாமித்ரா முதலிய மஹர்ஷிகளும் தெய்வத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகித் தாம் செய்ய முயன்ற விரதோபவாஸம் முதலிய தீவிரநியமங்களையுங் கைவிட்டுக் காமக்ரோதங்களுக்கு உட்பட்டு மஹர்ஷித்வத்தையும் இழக்கின்றனர் இவ்வுலகத்தில் ஆரம்பித்த கார்யத்தை நிறுத்திவிட்டு அதற்கு முன்பு மனத்திலுங்கூட நினைவிடாத மற்றொரு கார்யம் திடீரென்று ஸம்பவிக்கின்றது அது தெய்வ கார்யமே நான் இப்பொழுது உபதேசித்த இப்புத்தி யதார்த்தமா யிருக்கவற்று அப்படிப்பட்ட புத்தியைக் கொண்டு எனது மனத்தை நானே அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனன். ஆகையால் எனக்குப் பட்டாபிஷேகம் தடைப்பட்டபோதிலும் மனஸ்தாபம் உண்டாகா திருக்கின்றது தெய்வத்தின் சக்தி இப்படிப்பட்டதாகையால் நான் உபதேசித்த புத்தியோகத்தின் பலத்தைக் கொண்டு நீ உனது மனக் கலக்கத்தை மாற்றி எனது மதத்தை அனுஸரித்து அபிஷேகத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் அலங்காரத்தின் ஏற்பாடுகளை நிறுத்திவிடுவாயாக. லக்ஷ்மணா! இப்பொ

ழுது அபிஷேகத்தின் பொருட்டு ஸித்தப்படுத்தி வை
த்திருக்கிற மங்கலகும்பங்களிலுள்ள ஜலங்களை யெ
ல்லாம் என்து அபிஷேகம் நடக்காமற்போயினும் நா
ன் தாபஸர்களுக்குரிய வ்ரதத்தை ஸங்கல்பித்துக் கொ
ள்ளும்பொழுது செய்யவேண்டிய ஸ்நானத்திற்கு உபயோ
கப்படுமாக. ஒருக்கால் இந்த ஜலத்தைக் கொண்டு ஸ்நா
னஞ்செய்யவேணுயின், ராஜ்யத்திற்காகச் செய்தேனென்
று கைகேயி ஸந்தேஹப்படக் கூடும். இது ராஜத்ரவ்யம்.
மேலும், ராஜ்யத்திற்கு உபயுக்தங்களாகிய மங்கலத்ரவ
யங்கள் மிகவும் கலக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இப்படிப்பட
ட ஜலம் எனக்கு ஏதுக்காக? நானே என் கைகளாலெ
டுத்த ஜலங்களைக் கொண்டு ஸ்நானஞ்செய்து என் வ்ரதங
களை முடித்துக்கொள்கின்றனன். லக்ஷ்மணா! ஸம்ப
த்து தலைகீழாயிற்றே யென்று நீ மனவருத்தப்படாதிரு
ப்பாயாக. ராஜ்யத்தை நன்றாகப் பரிபாலனஞ் செய்வத
னால் மிகுந்த தர்மம் உண்டாகின்றது. வனவாஸத்தினால
தவம் ஸித்திக்கின்றது. ஆகையால் இரண்டும் ஸமானங
களே. ஆயினும் விசாரித்துப் பார்ப்போமாயின், ராஜ்ய
த்தில் ப்ரஜைகளுக்கு வேண்டிய கார்யாகார்யங்களின்
சிந்தையும் கஷ்டமும் அதிகமாயிருக்கின்றன. வனவா
ஸத்தில் அந்தக் கஷ்டம் ஒன்றுமே இல்லை. மேலும், பித
ருவாக்ய பரிபாலனமென்னும் தர்மமொன்று ஸித்திக்
கின்றது. ஆகையால் வனவாஸத்திலேயே மிகுந்த பலம்
உண்டாகின்றது. அதுவே மேலான மேன்மைக்கு ஸாத
னமாயிருக்கின்றது. லக்ஷ்மணா! இப்பொழுது ஆரம்பித்த
கார்யத்தைக் கெடுப்பதற்குச் சிறிய தாயார் காரணமெ
ன்று சங்கிக்கலாகாதல்லவா? அவ்வம்மை தெய்வத்தின்
தூண்டுதலால் அப்ரியத்தைப் பேசுகின்றாளேயன்றி வே
றில்லை. அவளைத் தூண்டின தெய்வமோ அப்படிப்பட்ட

பராபவமுடையதென்று நான் உனக்குத் தெரிவித்தேனாகையால் உனக்குத் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆகையால் தெய்வம் காரணமாயிருந்து நடத்தின இந்தக் காரியத்தில் அவனைத் தூறுவது யுக்தமன்றோ? என்றனன். இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

லக்ஷ்மணன் தெய்வத்தைக் காட்டிலும் பௌருஷமே பலமுடையதென்று ராமனுக்கு மறுமொழி கூறுதல்

ராமன் இங்ஙனம் பலவாறாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், லக்ஷ்மணன், தனக்கு அது ஸம்மதமல்லவாகையால், தலைவணக்கத்துடன் கேட்டு 'ராமன் தர்மத்தில் மிகுந்த நிலைமையுடையவன்' என்று மனக்களிப்பும், 'ராஜ்யத்தைக் கைவிடுகின்றானே' என்று மனவருத்தமும் மனத்தில் மேலெழப்பெற்று இவ்விரண்டினிடையில் ஆழ்ந்தாற்போலிருந்தனன். அப்பொழுது புருஷஸிம்ஹமாகிய அந்த லக்ஷ்மணன் ஸந்தோஷத்தை யிழந்து மனவருத்தத்தினால் கோபாவேசம் மிகப்பெற்றுப் புருவ நெறிப்புடன் கூடிப் பெட்டியில் அகப்பட்டு ரோஷத்தினால் பெருமூச்செறிகின்ற பெரிய ஸர்ப்பம்போல் நெடுமூச்செறிந்தனன். அப்பொழுது புருவ நெறிப்பினால் பயங்கரமாகி எதிர்கொண்டு கண்ணூரக் காணமுடியாத அந்த லக்ஷ்மணனது முகம் சினந்த சிங்கத்தின் முகத்தை நிகர்த்துப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. யானையானது தன் துதிக்கையை அசக்குவதுபோல் அந்த லக்ஷ்மணன் தனது நுனிக்கையைக் கோபத்தினால் உதறிக்கொண்டு, கழுத்தைக் குறுக்காகவும் கீழும் மேலும் தேஹத்தில் பட்ட திருப்பி வைத்துக் கடைக்கண் பார்வையைக் குறுக்காகப் பெருக்கச் செய்துகொண்டு அண்ணனாகிய ராமனைப் பார்த்து

'நீ எல்லாந் தெரிந்தவன்; அப்படிப்பட்ட நீ பித்ருவசன பரிபாலமென்னுந் தாமத்திற்குக் கெடுதி நேரிடுமென்றும், நான் தாமத்தை ஆசரியாமற் போவேனாயின், உலகத்திலுள்ளவர் 'நாமும் இதை ஆசரியாமல் விட்டுவிடலாம்' என்று சங்கிப்பாரென்றும் நினைத்துக் காட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்று மென்மேலும் இவ்வாறு பரபரப்புறுவது யுக்தமன்று எப்படி யென்னில்—நீ தெய்வத்தையுங்கூட நிராகரிக்கவல்ல மஹாசூரன். மேலும்; க்ஷத்ரியர்களெல்லோரிலும் மேலாயிருப்பவன் இப்படிப்பட்ட நீ துர்ப்பலமாகிய தெய்வத்தை மஹாபரபலமானதாகச் சொல்வது கண்டால் உனக்கு மிகவும் ப்ரமம் பிடித்தாற்போலிருக்கின்றது அப்படி மிகுந்த ப்ரமம் உண்டாகாதிருக்குமாயின், அப்படிப்பட்டவனை நீ இப்படிப்பட்ட விபரீதவாக்யங்களை எப்படி சொல்லக்கூடும்? ப்ரமம் பிடித்திராதாயின் இவ்வாறு நீ மொழிய நேராது பலமற்றவர்களன்றோ தெய்வத்தைக் கைப்பற்றுவார்கள்? அது மற்றொருவரை ஆஸ்ரயித்தே தனது அபேக்ஷையைத் தீர்த்துக்கொள்கின்றது. ஆனதுபற்றியே அது மிகவும் தீனமாயிருக்கவற்று தானாக ஒன்றைச் செய்யவாவது, பௌருஷத்தை நிராகரித்துக் கார்யத்தை நடத்தவாவது அது [1] சக்தி

---

1 'அது கார்யஞ் செய்வதற்கே சக்தியற்றிருக்கும்பொழுது கார்யம் அதனால் பலிக்கின்றதென்பதே உண்டாகாது ஆகையால் கார்யத்தின் பலத்தினால் தெய்வமொன்றிருப்பதாக அனுமானிப்பதும் தகாது இப்படி அது உளதென்பதே ஸித்தியாதிருக்கும்பொழுது இல்லாதவற்றை ஆஸ்ரயிப்பது உனக்கு ப்ரமமே ஆகும்' என்று லக்ஷ்மணன் தெய்வத்தைத் தாண்டிப்போக முடியாதென்கிற முனிமதத்தைப் பரிஹரித்தனன் இனிப் பாபிஷ்டர்களாகிய கைகேயீ தசரதர்களின் வார்த்தையைக் கேட்கலாகாதென்று மொழிந்து பித்ருவசனபரிபாலனமென்னும் தாமத்திற்குக் கெடுதி நேரிடுமென்னும் விஷயத்தைப் பரிஹரிக்கிறானென்று தெரியவருகின்றது

பற்றது அப்படிப்பட்ட தெய்வத்தை என்னவென்று நீ புகழ்கின்றனை? பரஸ்வபாவர்களாகிய அந்த கைகேயீ தசரதர்கள் இருவரும் பாபிஷ்டர்களென்று உனக்கு ஏன் எண்ணம் உண்டாகவில்லையோ? அவ்விருவரும் பாபிஷ்டர்களாகையால் அப்படிப்பட்டவர்களது ஆஜ்ஞையைச் செய்யாதிருப்பதனால் உனக்குத் தர்மஹாநியென்பது சிறிதும் நேரிடாது 'அவர்கள் தர்மஸ்வபாவர்களே; அவர்களைப் பாபிஷ்டர்களென்று எப்படி சங்கிக்கலாகும்' என்பாயோ? அது வெளிமாத்ரம் [illegible]க்கத்தில் தர்மத்தை வ்யாஜமாகக் காட்டி அதனால் தமது துஷ்கார்யங்களை ஸாதித்துக் கொள்பவர்களும், தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதாக வேஷம் போட்டுக்கொண்டு அதனால் தமது கொடிய நடவடிக்கைகளை மறைத்துக்கொள்பவர்களும் பலர் உண்டு. அப்படியே கைகேயியும் தசரதனும் உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்பவர்போல மேலுக்கு தர்மத்தை அபிநயித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களேயன்றி, நிஜமாகப் பார்க்கில், ரஹஸ்யமாக உனக்கு அப்ரியத்தையே செய்பவர்களாகையால் நமது இவ்வபிஷேக ப்ரயோஜனத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்று விரும்பி தனக்கு இந்த ஆராலோசனையைச் செய்தனர் ரகுவம்சத்தில் திகரின்றி மேன்மையுடன் பிறந்த மஹாநுபாவனே! அவர்கள் இவ்வபிஷேகத்திற்கு முன்னமே இவ்வாறு[1] ஆராலோசனை செய்வதற்கு ப்ரயத்னஞ் செய்திருப்பார்கள்.

---

1 தசரதன் கைகேயிக்கு வரங் கொடுத்தது வெகு காலமாயிற்று. ஆகையால் அதை இதற்கு முன்பு எப்பொழுதோ நிறைவேற்றியிருப்பான் அல்லது—தசரதன் தர்மங்களை யறிந்தவனாகையால் கைகேயி வேண்டாதிருந்தபொழுதிலும் தானே தீர்த்து விட்டாவதிருக்கக் கூடும். இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் அதைக் கேட்பதும் கொடுப்பதும் நேரா ஆயினும் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய ஆரம்பித்ததையும், அன

இலலையாயின, வரங கொடுபபதற்க வெகு காலததிறகு முனனமே வராததை நடநத தாகையால, ராஜா அதை இதறகு முனபே எபபொழுதோ கொடுததிருககலாமென றி இபபொழுது கொடுககவேணடி வருவது நேரநதிராது. வீராகளிற் றலைவனே! பெரியவனா யிருககிற உனனைவிடடு உனககுப பின பிறநதவனாகிய மறறொருவனுககுப படடா பிஷேகஞ செயவது உலகததிலுளளவா யாவருமத தவே ஷிககத தகுநத காரியமே இதை அவவிருவருமு செயய முயனறனா இதை மாதரம நான பொறுததிருகக நே ராது அவவிஷயததில மாதரம நீ எனனை மனனிககவே ணடும 'பிதரு வசன பரிபாலனம அவஶயமாகச செயய வேண்டிய தாமமாயிறறே' யெனபாயோ? நீ மிகுநத மதி யுடையவன; ஆயினும, எநத தாமததைப பறறி முனபு ராஜ்யாபிஷேகஞ செயதுகொளள வேணடுமெனறிருநத உனபுததி இபபொழுது அரணயததிறகுப போகவேணடு மெனறு வேறுகப பேசிததுவிடடதோ, எநத தாமததை ச செயய நேரிடுகையில செயயாமற போயின பாபம ஸம பவிககுமேயெனறு மனமயககங கொணடிருககினறனை யோ, அபபடிபபடட பிதருவசன பரிபாலனமெனனும தா மததில எனககு தவேஷமெயனறி பரீதி எனபது சிறிதும

தாம வாததை பாஸதாவஞ செயததையும ஆலோசிததுப பாாககில பாதனுககு ராஜயததில படடங்கடடவேணடும ராமன மூததவனு கையால அவனைத தவிாததுப பாதனுககு ராஜயங கொடுபபது பொ ருநதாது ஆகையால ராமனுககுப படடாபிஷேகம செயவதாக பா யதனஞ செயகினறனன அபபொழுது நீ இரணடு வரஙகளை வேண டுவாயாக ஒனறுககு ராமனைக் காடடுககு அனுபபிவிடுவோம மற றொனறுககுப பாதனுககு ராஜயததில பட்டங கடடிவிடுவோம' எனறு தசரதன இவவபிஷேகததிறகு முனபே கைகேயியுடன கல நது துராலோசனை செயதுகொணடு இதறகாக பரயதனஙகள செய திருகக வேணடுமெனறு லக்ஷமணன கருதது.

உண்டாகவில்லை. 'மனமயகக'மென எனபாயோ? பௌ
ருஷ காமததினால பரதீகாரஞ செய்ய வல்லமையுள்ள
நீயும, தநதை, கைகேயியின வலையில அகபபட்டு மிகவும
அதாமமாகவும அதி நிநதிதமாகவும் ஓர ஆஜஞையைச
செயதானாயின, அதைத் திரஸ்கரிககாமல எபபடி செ
யயப பாரககினறனை? மனமயககமிலலையாயின இபபடி
ககுச செயய முயறசி கொளளாயலலவா? கபடமாக வரங
களெனனும வயாஜங கறபிதது அவாகள இவவபிஷேகத
திறகு இடையூறு செயதிருககினறனா அவாகள் இவவா
று கபடஞ செயதிருநதும உனககு அஙஙனஞ செயதாா
களெனறு தோறறுகிருககினறதே இதைபபறறியே என
ககு மனவருததமா யிருககினறது இஙஙனம காமுக
னாகிய தநதையின வாாததைப்படி நடநது கொளளவே
ணடுமெனகிற இநதத் தாமமும மிகுநத லோக நிநதைக்
கிடமா யிருககுமேயனறி அனுஷ்டிககத தககதனறு.
காமபரவசாகளாகி உனககு எபபொழுதும கெடுதியைச்
செயய விருமபித தாய தநதையாக ளெனறு போாவைத்
துக் கொண்டாற் போலிருககிற அநத உன பகைவாகள,
நெஞசிலும் நினைககக கூடாத தொனறை விருமபிக
கடடளை யிடுவார்களாயின, அதை நிறைவேறற வேண்டு
மெனறு மனததிலுஙகூட நீ எபபடி நினைககலாகும?
'அவவிருவாககும எனது பட்டாபிஷேகத்தைக கெடுக
கவேணடு மெனனும புததி பிறநதமை தெயவாதீனமே
யனறி அவாகள ஸவபாவததினாலுண்டான தனறு' என
று நீ நினைததுக கொணடிருககினறனை. ஆயினும நீ அப
படிபபடட அபிபராயங கொளளலாகாது. எனககு எள
ளளவும தெயவம பரமாணமெனபது யுகதமாகத தோறற
வில்லை பராககரமசாலிகளாகி மனந திடமா யிருககப் பெ
றற தீராகள் அநதத் தெயவத்தைக கைபபறறாாகள். தம

களுளேயே தமது காரியங்களை ஸாதித்துக் கொள்வார்கள். தனது புருஷ ப்ரயத்னத்தினால் தெய்வத்தை அடக்கித் திருப்புதற்கு எவன் ஸமர்த்தனோ, அந்தப் புருஷன் தெய்வத்தை நம்பி அதனால் தன் ப்ரயோஜனத்தைப் பாழாக்கிக் கொண்டு மனக்களிப்பைத் துறந்திருக்கப் போகிறான். ஜனங்கள் இப்பொழுதே தெய்வ ஸாமர்த்யத்தையும் புருஷனது ஸாமர்த்யத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பார்களாக. தெய்வம் ப்ரபலமோ, அல்லது புருஷகாரம் ப்ரபலமோ வென்று அவ்விரண்டுக்கும் உள்ள தாரதம்யத்தை இப்பொழுதே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டிவிடுகின்றனன். எந்தத் தெய்வம் இப்பொழுது உன் பட்டாபிஷேகத்தைக் கெடுத்ததாக நீ நினைத்திருக்கின்றாயோ, அந்தத் தெய்வத்தை எனது பௌருஷத்தினால் அடிபட்டிருக்குமாறு ஜனங்களெல்லோரும் பார்க்கப்போகின்றனர். மாவெட்டியைப் பொருள் செய்யாமல் கட்டுத் தறியைக் கடந்து மதப் பெருக்கினால் மிகுந்த கர்வங்கொண்டு அடங்காமல் ஓடித் திரிகின்ற யானையைக் கைதேர்ந்த யானைக்காரன் அடக்கித் திருப்புவது போல், தடுக்கமுடியாத தென்று நீயே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற தெய்வத்தை எனது பௌருஷத்தினால் திருப்பிவிடுகின்றனன். திக்பாலகர்கள் அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வருவார்களாயினும், மூன்று லோகங்களும் ஒன்றாகக் கூடித் தடை செய்யுமாயினும், இப்பொழுது நான் நடத்துவதற்கு முயன்றிருக்கிற ராமனது அபிஷேகத்தை நிறுத்த நேராது. இனிக் கிழவனாகிய நம் தந்தை யொருவன் யாதுஞ் செய்யமுடியாதென்று சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் நீ மஹாராஜனாகவே ஆய்விட்டனை. யாவர் சிலர் ஏகாந்தமாக ஒருவரோடொருவர் கலந்து ஆலோசித்து உனக்கு வனவாஸத்தை ஏற்பாடு செய்தனர்களோ, அந்தப் பாபிஷ்டர்களை உனக்

ருக் சொன்ன பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களும் தாமே
அரண்யஞ் சென்றிருக்கும்படி செய்விக்கின்றனன். அங்ங
னஞ் செய்வித்து, அதனால் எவள் உனது பட்டாபிஷே
கத்தைக் கெடுத்துத் தனது புதல்வனுக்கு ராஜ்யம் வர
வேண்டுமென்று விரும்புகின்றாளோ, அவளுக்கும் தந்
தைக்கும் உண்டாயிருக்கிற பேராசையைப் போக்கிவிடு
கின்றனன். 'தந்தை தெய்வபலமுடையவனாயின், உனது
பௌருஷம் என் செய்ய முடியும்' என்கிறாயோ? என்
பௌருஷத்திற்கு முன்பு தெய்வம் நிற்கமுடியாது. ஆகை
யால் தந்தைக்காவது மற்றை இன்னும் எவனுக்காவது
என்னுடன் விரோதம் செய்பவனுக்கு மிகவும் க்ரூரமா
கிய என் பௌருஷத்தினால் துயரம் உண்டாகுமன்றி தெய்
வத்தினால் ஸுகமென்பது சிறிதும் உண்டாக நேராது.
எனது பௌருஷத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டவனைத்
தெய்வத்தினால் விடுவிக்க முடியாது. மேலும், நீ ப்ரஜா
பரிபாலனஞ் செய்து ராஜ்ய ஸுகங்களை அனுபவித்து
ஆயிரமாண்டுகள் கடந்தபின்னர் நீ வானப்ரஸ்தாச்ர
மத்தைக் கைப்பற்றி வனத்திற்குப் போகையில், உனது
குமாரர்கள் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்ய நேருமேயன்றிப்
பரதனுக்கு எக்காலத்திலும் ராஜ்ய ஸம்பந்தமே உண்
டாக நேராது. சக்தி உள்ளவரையிலும் ப்ரஜைகளைப்
பரிபாலித்துப் பிறகு அந்த ப்ரஜைகளைத் தமது குழந்
தைகளைப் போலப் பரிபாலித்து வரும்படிக்குப் புதல்வர்க
ளுக்குக் கட்டளையிட்டு ப்ரஜைகளை அவர்களிடம் ஒப்பு
வித்து அங்ஙனம் பூர்வகால ராஜர்ஷிகள் ஆசரித்த ப்ர
கார வனவாஸஞ் செய்யப் போகவேண்டுமென்றன்றோ
சாஸ்த்ரம் விதிக்கின்றது. தர்மஸ்வபாவனே! 'இப்பொ
ழுது ராஜனது மனஸ்ஸு சஞ்சலமாயிருக்கின்றதென்று
ம், ஆனதுபற்றி ஸாஹஸஞ் செய்து ராஜ்யத்தை ஸ்வாதீ

ணபபடுத்திககொணடோமாயின, அதில அநேகவித பேதஙகள் நேரிடடு ஸரிபபடுததிககொளள முடியாமற் போமெனறும சங்கிதது ராஜயத்தை அஙகீகரிககமாட டாயாயினும அதைச சொலவாயாக. நீயும வீரனாயிருக கினறனை; நானும உனககு ஸஹாயமாயிருநது, ஸமுத ரததைப பொஙகி வாராதிருககுமபடி அதன கரை எப படி காத்துககொணடிருககினறதோ, அபபடியே உனது ராஜயததைத் கலககமொனறும உணடாகாதிருககுமபடி பாதுகாதது வருகினறனன. இஙஙனம செயயாமற போ வேனாயின வீர லோகஙகளை இழநதுபோககககடவேனெ னறு பரதிஜஞை செயகினறனன. நீ வஸிஷடாதிகளைக கொணடு மங்கலதரவயஙகள அமைககபபெறற ஜலங களால படடாபிஷேகஞ செயதுகொளவாயாக இனி அபிஷேகத்திறகாகச செயயவேண்டிய காரயஙகளைப ப ற்றி முயறசி செயவாயாக எவராயினும அரசாகள உன மேல எதிரிடடு வருவாரகளாயின, அவாகள அனைவரை யும தடுததுவிடுவதறகு நானொருவனே போதுமானவன். இதோ புலபபடுகினற எனது பாஹுதணடஙகளிரணடும எனது சரீரததிறகு அலஙகாரததின பொருடடிருபபன வனறு. நான விலலைத தரிததுககொணடிருபபது எனது புஜஙகளின அழகுககாகவனறு இககததியும வெறுமனே வீரபூஷணமாக இடையில கடடிவைததிருபபதனறு. எ னது பாணஙகளும வீணாக அமபறாததூணியில வைதது வைபபதறகு ஏறபடடவைகளனறு. பினனை எதுக்காக வெனனில—இவவாயுதஙகள நானகும மறறவைகளும ப கைவரை அடககித தொலைபபதறகாக இருபபவைகளே யன்றி மறறேதுககுமலல எனககு யாவன சதருவெனறு நினைககபபடுவானோ, அவனை உயிருடன நிறுததிப பாரக

க்கப்போறேன். அந்தப் பகைவனை, அவன் தேவேந்திரனுயிருப்பானாயினும், கூரிய நுனியுள்ளதும் மின்னல்போல் பளபளவென்று விளங்குங் காந்தியுள்ளதுமாகிய கத்தியைக்கொண்டு வெட்டாது விடமாட்டேன். என் கத்தியால் டியுண்ட யானை குதிரை காலாட்கள் ஆகிய இவைகளது கைகளும் கால்களும் தலைகளும் தூளதூளாகிப் பூமியின் மேல் எங்கும் நிறைந்திருக்கையில், செடிகள் நெருங்கிய கானகம்போல் இடை வெளியின்றி நிரம்பப்பெற்று ஸஞ்சரிக்க முடியாதிருக்கப் போகின்றது. இதோ இப்பொழுதே என் கத்தியின் நுனியால் அடிக்கப்பட்டுத் தமது கடினமான எலும்புகளில் அக்கத்தி உறையப்பெற்று அதனால் நெருப்புப் பொறிகள் மேலெழும்பப்பெற்றவைகளாகிய சத்ருக்களின் யானைகள், எரிகின்ற மலைகள்போலவும் மின்னலோடு கூடின மேகங்கள்போலவும் புலப்பட்டுக்கொண்டு பூமியில் விழப்போகின்றன. நான் உடும்புத் தோலால் செய்த கவசத்தை நாணடிபடப் புண்ணாகாதிருக்கும்படி விரல்களில் மாட்டிக்கொண்டு வில்லைக் கையிற் பிடித்து எதிரில் வந்து நிற்கையில், தன்னைப் புருஷனென்று நினைத்து உன்னெதிரில் நிற்பவன் யாவன்? அனைவரும் பெண்பிள்ளைகளைப் போலவே பயந்தோடுவார்களன்றித் தீரத்துடன் நிற்பவன் யாவனும் நேரான 'நீ ஒருவன் பலபேர்களோடு எங்ஙனம் போர் புரிவாய்' என்கிறாயோ? நான் மிகுந்த பலமுள்ள ஒரு மஹாவீரனைப் பல பாணங்களால் அடித்தும், ஒரே பாணத்தினால் பல ஜனங்களைத் தொலைத்தும், ஆக இப்படி மனிதர்கள் குதிரைகள் யானைகள் ஆகிய இவைகளின் மர்மஸ்தானங்களிற்படும்படி பாணங்களைப் பிரயோகிக்கப் போகின்றனன். பிரபுவே! இப்பொழுது நான் எனக்குத் தனுர்வித்தையிலுள்ள ஸாமர்த்யத்தின் மஹிமையால் இதோ

அரசனாகிய தசரதனுடைய ப்ரபுத்வத்தைப் போக்குவதற்கும் உனக்கு ப்ரபுத்வத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கும் வல்லமையுள்ளவனென்பதை நீயே தெரிந்துகொள்ளப் போகின்றனை ராமா! உயர்ந்த சந்தனத்திற்கும் தோள்வளைகள் பூண்டிருப்பதற்கும் தனங்களைத் தானஞ் செய்வதற்கும் இப்பாஹுதண்டங்கள் தகுந்திருக்கின்றன. ஆயினும் இப்பொழுது அவைகளை விட்டு உனது அபிஷேகத்திற்கு விக்னஞ் செய்பவர் யாவரையும் தூரத்துவதற்கு வேண்டும் வ்யாபாரத்தை நடத்தப்போகின்றனன். உனக்குச் சத்ருவாயிருப்பவன் யாவன்? சொல்வாயாக. அவனை இப்பொழுதே ப்ராணன்களை இழக்கும்படிக்குச் செய்கின்றனன். அவனது கீர்த்தியைத் தொலைத்துவிடுகின்றனன். அவனது நண்பர்களெல்லோரையும் பாழாக்குகின்றனன். பூமி முழுவதும் உன்னதீனமாகச் செய்யும்படி எனக்கு ஆஜ்ஞைமாத்ரங் கொடுப்பாயாக. உனது ஆஜ்ஞையைத் தானே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். உனக்கு யான் கிங்கரனேயன்றி வேறில்லையாகையால் எனக்குக் கட்டளை அளிப்பாயாக' என்றனன். ரகுகுலத்தைப் பெருக்கச் செய்யும் ஸ்வபாவனாகிய ராமன் இவ்வாறு லக்ஷ்மணன் சொன்னதையெல்லாங் கேட்டுத் தனக்கு ஸம்மதியில்லாமையால் மனம் வருந்தப்பட்டு அதனால் அவன் கண்களினின்றும் பெருகி வருகின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துப் பலவாறு இனிய உரைகளால் ஸமாதானப்படுத்திப் பிறகு அந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து [1]'லக்ஷ்மணா! நீ எப்பொழுதும் மெது

1 இவ்வாறு விரிவாக லக்ஷ்மணன் செய்த பூர்வபக்ஷத்திற்கு ஸ்ரீமன் முன்பு விஸ்தாரமாகச் சொன்ன ஸித்தாந்தத்தையே இப்பொழுது சுருக்கமாக இவ்வாக்யத்தினால் மொழிந்தானென்று தெரியவருகின்றது. மேலும், 'ஜீவதோர்வாக்யகரணாத் பாதயவீக்ஷ° ஹரி ஹோ

வான ஸவபாவமுடையவன; அபபடி யிருகக இப்படி மன
கோபிததுககொணடேன. நான தநதையினது வசனத
திலேயே நிலைநிறபேனனறி அதை எளளளவாயினும தா
ணடிபபோகமாடடேனென்று தெரிநதுகொளவாயாக.
அபபா! இநதப பித்ருவசனபரிபாலனமே ஸனமாரகக
மெனறுணாவாயாக' எனறனன இருபத்து மூனறுவது
ஸாககம முறறிறறு.

ராமனது வனவாஸ நிஶ்சயததைக
கௌஸலயை அபிநநதனஞ செயதல

கௌஸல்யை, அநத ராமன இவவாறு தநதையின
ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ செயவதிறகே மிக்க மன
ஊககங்கொண்டிருப்பதுகண்டு அழுவது அமஙகலமாகை
யால கணணீா வநது கண்களில நிரமப, அதை அடககிக
கொண்டு அதனால தடைபபடட கணடததுடன தாமம
பிக்கு நிருககுமாறு அநத ராமனைக குறிதது 'இது
வரையில துககமெனபது சிறிதும அறியாதவன;
ம தாமததைத் தவருதிருபபவன, ஸமஸத பராணி
நகளும மனககளிபபுணடாகுமபடி இனிதாகப பேசுநத
பயன, ஸாாவபௌமனாகிய தசரதமஹாராஜனுக்கு
மீடததில் பிறநதவன இபபடிபபடட ராமன தெயவ
ததினால பூமியில இறைநது கிடககிற தானய கணங்

ஜநாத, மயாயாம் பிணடதாநாசச தரிபி: புதரஸய புததா' (தாய தந
தைகள பிழைததிருககுமபொழுது அவாகளது சொறபடி நடககை
யும, அவாகள லோகாநதரஞ செனற பினபு பரதிஸமவதஸரம பெரு
கக போஜனதாபபணஞ செயகையும, கயையில பிண்டங கொடுக
கையும ஆகிய இமமூனறினால புததிரனுககுப புததிரதவம விதிக
கினறது (புததிரதவம - புததிரனாயிருககை) எனகிற ஸமருதிவாக
கொணடு பிதருவாகயமே அவஶ்யம செயயவேணடுமெனறு ஸிததா
நதஞ செயவதாகத தெரியவருகினறது.

களை ஒனறொனருகப பொறுககிககொணடு எபபடி ஜீவிக்கப் போகினறனன. எவனது படாகளும பரிசாரகாகளும அறுசுவை யமைநத உயாநத அனனததைப புசிககினறனாகளோ, அபபடிபபட்ட பரபுவாகிய ராமன காடடுககூச சென்று தேவாகளையும-காயகளையும எவவாறு தினறு பிழைககபபோகினறனன அரசன, மிகுநத குணஙகளை பொருநதியவனும மனததிறகு மிகவும இனியனுமாகிய ராமனைக காடடுககு அனுபபுகினருனெனனும வாாததையைக் கேடடு, இபபடிபபடட பிளளையைக காடடுககு அனுப்புவது அஸமபாவிதமாகையால எவனதான நமபுவான? எவனும நமபமாடடான அபபடி நமபுவானுயின, ராமனைப் போனறவனுககே இபபடிபபடட விபதது நேரிடும்பொழுது நமககும இப்படியே மனவருத்தம உணடாகக கூடுமெனறு மனனவனிடததில மிகுநத பயமுறறிருபபான. ராமா! ஸமஸத லோகஙகளுடையவும மனததிறகு மிகவும இனியனுயிருநதும தெயவவசததினுல அரணயததிறகுப போகினறனையலலவா? இதைபபறறி உலகததில எபபடிபபடடவனுககும ஸமஸத துககஙகளையும நேரிடச செயவிது தெயவமேயெனறும, ஆகையால அது மிகுநத பலமுடையதெனறும ஸநதேஹமினறித தெரியவருகினறது புதலவனே! இனி நீ எனனை விடடுப பிரிவதனுல எனது சரீரததில சோககனியொனறு உணடாகும நீ என கணகளுககுப புலபபடாமையே அவவகனி படாநது எரியச செயயுஙகாறறு கூககுரலிட்டு அழுமபடியான இநதத துககமே அதறகுக கடடைகள எனது அழுகைக கணணீரகளே அதில ஹோமஞ செயயும ஆஹூதி. உனனைக காணுத சிநதையினுல மனத்தில வளாநது வருகினற வெபபமே அதறகுப பெரும புகை. பெருமூசசெறிகையே அது வளாநதுவருவதற்காக நான

செய்யும் புருஷகாரம். இங்ஙனம் ஒப்பின்றிய அப்பெரும் சோகாக்னி எனது சரீரத்தில் பிறந்து, சிசிரருதுவில் பனிஜலம்பட்டு நனைந்திருக்கும் புதரைக் காட்டுத்தீ பட்டாங்கு வந்து க்ரமமாக வாட்டச் செய்து பின் தஹிப்பது போல, நெருப்பைத் தணிக்கவல்ல ஜலம்போன்ற உன்னை விட்டுப் பிரிந்து இங்கு வருந்தியிருக்கின்ற என்னை வாடி வதங்கச் செய்து தஹிக்கப் போகின்றது பிள்ளாய்! பசு தனது கன்றுக்குட்டியைப் பின்றொடர்ந்து செல்லாமல் எப்படியிருக்கும்? பின் சென்றே தீருமல்லவா? அப்படியே நானும் நீ எங்குப் போகின்றனையோ, அவ்விடத்திற்கு உன்னுடன்கூடவே வருகின்றேன்' என்று மொழிந்தனள். புருஷசிகாமணியாகிய ராமன் அங்ஙனம் அன்னை மொழிந்த மொழிகளைக் கேட்டு மிகவும் மனவருத்த முற்றிருக்கின்ற அந்தக் கௌஸல்யையைப் பார்த்து 'மன்னவர், முதலே கைகேயியால் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் நானும் காட்டுக்குப் போகின்றனன் நீயும் என்னுடன் கூடவே அவரை விட்டு வருவாயாயின், அவர் கொஞ்சமாயினும் ஜீவித்திரரென்பது நிசசயம் ஸ்த்ரீகளுக்குத் தமது பர்த்தாவை விட்டிருப்பது மிகவும் க்ரூரமாயிருப்பதல்லவா? ஆனதுபற்றி உன்னைப் போன்ற மேன்மைப்பட்டவர் அப்படிப்பட்ட கொடிய கார்யங்களைச் செய்யலாகாது. மனத்திலுங்கூட இதை நினைப்பது யுக்தமன்று. ககுத்ஸ்த்தவம்சத்திற் பிறந்தவரும் எமது தந்தையுமாகிய மஹாராஜா எதுவரையிலும் பிழைத்திருப்பாரோ, அதுவரையிலும் நீ அவருக்குப் பரிசர்யை செய்துகொண்டிருப்பாயாக. அதுவே ஸ்த்ரீகளுக்குச் சாச்வதமான தர்மம்' என்று இவ்வாறுரைத்தனன். ராமன் அங்ஙனம் உரைக்கையில் அந்தக் கௌஸல்யை அழகிய மதியுடையவளாகையால்

அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவை மிக வும் தர்மங்களாய் அமைந்திருந்தமையால், மிகுந்த ஸந் தோஷம் அடைந்து, எந்தக் கார்யத்தைச் செய்யத் தொடங் கினாலும் அதைச் சிறிதும் பரிச்ரமமின்றி நடத்தி நி றைவேற்ற வல்லவனாகிய அந்த ராமனைப் பார்த்து 'நீ சொ ன்னபடியே செய்கிறேன்' என்றனள். தார்மிக சிரோமணி யாகிய அந்த ராஜகுமாரனும் அன்னையாகிய கௌஸல் யை அங்ஙனம் சொல்லக்கேட்டு மீளவும் மிகுந்த மனவ ருத்தமுற்றிருக்கின்ற அவளைப் பார்த்து 'நான் ஒருவனே அன்று, நீயும் நானும் ஆகிய இருவரும் கலந்து என் தந்தை சொல்லியபடி செய்யவேண்டும். அவர் நமக் கெல்லாம் அரசர்; மேலும் போஷணஞ் செய்பவர்; ஆசா ர்யர், மேன்மையோடிருக்கப்பட்டவர்; நியாமகர்; ப்ரபு ஆகையால் நம்மெல்லோருக்கும் அவரது ஆஜ்ஞையை உல்லங்கனஞ் செய்யக் கூடாமலிருக்கின்றது. [1] இவ வைந்து ஒன்பது ஸம்வத்ஸரங்கள் மாத்ரம் மஹாரண் யத்தில் ஸுகமாக விளையாடியிருந்து விட்டுப் பிறகு பர ம ஸந்தோஷத்துடன் உனது ஆஜ்ஞையிற்றானே நில கின்றிருப்பேன்' என்றனன். ராமன் அவ்வாறு மொழிகை யில்; கௌஸல்யை அதைக் கேட்டுப் புதல்வனிடத்தில் மிகுந்த வாத்ஸல்யமுடையவளாகையால் கண்களிரண்டி லும் கண்ணீர் ததும்பி முகம் முழுவதும் மழுங்கப்பெற் று மிக்க மனவருத்தமுற்றவளாகித் தனது ப்ரிய குமா

---

1 இதற்கு—'இமாநி து மஹாரண்யே விஹ்ருத்ய நவ பஞ்ச ச' என்று மூலம் 'இமாநி-நவ-பஞ்ச ச' (இவைந்து ஒன்பது ஸம்வத் ஸரங்கள்) என்று ஸ்வல்பமாகத் தோற்றும் பொருட்டுச் சொன்ன வார்த்தை 'விஹ்ருத்ய' (விளையாடியிருந்து) இதனால் வனவாஸத்தில் தனக்குக் கஷ்டமில்லையென்று தெரிவித்தானென்று தெரியவரு கின்றது

ரனாகிய ராமனைப் பார்த்து, 'சத்ருக்களாகிய சக்களத்திகளிடையில் இருப்பது எனக்கு யுக்தமன்று; நீ உனது தந்தையின் இஷ்டப்படி காட்டுக்குப் போக நிச்சயித்திருப்பாயாயின், [1]காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்மானைப் போல என்னையும் காட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவாயாக' என்றனள். அங்ஙனஞ் சொல்லி அழுதுகொண்டிருக்கிற அன்னையைப் பார்த்து 'பெண்ணாகப் பிறந்தவளுக்குத் தான் பிழைத்திருக்குங் காலம் முழுவதும் கணவனே தெய்வம். அவனே பிரபு. ஆனதுபற்றி மன்னவர் எனக்கு மாத்ரமேயன்றி எனக்கும் உனக்கும் நியாமகரா யிருப்பவர் ராஜா உலகத்திற்கெல்லாம் நாதனாகி மிகுந்த புத்தியும் அமைந்திருக்கையில், அவர் நமக்கு மாத்ரம் நாதனாகாமற் போவாரா? ஆகையால் அவர் இருக்கும்பொழுது நாம் அநாதர்கள் அல்லோம். அநாதர்களைப்போல நமக்குப் பயம் உண்டாகப் ப்ரஸக்தி இல்லை. 'அரசன் நல்லவனாயினும் சக்களத்திகளால் நேரும் பயம் தீருமா' என்பாயாயின், ராஜாவாகப் போகிற பரதனும் மிகுந்த தார்மிகன்; ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியத்தையே உரைப்பவன்; இனி மாதாவாகிய உனக்கு அப்ரியத்தைச் செய்வானோ? 'அவன் ஸ்வபாவமாக தார்மிகனாயினும் தாயின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஏதாயினும் அபகாரஞ் செய்வான்' என்கிறாயோ? அவன் தர்மத்தில் மிகவும் மனவூக்கமுடையவனாகையால் எவர் சொன்னபொழுதிலும் அதைச் செவி கொடுத்துக் கேளாமல் உன்னை அநுவர்த்தித்துப் பரிசர்யை செய்து

---

1 (காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்மானைப்போல) என்கையால்—காட்டிற் பிறந்த மான் அரண்யத்தில் ஸந்தோஷித்திருப்பதுபோல உனக்கு வருத்தத்தை விளைக்காமல் ஸுகமாயிருப்பேனென்று தெரிவிக்கின்றனள்.

கொண்டே இருப்பாள். நான் வனத்திற்குப் போயின பின்பு நீ கொஞ்சமும் பராக்கின்றி மன்னவருக்குப் புத்ர துக்கத்தினால் ஆயாஸம் உண்டாகாதிருக்கும்படி நடத்திக்கொண்டிருக்க வேண்டும் எப்பொழுதும் வ்ரதங்களையும் நடத்திக்கொண்டு மிகவும் மேன்மை பெற்றவளென்று புகழுடைய பெண்பிள்ளையும் கணவனை அனுஸரியாதிருப்பாளாயின், அவள் பாபஸ்வபாவமுடையவளே ஆவாள். பெரியோர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்யாமலும் தேவபூஜைகள் நடத்தாமலுமிருக்கிற மடந்தையும் பர்த்தாவுக்குச் சுச்ரூஷை செய்துகொண்டிருப்பாளாயின் உத்தமமான ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பெறுவாள் பெண்பிள்ளை எப்பொழுதும் பர்த்தாவுக்கு ப்ரியங்களும் ஹிதங்களுமாகிய கார்யங்களைச் செய்துகொண்டு சுச்ரூஷையை நடத்திக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். இந்த தர்மம் பூர்வகாலமே பிடித்து உலகத்தில் மழுங்காமல் நடந்துவரும் சிஷ்டாசாரத்தினால் தெரியவருகின்றது அப்படியே வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அதை அநுஸரித்தே ஸ்ம்ருதிகளும் கோஷிக்கின்றன. தாயே! எனக்காக, (நான் க்ஷேமமாகத் திரும்பி வரும்பொருட்டுச)சாந்திக பௌஷ்டிக ஹோமங்களாலும் புஷ்பாதிகளாலும் தேவதைகளைப் பூஜிக்கவேண்டும் மேலும், நன்கு வ்ரதானுஷ்டானங்களைச் செய்து கடைத்தேறின ப்ராஹ்மணர்களையும் அப்படியே பூஜிக்கவேண்டும் இங்ஙனம் செய்வாயாயின், நான் வரும் வரையிலும் உனக்கு ஸுகமாகப் பொழுது போய்விடும் நீ இவ்வாறு நான் மீளவும் ஸுகமாக அயோத்யைக்குத் திரும்பி வருவதை விரும்பிக்கொண்டு ஸஞ்ஞதி நியமங்களைக் கைப்பற்றி நிஷித்த பதார்த்தங்களைப் புசியாமல் ஸத்வந் தலையெடுக்குமாறு நியதமான ஆஹாரங்களை உட்கொண்டு

நான வருங் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பாயாக நான வனத்தினின்று மீளவும திரும்பி வந்தபின்பு தார்மிகோத்தமராகிய மன்னவர பராணனகளோடிருக்கும பக்ஷத்தில மேலான உனது விருப்பங்களை யெல்லாம் பெறுவாயாக' என்றனன். இப்படி ராமன சொல்லக் கேட்ட கௌஸல்யை புத்ர சோகத்தினால பீடிக்கப்பட்டுக் கண்ணீர ததும்பிக கண்கள கலங்கப பெற்று ராமனைப பார்த்து, 'புதல்வனே! வீரோத்தமா! நீ அரண்யத்திற்குப போகவேண்டுமென்று கெட்டியாகப பிடிவாதங் கொண்டிருக்கின்றனை. அதைத் திருப்ப என்னால் முடியாதிருக்கின்றது. அப்பா! இது காலத்தின மஹிமை. காலத்தை அதிக்ரமித்துப போக முடியாதென்பது நிச்சயம். பிள்ளாய்! நீ புத்தியை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு ஜாகரதையுடன அரணயத்திற்குப போவாயாக நீ ப்ரபுவாயிருக்கின்றனை. உனக்கு எப்பொழுதும மங்கலமே உண்டாகுமாக. நீ மீளவும அரணயத்தினின்று வந்தவுடன எனது கஷ்டங்களெல்லாம தீரப்பெற்று ஸுகமா யிருப்பேனாக. மஹா பாக்யசாலி யாகிய நீ பித்ருவசன பரிபாலனமென்னும வ்ரதத்தை ஆசரித்துக் கருத்தீடேறப் பெற்றவனாகித் தந்தையின கடனைத தீர்த்துவிட்டு அரண்யத்தினின்று மீளவும திரும்பி வந்தவுடன நானும பரம ஸௌக்யத்தைப பெறுவேனாக. ரகுகுலத்திற் பிறந்த மஹானுபாவனே! பூமியில தெய்வத்தின போக்கு இப்படிப்பட்டதென்று ஊஹிப்பதற்கு யாவராலும தரமல்லா திருக்கினறது இப்படிப்பட்ட வல்லமையுள்ளது பற்றியே தாயாகிய என வார்த்தையையுங் கூடத் தள்ளிவிட்டு அரண்யத்திற்குப் போகும்படி உன்னைத் தூண்டுகின்றது. பிள்ளாய்! நீ மஹா பாஹுவா யிருப்பவன. உன்னை யாவனும் எதிரிட வல்லனல்லன. ஆகையால் இப்பொழுது நீ புறப்பட்டுப்

போவாயாக. மீளவும் க்ஷேமமாக இவ்விடம் வந்து சேர்ந்து அழகிய நல் வார்த்தைகளைப் பேசி என்னை மனக்களிப்புறச் செய்வாயாக. குழந்தாய்! நீ பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் தீர்ந்து நார்த்துணிகளையும் ஜடைகளையுந் தரித்து அரண்யத்தினின்றுந் திரும்பி இவ்விடத்திற்கு வருகையில், உன்னைப் பார்க்கும்படியான அக்காலம் இப்பொழுதே எனக்கு நேருமா' என்றனள். கௌஸல்யை, ராமன் அங்ஙனம் பித்ரு வசனத்தின்படி வனவாஸஞ் செய்ய நிச்சயமுற்றிருக்கிறானென்பதை அறிந்து மனத்தில் மிக்க ஆதரம் மேலெழப் பெற்றுச் சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்திய அந்த ராமனைப் பார்த்து மங்கலங்கள் அமைந்த சொற்களைச் சொல்லி அவனுக்கு நன்மை உண்டாக விரும்பினள். இருபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

கௌஸல்யை ராமனுக்கு மங்களாசீர் வசனங்களைக் கூறுதல்

தாயாகிய கௌஸல்யாதேவி கம்பீரமான மனமுடையவள்; ஆகையால் அந்த ஸங்கடத்தை விட்டு அழுததனாலுண்டான அசுசித்தனத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக ஜலத்தைக்கொண்டு ஆசமனஞ் செய்து ராமனுக்கு மங்கலாசாஸனம் நடத்தினள். ரகுகுலத்திற் பிறந்து யாவரினும் மேலாய் விருப்பவனே! உன்னை நிறுத்துவதற்கு என்னால் தரமல்லாதிருக்கின்றது. உன்னிஷ்டப்படி இப்பொழுது காட்டுக்குப் போவாயாக. ஆனால் அவ்விடத்திலேயே நின்றுவிடாமல் கெடுவு தீர்ந்தவுடன் திரும்பிவருவாயாக; அங்ஙனம் வந்து சேர்ந்து ஸத்புருஷர்களாகிய மன்னவர்கள் நடத்திக்கொள்ளுங் க்ரமமாகிய

அபிஷேகத்தைச் செய்துகொள்வாயாக. ரகுகுலதிலகனே! ராமா! நீ ப்ரீதியோடு பரிபூர்ணமாக நியமத்துடன் யாதொரு தர்மத்தைச் சிறிதாயினும் தவறாமல் அனுஷ்டிக்கின்றாயோ, அந்த தர்மமே உன்னைச் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்து காத்துக்கொண்டிருக்குமாக. குழந்தாய்! நீ நாற்சந்தி வீதிகளிலும் தேவாலயங்களிலும் எந்தத் தேவதைகளுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறாயோ? அந்தத் தேவதைகள் அரண்யத்தில் மஹர்ஷிகளோடு கூடியிருக்கிற உன்னைக் காப்பாற்றுவார்களாக. சிறந்த மதியுடைய விஶ்வாமித்ரமஹர்ஷி உனக்குக் கொடுத்த அஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும், ஸகல நற்குணங்களும் பொருந்திய உன்னை எப்பொழுதும் எல்லாவிடங்களிலும் காத்துக்கொண்டிருக்குமாக. நீண்ட புஜதண்டங்களை யுடையவனே! நீ செய்த பித்ருஶுஶ்ரூஷையும் மாத்ருஶுஶ்ரூஷையும் உனது ஸத்யவ்ரதமும் உன்னை ஸமஸ்த ஸங்கடங்களினின்றும் பாதுகாத்திருக்கப்பெற்று நீ வெகுகாலம் ஜீவித்திருப்பாயாக. புருஷஶிகாமணியே! நீ அரண்யத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில், மனஶ்ஶக்கமின்மையாலுண்டான தோஷங்களைப் போக்கி, அங்கு ஆஶ்ரமங்களில் ஸத்கார்யங்களுக்கு ஸாதனங்களாகிய ஸமித்துக்களும் தர்ப்பங்களும் தர்ப்பங்களைக்கொண்டு முடிந்த பவித்ரங்களும் ரிஷிகளிருக்கும் மேடைகளும் அக்னிவேதிகைகளும் தேவாலயங்களும் தேவபூஜை செய்யும் பற்பல இடங்களும் குன்றுகளும் மரங்களும் மொட்டைமரங்களும் மடுக்களும் பக்ஷிகளும் ஸர்ப்பங்களும் ஸிம்ஹங்களும் உன்னைக் காத்துக்கொண்டிருக்குமாக. ஸாத்யர்களென்று ப்ரஸித்தர்களான தேவர்களும் விஶ்வேதேவர்களும் ஸப்த மருத்துக்களும் மஹர்ஷிகளும் உனக்கு மங்கலத்தைக் கொடுப்பார்களாக. தாதாவென்னும் விதாதாவென்னுந் தேவ

ரகளும் ஆதாரபூதனுகிய விராட புருஷனும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பரஹ்மதேவனும் உனக்கு மங்கலத்தைக் கொடுப்பார்களாக. மேலும், த்வாதசாதித்யர்களிற் சேர்ந்த பூஷாவும் பகனும் அர்யமனும் உனக்கு மங்கலத்தைக் கொடுப்பார்களாக அப்படியே தேவேந்த்ரன் முதலிய திக்பாலகர்கள் அனைவரும் உனக்கு மங்கலத்தைக் கொடுப்பார்களாக வஸந்தம் முதலிய ருதுக்களும் சுக்ல பக்ஷ க்ருஷ்ணபக்ஷங்களும் சைத்ரம் முதலிய மாதங்களும் ப்ரபவாதி ஸம்வத்ஸரங்களும் ராத்ரிகளும் பகல்களும் முஹூர்த்தங்களும் உனக்கு எப்பொழுதும் மங்கலத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமாக பிள்ளாய்! த்யானமும் பரிபக்வமாகிய யோகமும் தர்மமும் உன்னை ஸகல விதத்திலும் காப்பாற்றுமாக. மஹானுபாவனுகிய ஸனத்குமாரனும் மேன்மை பெற்ற குமாரஸ்வாமியும் தேவதைகளிற் சிறந்த சந்த்ரனும் தேவகுருவாகிய ப்ருஹஸ்பதியும் ஸப்தர்ஷிகளும் நாரதமஹர்ஷியும் உன்னை எல்லாவிடங்களிலும் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பார்களாக குழந்தாய்! எங்கும் ப்ரஸித்தங்களாகிய திசைகளும் திக்பாலகர்களும் நான் செய்யும் ஸ்தோத்ரத்திற்கு ப்ரஸன்னர்களாகி நீ போகும் அரண்யத்தில் உன்னை எப்பொழுதும் காப்பாற்றிக்கொண்டிருப்பார்களாக. குல பர்வதங்களும் ஸகல ஸமுத்ரங்களும் குபேரனும் வருணனும் ஆகாயமும் பூமியும் ஸமஸ்த நதிகளும் ஸர்வ நக்ஷத்ரங்களும் அங்காரகன் முதலிய க்ரஹங்களும் அவைகளின் அபிமானி தேவதைகளும் இரவும் பகலும் காலை மாலை ஸந்திகளும் அரண்யத்திலிருக்கிற உன்னைப் பாதுகாத்து வருவார்களாக.[1] பரிசுத்தங்களா

1 முன் சொன்ன ருது முதலியவற்றை மீளவும் சொல்வது புனருக்தியாகும். ஆயினும் இங்கு ருதுமுதலியவற்றைச் சொல்வ

கிய ருதுக்களும மாஸங்களும் ஸமவத்ஸரங்களும [1]கலை
களும காஷடைகளும உனககு அரண்யத்தில ஸுகத்
தை விளைததுககொணடிருககுமாக. மிகுநத மதியுடைய.
ஞகித தநதையின ஆஜ்ஞையைபபடி முனிவேஷந தரித்துப
பெருங காணகததில திரிநதுகொண்டிருககிற உனக்குத்
தேவதைகளும அஸுரர்களும எககாலததிலும் ஸுகத
தைக கொடுபபாாகளாக குழநதாய! கோபம மிகுநதி
ருககப பெறறவாகளும கொடுந தொழிலாளாகளுமாகிய
ராக்ஷஸாகளாலும பிசாசாகளாலும மறறுமுள்ள ஸம
ஸத க்ரூர மருகஙகளாலும உனககுப பயம உண்டாகா
திருககுமாக பயமின்றி நுழையககூடாத காணகததில வ
ஸிககும குரஙகுகளும தேளகளும காட்டீககளும கொசு
ககளும பாமபுகளும மறறைப புழுககளும உன்னைப பாது
காததிருககுமாக. பிளளாய! மதம பிடித்துத திரியும
பெருதத யானைகளும ஸிமஹஙகளும பெரும புலிகளும
கரடி முதலான கோரைபபலலுடைய மருகஙகளும பயங
கரஙகளாகிய எருமைககடா முதலிய கொமபுள்ள மரு
கஙகளும உனககுக கெடுதியைச செயயாதிருககுமாக.
மேலும், மனுஷய மாமஸஙகளைத் தின்றுகொணடு பயங்
கரஙகளாகிய இதர க்ரூர ஜநதுககளும நான இங்குச்செ
யயும பூஜைககு ஸநதோஷம் அடைநது உன்னைக காண
கததில எவவளவும ஹிம்ஸை செயயாதிருககுமாக குழ
நதாய! ராமா! நீ போகும வழியெல்லாம உனககு வேண்

தனுல அவறறின அதிதேவதைகளைக கொளவோமாயின, அந்தத
தோஷம நேராது. அலலது—கௌஸலயை புதராக்ஷணததில தனக
குள்ள பரீதிபாரவஸ்யததினுல மறநது சொனனளாகையால தோஷ
மிலலை யெனறு சிலா கருதது.

1 (கலைகளும காஷடைகளும) இவவிரணடும காலபேதஙகள.
காஷடையாவது—பதினெடடு நிமிஷஙகள கலையாவது—முப்பது
காஷடைகள.

டிய காய கிழங்கு முதலியவை நிரம்பப் பெற்றுச் சுபமா யிருக்குமாக. எல்லாவிடங்களிலும் உனது பராக்ரமச் செயல் மாறுபாடின்றி வெற்றி பெற்று விளங்கி வருமாக. குழந்தாய்! நீ எல்லா அபீஷ்டங்களும் ஸித்திக்குமாறு மங்கலங்களை நிரம்பப் பெற்று வனத்திற்குப் போவாயாக. ஆகாயத்தில் திரிபவர்களாகிய தேவதைகளாலும் பூமியிலுள்ள தேவதைகளாலும் மற்றுமுள்ள இதர தேவதைகளாலும் அடிக்கடி உனக்கு மங்கலம் உண்டாகுமாக. உனது சத்ருக்களுங்கூட உனக்கு மங்கலத்தையே விளைவிப்பார்களாக. ராமா! ப்ருஹஸ்பதியும் சந்தரனும் ஸூர்யனும் குபேரனும் யமனும் நான் செய்யும் பூஜையைப் பெற்று ஸந்தோஷித்து, தண்டகாரண்யத்தில் வஸித்திருக்கிற உன்னைக் காப்பாற்றி வருவார்களாக. ராமா! நீ நதிகளில் இழிந்து ஸ்நானஞ் செய்யுங் காலங்களில் அக்னி தேவனும் வாயு தேவனும் [1]அக்னிஹோத்ர தூமமும் விஶ்வாமித்ரமஹர்ஷி உனக்கு உபதேசித்த மந்த்ரங்களும் உன்னை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்குமாக. ஸமஸ்த லோகநாதனாகிய ப்ராஹ்மதேவனும் ஸமஸ்த ப்ராணி போஷகனாகிய ஸ்ரீ நாராயணனும் ரிஷிகளும் மற்றைத் தேவதைகளும் வனவாஸஞ் செய்கிற உன்னைக் காப்பாற்றுவார்களாக' இப்படி, மிகுந்த புகழ் பெற்றவளும் நீண்ட கண்களை யுடையவளுமாகிய கௌஸல்யை ராமனுக்கு மங்கலாசாஸனஞ் செய்து புஷ்பமாலைகளாலும் அவரவர்களுக்குரிய ஸ்தோத்ரங்களாலும் தேவதைகளைப் பூஜித்தனள். பின்பு ராமனுக்கு மங்கலம் உண்டாகும் பொருட்டு அக்னியைக் கொண்டுவந்து மஹானுபாவராகிய ப்ராஹ்மணரைக் கொண்டு சாஸ்த்ரங்களிற

1 அக்னிஹோத்ரதூமம்—ரிஷிகள் அக்னிஹோத்ரஞ் செய்யும்பொழுது அக்னியினின்று உண்டாகும் புகை.

சொல்லியபடி ஹோமஞ் செய்வித்தனள்; மடந்தையர் மணியாகிய அந்தக் கௌஸல்யை ஹோமத்தின் பொருட்டு நெய்யையும் வெளுத்த பூமாலைகளையும் ஸமித்துக்களையும், வெள்ளைக்கடுகுகளையும் வரவழைத்தனள். ருத்விக்காகிய அந்த ப்ராஹ்மணரும் ஸர்வோபத்ரவங்களும் தீருமபடிக்கும் ஆரோக்யம் உண்டாகும்படிக்கும் விதியிற் சொல்லியபடி ஹோமஞ்செய்து முடித்து மிகுந்த ஹவிஸ்ஸைக்கொண்டு வெளியிற் செய்யவேண்டிய பலியை நடத்தினர். மேலும், தேனும் தயிரும் அக்ஷதைகளும் நெய்யும் தக்ஷிணைகளும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களைக்கொண்டு புண்யாஹவாசனஞ் செய்வித்துப் பின்னும் வனத்தில் ராமனுக்கு மங்கலங்களை விளைவிக்கும்படியான மந்த்ரங்களை ஜபிக்கச்செய்தனள்; பின்பு பெருங்கீர்த்தி அமைந்த ராமனது மாதாவானவள் ப்ராஹ்மணர்களிற் சிறந்தவராகிய அந்த உபாத்யாயருக்கு அவரது விருப்பத்துக்குரியபடி ஏராளமான தக்ஷிணை கொடுத்து ராமனைப்பார்த்து 'ஸமஸ்த தேவதைகளும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற தேவேந்த்ரனுக்கு வ்ருத்ராஸுரனை நசிக்கும்படிக்கு யாதொரு மங்கலம் உண்டாயிற்றோ, அம்மங்கலம் உனக்கு உண்டாகுமாக. முன்பு வினதை, தன் குமாரனாகிய கருடன் அம்ருதங்கொண்டுவர விரும்பிப் போகும்பொழுது அவனுக்கு யாதொருமங்கலத்தை விளைவித்தனளோ, அம்மங்கலம் உனக்கு உண்டாகுமாக. ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து அம்ருதத்தைப் பிறப்பிக்கும்பொழுது, அதிதி, தன் புதல்வனாகிய தேவேந்த்ரன் ராக்ஷஸர்களை முடிக்க எந்த மங்கலத்தைக் கொடுத்தனளோ, அந்த மங்கலம் உனக்கு இப்பொழுது உண்டாகுமாக. விஷ்ணுதேவன் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் மூவடிகள் அளக்கும்பொழுது மிதமில்லாத ப்ரபாவம்பொருந்திய அந்தத்தேவ

னுக்கு யாது மங்கலம் உண்டாயிற்றோ, அம்மங்கலம் உனக்கு இப்பொழுது உண்டாகுமாக மஹாபாஹுவே! இயற்கையாகவே மங்கலத்தைக் கொடுக்கும் தன்மையுடையவற்றையும் மிக்க மங்கலகரங்களாகச் செய்யும் வஸந்த ருது முதலிய ருதுக்களும் ஸமுத்ரங்களும் த்வீபங்களும் வேதங்களும் ஸ்வர்க்காதிலோகங்களும் திசைகளும் உனக்கு மங்கலங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமாக' என்றனள் நீண்டழகிய கண்களையுடையவளும் மடந்தையாமணியுமாகிய அந்தக் கௌஸல்யை அங்ஙனம் புதல்வனை ஆசீர்வதித்து அவனது சிரஸ்ஸில் அக்ஷதைகளையிட்டு மேனியிற் சந்தனங்களைப் பூசி, ஸமஸ்த கார்யங்களையும் நினைத்தபடி நிறைவேற்றவல்லதும் தனது ஸ்பர்சம் பட்டமாத்ரத்தில் உள்ளிருக்கிற சல்யங்களையும் வெளியிற் படுத்தவற்றுமாகிய விசல்யகரணியென்னும் மூலிகையை ரக்ஷையின்பொருட்டு ராமனது கையிற் கட்டி அதை மந்த்ரங்களைச் சொல்லி மந்தரித்தனள். பெரும்புகழ்பொருந்திய அம்மாதரசி துக்கத்திலாழ்ந்து மனந்தளரப் பெற்றவளாயினும் ப்ரயாணகாலத்தில் அமங்கலம் செய்யலாகாதாகையால் மனத்தில் இல்லாமற்போயினும் வாய்மாத்ரத்தில் மஹா ஸந்தோஷம் பெற்றவள்போல புலப்படுக்கொண்டு வார்த்தைகள் தழுதழுத்துத் தடங்கலுறப்பெற்றுத் தலை வணங்கி உச்சிமோந்து ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு 'பிள்ளாய்! நீ உன் மனக் கருத்திடேறப்பெற்று ஸுகமாகப் போய்வருவாயாக. குழந்தாய்! ரோகங்களொன்றுமின்றி ஸமஸ்தகார்யங்களும் கைகூடப்பெற்று மீளவும் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்து ராஜபத்தியாகிய ராஜ்யபரிபாலனத்தைக் கைப்பற்றியிருக்கப் பார்ப்பேனாக நீ மீளவும் திரும்பி வருகையில், நான் 'அரண்யத்தில் என்னாயிற்றோ?' எப்படி

இருக்கின்றானோ' என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற துக்கஸங்கல்பங்களெல்லாம் தொலையப் பெற்று ஸந்தோஷத்தினால் முகமும் மலர்ந்து விளங்கப் பெற்றிருக்கையில் பூர்ணசந்த்ரன் உதித்தாற்போல அரணியத்தினின்றும் வந்து கண்களை படைத்ததற்குப் பலமாகப் புலப்படுகின்ற உன்னைக் காண்பேனாக. ராமா! நீ தந்தையின் ஆஜ்ஞையைத் தீர்த்து அரணியத்தினின்றும் இவ்விடம் வந்து ஸிம்ஹாஸனத்திலேறி வீற்றிருக்கையில், மீளவும் நான் பார்க்கப் பெறுவேனாக. அப்பா! நீ அரணியத்தினின்றும் இவ்விடம் வந்து ராஜோசிதங்களாகிய ஆடையாபரணங்கள் முதலிய மங்கலாலங்காரங்களைத் தரித்து விளங்கிக் கொண்டிருந்து எனக்கும் எனது மருமகளாகிய ஸீதைக்கும் உள்ள மனவிருப்பங்களைப் பெருக்கச்செய்துகொண்டிருப்பாயாக. இப்பொழுது நீ உன்னிஷ்டப்படி கானகத்திற்குப் போவாயாக. ரகுகுலத்திற்பிறந்த ராமா! நான் இப்பொழுது பூஜைசெய்த சிவன் முதலிய தேவதா ஸமூஹங்களும் மஹர்ஷிகளும் பூதங்களும் அஸுரர்களும் உரகர்களும் திசைகளும் எனது பூஜைக்குத் திருப்தி அடைந்து, வனத்திற்குப் போகின்ற உனக்கு வெகுகாலம் ஹிதத்தை விரும்பிக் கொண்டிருப்பார்களாக' என்றனள் இங்ஙனம் அந்தக் கௌஸல்யை கண்களிரண்டிலுங் கண்ணீர் ததும்பப் பெற்றவளாகிப் புதல்வனாகிய ராமனுக்கு விதிப்படி மங்கலாசீர்வசனங்களைச் செய்து முடித்து ரக்ஷையின் பொருட்டு அவனை ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து வாதஸல்யத்தினால் அடிக்கடி கெட்டியாகச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டனள். அவ்வாறு கௌஸல்யாதேவி ராமனை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தபின்பு பெருங்கீர்த்தி அமைந்தவனாகிய அந்த ராமனும் தாயாகிய கௌஸல்யையின் பாதங்களை அடிக்கடி பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்து மிக்க

மனவருத்தமாயினும் இயற்கையாகவே நிலைநின்ற காந்தி யுடையவனாகையால் மழுங்காது விளங்கும் தனது ஒளியுடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு ஸீதாதேவியின் க்ருஹத்திற்குப்போயினன். இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் அனுமதி பெற்றுக்கொள்வதற்காக ஸீதையினிடம் போதல்

ராஜகுமாரனாகிய ராமன் இங்ஙனம் தாயாகிய கௌஸல்யையின் மங்களாசீர்வசனங்களைச் செய்யப்பெற்று அக்கௌஸல்யைக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, மிகுந்த தர்மம் பொருந்திய மார்க்கத்தைத் திடமாகப்பிடித்துக்கொண்டு வனத்திற்குப் போகப் ஸித்தப்பட்டு ராஜமார்க்கத்தைத் தனது சரீர காந்தியால் விளங்கச் செய்துகொண்டு ப்ரவேசித்தனன். அங்குள்ள ஜனங்கள் ராமனைப் பார்க்கும்பொழுதே அவனது குணஸம்பத்தியானது அந்த ஜனங்களது ஹ்ருதயங்களைப் ப்ரீதி மேலெழச் செய்து மிகவும் கலங்கச் செய்துவிட்டது. ராமாபிஷேகத்திற்காக நியமத்துடன் வ்ரதங்களை ஆசரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஸீதாதேவிக்கு ராமனது அபிஷேகம் தடைபட்டது முதலிய வ்ருத்தாந்தங்களொன்றும் தெரியாது. அவள் தனது மனத்தில் ராமன் யௌவராஜ்யாபிஷேகம் பெறப் போகிறானென்றே நினைத்துக்கொண்டிருந்தனள். ஸீதை, பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்ற பாத்ரவுக்குச் செய்ய வேண்டிய [1]பாதார்ச்சனம் முதலிய ஆசாரங்களைத் தெரிந்தவள்; அபிஷேகம்பெற்ற அரசர்களுக்குள்ள வெண்குடை சாமரம் முதலிய விசேஷ லக்ஷணங்களையும் அறிந்திருப்பவள். ஆகையால் அவள் தானே ராமனது அபிவ்ருத்தியின் பொருட்டுச் செய்யவேண்டிய தேவதாபூஜனம்

1 திருவடிகளைப் பூசித்தல்.

முதலியவறறை நடததி அபிஷேகஞ செயயப பெறறு வருமபாததராவுககுச செய்ய வேண்டிய பூஜா விதானங்களை நடததபபோகிறவளாகி மிகுநத மனககளிபபுறறு, அபபடிபபடட ஸவேதசசதரமமுதலிய லக்ஷணங்களோடு அநத ராஜகுமாரன வருவதை எதிர பாாததுககொணடிருநதனள பிறகு ராமன 'இநதத துகக வருத்தாநததனதை ஸீதைககு எபபடி சொலவேன' என்று லஜ்ஜையினால தலை வணககமுறறு, நனகு அலங்காரஞ செயயப் பெறறதும மஹா ஸநதோஷத்தில மிதநதுகொணடிருககிற ஜனஙகள நிறைநதிருபபதுமாகிய தனது க்ருஹத்திறகுள் பரவேசிததனன. பிறகு ஸீதை திடீரென்று எழுநதிருநது பயததினால் வணககமுறறவளாகி, ராமன சோகததில ஆழநது வருநதிச சிநதையினால இநதரியஙகளை கலஙகப பெறறிருககக கணடனள தாமஸ்வபாவமுகிய அநத ராகவனும ஸீதையைப பாாககுமபொழுதே மனததிலுள்ள துககததை எவவளவும அடககமுடியாதவனாயினான ஆகையால அவனது மனவருத்தம வெளியாயிறறு. முகவொளி மழுஙகபபெறறு 'தன கையில வநத ராஜயததைப பிறா பெறவும், தான ராஜயத்தை இழந்து காடடுககுப போகவும நோநததை இவளுககு எவவாறு கூறுவேன' என்று சோகததினால மேனி முழுவதும புழுஙகப பெறறு, மனவருததததைப பொறுகக முடியாமல வருநதுகினற அநத ராஜகுமாரனைப பாாத்து ஸீதை மிகுநத மனவருததங கொண்டு 'நாதா! இபபொழுது இதுவென? ராகவா! எல்லாம அறிநத பராஹ்மணாகள, ப்ருஹஸ்பதியை தேவதையாக உடையதும கார்யஙகளைச செயய முயனறவாகளுககு ஸமபததைக கொடுபபதும இபபொழுது உனது அபிஷேகததிறகுத் தகுநததாக விதிககப்படடதுமாகிய புஷ்ய நக்ஷத்ரம் வந

திருக்கின்றதென்று சொல்லுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட மங்கல ஸமயத்தில் நீ ஏன் இப்படி மனவருத்தமுற்றிருக்கின்றனை. இயற்கையாகவே அழகாயிருக்கவற்றாகிய உன் முகம், நூறு கம்பிகளிடப் பெற்றதும் நீர் மேல் மிதக்கும் நுரைபோல் வெளுத்திருப்பதுமாகிய குடை மேலே பிடிக்கப் பெறாமல் அதனால் உண்டாகும் சோபையுடன் ப்ரகாசியாதிருக்கின்றது. தாமரையிதழ் போன்று அழகிய கண்களையுடைய உனது முகத்தின்மேல் சந்த்ரன் போலவும் ஹம்ஸம் போலவும் வெளுத்து விளங்குகின்ற மேலான சாமரங்கள் வீசாதிருப்பது ஏனோ? புருஷர்களிற் சிறந்த மஹானுபாவனே! மிகுந்த வாக்குடையவர்களாகிய ஸ்துதி பாடகர்களும், புராதன வ்ருத்தாந்தங்களைப் புகழ்ந்து சொல்லுந் தன்மையராகிய ஸூதர்களும், வம்சாவளி கீர்த்தனம் செய்பவராகிய மாகதர்களும் ஸந்தோஷத்துடன் இங்கு மங்கல வசனங்களை ப்ரஸ்தாவஞ் செய்யாதிருப்பது ஏனோ? வேதாந்தங்களை அறிந்தவர்களாகிய ப்ராஹ்மணர்கள் சிரஸ்ஸ்நானஞ் செய்து பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற உனது சிரஸ்ஸில் தேனையும் தயிரையும் விதியின்படி தீர்த்த ஜலத்துடன் அபிஷேகஞ் செய்யாதிருக்கின்றார்களோ? மந்த்ரி முதலியவர்களும் அந்தந்த வீதிகளில் வாஸஞ் செய்பவர்களில் தலைவராயிருப்பவர்களும் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களும் நாட்டுப்புரத்து ஜனங்களும் நன்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு உன்னைப் பின்றொடர்ந்து வரக்காணேன்; இதுவேனோ? மிகுந்த வேகத்துடன் கூடியதும் ஸுவர்ணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் நான்கு குதிரைகள் கட்டப்பெற்றதும் உத்ஸவத்தின்பொருட்டு நன்கு சிங்காரிக்கப்பட்டதுமாகிய புஷ்யரதம் உனது முன்புறத்தில் வாராதிருக்கின்றதேனோ? வீரர்களில் தலைவனே! கறுத்த மேகம் போலவும் உயர்ந்

த மலைபோலவும புலபபட்டுக்கொண்டு சோபை அமைநத தும சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தியதுமாகிய பட்டததுயா னை, நீ பரயாணமாயப புறபபட்டு வருமபொழுது உனககு முன்னே புறபபட்டு வாராதிருககின்றதேனே? அழகிய காட்சியையுடையவனே! ராமா! ஸுவாணததினுல அற புதமாகச செயயப்பட்டு விளங்குகின்ற ஸிமஹாஸனத்தை வீரர்கள் முனனே எடுத்துககொண்டு போகையில நீ வர வேண்டியிருகக, அங்ஙனம வரக காணுதிருபபதேனே? இபபொழுது எவவளவு ஸநதோஷமாகப பட்டாபிஷே கம ஸிததமாயிருககின்றதோ, அவவளவு துககததுடன இதுவரையில எந்நாளும இல்லாத ஒளி மழுககம உனது முகத்தில உண்டாயிருககின்றது. ஸநதோஷ மெனபது சிறிதும புலபபடவிலலை. இதுவென?'' என்று வினவினள். இங்ஙனம அழுகின்ற அநத ஸீதையைப பாரதது 'ஸீதே! மேனமைபபடுத்துகைக குரியவராகிய என தநதையார் எனனைப பட்டணத்தினினறும் காட்டுக்குப்போக அனு பபுகின்றனர். ஜானகியே! நீ பெரிய வமசததிற பிறந தவள்; தாமஙகளை யெலலாம அறிநதிருப்பவள்; வெறு மனே அறிநதிருககை மாத்ரமே யனறித தாமஙகளை ஆசரிததுக கொண்டிருபபவள்;[1] மேலும ஜனக மஹா ராஜன புதலவி; ஆகையால நான செயய முயனற தாம ததை நீ உலலஙகனஞ செயயமாட்டாய எனககு இநத வனவாஸம எபபடி நேரிட்டதோ, அநத கரமததைச சொலலுகின்றேன, கேட்பாயாக சொனன வாரத்தை

---

1 தான சொலலபபோகிற பெரிய அபரிய வாரததையைக கேட்டு ஸீதைககு மிகுநத மனவருததம உண்டாகுமென்று நினை ததது அவள மனது கலஙகாமல திடமாயிருபபதறகாக அவளுககுளள பலவகை குணஙகளைச சொலலிக கொண்டு ஸமபோதனஞ செயவு தாகத தெரியவருகின்றது.

யைத் தவறாதவரும் என் தந்தையுமாகிய தசரதமஹாராஜர் முன்பு என் தாயாகிய கைகேயிக்குப் பெரிய வரங்கள் இரண்டு கொடுத்திருந்தனர். இப்பொழுது ராஜாவின் ப்ரயத்னத்தினால் எனது அபிஷேகம் நடக்க ஸித்தமாயிருக்கையில், அக்கைகேயி முன்பு நடந்த ஸங்கேதத்தின்படி அவ்விரண்டு வரங்களைக் கேட்டனள். ராஜாவும் சொன்ன வார்த்தையைத் தவறாதவராகையாலும் தாம் ஸ்வபாவராகையாலும் தாமத்திற்குட்பட்டு அவ்வம்மைக்குத் தோற்றிருக்கின்றனர். அவ்விரண்டு வரங்களில் ஒன்றுக்காக—நான் தண்டகாரண்யத்தில் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் வாஸஞ் செய்யவேண்டும். இரண்டாவது வரத்திற்காக—எனது தம்பனார், பரதனை யௌவராஜ்யத்தில் ஏற்பாடு செய்துவிட்டனர். இங்ஙனம் தந்தையினால் ஆஜ்ஞை செய்யப்பட்டவனாகையால், நான் இப்பொழுது ஜனஸஞ்சாரமற்றிருப்பதாகிய வனத்திற்குப் போக நிச்சயித்து உன்னைப் பார்த்துப் போவதற்காக இவ்விடம் வந்தனன். பரதனிடத்தில் மாத்ரம் என்னைப்பற்றி எப்பொழுதும் புகழ்ந்துரைக்க வேண்டாம். ஸம்பத்தின் பெருக்கோடு கூடிய புருஷர்கள் தம் எதிரில் பரபுருஷர்களைப் புகழுகையில் பொறுத்திருக்கமாட்டார்களன்றோ? ஆனதுபற்றிப் பரதனது முன்னிலையில் என் குணங்களைப்பற்றிச் சிறப்பித்துப் பேசவேண்டாம். பரதன் உன்னைப் பத்து பந்துக்களோடொப்பாகப் போஷிக்கவேண்டியவனேயன்றி விசேஷித்துப் போஷிக்கவேண்டிய பாரம் அவனுக்கில்லை. ஆகையால் உன்னைப்போன்ற மற்றை மருமகள்களைக்காட்டிலும் மேலான போஷணத்தை நீ விரும்பலாகாது. நீ பரதனுக்கு அனுகூலமாயிருந்தால்தான் நீ அவனிடம் இருக்கமுடியுமாகையால் ப்ரதிகூலமாயிருக்கத் தரமில்லை. 'அவனுக்கு அனுகூலமாகவே

நடந்துகொள்ளவேண்டியது என்' என்பாயோ? அரசன
வம்சபரம்பரையாக வந்த யௌவராஜ்யத்தை அந்தப் பர
தனுக்கே கொடுத்திருக்கின்றனன் ஆகையால் ஸீதே!
நீ அவனுக்கும், விசேஷித்து மன்னவனுக்கும் மனத்தில்
கலக்கம் உண்டாகாதிருக்கும்படி நடந்துகொள்ளவேண்
டும் நானும் தந்தையின் ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ்
செய்ய இப்பொழுதே அரண்யத்திற்குப் போகின்றனன்.
நீ மனந் திடமாயிருக்கப் பெற்றவள்; ஆகையால் என
னிடத்தில் அனுராகம் தப்பாமல் நிலைநின்றிருக்கப்பெறு
வாயாக மங்கலஸ்வபாவமுடையவளே! நான் ரிஷிகள்
வஸித்திருக்கும் அரண்யத்திற்குப் போயினபின்பு நீ வ்ர
தங்களையும் உபவாஸங்களையும் நடத்திக்கொண்டிருக்க
வேண்டும். ப்ரதிதினமும் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து
விதியின்படி தேவதைகளைப் பூஜித்து, மனிதர்கள் அனை
வர்க்கும் ப்ரபுவாகிய என் தந்தை தசரதமஹாராஜருக்கு
நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டும். மனவருத்தத்தினால் தள
ர்ந்து முதிர்ந்தவளாகிய எனது அன்னை கௌஸல்யையை
நீ தர்மத்தையே திடமாக முன்னிட்டு கௌரவித்துக்
கொண்டிருப்பாயாக. மற்றுமுள்ள எனது தாய்மார்கள்
அனைவரும், என்னிடத்தில் ஸ்னேஹத்திலும் நன்மனத்
தோடு ஹிதஞ்செய்வதிலும் பரிபாலித்துவருவதிலும்
எனக்கு ஸமானர்களேயாகையால், அவர்களுக்குங்கூட
நீ நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டும். எனக்கு ப்ராணன்
களைக் காட்டிலும் மிகவும் அன்பர்களாகிய பரத
சத்ருக்னர்களையும் நீ, விசேஷித்து உனக்குப் பிறந்த
பிள்ளைகளைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும். பரதன் தேசத்திற்கும் நமது குலத்திற்கும் ரா
ஜாவும் ப்ரபுவுமாகையால் அவனுக்கு அப்ரியத்தை எ
ப்பொழுதும் செய்யலாகாது. அரசர்கள் தமக்கு அனுகூ

லமாக பரவர்ததிததுச சோமபேறித்தனம முதலியவை யிலலாமல நனனடததையுடனும மிகக பரயதனஙகளுட னும தமமை ஆராதிதது அனுவாததிததிருநதால்தான மிகவும பரஸனனாகளா யிருபபாாகள அபபடி யிலலே யாயின, மிகுநத கோபஙகொளளுவா. அரசாகள தமது தாம பத்னியினிடம பிறநத பிளளேகளாயினும அவாகளை விரோதஞ செயவாாகளாயின, கைவிடுவாாகள. பந துககளாகாமல ஸாதாரண ஜனஙகளாயினும ஸமாததா களும தமககுஹிதஞசெயபவாகளுமாயிருபபார்களாயின, அவர்களேக கைபபறறுவாாகள. மஙகல ஸவபாவ முடையவளே! பரதன ராஜாவாகையால, அவனுககு அனுகூலமாக நடவாது போவாயாயின, கஷடம பெறு வாயாகையால், அவனே அனுஸரிதது நடபபாயாக. தாமததில இடைவிடாமல நிலேநினறு பரயோஜனமுளள வரதஙகளேச செயதுகொணடு இஙகுததானே இருபபா யாக. பரீகிககிடமாயிருபபவளே! நான மஹாரண்யத திறகுப போகினறனன; அபபடிபபட்ட அரண்யததிறகு உனனேபபோனற மடநதையா வரத் தரமனறு. ஆகை யால நீ இங்குததானே இருககவேண்டுமலலவா? இஙகு எவாககும் அபரியம நேராதபடி அனுகூலமாக நடநது கொணடிருபபாயாக. இதுவே நானசொல்லும வார்த் தை, இதை நீ மனததில ஏறறிககொண்டு ஏமாறுதிருக கவேணடுமெ' என்று மொழிநதனன. இருபததாறுவது ஸாககம் முற்றிறறு.

———

ராமன் தன்னோடு வரவேண்டாமென்கையில் ஸீதை கோபித்துக் கொள்ளுதல்.

ஸீதை ப்ரியத்திற்கே உரியவள்; அப்ரியத்தைக் கேட்க ஒருகாலும் தகாதவள்; அப்ரியங்களைச் சொல்லினும் ப்ரியங்களான உரைகளையே உரைக்குந் தன்மையள்; அப்படிப்பட்ட குணங்கள் பொருந்திய வைதேஹி இங்ஙனம் அப்ரியத்தைச் சொல்லக்கேட்டு ஸ்னேஹத்தின் மிகுதியால் மிகுந்த கோபம் உண்டாகப் பெற்றுத் தன்கணவனாகிய ராமனைப் பார்த்து 'ராமா! நீ ராஜகுமாரனாயிருக்கின்றனை. உனக்கு 'இது ப்ரயோஜனப்படாது' என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்தும் என்னைப்போன்ற பெண்பிள்ளையுங் கூடப் பரிஹாஸஞ்செய்யும்படியான இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றாயே; இதுவென்ன! ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றதே! இதுவரையில் என்றைக்கும் இப்படிப்பட்ட வார்த்தையை உன்வாயாற்கேட்டதில்லை (நீ சொன்னவார்த்தை சஸ்த்ராஸ்த்ரங்களில் ஆறித்தீர்ந்த வீரர்களான ராஜகுமாரர்களுக்குத் தகாததும் அபகீர்த்தியை விளைக்கவற்றுமாகையால் செவிகொடுத்துக் கேட்கவுந் தகாது; இனி வாயாற்சொல்லத்தகுமா?) ஆர்யபுத்ரனே! தந்தையும் தாயும் உடன் பிறந்தவனும் பிள்ளையும் மருமகளும் ஆகிய இவர்களெல்லோரும் தந்தமது புண்யபாப பலன்களை அனுபவித்துக்கொண்டு தந்தமக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கவற்றாகிய சுபாசுப கர்மங்களை ஆசரிக்கின்றனர். பர்த்தாவின் [1]அர்த்த சரீரமாகிய பார்யை ஒருத்திமாத்ரமே பர்த்தாவுக்கு நேரும் சுபாசுபபலன்களைத் தானும் அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பவள். ஆனதுபற்றி உன்னைக் காட்டுக்குப்போயிருக்கும்

1 பாதிசரீரம்

படி ஆஜ்ஞாபித்த மாதரத்திலேயே என்னையும் காட்டிலிருக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்ததாகவே ஆயிற்று. ஸ்திரீகளுக்குத் தந்தையாயினும் பிள்ளையாயினும் தாயாயினும் ஸ்நேஹிதாகளேயன்றிக் கதியாகமாட்டார்கள். அவர்கள் தமக்குத் தாமே ஸ்வதந்த்ரர்களாகமாட்டார்கள். பாத்தா ஒருவன் மாத்ரமே அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் எப்பொழுதும் கதியாவான். மற்றையாவனும் அல்லன் ரகுகுலத்திற்பிறந்த மஹானுபாவனே! நீ இப்பொழுதே நுழையக்கூடாத கானகத்திற்கு ப்ரயாணமாயப் புறப்படுவாயாயின், நானும் உனக்கு முன்னமே கூரான தாப்பமுட்களை மிதித்துக் கொண்டு போகின்றனன். அங்ஙனம் நான் முன்பு நடந்து செல்லவேணுயின் பின்னே வருகின்ற உனக்கு அவைகளின் மேல் அடியிடுவது வருத்தமாயிராது. நீ வீரனுகையால் என்னைப்போன்ற பெண்பிள்ளையை ஒண்டியாக ஆரண்யத்திற்குக் கொண்டு சென்று எப்படிக் காப்பாற்றுவோமென்று பயப்படலாகாது. 'நான் வரவேண்டாமென்றால் வந்துகொண்டிருக்கின்றாளே' என்று பொறுமைப்படுவதும், 'இங்கேயே ஸுகமாயிரு' என்று சொல்லியும் 'என்வார்த்தையை உல்லங்கனஞ்செய்து அரண்யத்தில் காய்கிழங்குகளைத் தின்ன விரும்புகின்றாளே' என்று ரோஷமும் உனக்கு உண்டாகுமாயினும், குடித்து மிகுந்த [1]மிஷித்த ஜலத்தை விடுவதுபோல் அவைகளை நன்றாக விட்டுத் தொலைத்து என்னிடத்தில் விஶ்வாஸம் வைத்து என்னையுங்கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போவாயாக. அப்பொழுது பர்த்தாவை விட்டுப் பிழைக்கும்படியான பாபமும் எனக்கு சேராது. 'மேடையை விட்டுக் காட்டுக்கு ஏன் வருகின்றாய்' என்னவேண்டாம் மேடையின்

---

1 சாஸ்த்ரங்களில் கூடாதென்று தகையப்பட்ட.

மேலிருப்பதைக்காட்டிலும், விமானங்களின்மேல் இருப்
பதைக்காட்டிலும், அணிமாதி ஸித்திகளைப்பெற்று
ஆகாயத்தில் திரிவதைக்காட்டிலும் மற்றும் எல்லா இரு
ப்புகளைக் காட்டிலும் பர்த்தாவை அனுஸரித்து அவ
னது பாதங்களில் சுஶ்ரூஷை செய்கையே மேலானது.
பர்த்தாவிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டும் விஷயத்
தைக் குறித்து எனக்குத் தாயும் தந்தையும் அநேக
விதங்களாக உபதேசித்திருக்கின்றனர். ஆகையால்
எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமோ, அதை எனக்கு
இப்பொழுது ஒருவரும் கற்பிக்கவேண்டிய அவஸ்ய
மில்லை. அரண்யம் ப்ரவேசிக்கக்கூடாததாயினும், ஜன
ஸஞ்சாரமின்றியதாயினும், பலவகை ம்ருகங்களால் சூழ்
ப்பெற்றதாயினும், விசேஷித்துப் பெரும்புலிகளும் செந்
நாய்களும் நிரம்பப்பெற்றதாயினும், நான் தப்பாமல் உன்
னோடுகூடவே வருகின்றனன். 'இப்படிப்பட்ட முயற்சி
யால் வருத்தம் ஸம்பவிக்கும்' என்பாயோ? [1] த்ரைலோக்
யாதிபத்யம் நேருமாயினும் அதைக் கணிசியாமல் பர்த்
தாவுக்குச் சுஶ்ரூஷை செய்யும் வ்ரதத்தைத் தவிர மற்
றை எதையும் நினையாமல் என் தாய் வீட்டிலிருப்பதுபோ
லவே உன்னோடு கூட அரண்யத்தில் ஸுகமாயிருப்பேன்.
வீரர்களிற் றலைவனே! நான் உனக்கு எப்பொழுதும் சுஶ்
ரூஷை செய்துகொண்டும், இந்த்ரியங்களை அடக்கிக் காம
போகங்களைத் துறந்து ப்ரஹ்மசர்யத்தை ஆசரித்துக்
கொண்டும், புஷ்பங்களினின்றும் பெருகிவருகின்ற தேன்
களின் மணங்கமழப் பெற்று அழகான வனங்களில் உன்
னுடன் கூடி க்ரீடித்துக்கொண்டிருப்பேன். பிறருடைய
அஹங்காரத்தைப் போக்கும் தன்மையனே! எனக்குப்
பெருமையை விளைக்கும் பரமோபகாரனே! ராமா! நீ

1 மூவுலகங்களுக்கும் ப்ரபுவாகை

அரண்யத்தில் என்னையும், உன்னைச் சரணமடைந்த மற்றை ஜனங்களையுங்கூடக் காப்பாற்றுகைக்கு வல்லவனாயிருக்கையில், என்னைக் காப்பாற்றுவதற்குச் சொல்ல வேண்டுமோ? நான் இப்பொழுது உன்னுடன் கூடவே அரண்யத்திற்கு வருகின்றனன். இதற்குக் கொஞ்சமாயினும் ஸந்தேஹம் வேண்டாம். ஆகையால் 'அதைப் பானஞ்செய்யவேண்டும், இதைத் தின்னவேண்டும்' என்று உனக்கு வருத்தத்தை விளைக்காமல் உன்னோடுகூடவே இருக்கின்றனன். நீ மிகுந்த புத்தியமைந்தவன்; மேலும் எனக்கு நாதனாயிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட உன்னோடு கூட இருக்கையில், நான் எவ்வளவும் பயமின்றி அரண்யத்திலுள்ள நதிகளையும், பர்வதங்களையும், குடைகளையும், வனங்களையும் பார்க்க விரும்புகின்றனன். நான், வீரர்களிற் றலைவனாகிய உன்னுடன் கூடி யாதொரு பயமுமின்றி மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடன், ஹம்ஸங்களும் நீர்க்காக்கைகளும் நிறைந்து அழகாயப் புஷ்பித்து விளங்குகின்ற தாமரை ஓடைகளைப் பார்க்க ஆசைப்படுகின்றனன். நான் வரதங்களில் மிக்க மனவூக்கங்கொண்டவளாகி அவைகளுக்கு வேண்டிய நியமங்களுடன் நின்று அவ்வப்பொழுது அந்தத்தாமரைக் குளங்களில் ஸ்நானஞ்செய்வேனன்றி, ஸ்நானத்திற்காக வேறுநீரை வேண்டேன். நீண்டழகிய கண்களையுடையவனே! அந்தத் தாமரைக்குளங்களில் உன்னுடன் கூடி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பேன். இங்ஙனம் அரண்யத்திலாயினும் உன்னுடன் கூடி ஸந்தோஷித்திருப்பேனன்றி, நூறு ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் கடந்து சென்றாலும் எனக்குத் தெரியாது. இனிப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் எவ்வளவு? உன்னைவிட்டுப் பிரியிலோ, ஸ்வர்க்கமாயினும் எனக்கு ஸம்மதமன்று. புருஷர்களிற்

றலைவனே! என்க்கு ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸம் நேரிடுமாயினும் உன்னைப் பிரிந்திருப்பேனாயின், நான் அதையுங்கூட எள்ளளவும் விரும்பமாட்டேன். [1]அரண்யம் மிகவும்

---

[1] இதற்கு—'அஹஞ் கமிஷ்யாமி வநம் ஸுதுர்கமம் ம்ருகாயுதம் வாநர வாரணாயுதம் | வநே நிவத்ஸ்யாமி யதா பிதுர் க்ருஹே தவைவ பாதாவுபக்ருஹ்ய ஸம்யதா || அநந்ய பாவாமநுரக்த சேதஸம் த்வயா வியுக்தாம் மரணாய நிஸ்சிதாம் | நயஸ்வ மாம் ஸாது குருஷ்வ யாசநாம் நதே மயாதோ குருதா பவிஷ்யதி' என்று மூலம். இதற்குத் தோற்றும் உட்கருத்து—(ஸுதுர்கமம் வநம்) நிரம்பவும் கஷ்டப்பட்டு ப்ரவேசிக்கக்கூடியதாகிய அரண்யத்திற்கு (கமிஷ்யாமி) போகப் போகிறேன் உன்னுடன் வரப்போகிறேனென்றபடி அந்த அரண்யம், (ம்ருகாயுதம்) ம்ருகத்தோடுகூடியது அதாவது—மாரீசன் ம்ருகவேஷந் தரித்து அங்கு வருவானென்றபடி அங்கு மாரீசன் மான் வேடம் பூண்டு வருவானாயின், அதைப் பார்த்து நீ விரும்ப அதற்காக நமக்குப் பிரிவு நேரிடும் அப்பொழுது மீளவும் நம்மைக்கூட்டுவிப்பவன் யாவன்? நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்து எப்படி நிலைபெற்றிருப்பாயென்று ராமன் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஸீதை, (ம்ருகாயுதம்) மாரீச ம்ருகம் வருமாயினும், (வாநரவாரணாயுதம்) வானரஸ்ரேஷ்டர்களோடுகூடியது வானரஸ்ரேஷ்டர்களாகிய ஸுக்ரீவாதிகளோடு கூடினதாகையால் மீளவும் நம்சேர்த்திக்கு ஹானி உண்டாகாதென்கிறாளென்று கருத்து (வநே) வனத்தில். முதலடியில் (வநம்) என்றமையே போதுமாயிருக்க, மீளவும் (வநே) என்றதனால் அசோகவனமென்று விசேஷங் கொள்ளவேண்டும் (யதா பிதுர் க்ருஹே) தந்தையின் மாளிகையில் இருப்பதுபோலவே, (வத்ஸ்யாமி) வஸித்திருப்பேன் அப்படி அசோகவனத்தில் இருந்தாலும், (தவைவ பாதாவுபக்ருஹ்ய ஸம்யதா) உனது பாதங்களையே மனத்திற் சிந்தித்துக் கொண்டு நியமந் தவறாமல் இருப்பேனென்று கருத்து (அநந்யபாவாம்) ராவணன் கொண்டு போவானாயினும், உன்னிடத்திலேயே என் மனது பற்றியிருக்கும், பாத்தாவானதுபற்றி கௌரவத்தினால் அங்ஙனம் இருப்பதில்லை, (அனுரக்தசேதஸம்) அநுராகத்தினாலும்,

நுழையககூடாததாயினும, அஙகுக குரஙகுகளும யானைகளும மறறும மிருகஙகளும நிரமபியிருபபினும, நான பயபபடாமல கூடவே வருவேன நான உனது பாதஙகளில சுஶ்ரூஷை செயதுகொணடு தநதையின வீட்டிலிருபபதுபோலவே ஸுகமாயிருபபேன உன பாதஙகளைப பறறினவளாகுப பயம ஏது? யான உனனைத தவிர மறறொருவரிடத்திலும மனம பறறப பெறாதவள; உனனிடததிலேயே மிகுநத அநுராகமுடையவள, நீ விடடுபபோவாயாயின, மரணம அடைவதாக நிசசயிததிருபபவள, ஆகையால எனனை அரணயததிறகு அழைத்துககொணடுபோவதனால உனககுச சிறிதும பாரம உணடாகாது' எனறனள. புருஷதிலகனாகிய ராமன தாமததில மிகுநத பரீதியுடையவனாயினும, அவள சொனனது தாமயுகதமாயினும தனது அனபுநாயகியாகிய அமமடநதையை மணணில அஙஙனம மனவருததபபடுவதைப பொருதவனாயினும, அஙஙனஞசொலலி வேணடிகொணடபோதிலும, அவளைக கூடவே அரணயததிறகு அழைததுககொணடு போக விருபபஙகொளளவிலலை அவளை அரணயததிறகு அழைததுக கொணடுபோய மெலிவிபபது தாமமனறாகையாலும தாமததில மிகுநத மனவிருபப முடையவனாகையாலும பதனியினிடததில

என மனது உனனிடததில பறறியிருககு மெனறபடி (தவயா வியுகதாம) உனனை விடடுப பிரிநதபொழுது,(மாஞய நிஸ்சிதாம) தலைப பினனலை உசசுஞககாகப பொகடடுககொணடு சாக நிசசயிததிருககிற,(மாம) எனனை, (நயஸவ) ஹனுமானை யனுபபுவது முதலியவறறின மூலமாக அழைபபிததுக கொளவாயாக (யாசநாஙகுருஷவ) பரராததனையை நிறைவேறறுவாயாக தேவதைகள பராாததிதத ராவண வததைதச செயவாயாக (அதஃ) ஆனதுபறறி,(மயா) எனனுடை (தே) உனககு, (ஶ்ருதா) பாரம, கலேசம, அதாவது-ஶ்ரமம (நஹவிஷ்யதி) உணடாகாது எனறு ரஹஸயாாததம

ப்ரீதி மிகுந்திருக்கப் பெற்றவனாகையாலும் அவளைக் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போவதாக நெஞ்சிலும் நினைக்கவில்லை. மேலும் அவளைக் கூட வராமல் நிறுத்துவதற்காக வனவாஸத்தில் உண்டாகுந் துக்கங்களைக் குறித்து வெகுவாக மேல்வருமாறு கூறவுந்தொடங்கினன. இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் வனவாஸம் மிகவும் துக்கத்துக்கிடமென்று ஸீதைக்குச் சொல்லுதல்

ஸீதை இங்ஙனஞ் சொல்லிக்கொண்டிருப்பினும், ராமன் தர்மங்களை உணர்ந்து அவைகளில் மிகுந்த ப்ரீதியுமுடையவனாகையால் வனத்தில் உண்டாகுந் துக்கங்களைச் சிந்தித்து அவளைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு போகஸம்மதிக்கவில்லை. அந்த தர்மஸ்வபாவன், கண்களிரண்டிலுங் கண்ணீர் ததும்பப்பெற்றுக் கலக்கமுற்றிருக்கின்ற அம்மடந்தையை ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டு அங்கேயே நிறுத்திவிடுவதாக உத்தேசித்து மீளவும் அவளைப் பார்த்து 'ஸீதே! நீ பெரிய வம்சத்திற் பிறந்தவள்; மேலும் எப்பொழுதும் தர்மத்தில் ஆஸக்தியுடையவள்; நீ இங்கேயே இருந்து தர்மங்களையே ஆச்ரித்துக்கொண்டிருப்பாயாக. உன்மனத்திற்கு ஸுகம் உண்டாவதை மாத்ரமே பார்க்கவேண்டாம். துர்ப்பலமான மேனியுடையவளே! என் வார்த்தையைக் கேட்பது உனக்கு தர்மமாகையால், நான் சொல்லுகிறபடி நீ செய்யவேண்டுமேயன்றி, உனக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் யுக்தமன்று. அரண்யத்தில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளைச் சொல்லுகின்றேன், கேள். ஸீதே! அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்யவேண

டுமென்னும் அவ்வெண்ணத்தை விட்டுத் தொலைப்பாயா
க. பரவேசிப்பதற்குச் சக்யமல்லாத மஹாரண்யத்தில் பல
கஷ்டங்கள் நேரிடுமென்று ஜனங்கள் சொல்லுகின்றார்க
ளன்றோ? உனது மேன்மையை விரும்பியே நான் இவ்வார்த்
தையைச் சொல்லுகின்றேனன்றி, உன்னைக் காப்பாற்றக்
கஷ்டமாயிருப்பதுபற்றியன்று அரண்யத்தில் எப்பொழு
தும் ஸுகமே நேரிடாது எப்பொழுதும் துக்கமே ஸம்ப
விக்குமென்பது எனக்குத் தெரியும் மலைகளினின்றும் அ
ருவிகள் விழுதலாலுண்டாகும் கோஷங்களும், அம்மலை
யின் குகைகளில் வஸிக்கும் ஸிம்ஹங்களது கர்ஜனசப்தங்
களும் கேட்க மிகவும் துக்கமாயிருக்கும் ஆகையால்
அரண்யத்தில் வஸிப்பது மிகவும் கஷ்டம். ஸீதே! ஜன
ஸஞ்சாரமின்றிய பரதேசங்களில் சங்கையின்றி மனம்
போனபடி க்ரீடித்துக்கொண்டு மதித்திருக்கின்ற ஸிம்
ஹம் புலி முதலிய மஹாம்ருகங்கள், நம்மைப் பார்த்த
பொழுதே வியப்பாயிருக்கின்றமையால் பரபரப்புற்று அடி
ப்பதற்காக எதிர்த்தோடி வரும் ஆகையால் அரண்யத்
தில் வஸிப்பது கஷ்டம் அங்குள்ள நதிகள் எப்பொழு
தும் முதலைகளோடுகூடி மிகவும் சேறு நிரம்பியிருக்கப்
பெற்று மதித்த யானைகளுக்கும் தாண்டக்கூடாதிருக்
கும். இனி நம்மைப்போன்றவர்களுக்கு அவைகளைத்
தாண்டி அக்கரை போய்ச் சேரத் தரமா? ஆகையால்
அரண்யத்தில் வஸிப்பது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கும்.
அங்குள்ள வழிகளில் அனைத்தும், காலைப்பிடித்துச் சுற்
றிக்கொண்டிழுக்கும்படியான கொடிகளும் சுருக்கென்று
குத்தும்படியான முட்களும் நிறைந்திருக்கும். காட்டுக்
கோழிகள் பயங்கரமாயச் சப்தித்துக் கொண்டிருக்கும்.
நாம் அவ்வொலியை எப்பொழுதும் கேட்டிலோமாகை
யால் நமக்கு மிக்க பயங்கரமாயிருக்கும். அவ்வழிகளில்

ஜலமெனபது கொஞ்சமும் அகப்படாது. நடநதுபோவது ரொமபவும் கஷடமாயிருககும. பகலெல்லாம கீரயகிழங்குகளுககாகத திரிநது கஷடபபட்டு ராத்திரியெல்லாம் வெறுநதரையில தாமே பறைததுப பரபபின இலைகளில் படுததுககொணடு நித்ரை போகவேண்டும. ஆகையால அரணயத்தில வஸிபபது மஹா கஷடம ஸீதே ! இரவும பகலும நியமததுடனிருநது தாமே செடிகளினினறும பறித்த பழங்களைத் தினறு அவவளவோடு தருபதி அடைநதிருககவேண்டும் மறறை ஏதும அகபபடாதாகையால அரண்யத்தில இருபபது கஷடம மைதிலியே ! அரணயததில சகதிககுப பொருநதியபடி உபவாஸமிருககவேண்டும மரவுரிகளையே வஸதரமாக உடுத்து ஜடைகளைத தரித்திருகக வேணடும பரதிதினமும தேவதைகளுககும, பித்ருககளுககும, அவவபபொழுது வரும அதிதிகளுககும விதியினபடி பூஜைகளைச செயதுகொணடிருகக வேணடும. எபபொழுதும நியமததில முயனறு அதைத தவறுதிருகக வேணடும. மேலும, தினநதோறும வேளைககு வேளை காலை மாலை இடைகளில மூனறு தரம ஸநானஞ் செயயவேணடும. ஆகையால் அரண்யம போயிருபபது மஹா கஷடம். இளம பருவமுடையவளே ! வானபரஸதாகளாகிய ரிஷிகள செயயும் விததததினபடி தானே புஷ்பஙகளைப பறிததுக கொண்டு வநது பரதிதினமும அகனிவேதிகையில பலி கொடுத்துக கொணடிருககவேணடும மைதிலியே ! வனத்தில வஸிபபவா நியமத்தோடுகூடிய ஆஹாரஙகளையே உடகொண்டிருககவேண்டியவர்கள, ஆகையால தினநதோறும காய கிழஙகு முதலியவை. எவ்வளவு அகபபடுமோ, அவவளவு மாதரத்தோடே தருபதி அடைநதிருககவேண்டும. ஆகையால அரண்யத்தில வஸித்திரு

பபது கஷ்டம. அஙகுக காறறு எபபொழுதும அதிக
மாக வீசிககொணடிருககும ராததிரியில இருட்டு அதி
கரித்திருககும இதில எபபொழுதும பசி அதிகோரமா
யிருககும இபபடிபபடட பெரும பயஙகள அங்குணடு.
ஆனதுபறறி அரணயததில வாஸஞ் செயவது மிகவுங
கஷடமாயிருககும் கோபமுடையவளே! மிகவும் பெரு
த்த உருவஙகளையுடைய மலைபபாமபுகள பலவும மதித
தப பூமியில புரணடுகொணடிருககும. அவைகளைப பார்
ககுமபொழுதே உனனைப போனறவளுககுத திகில உண
டாகாதிருககுமா? ஆகையால அரணயததில இருபபது
மஹா கஷடம நதிகளில இருபபவைகளும நதிகளைப
போலவே குடிலமாகப போகினறவைகளுமாகிய ஸாபபங
கள வழிகளில குறுககாகப படுததுக கொணடிருககும.
ஆகையால அரணயவாஸம மிகவுங கஷடமாயிருககும.
துாபபலமான சரீரமுடையவளே! அரணயததில விள
க்கு வெட்டுப பூசசிகளும, தேளகளும, புழுககளும,
கொசுககளும, காட்டீககளும, எபபொழுதும பிடிததுக
கொணடிருககும, நீ அவைகளைப பொறுகக முடியாய.
ஆகையால அரண்யததில வஸிபபது கஷடம ரோஷ
முடையவளே! அரணயததில முளளுளள வருக்ஷங்க
ளும தாபபம நாணல முதலிய புறகளும கிளைகளும நுனி
கள ஒடிநது ஒனறோடொனறு பினனிககொணடு நுழை
யககூடாதிருககும. நடநது செலலக கொஞசமாயினும
இடைவெளியிலலாதிருககும. ஆகையால அரணயததில
இருபபது மஹா கஷடம மேலும காடடுப புறஙகளில
வஸிபபவாகளுககுச சரீர கஷடஙகள பலவும உணடா
கும, பலவித பயஙகளும நேரும. ஆகையால அரணய
ததிலிருபபது கஷடமாயிருககும அஙகு எபபொழுதும
கோபததையும லோபததையும விடடிருகக வேணடும

தவத்திலேயே புத்தியை நிலைநிறுத்தவேண்டும். பயத்தை விலக்க வல்ல ஸிம்ஹாதிகள் புலப்படினும் பயப்படாதிருக்கவேண்டும். ஆகையால் அரண்யத்தில் வஸிப்பது கஷ்டமாயிருக்கும். இங்ஙனம் இருப்பதுபற்றி நீ வனத்திற்குப் போவது போதும். உன்னைப் போன்றவளுக்கு அரண்யவாஸம் தகுந்ததன்று. இதை நான் ஆலோசித்துப் பார்க்கையில் வனத்தில் வஸிப்பது மிகவும் கஷ்டமென்றே எனக்குத் தோற்றுகின்றது' என்று இவ்வாறு மொழிந்து நின்ற மஹானுபாவனாகிய ராமன், தன்னை வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போக மனம் இல்லாதிருக்கக் கண்டு ஸீதை அவன் வார்த்தையைப் பாராட்டாமல் மிகவும் மனவருத்தமுற்று அவனைப் பார்த்து இங்ஙனஞ் சொல்லினள். இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

(ஸீதை, தான் காட்டுக்கு வாராதிருக்க முடியாதென்று ராமனுக்குச் சொல்லுதல்)

ராமன் இவ்வாறு சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஸீதை மிகுந்த மனவருத்தமுற்றுக் கண்களிரண்டினுங் கண்ணீர் தளும்பி முகம் மழுங்கப் பெற்றவளாகி அந்த ராமனைப் பார்த்து 'நீ வனவாஸஞ் செய்யும் விஷயத்தில் எந்த எந்த தோஷங்களை மொழிந்தனையோ, அவையெல்லாம் உனது நேசத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு உன்னுடன் கூடியிருக்கிற எனக்குத் தோஷங்களல்ல; குணங்களே ஆகுமென்று தெரிந்துகொள்வாயாக ராமா! மான்களும், ஸிம்ஹங்களும், யானைகளும், பெரும்புலிகளும், சரப மிருகங்களும், பெரியசாமர மிருகங்களும், பக்ஷிகளும், மற்றும் அரண்யத்திலுள்ள மிருகங்கள் யாவும் உனது

உருவம்போன்ற உருவத்தை முன்பெப்பொழுதும் பார்த்திராதவையாகையால் உன்னைப் பார்த்தமாத்ரத்திலேயே பயப்பட்டு அப்புறம் சென்று போகக்கடவனவேயன்றி நமக்கு முன்னே வந்து அடிக்குமென்பது சேராது ‘அவைகள் என்னைப்பார்த்து ஏன் பயப்படும்?” என்னில், பயம் உண்டாகும்பொழுது அனைவரும் பயப்படுவார்களேயன்றோ? ஆகையால் அவைகளைப் பற்றி எனக்குப் பயமே நேரிடாது. மேலும், உன்னைப் போவென்று சொன்ன ஆஜ்ஞையே எனக்கும் போவதற்கு ஆஜ்ஞை ஆகின்றது. ஆகையால் உன் தந்தையினது ஆஜ்ஞையின்படிக்கு நானும் உன்னுடன்கூடவே போகவேண்டியவளாய் விட்டேன் ராமா! நீ என்னைக் கைவிட்டுப் போவாயாயின் உன்னைப் பிரிந்ததற்காக நான் ப்ராணன்களை விடவேண்டியது தர்மம். ரகுகுலத்திற் பிறந்தவனே! நான் உனது பார்ச்வத்தில் இருப்பேனாயின், தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய மஹேந்த்ரனாயினும் தனக்குள்ள சக்தியளவு ப்ரயத்னஞ் செய்யினும் என்னைத் திரஸ்கரித்துக் கொண்டுபோக வல்லவனல்லன். பர்த்தாவைப் பிரிந்த மடந்தை எவ்வளவும் பிழைத்திருக்கமுடியாள். இவ்விஷயத்தில் நீ எனக்கு மிகவும் உபதேசஞ் செய்திருக்கின்றனை எல்லாமறிந்தவர்களிற் றலைவனே! இதுவேயன்றி முன்பு நான் என் தந்தையின் அகத்தில் இருக்கும்பொழுது எனக்குக் காட்டில் வஸித்திருக்க வேண்டிவருமென்று ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரமுணர்ந்த ப்ராஹ்மணர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றனன் இது நிஜம். மஹாபலனே! நான், முன்பு ஸாமுத்ரிகலக்ஷணங்கள் தெரிந்த ப்ராஹ்மணர்கள் எனக்கு வனவாஸம் நேருமென்று சொல்லக்கேட்டு அதுமுதலாக ப்ரதிதினமும் எப்பொழுது வனத்திற்குப் போவேனென்று உத்ஸாஹப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனன் லக்ஷணங்களையறிந்த

அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் சொல்லியபடி நான் வனத்தில் கொஞ்சகாலம் வஸித்திருக்க வேண்டுமேயன்றோ? காட்டுக்குப் போக நேருமென்பதாகப் பெரியோர்களால் நிர்த்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிற எனக்கு உன்னுடன்கூட வனத்திற்குப் போகவேண்டுமேயன்றி மற்றை வேறுவிதமாக அதைச் செலுத்திக்கொள்ள வழியில்லை. பெரியோர்களின் ஆதேசத்தைப் பற்றி வருகின்றேனன்றி எனது இச்சையைப்பற்றியன்று நான் அந்த ப்ராஹ்மணர்களது வார்த்தையை ஸத்யஞ்செய்வதற்காக உன்னுடன்கூட அரண்யத்திற்கு வருகின்றனன். அதற்குத் தகுந்தபடி வனவாஸத்தை ஏற்படுத்துங் காலமும் நேரிட்டது. ஆகையால் தப்பாமல் உன்னோடு வருகின்றனன். அந்த ப்ராஹ்மணர்களது வார்த்தை ஸத்யமாகட்டும். வனவாஸத்தில் பலவிதகஷ்டங்கள் நேரிடுமென்று எனக்குந் தெரியும்; ஆயினும் வீரனாகிய உனக்கு அவை நேரா. மனத்திடமில்லாத புருஷர்களுக்கே அவை ஸம்பவிக்குமென்று உறுதியாகச் சொல்வேன். நான் எனது தந்தையினகத்தில் கன்னிகையாயிருக்கும்பொழுது ஒருநாள் என் தாயாருடைய அருகில் இருக்கையில், ஸதாசாரஸம்பன்னையாகிய ஒரு தாபஸஸ்த்ரீயானவள் என்னைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் வனவாஸம் நேரிடுமென்று சொல்லக்கேட்டிருக்கின்றனன் நான் இங்கு வந்தபின்பு உன்னுடன்கூட கங்கையின்கரையிலுள்ள தபோவனம் முதலியவற்றில் சிறிதுகாலம் வாஸஞ்செய்ய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேனல்லவா! நாதா! முன்பு உன்னையும் எனது அபிப்ராயம் நிறைவேறும்படி பலவாறாக வேண்டி, நீயும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அருள்புரியப் பெற்றேயிருக்கின்றனன். ரகுவம்சத்தில் பிறந்த மஹாவீரனே! எனக்கு வனவாஸம் போவது மஹோத்ஸவமாயிருக்கின்றது. ஆனதுபற்றி

நான் வனம்போவதற்கு வியாபாரங்களை யெல்லாமொழி
த்துக்கொண்டு ஸித்தமாயிருக்கின்றனன் உனக்கு க்ஷே
மம் உண்டாகவேண்டும் சூராகிய நீ வனத்தில் வாஸஞ்
செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, உனக்குச் சுஶ்ரூஷை
செய்யவேண்டுமென்று யான் விரும்புகின்றனன் அது
வன்றே எனக்கு நிரம்பவும் ப்ரியமாயிருக்கின்றது நீயும்
ஆயாஸாதிகள் ஒன்றுமின்றி நிர்மலமாகிய மனக்கருத்
துடையவன்; நானும் ப்ரேமத்துடன் பர்த்தாவாகிய
உன்னைப் பின்றொடர்ந்து உன்மனக்கருத்தை அனுஸ
ரித்து என் பாபங்களைப் போக்கடித்துக் கொள்கின்ற
னன். 'இங்கேயே இருந்து குலதேவதையை ஆராதித்
துப் பாபங்களைப் போக்கடித்துக் கொள்ளலாமே' என்
பாயோ? அப்படியன்று; எனக்குப் பர்த்தாவே தெய்வம்;
அவனைக் காட்டிலும் மேலான தெய்வம் எனக்கு இல்லை
இவ்வளவேயன்று, பரலோகத்திலும் உன்னோடுகூட இ
டைவீடில்லாமல் சேர்ந்திருப்பதே எனக்கு மங்கலகரமாயி
ருக்கும். மஹாமதியே! 'இவ்வுலகத்தில் தந்தை முதலிய
வர்களால் எந்த ஸ்த்ரீ எந்தப் புருஷனுக்குத் தந்தமது
வர்ணாஶ்ரமாதி தர்மங்களுக்குரியபடி தாரை வார்த்துக்
கொடுக்கப்படுவாளோ? அந்த ஸ்த்ரீக்குப் பரலோகத்தி
லும் அந்தப் புருஷனே பர்த்தாவாக நேரிடுவான்' என்னும்
பரிசுத்தமாகிய இவ்வேதவாக்யத்தை மஹாயஶஸ்விகளா
கிய ப்ராஹ்மணர்கள் சொல்லக் கேள்வியுண்டல்லவா? நீ,
ஸதாசாரஸம்பன்னையும் பதிவ்ரதையும் உதகபூர்வகமா
கப் பரிக்ரஹிக்கப் பட்டவளுமான பார்யையாகிய என்னை
வனத்திற்குக் கூடவே அழைத்துக்கொண்டுபோக அபிப்
ராயப் படாதிருப்பதற்குக் காரணம் யாதோ? காகுத்த
னே! நான் உன்னிடத்தில் பக்தியோடிருக்கின்றனன்;
உனது வார்த்தைகளையே கைப்பற்றி ஆசரிக்குந் தன்மைய

ளாயிருக்கினறனன; நீ எஙகுக கைவிடுவாயோவெனறு மனவருத்த முற்றிருக்கினறனன; மனககளிபபு நேரிடினும மனவருத்தம நேரிடினும உனனிடததில ஒரே மனக கருததோடு நடநதுகொளபவளா யிருககினறனன; உனனேடொத்த ஸுகதுககஙகளையுடையவளுமாயிருககினறனன; இபபடிபபட்ட எனனை விடடுப போகலாகாது; கூடவே அழைததுக்கொண்டு போவதே உனககுத் தகும. இபபடி மனவருத்தபபடுகினற எனனை வனததிறகு உனனுடன்கூட அழைததுககொண்டுபோக அபிபராயபபடாது போவாயாயின, நான விஷத்தைத் தினறோ, நெருபபில குதிததோ, நீரில விழுநதோ பராணனகளை விட்டு விடுகினறேன' என்று மொழிநதனள் அநதபபெணபிளளை இங்ஙனம பலவிதமாக அரண்யததிறகு அழைத்துககொண்டு போகவேணடுமெனறு ராமனை வேணடிககொண்ட போதிலும, அநத மஹாபாஹுவானவன 'ஜனஸஞசாரமிலலாத அரணயததில ஸுகுமாரையாகிய எனனனபு நாயகி நடநது செலவது அரிது' என்று நினைத்து அவளை அழைத்துககொண்டுபோக ஸம்மதிக்கவிலலை. அநத ஸீதையும், ராமன இவவாறு அழைததுக கொண்டுபோக முடியாதெனறுரைதத வாரததையைக கேட்டுக கண்களிரண்டினினறும பெருகி வருகினற அதயுஷணமான கண்ணீரகளால பூமி முழுவதும நனைதது விடுபவள போல மிகக மனவருதத முறறனள் இஙஙனம் மனவருத்தபபட்டுககொண்டு கோபசோகஙகள மேலெழபபெறறு மேனமேலும சிவநது வருகினற திருவதரத்துடன் கூடிய அநத ஸீத்ரா தேவியைப பாரதது மிகுநத மதியுடையோனாகிய காகுத்தன தனனேடு வராமல நிறகும்படிககுப பலவாறு நலவாரத்தைகள சொலலினனன. இருபததொனறாதாவது ஸர்ககம முறறிற்று.

ஸீதை, ராமனை காட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோக முடியாதென்பதற்கு ஆக்ஷேபஞ் செய்தல்.

ஜனகராஜன் புதல்வியாகிய ஸீதாதேவியானவள் அங்ஙனம் ஸ்ரீராமன் நல்வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், எப்படியாவது ராமனுடன் சென்று வனத்தில் வஸிக்கவேண்டுமென்று முயன்று அகன்ற மார்பையுடையவனும் மிகுந்த சூரத்தன்மை பொருந்தியவனும் ரகு குலாலங்காரனுமாகிய தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து ஸ்நேஹத்தினாலும் ஸ்வாதீனனென்கிற எண்ணத்தின் மிகுதியாலும் பலவாறாகத் திரஸ்கரித்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தனள் ¹"ராமா! உன்னிடத்தில் ஸௌந்தர்யம் மாத்

1 இதற்கு மூலம்.—'கிம்த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதாமே மிதிலாதிப: ।ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்' (ராம) மனக்களிப்புறச் செய்பவன், மேலுக்குப் புலப்படுகின்ற உருவத்தின் ஸௌஷ்டவத்தை மாத்ரம் பார்த்து வஸிஷ்டர் (ராமன்)என்று பேர் வைத்து உனக்கு உள்ளே ஸாரமில்லையென்று தெரிந்து கொண்டு, அப்படிப்பட்ட ஸாரமுள்ளதென்று தெரிவிக்கும்படியான (சத்ருக்னன்) என்னும் பேரைக் கடைசித்தம்பிக்கு இட்டனர் ஆனதுபற்றியே 'ராம இத்யபிராமேண வபுஷா தஸ்ய சோதித:। நாமதேயம் குருஶ்சக்ரே ஜகத்ப்ரதமமங்கலம்' என்று சரீரத்தில் ஸௌஷ்டவத்தைப் பற்றியே அந்தப் பேரை இட்டனரென்று மஹாகவி மொழிந்தனன் அது ஜகத்திற்கு மங்கலகரமாகும்பொழுது அந்த ஜகத்தில் அடங்கிய எனக்கு ஏன் இப்படியாயிற்று (ராம) 'ஸஹஸ்ரநாமதத்துல்யம்' என்கிறபடியே ராமநாமமொன்றே விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமங்களோடொத்ததாகி அவையனைத்துக்குமுள்ள சக்தியமைந்திருக்கும் அப்படிப்பட்ட நாமத்தையுடைய உன்னுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருந்தும் எனக்கு இவ்வவஸ்தை ஏனோ? (வைதேஹ:) விதேஹ வம்சத்திற் பிறந்தவன், 'கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:' (கர்மத்தினாலேயே ஜனகாதிகள் ஸித்தியைப் பெற்றனர்) என்கிறபடியே கர்மங்

ரமே யிருககினறது. அதைப பாா்த்து எலலோருமு ஆன

களைக கைவிடாமலே மோக்ஷவிததிககு பாயதனம செயபவராகை யாலும, அககாமஙகளை ஸஹதாமசாரிணியாகிய பதனியோடு கூடவே ஆசாிகக வேணடியவராகையாலும பதனீவியோகததில பழககபபடாதவரெனறபடி (வைதேஹ்ஃ) பிறநதது முதலாகத துககமெனபது அறியாமலிருநது இபபொழுது எனனைப பெறறதற்கு எலலாத துககஙகளையும அனுபவிகக வேணடியதாக நேரப பெறறவா (மியிலாயிபஃ) மிதிலைககு பரபு-நீ என்னைக கைவிட்டுப போனதறகு அநத பரபு மனவருததப படுவாராயின, அவாது மிதிலை முழுவதும மனவருததமுறுமெனறு கருதது (மியிலாயிபஃ) ஒரு தேசததை முழுவதும தன புஜபலததிஞல பரிபாலிதது வருமபடியான வருககு, ஒருவன ஒரு ஸதரீயைத தன புஜபலததிஞல பரிபாலிகக முடியாமற போஞனெனறு தெரியுமாயின மனது புணபடடிருககுமலலவா ? இப்படிபபடடவராகிய (மே பிதா) என் தநதை ஜனக மஹாராஜரெனக பிளளைகள ஸமாததாகளாயிருப்பாாகளாயின், காடடுககு அனுபபத துணிநத தநதைகளும உணடு என தநதையோ நான ஸாமாதயமுடையவளாயினும, காடடுககுப போவதைக கேடபாராயின, மனவருததபபடுவாா தனியாயிருநது பொறுததிருப்பதறகுஙகூடச சகதியறறிருககும புதலவியாகையால,கைபபறறினவனிடததில இருககுமபொழுதே பிழைததிருபபவளும அதிலலாமற போகுமாயின, முதலே நசிததுப போகுமபடியானவளுமாகிய என்னைபபோனற பெணபிளளையைப் பெறறுக கெடடுபபோஞரெனறபடி. இபபடிப்பட்ட ஜனகா (ஸதரியம புருஷவிக்ரஹம்) மேலுககுப புருஷாகாரம நேரபபெறறு வாஸதவததில பெணபிளளையாகவே யிருப்பவனென்றபடி கிரீடமும பீதாமபரமுமே பேததைக காட்டுகினறது , அவையிலலாமற போகுமாயின், ஸதரீயெனபதறகு எளளளவும ஸநதேஹமிலலை யெனறபடி அநதக கிரீட பீதாமபரஙகளுமிலலை. அவை யிருககுமாயினும புருஷசிஹனஙகளாகையால அவைகளைப பறறியாவது உனனைப புருஷனெனறு நினைதது அரணயததில யாவரும கெடுதிசெயயாதிருபபாா அபபடி அவை ரக்ஷகஙகளா யிருககுமெனறபடி (புருஷவிக்ரஹம) மேலுககுப் புருஷனது ஆகாரம பெறறிருககினறனை ஆனதுப்றறியே இப்படிபபட்ட

நதப படுகிறாகளே யனறி மற்றைப பௌருஷமு உனக

அனாததம நேரிடடது. (புருஷவிக்ரஹம) புருஷனைபபோனற ஆகாரமேயனறி அது சததுருககளை வெலல வலலமையுளளதலல பயி ாக கழனியினிடையில் நாடடபபடட மருளபோனறவ னெனறபடி. இபபடிபபடடவனுகிய (ஜாமாதாம)-மணவாளப பிளளையை நீ உன தநதைககுப பெரிய புதலவனுயிருபபதுபோல என தநதைககுப பெரிய மணவாளனுயினை (ஜாமாதாம) 'ஜாமாதா தஸம க்ரஹ:' (மணவாளப்பிளளை பததாவது காஹம உலகததில நவகாஹங களே உளளவை மணவாளபபிளளையும ஸூாயாதி நவகாஹங களைபபோனறவனுகையால இவனையும அவாகளில ஒருவனுகக கூட டிககொளளவேணடு மாகையால ஒனபதுகாஹஙகளுககு மேறபடடி ருபபதுபறறிபபததாவது காஹம)எனகிறபடியே பெணபிளளையைப் பெறறுககொடுததவனுககு மணவாளனோடு சோநது பதது காஹங களை உணடு பிடிததுப பீடிககுமபடியான மணவாளனுக (பராபய) அடைநது தானே பாாததீ உனககுக கொடுததாரெனறபடி. ஆகையால மறறொருவன செயததெனனறு பிறாமேல கெடுதி சொல வதறகு எவவளவும அவகாசமிலலையென்றபடி (தவா) உனனை ஸாா மிலலாத விலலை முறிதது உலகததையெலலாம ப்ரமிககச செயகின ற உனனை (தவா) வஸிஷ்டரை அனுவாததிபபவனுகையால நானே ஸூக்ஷமதாமஙகளை அறிவேனெனறு வீணபிமானம பிடிததுத திரி கிற உனனை (தவா) வெறும ஸௌாதாயமொனறு மாததிரமே உண டாகபபெறறு மறறை யேது ஸாரமுமிலலாத உனனை (கிம அமநயத) (கிம வக்ஷ்யதி) எனறும பாடமுணடு எனன நினைபபாா? அலலது-என சொலவாா? ராஜாவனெனனலாகாது, ராஜதாமஙகள அறியாத வனெனனலாகாது, குருகுலவாஸஞ செயது உணாநதவனனெனன லாகாது, குலபரமபராப்ராபதமான ஆசாரஙகளை அறியானென் னலாகாது, குலஸதரீகளுககுப் பாததாவோ டிருபபது ஆவஸ்யக மெனபது தெரியாதெனனலாகாது, குலஸதரீயை உபேக்ஷியாம லிருபபதை முக்ய ஸாதனமாயுளள ஏகபதனீவாதம் உனககிலலை யெனறும சொலல நேராது ஆயிரஞ்சொல்லியென? எலலா அனு ஷ்டானஙகளுமிருநதும நீ இஙஙனம இவவிஷயததில ஏமாறிபபோ ஞயென்றே நினைககவேணடியதாயிருககினறது (கிம தவாமநயத)

குக் கிடையாது மிதிலாபுரத்திற்கு ப்ரபுவும் விதேஹவம்
என்னை மாமனாராகிய தசரதன் கையிலாவது மாமியாராகிய கௌ
ஸல்யையின் கையிலாவது என் தந்தை ஒப்புவிக்கவில்லை ‘இயம்
ஸீதா’ என்று உன்கையிற்றானே ஒப்புவித்தனர் உத்தம ஸ்த்ரீ
கள் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிவார்களாயின், ப்ராணன்களோடு நிற்க
மாட்டார்கள் என்று சொல்லிக் கொடுத்தனர். (இயம்) இவள் மிகு
ந்த அபிமானமுடையவள் அதாவது—‘ஆர்த்தார்த்தே முதிதே ஹ்ருஷ்
டா’ ‘புருஷன் துக்கித்திருப்பானாயின், தானும் துக்கித்திருப்பவளும்,
ஸந்தோஷித்திருப்பானாயின். ஸந்தோஷித்திருப்பவளும்’ என்று
பதிவ்ரதா லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது தேஹத்தையும்
ப்ராணன்களையும் பர்த்தாவுக்கு வேறாகவும் தமக்கு வேறாகவும் இரு
ப்பனவாக நினைத்திருப்பவர்களுக்கன்றோ இந்த லக்ஷணம் இப்பெண்
பிள்ளைக்கோ தேஹமும் ப்ராணனும் நீயேயாகையால் தான் இப்படி
விலக்ஷணையாயிருக்கும் மபிமானத்தையுடையவளென்று சொல்லிக்
கொடுத்தனர் ‘ஸீதா’ ஸ்த்ரீகளுக்குத் தாயமாகளின் குணம்
மிகுந்திருக்குமாகையால் பூமியைப்போல இவள் வெறுங்கந்தமேயு
டையவள் ஆகையால் எடுத்து உபயோகப் படுத்திக்கொள்ளவேண்
டியதே யுள்ளது ‘மம ஸுதா’ இவளைப்பற்றி வேண்டாமற்போன
போதிலும் என்னைப்பற்றி இவளைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்றனர்.
‘ஸஹதர்மசரீ’ நீ செய்யத்தொடங்கின தர்மங்களில் இவளுங்கூட
முயற்சிசெய்பவளென்றனர் ‘தவ’ தர்மானுஷ்டானஞ் செய்கிற
உனக்குச் சேஷப்பட்டிருப்பாளென்றனர் ‘ப்ரதீச்ச’ உனக்குத்
தகுந்தபடி பரிக்ரஹிக்கலாமென்றனர் ‘ச’ உரியவளே யென்று
தெரிந்துகொள்கைமாத்ரமேயன்றி அனுரூபமான போகங்களையும்
நீ கொடுக்கத் தகுந்தவளென்றனர் ‘ஏநாம்’ இங்ஙனம் நோற்றுப்
பெற்றவளை ‘ஹஸ்ந்தே’ நான் நோற்றுப் பெற்றமாத்ரமேயன
றிப் பலம் உன்னுடையதே போக்யத்தை மேற்பட்டிருப்பது போக்தா
வினது புருஷார்த்தமே யன்றோ வென்றனர் ‘பாணிம் க்ருஹ்ணீ
ஷ்வ’ கையென்றும் விலலென்றும் அறியாள் இவள், நீயே பிடித்துக்
கொள்ளென்றனர் ‘பாணிநா’ கையைக்கையினால் பிடித்துக்கொள்
ளவேண்டுமென்பது தெரிந்திருப்பினும் இங்குக் கையினாலென்று
சொல்லவேண்டுமோவென்னில்- உலகமெல்லாம் சரணம் புகினும் நி
லைநின்று பாதுகாக்கும்படியான வீர்யம் பொருந்திய உன் கையிற்க

ஶத்திற் பிறந்தவரும் எனக்குத் தந்தையுமாகிய ஜனக

ன்வைத்து இப்படிப்பட்ட கையினால் பிடித்துக்கொள்ளென்று விசேஷித்துச் சொல்லினார் 'பாணிநா'என்று விசேஷித்துச் சொல்லினார் இதனால் உன் கை இப்படிப்பட்ட வீர்யமுடையதாகையால் இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையில் வெறுமனே அழைத்துக்கொண்டு போவதுமாத்ரம் போதாது, எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று மொழிந்தனர் இவ்வளவையும் நீ உன் மனத்திற் படுத்திக்கொள்ளாமற் போயினை அன்றியே வேறாகத் தெரிந்துகொண்டனை, 'இயம்' என்று என் ஸௌந்தர்யத்தைச் சொன்னாரென்றும், 'ஸீதா' என்று என் மாதருகுல சுத்தியைச் சொன்னாரென்றும், 'மம ஸுதா' என்று பிதருகுல சுத்தியைச் சொன்னாரென்றும், 'ஸஹ தர்மசரீ'என்று எனது ஸௌசீல்யத்தைச் சொன்னாரென்றும், 'தவ' என்று உன்னைப் புகழ்ந்தாரென்றும், 'ப்ரதீச்ச'என்று 'உரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்' என்றிருக்காமல் கைப்பற்ற வேண்டுமென்றாரென்றும், 'ச' என்கையால் கண்ணுக்கு இனிப்பாயிருக்கிறாளாவென்று வினவினாரென்றும், 'ஏநாம்' என்று எனக்குத் தந்தையாகையால் மிகுந்த ஸௌந்தர்யாதி குணங்களையுடையவளாக என்னைப் பாவித்து வாத்ஸல்யத்தினால் சொன்னாரென்றும், 'ஹஸ்தே' என்னிடத்தில் ப்ரீதியைக் காட்டிலும் நூறுமடங்கு உன்னிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாகி த்ருஷ்டி தோஷம் வருமோவென்று உனக்கு ரக்ஷை செய்தாரென்றும், 'பாணிங் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா' என்று க்ரியாகலாபத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய விதியைச் சொன்னாரென்றும் தெரிந்துகொண்டனை ஸர்வஜ்ஞராகிய என் தந்தை சொன்னவற்றைச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல், இப்படி விபரீதமாகக் கருதி இன்றைத்தினம் என்னைக் கைவிட்டுப் போவாயாயின், (கிம் த்வா மந்யத) உன்னை என் தந்தை என்னவென்று நினைத்துக்கொள்வார்—தனிச்லோகி 'ஸ ஏவ வாஸுதேவோ ஽யம் ஸாக்ஷாத் புருஷ உச்யதே | ஸ்த்ரீப்ராயம் இதரத் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரஹ்மபுரஸ்ஸரம்' (அப்படிப்பட்ட இந்த விஷ்ணு ஒருத்தரே ஸாக்ஷாத் புருஷனென்று சொல்லப்படுவார் ஆகையால் ப்ரஹ்மா முதலிய மற்றை ஜகத்து முழுவதும் ஸ்த்ரீயைப் போன்றதே' என்று விஷ்ணுபுராணத்தின்படிக்கு (ராம) ராமனே! (த்வாம்) உன்னை (ஜாமாதரம்) மணவாளனாக (ப்ராப்ய)

மஹாராஜா, என் ஜென்மத்தியைக் காக்க முடியாமல்

அடைந்து (புருஷவிக்ரஹம்) புருஷனைப்போன்ற ஆகாரமுடைய மற்றை ஜகத்து முழுவதையும் (ஸ்த்ரியம்) ஸ்த்ரீப்ராயமாக (கிம்) ஏன் (அமந்யத) நினைத்தனர் விஷ்ணுதேவாவதாரமாகிய உன்னை மணவாளனாகப் பெற்று உன்னை ஒருத்தனையே புருஷனாகவும் மற்றவரையெல்லாம் ஸ்த்ரீகளாகவும் என் தந்தை நினைத்ததேதுக்காகவோ? அவருக்கு உன் ஸங்கதி தெரியாமையால் ப்ரமித்துப் போயினர் இல்லையாயின் இப்படி நினைக்கமாட்டாரென்று கருத்து அல்லது—(ராம ஜாமாத்ரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்) என்கிற இதனை (ராமஜ - அமாத்ரம் - ப்ராப்ய - ஸ்த்ரியம் - புருஷ-விக்ரஹம்) என்று பதச்சேதம் பண்ணினோமாயின், (ராமஜ) மக்களிப்புறச் செய்வதற்காகப் பிறந்தவனே! அவதரித்தவனே யென்றபடி. (ஹே புருஷ) க்ரீடார்த்தமாக இங்ஙனம் அவரித்த பரம புருஷனே! (அமாத்ரம் ஸ்த்ரியம்) உனக்குத் தாயாகாத ஸ்த்ரீயை, தாயாகாமல் சக்களத்தித் தாயாகிய கைகேயியை (ப்ராப்ய) உத்தேசித்து, என் தந்தை (விக்ரஹம்) கலஹத்தை (அமந்யத) நினைத்தாரா? நினைக்கவேயில்லை யென்றபடி நீ உலகங்களை மனக்களிப்புறச் செய்வதற்காக லீலையாகவே இங்ஙனம் அவதாரஞ் செய்த பரம புருஷனாகின்றனை என்னை உனக்குக் கொடுத்தபொழுது உன் சக்களத்தித் தாயாகிய கைகேயியோடு இப்படிப்பட்ட கலஹம் ஸம்பவிக்குமென்று என் தந்தைக்குத் தெரியாதென்று பொருள். ஆயினும் நீ என்னை விட்டுக் காட்டுக்குப் போகக்கூடாதென்று கருத்து அன்றியே—(புருஷ விக்ரஹம்) பக்தர்களாகிய புருஷர்களை விசேஷமாகப்பரிகரஹிப்பவனும் (ராமஜாமாத்ரம்) இது ஒரே பதம். மனக்களிப்புறச் செய்பவனும் மணவாளனுமாகிய, 'ரமந்தே யோகி நோऽநந்தே' என்று ஸ்ருதி ஆனந்த பூர்ணனை மணவாளனுமாகிய (த்வாம் ப்ராப்ய) உன்னை அடைந்து, என் தந்தை, (ஸ்த்ரியம்) ஸ்த்ரீயை இது மற்றையவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமாகையால் தனது புத்ர மித்ரகலத்ராதியான ஐஹிகபுருஷார்த்தத்தை யென்றபடி (அமந்யத கிம்) ஸத்யமாக நினைத்தாரா? நினைக்கவில்லை யென்றபடி. ஆனந்த ரூபனுகிப் பக்தர்களை மிகவும் வசப்படுத்திக் கொள்கிற உன்னை மணவாளனாகப் பெற்று என் தந்தை மற்றைப் புத்ர மித்ராதியான ஐஹிக

கைவிட்டு நீ காட்டுக்குப் போவென்று கேட்டிருந்து, இப்படிப்பட்ட உன்னை, 'அப்பொழுது என் மணவாளன் வாஸ்தவத்தில் பெண்பிள்ளையாகவேயிருந்து மேலுக்குப் புருஷவேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்து என் புதல்வியை மணம் புரிந்தனன்' என்று நினைத்துக் கொள்வாரன்றோ? [1] இவ்வுலகத்தார் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸூர்ய

னைகளை யெல்லாம் துச்சமாக நினைத்துப் பரமாநந்தம் பெற்றனர். இப்படி ஸர்வர்க்கும் ஆநந்தகரனாகிய நீ எனக்கு ஏன் துக்கத்தை விளைக்கின்றனையென்று கருத்து

1 இதற்கு—'அந்ருதம் பத லோகோऽயம் அஜ்ஞாநாத் யத்தி வக்ஷ்யதி। தேஜோ நாஸ்தி பரம் ராமே தபதீவ திவாகரே' என்றமூலம் (அயம்லோக:) இந்த லோகம்,(யத்) எதை-ராமனிடத்தில் மிகவும் தேஜஸ்ஸிருக்கிறதென்பதை, (வக்ஷ்யதி) சொல்லுமோ, அது, (அஜ்ஞாநாத்) அவர்து அஜ்ஞானத்தினால், (அந்ருதம்பத) அபத்தமேயன்றோ? (தபதி திவாகரே இவ) ஜ்வலிக்கிற ஸூர்யனிடத்திற் போல,(ராமே) ராமனிடத்தில்,(பரந்தேஜ: நாஸ்தி) மிகுந்த தேஜஸ்ஸில்லை -என்று வீதை ராமனுக்குத் தேஜஸ்ஸு இருக்கிறதென்கிற வார்த்தையைத் தானே நிராகரித்தது இல்லையென்று நிர்ணயஞ் செய்தனள் - அன்றியே-(அஜ்ஞாநாத்) ராமனது ஸ்வரூபந் தெரியாமையால் (அயம் லோக:) இவ்வுலகம், (தபதி திவாகர இவ-ராமே தேஜோ நாஸ்தி) ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸூர்யனிடத்திற் போல ராமனிடத்தில் மிகுந்த தேஜஸ்ஸு இல்லையென்று,(யத்)எதை,(வக்ஷ்யதி) சொல்லுமோ அது, (அந்ருதம்) அபத்தம் ஜனங்கள் ராமனுக்கு ஸூர்யனை நிகர்த்த தேஜஸ்ஸு இல்லையென்பது அபத்தம், அது அவனுக்கு உண்டென்றபடி இப்படி வீதை, உலகத்தார் ராமனுக்குத் தேஜஸ்ஸு இல்லையென்பதை நிராகரித்துத் தான் உண்டென்று நிர்ணயஞ் செய்தாளென்று மற்றொரு பொருள் கூறுவர் அன்றியே—ராமனுக்குத் தேஜஸ்ஸு இல்லை யென்று முதலில் ஆக்ஷேபித்துப் பின்பு இப்படி சொன்னேனேயென்று பயத்தினால் உலகமே அங்ஙனஞ் சொல்லுமன்றித் தானன்றென்று தனது அபராதத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்வதாகவும் பொருள் கூறலாம் எப்படி யெனில்—(அயம்

னிடத்திறபோல ராமனிடத்தில மிகுநத தேஜஸவிருக கிறதெனறு அஜ்ஞானததினுல சொலலுகினறனா ; அது அபத்தமேயனறி ஸத்யமனறு இருககுமாயின, அது ஸூாயனிடததிற் புலபபடுவதுபோல, உனனிடத தில ஏன புலபபடககூடாது? புலபபடாமையால ராமனுக குத தேஜஸவிலலை யெனபதே உணமை ஆயிரந தப புக காாயஙகளைச செயதாயினும பாாயையைப பரிகக வேண்டுமெனறு பெரியோர்கள சொலவாாகளலலவா? இஙஙனமிருகக, எனனை அழைததுககொண்டு போ கும விஷயததில எநத அகாாயஞ செயயவேணடுமென று நீ வயஸனபபடுகினறனை? பரலயகாலாக்னிக கொப பான கோபததையுடைய உனககுப பயம எஙகிருநது உண்டாகப போகினறது? மறறொருவரை மனததிலுங கூட நினையாமல உனனிடத்திலேயே மிகுநத ஆஸக தியோடிருககினற எனனை விட உத்தேசிபபதற்குக கார ணம யாதோ? தெரியவிலலை மனததில எதை நினைத துக்கொணடு இஙஙனம மனவருததப படுகினறுயோ? இஙஙனம பயபபடுகினறுயோ? தெரியவிலலை; அவவருத தததினுலும பயததினுலும இபபடிபபடட எனனை விட டுபபோக விருமபுகினறனை த்யுமதஸேனனது குமாரனு கிய ஸத்யவநதனை அனுஸரித்திருப்பதையே வரதமாகக கொண்ட ஸாவித்ரியைப போலிருககினற எனனை, உன திஷ்டப்படி உனனை யனுஸரித்தே யிருபபவளாகத தெரி

லோகః) இவவுலகம, (தபதி திவாகர இவ ராமே தேஜோ நாஸதி) ஜவலிககிற ஸூாயனிடததிற் போல ராமனிடததில மிகுநத தேஜ ஸவிலலை, எனறு (அஜஞாநாத) ஞானமிலலாமல, ஆலோசியாமல, (அநரிதம் யத் வக்ஷ்யதி தத) அபததம யாது மொழியுமோ, அது அவவுலகம இபபடி ராமனுககுத தேஜஸவிலலை யெனறு அபததஞ சொலவது (ஸத) ஐயோ! நான பொறேனெனறு கருதது

ந்து கொள்வாயாக தோஷமற்றிருக்கும் மஹானுபாவனே! இப்படியிருக்க, குலத்தைக் கெடுக்கும்படியான துஷ்டைகளைப் போல நான் ஒருபொழுதும் மனத்தினாலுங்கூட உன்னைத் தவிர மற்றொரு புருஷனைப் பார்ப்பவளல்லேன். ஆகையால் உன்னோடுகூட வனத்திற்கு வருவேனன்றி நிற்கமாட்டேன். [1] ராமா! கௌமாராவஸ்தையிற்றானே உன்னை மணம் புரிந்தனன், வெகு காலம் உன்னோடுகூடி விளையாடிக்கொண்டு வஸித்திருந்தனன்; பதிவ்ரதையாயிருக்கின்றனன், உனக்குப் பார்யையுமாயிருக்கின்றனன்; இப்படிப்பட்ட என்னை, பார்யையைப் பிறர்க்குக் கூட்டிக்கொடுத்துப் பிழைப்பவன் போல நீயாகவே பிறர்க்குக் கொடுக்க விரும்புகின்றனை. எவர்க்கு ஹிதஞ்செய்துகொண்டிருக்கச் சொல்லுகின்றாயோ, எவர்க்குச் சுச்ரூஷை செய்யும்பொருட்டு என்னை இங்கேயே நிறுத்தி வைக்கின்றாயோ, அந்தத் தாய்மார்களுக்கு நீயே அனுகூலனாயிருந்து எப்பொழுதும் செ

---

1 இதற்கு—'ஸ்வயம் து பார்யாம் கௌமாரீம் சிரமத்யுஷிதாம் ஸதீம்। ஶைலூஷ இவ மாம் ராம பரேப்யோ தாதுமிச்சஸி' என்று மூலம்.—தனது கடுமையான பாதிவ்ரத்யத்தை அறிவித்துக் காட்டுக்குத் தான் வருவதை ஸம்மதிக்காமையை அறிந்து மீளவுங் கோபித்துச் சொல்லுகிறாள் அல்லது பரதனுக்கு ராமன் ராஜ்யங் கொடுக்கப் பொறாமல் ஸீதை இவ்வண்ணம் மொழிந்தனள் எப்படியெனில்—ராமா! (பார்யாம்) பரிக்கத் தகுந்த, ஏனென்னில்—(ஸதீம்) அநஶ்வரமாகிய, ஏனென்னில்—(சிரமத்யுஷிதாம்) வெகுகாலமாக உன் பிதுரு பிதாமஹர்களே பிடித்து அவிச்சின்னமாக வந்துகொண்டிருப்பதும், (கௌமாரீம்) குமாரவயதுடையோனாகிய நீ பெறத்தக்கதும், அதாவது—யௌவராஜ்ய ரூபமாகிய வென்றபடி (மாம்) ராஜ்ய லக்ஷ்மியை, (ஶைலூஷஇவ) வேஷதாரியைப் போல, (பரேப்ய:) பரதாதிகளுக்கு, (தாதுமிச்சஸி) கொடுக்க விரும்புகின்றனை. இங்ஙனங் கொடுப்பது உனக்குத் தகாதென்று கருத்து

னன காரியத்தைச செய்துகொண்டிருபபாயாக. நானே
உன்னுடன கூடவே வநதுவிடுவேனன்றி, இஙகிருககப
போறேன. யாருககு இத்தனை பொழுதாக ஹிதம போதி
த்துக கொண்டிருநதாயோ, யாரைப பற்றி நீ மனவருத்
தபபடுகிறுயோ, அபபடிப்பட்ட நான சொலலுகிற இவ
வாரத்தையை நீயே இபபொழுது கேட்டு நான சொனன
படி என்னை அழைததுககொண்டு போவாயாக எவனி
டததில ஹிதமாக நடநதுகொளளுமபடி எனககுப புத்தி
சொலலினையோ, எவனது அபிஷேக பரயோஜனத்தைப
பற்றித தநதையினுல நிகரஹஞ செயயபபட்டனையோ,
அபபடிபபட்ட பரதனது இஷ்டததினபடி நீ அனுவாதத
னஞ செயது அவனது ஆஜ்ஞையைப பரிபாலிததுககொ
ணடிருபபாயாக என்னை மாததரம அநுவிதனஞ செயது
கொண்டிருககுமபடிககுச சொலலவேணடாம நானே
உன்னையே பினசென்று வருவேன ஸமஸதமும் தெரிநத
நீ என்னை இவவிடததில விட்டுக காட்டுககுப போகலா
காது தவஞ செயவதோ, அரணயததில வஸிபபதோ,
அலலது ஸவரககததிறகுப போவதோ, இவையெலலாம
உனனேடுகூடவே எனககு நேருமாக நீ இலலாமல என
ககு ஸுகம வேண்டாம் உன்னைப பினசென்று நான
வநதுகொண்டிருககையில, எனககு எபபடிபபட்ட மாரக
கததிலும யாது கஷ்டமும நேராது மேலும, உதயான
வனததில விளையாடுவது போலவும, பூமபடுககையிற படு
ததுககொணடிருபபது போலவும ஸுகமாகவே இருக
கும வழியில முளைத்திருககும தாபபஙகளும, நாணறக
ளும, முட் புதாகளும, மறறுமுள்ள முடசெடிகளும்,
உன்னுடன கூடப போகுமபொழுது, எனககுப பஞசு
போலவும மான தோல முதலிய தோல போலவும மிதிப
பதறகு ஸுகமாகவே யிருககும மனககளிபபுறச செய

யும் மஹாபாஹுவே! அரண்யத்தில் பெருங்காற்றடிக்கை யில் மேற்கிளம்பி என்மேல் வந்து விழும் புழுதியை வாஸனைகலந்த மேலான சந்தனப்பூச்சாகவே நினைப்பேன். நீ அரண்யத்திலிருக்கும்பொழுது அங்கு நடுவில் இளம் புல்லுள்ள விடங்களில் படுத்துக் கொள்வதைக்காட்டிலும், இந்த்ர சித்ரகம்பலங்களும் துப்பட்டிகளும் பரப்பின மஞ்சங்களின்மீது படுத்துக்கொள்வது மிகுந்த ஸுகமாகுமோ? ஆகாது அரண்யத்தில் நீ இலைகளாயினும், கிழங்குகளாயினும், காய்களாயினும், கொஞ்சமாயினும், அதிகமாயினும், எதை உன் கையால் பறித்துக் கொண்டுவந்து கொடுப்பாயோ, அது எனக்கு அமிர்தத்தை நிகர்த்த ரஸமுடையதாயிருக்கும் அங்கு அந்தந்த ருதுக்களில் பூக்கின்ற அந்தந்தப் புஷ்பங்களைச் சூட்டிக்கொண்டும் அந்தந்தப் பழங்களைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டும் ஸுகமாயிருப்பேனாகையால், அங்கு என் தாயாரையாவது தந்தையையாவது வீட்டையாவது எவ்வளவும் நினைக்கமாட்டேன் நீ என்னை அழைத்துக்கொண்டு அரண்யத்திற்குப் போனபின்பு, உனக்கு அவ்விடத்தில் என்னைப்பற்றி ஏதாயினும் அனிஷ்டமாவது மனவருத்தமாவது ஸம்பவிக்காது. ஆகையால் என்னை அங்குக் காப்பது உனக்குக் கஷ்டமாயிராது. ஆயிரம்படச் சொல்லியென்? ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக ராமா! உன்னோடு கூடியிருப்பதே எனக்கு ஸ்வர்க்கம்; உன்னைப் பிரிந்திருப்பதே எனக்கு நரகம் எனக்கு உன்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதி உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கமுடியாதபடி மிகுந்திருக்குமென்பதை இதுவரையில் பலவிதமாக அனுபவித்திருப்பவனாகையால் என்னை அழைத்துக்கொண்டே நீ அரண்யத்திற்குப் போகவேண்டும். இப்படி அரண்யத்திற்கு வருவதாகப் பயமின்றி நிச்சயித்

துக் கொண்டிருக்கிறீ என்னை அரண்யத்திற்கு அழைத்துககொண்டு போகமாட்டாயா? அபபடியாயின இபபொழுது நீ இஙகிருககுமபொழுதே விஷததைப பானஞ்செயது பராணனகளை விடுவேனனறிப பகைவரது வசத்தில கொஞசமாயினும இருககபபொறேன. ராமா! நான இபபொழுது ஒருககால் சாகாமலிருப்பேனுயினும, நீ போனபினபாவது துககத்தினால என பாராணனகள தபபாமற போயவிடும். பிறகு துககததினால சாவதைககாட்டிலும இபபொழுது நீ இருககுமபொழுதே நீ கைவிட்டுப போகுமபொழுதே பராணனகளை விட்டுவிடுவது நலம பிறகு துககததினுற சாவது அழகனறு உனனைவிட்டுப்பிரிநது இநதத துககததை முஹூர்ததகாலஙகூடப் பொறுத்திருகக வலலவளலலேன. இஙஙனமிருககையில, முதலில ஸம்வத்ஸரஙகள பதது; இடையில் மூனறு ஸமவத்ஸரஙகள; கடைசியில ஒனறு; இபபடி பதினைனகு ஸமவதஸரஙகளைப பொறுபபது சொல்லவேணடுமோ!" எனறனள. இஙஙனம அம்மடநதை சோகததினால பரிதபிககபபட்டவளாகிக கேட்போாகளுககு மனஇரககமுண்டாகுமபடி மிககமனவருததததுடன பலவாறுகக கதறி ஆயாஸம அடைநதும சரீரம ஸவாதீனமிலலாமல பரவசமாகப பெறறும பிறகு தன பர்த்தாவாகிய ராமனை அழுநதக கட்டியணைததுப பெருங்குரலுடன அழுதனள அமமடநதை, ராமன பலவிதமாகச சொனனவாரததைகள மனத்தில அழுநதபபெறறு விஷமபூசின பாணங்களால் அடியுண்ட யானைபபேடைபோல மிகவும வருநதி, அரணிக்கட்டையைக கடைகையில, அது வெகுகாலமாக உளளே அடஙகியிருநத அகனியைக ககுவதுபோல, வாரததையின பாரககினால வெகுநேரமாக உளளேயடங்கியிருநத கணணீாகளை வெளியிட்டனள. அபபொழுது துக்கத்தினால வ

ருநதி இடைவிடாமல அழுதுகொண்டிருக்கிற அவள
து கணகளினின்றும் மெயயெலலாம அழிநதுபோகை
யில ஸபடிகமபோல நிரமலமாகிய கண்ணீரானது, தாம
ரைபபூவினினறு தேன பெருகுவதுபோல பெருகிககொ
ண்டிருநதது. நிரமலமாகிய சநதரபிமபமபோல வெளுதத
ஒளியுடன பரகாசிபபதும நீணடழகிய கணகளையுடையது
மாகிய அமமடநதையின முகம மனவருததததினுலுண
டாகும வெபபம நிரமபபபெறறு, ஜலததினினறும வெளி
யில எடுககபபடட தாமரைபபுஷபமானது வெயிலபடடு
வாடுவதுபோல ஒளிமழுஙகி வாடிபபோயிறறு அபபொழு
து ராமன, மிகவும துககிததது மூரச்சிததாறபோலிருக
கினற அநத ஸீதையைக கைகளால வாரியணைததுககொ
ணடு மிருநத நமபிககையை விளககுமபடியான நலவாா
ததைகளைச சொலலி ஆஶவாஸப படுததிககொணடே
'தேவீ' உனககு மனவருததமுணடாகிறபடி யிருபபின,
எனககு ஸவாககம நேரிடுமாயினும விருமபமாடடேன
ஸமஸத ஜநதுககளையும படைததுககாதது அழிககுநதன
மையனுகிய ஸ்ரீமநநாராயணனுககு எபபடி எதிலும பயமி
லலையோ? அபபடியே எனககும எதனுலும பயமநேரிடா
து. அழகிய முகமுடையவளே! உன்னைவிடடுப பிரிநதிரு
ககப பொருதவனுயினும எஙகும எககாலததிலும பயமெ
னபது சிறிதுமிலலாதிருப்பவனுயினும, உனனை அரண
யததிற கொணடுபோப, காபபாறற வலலவனுயினும உன
மனததிலுளள அபிபராயம முழுவதும எனககுத தெரி
யாதிருநதமையால, நீ எனனுடன அரண்யததில வாஸஞ
செயய ஸமமதிககாமலிருநதனன மிதிலாதிபதியின புதல
வியே! எனனேடுகூடி வனவாஸஞ செயவதறகாக நீ படை
ககபபடடனை அதறகு நிசசயஞ செயதுகொணடே யிரு
ககினறனன. ஆகையால எப்படிபபடட கஷடம நேரிடுமா

யினும் கலக்கம் பெறாமல், திடமான மனமுடையவன் கீர்த்தியைக் கைவிடப் பொருந்தியிருப்பதுபோல், உன்னை நான் விட்டிருக்கப்போகிறேன். யானையின் துதிக்கைபோன்ற துடைகளுடையவளே! வானப்ரஸ்த தர்மத்தை முன்பு ராஜர்ஷிகள் பத்னிகளோடுகூடியே ஆசரித்தனர். ஆகையால் நானும் பூர்வர்களது தர்மத்தையே அனுஸரித்து உன்னை வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகின்றனன். ஸுவர்ச்சலை ஸூர்யனைப் பின்செல்வதுபோல், நீயும் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருவாயாக. ஜனகமஹாராஜன் புதல்வியே! தந்தை அரண்யத்திற்குப்போவென்று சொன்ன ஒருவார்த்தையே அன்று; அப்படியே செய்கிறேனென்று ஸத்யமுஞ் செய்தேனாகையால், அந்தத் தந்தையின் வார்த்தை மேலும் பலிஷ்டமாயிற்று. நான் செய்த ஸத்யத்துடன் கூடிய அந்தத் தந்தையின் வார்த்தையே என்னை அரண்யத்திற்குப் போகும்படி துரத்துகின்றது. ஆகையால் நான் போகாமலிருக்க நேரவே நேராது. அழகிய நிதம்பத்தையுடையவளே! தந்தைக்கும் தாய்க்கும் சொன்ன சொற்படி அடங்கி நடக்கையே தர்மம். இதைக்காட்டிலும் மற்றொரு தர்மம் இல்லை. ஆகையால் பித்ருவாக்ய பரிபாலனஞ் செய்ய முயன்றிருக்கின்ற நான் அந்தத் தர்மத்தை உல்லங்கனஞ்செய்து பிழைத்திருக்கப் போகிறேன். 'பித்ருவசனபரிபாலனஞ் செய்வதென்? தெய்வத்தை ஆராதித்துக்கொண்டு இங்கேயே இருக்கலாகாதா' என்று வினவுகின்றாயோ? ப்ரத்யக்ஷமாக நமக்கு ஆஜ்ஞை செய்து நாம் செய்யும் ஆராதனத்திற்கு வஶ்யர்களாயிருக்கும் தாய் தந்தை குரு என்கிற இந்த ப்ரத்யக்ஷ தெய்வங்களை விட்டு, ப்ரத்யக்ஷமாக நமக்கு ஆஜ்ஞை செய்யாமல், நமது ஆராதனத்திற்கும் வசப்படாமல் ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்கிற தெய்வத்தை அவ்வோவிதங்களால் எப்படி ஆராதிக்கலாகும்?

அழகிய கடைக்கண்களையுடையவளே! தாய் தந்தை குரு என்கிற இம்மூவரே மூன்று லோகங்கள். இவர்களை ஆராதித்தோமாயின், மூன்று லோகங்களையும் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ளலாம். இவர்களுக்குச் சுச்ரூஷை செய்தோமாயின், மூன்று லோகங்களிலுள்ள தேவதைகளையெல்லாம் ஆராதித்தவளவு பயன் உண்டாகும். இவர்களைப்போல் பரிசுத்தமாயிருப்பது மற்றொன்றும் இல்லை. ஆனதுபற்றி நான் இவர்களையே ஆராதித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஸீதே! பித்ரு சுச்ரூஷை எப்படி பரலோகத்திலுள்ள க்ஷேமங்களை உண்டாக்கச்செய்து மேன்மையைக் கொடுக்குமோ? அப்படி ஸத்யமாவது தானங்களாவது, உரிய தக்ஷிணைகளுடன் கூடிய யாகங்களாவது பரலோக க்ஷேமங்களைக் கொடுப்பவையல்ல. ஸ்வர்க்கமாயினும், தனமாயினும், தான்யமாயினும், வித்யைகளாயினும், புத்ரர்களாயினும், ஸுகமாயினும், இன்னும் மற்றையேதாயினும், குருசுச்ரூஷை நடத்திக்கொண்டிருந்தால் அனைத்தும் ஸித்திக்கும். அதனால் ஸித்திக்காதது ஒன்றுமே இல்லை. தாய் தந்தைகளுக்கு இடைவிடாமல் ஆஸக்தியுடன் சுச்ரூஷைகள் செய்துகொண்டிருக்கும் மஹானுபாவர்கள், தேவலோகத்திலும் கந்தர்வலோகத்திலும், கோலோகத்திலும், மற்றுமுள்ள புண்யலோகங்களிலும் போய்ச் சென்று ஸுகானுபவம் பெற்றுக் கடைசியில் ப்ரஹ்மலோகம் பெறுவார்கள். அப்படி ஸ்வதந்த்ரராகிய தந்தை, ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் திடமாகக் கைப்பற்றி என்னை எப்படி ஆஜ்ஞாபித்தாரோ? அப்படியே நடந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன். தந்தையின் ஆஜ்ஞையை அனுவர்த்திப்பது ஸநாதன தர்மமன்றோ? ஸீதே! இதுவரையில் உன் மனக்கருத்து எனக்குத் தெரியாதிருந்ததனால், உன்னைத் தண்டகாரண்யத்தி

ற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக எனக்குப் புத்தியிற் படாதிருந்தது. அப்படிப்பட்ட நீ அரண்யத்தில் இருப்பேனென்று சொல்லி என்னைப் பின்றொடர்ந்து வரும்படிக்குக் கெட்டியாக நிச்சயித்துக் கொண்டிருக்கின்றனை அதனால் இப்பொழுது உன் மனக்கருத்து எனக்கு வெளியாயிற்று. ஆகையால் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகின்றேன் தோஷங்களொன்றுமின்றி அழகாய் விளங்கும் அவயவங்களுடையவளே! மனமயங்கச் செய்கின்ற மனோஹரமான கண்களுடையவளே! ஜானகீ! அரண்யத்தில் என்னோடுகூட வஸிக்கும்படிக்குத் தெய்வமே உன்னைப் படைத்திருக்கின்றதல்லவா? ஆகையால் பயப்படுந்தன்மையுள்ள பெண்பிள்ளையாயினும் என்னுடன் புறப்பட்டு வருவாயாக உனக்கு யாதொரு பயமும் ஸம்பவிக்காது. அங்கு என்னுடன் தாமங்களை ஆசரித்துக் கொண்டிருப்பாயாக. ஆசைக்கிடமாகிய நாயகியே! ஸீதே! பாத்தாவை அனுஸரித்துப் போகவேண்டுமென்னும் நிச்சயம் உனக்கு நன்கு உண்டாயிருக்கின்றது. இது உன் குலத்திற்கும் என் குலத்திற்கும் தகுந்திருக்கின்றது; மிகவும் சுபமாயிருக்கின்றது. அழகிய பின்புறமுடையவளே! இனி நீ வனவாஸத்திற்கு உரியனவாகிய காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்குவாயாக இனி நீ இல்லையாயின் எனக்கு ஸ்வர்க்கமாயினும் ஸம்மதிக்காது. ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் பலவித ரத்னங்களையும், பிச்சைக்காரர்களுக்கு இஷ்டப்படி போஜனங்களையும், கொடுப்பாயாக. மேலும், எவர் எதை ஆசைப்படுகிறார்களோ, அதை அவர்களுக்குத் தப்பாமல் கொடுப்பாயாக பொழுது போக்கவேண்டாம் த்வரையுடன் கார்யங்களைச் செய்வாயாக. ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தானஞ் செய்த பின்பு, மிகுந்த விலையுள்ள ஆபரணங்களையும், மேலான வஸ்த்ரங்களை

யும், விளையாடுவதற்கு உபயோகப்படும்படியான அழகிய பொம்மை முதலிய உபகரணங்களையும், படுக்கைகளையும், பல்லக்கு முதலிய வாஹனங்களையும், என்தாயினும் உன் தாயினும் யாவையாவை இருக்கின்றனவோ? அவையெல்லாவற்றையும் நமது வேலைக்காரர்களுக்குக் கொடுத்து விடுவாயாக' என்றனன். அந்த மடந்தையர் மணியான ஸீதாதேவியும், தான் கூடவே அரணயத்திற்கு வருவது பார்த்தாவுக்கு ஸம்மதமாயிருக்கிறதென்று தெரிகையில், மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து, சீக்கிரமாக அவன் சொன்னபடியே தானங்களைச்செய்ய ஆரம்பித்தனள் அதன் பிறகு மிகுந்த புகழ் பொருந்திய அந்த ஸீதாதேவி, பார்த்தா சொன்ன வார்த்தைகளை ஆலோசித்து மிக்க மனக்களிப்புற்று மனத்தில் மற்றொரு சிந்தையின்றித் திடப்படுத்திக் கொண்டு தாம்பிகாகளாயிருப்பவாகளுக்குத் தனங்களையும் ரதனங்களையும் யதேஷ்டமாகத் தானஞ் செய்யத்தொடங்கினள் முப்பத்தாவது ஸாக்கமமுற்றிற்று

ராமன் லக்ஷ்மணனை அரணயத்திற்குத் தன்னுடன் வரவேண்டாமென்று சொல்லித் தடுத்தல்.

லக்ஷ்மணன் கௌஸல்யையின் க்ருஹத்திலிருந்து ராமனோடுகூட முன்பே வந்திருந்தனனா; ஆகையால் அவன் ராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைக் கேட்டுத் தனக்குள் 'தனக்கு ஆத்த சரீரமாகிய ஸீதாதேவியை அழைத்துக்கொண்டு போவதற்கே எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு ஸம்மதித்தனன். இனி என கதி யாதோ' என்று சிந்தித்து மனவருத்தத்தினால் கண்களிரண்டிலும் கண்ணீர் ததும்பப் பெற்று, துக்கத்தைப் பொறு

கக முடியாமல், [1] அம்ஹாயசஸ்வியாகிய லக்ஷ்மணன

---

1 இதற்கு மூலம்—'ஸஹீராதுஸ்சரணெள ஹாஜநிபீடிய ரவுநந்தநம் | ஸீதாமுவாசாதியஸா ராகவஞ்ச மஹாவரதம்' இதில் லக்ஷ்மணன் தனக்கு ராமனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும் ப்ரயோஜனம் ஸித்திப்பதற்காக ஸீதாதேவியின் புருஷகாரத்தைக் கொண்டு ராமனைச் சரணம் புகுகிறான்—(ஸஃ) ராமனை அனுவர்த்திப்பதற்கு ராமனே யன்றி மற்றொரு உபாயமில்லை யென்னும் படி யிருப்பவனென்றபடி அநந்யோபாயனென்றபடி (ஸீராதுஃ) உடன்பிறந்தவனுடைய இதில் தடுக்கமுடியாத ஸம்பந்தஞ் சொல்வதனால் சரண்யனென்பது சொல்லப்பட்டது சரணயன-ரக்ஷிக்கவல்லவன். (சரணௌ நிபீடிய) ஸ்ரீபாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு. இதனால் சரணாகதி சொல்லப்பட்டது (ஹாஜம்) கெட்டியாகப் பாதங்களைப்பிடித்துக் கொண்டானென்றபடி இதனால்—மிகுந்த விஸ்வாஸமுடையவனாயிருக்கை சொல்லப்பட்டது இங்ஙனஞ்செய்து, முதலில் (ஸீதாம) புருஷகாரத்திற்காக ஸீதாதேவியை ஆஸ்ரயித்து,(உவாச) மொழிந்தனன் பின்பு ஸீதையின் புருஷகாரத்தினால் (மஹாவ்ரதம) 'ந த்யஜேயங்கதஞ்சந' 'ஏதத்வ்ரதம மம'என்று ஆஸ்ரிதரக்ஷண மென்னும் மஹாவ்ரதத்தை யுடையவனாகிய, (ராகவம்) ரகுகுலத்தில் பிறந்த மஹானுபாவனை. ரகுகுலத்திற்குச் சரணாகதரக்ஷணஞ் செய்கையே தர்மமென்று ரகுராக்ஷஸ ஸம்வாதம் முதலிய விடங்களில் ப்ரஸித்தமாகையால் அப்படிப்பட்ட வம்சத்திற் பிறந்த ராமனைப் பார்த்து, (உவாச) மொழிந்தனன் சரணாகதியால் ஸமஸ்த பலன்களும் ஸித்திக்கின்றனவாகையால் சரணம் அடைந்து தனது அபிமத பலத்தைத் தெரிவித்தானென்றபடி 'ஸஹீராதுஸ்சரணௌ ஹாஜநிபீடிய' என்கையால் தவ்ய வாக்யத்தில் பூர்வகண்டத்திற் சொன்ன சரணாகதியும்,'ராகவமுவாச' என்கையால் உத்தர கண்டத்திற் சொன்ன பலப்ரார்த்தனையும், 'ஸீதாமுவாச' என்கையால் இரண்டு கண்டத்திலுமாகச் சொன்ன புருஷகாரபரிகாஹமும், இங்கு அனுவதிக்கப்பட்டதென்று தெரியவருகின்றது. இப்படிக்குக் கோவிந்தராஜர் கூறுவர்

(ஸஃ) பரமபதத்தில் மாத்ரமேயன்றி அவதரித்த இவ்வுலகத்திலுங் கூடக் கைங்கர்யஞ் செய்ய வேண்டுமென்று கூடவே அவதரித்தவ

தமையனது பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொ

ண்டான்றபடி (ரகுநந்தநஃ) பெரியோர்களை அநுவர்த்திக்கும் ரகு குலத்தவர்களையெல்லாம் தந்நீயாநுவர்த்தனத்தினால் ஆனந்திக்கச் செய்பவன். (அதியஶாஃ) தான் ராஜகுமாரனாயிருந்தும் 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று ஜ்யேஷ்டனை அநுவர்த்திப்பதனால் உண்டான மஹா கீர்த்தியுடையவனை இப்படிப்பட்டவனாகிய லக்ஷ்மணன், (ஸீதாஃ) லக்ஷ்மணனது அநுவர்த்தனத்தை அங்கீகரித்து அதன் மூலமாக அவனைப் பரிக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானுடைய. லக்ஷ்மணனுக்குத் தன் கைங்கர்யத்தை ராமன் அங்கீகரிப்பதே தனனை அவன் பரிப்பதாகுமென்று கருத்து. (சரணௌ) ஸ்ரீ பாதங்களிரண்டையும். இங்கு த்விவசனத்தினால் (இருமையினால்)'சரணதிக்ஷணயோஃ'என்று கதியைச்சொல்லுகிற சரதாதுவினின்றும் இப்பதம் உண்டானதாகையால ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் இரண்டுமாயிருப்பவையென்று தோற்று விக்கப்பட்டது. (சரணௌ) கையைப் பிடித்தோமாயின், ஒருக்கால் நிராகரிக்கவுங்கூடும், பாதங்களைப் பிடித்தபோது அவஶ்யம் அங்கீகரித்தே தீரவேண்டுமென்றபடி (காடம் நிபீட்ய) கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு.தன்னை விட்டுப் போவானாயின்,நிற்கப் பொறாத தன் அபிநிவேசமெல்லாந் தோற்றும்படி யென்றபடி. இதனால்-ஸ்வீகாரந் தெரியவருகின்றது (ஸீதா முவாச) ஸீதையைப் பார்த்துச் சொல் லின்ன பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு செவியிற் படவண்ணி விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டும் சேதனர்செய்யும் விண்ணப்பங்க ளைப் பிராட்டி மூலமாகவே திருச்செவிசாத்தியருளபவனாகையால தானும் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு பிராட்டியின் திருவவ தாரமாகிய ஸீதாதேவி மூலமாகத் திருச் செவியிற் பட விண்ணப் பஞ் செய்தானென்று பொருள்

அன்றியே—'ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்பஃ, ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜ நம்। ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ, கோப்த்ருத்வவரணந்ததா' என்கிற சரணாகதியின் அங்கங்களை இதிற் சொல்லுகின்றார்

(சரணௌ) என்று த்விவசனத்தினால்—உபாயோபேயத்வமும், (காடம்) என்கையால்—சலுகையில்லாமையும், அதாவது—விஶ்வாஸ மும், (சரணௌ நிபீட்ய) என்கையால்—சரணாகதியும், (ரகுநந்தநஃ) என்கையால்—வம்சபாவனத்வமும், (ஸீதா முவாச) என்கையால்— புருஷகார வரணமும், (அதியஶாஃ) என்கையால்—கைங்கர்ய ஸாம்

ண்டு முதலில் புருஷகாரத்திற்காக ஸீதையைப் பார்த்துப் பின்பு ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணமென்னும் மஹாவ்ரதத்தைக் கைவிடாமற் பரிபாலித்து வருகின்ற ஸ்ரீராமபிரானைப் பார்த்து 'நீ அரண்யத்திற்குப் போவது எனக்கு ஸம்மதமாயில்லை [1] போகவேண்டுமென்று உனக்குப் புத்தி உண்டாகுமாயின், அங்கு மிருகங்களும் யானைகளும் எங்கும் நிரம்பியிருக்குமாகையால், நான் முன்னே வில்லைத் தரித்துக்கொண்டு போகப் புறப்பட்டு உன்னைப் பின்னே சென்று வருகின்றனன். [2] நீ என்னுடன் கூடிப் பக்ஷிகளும் மிருகஸமூஹங்களும் காஜித்துக் கொண்டிருக்கப்பெற்று மிகவும் பயங்கரமாகிய அரண்யங்கள் பலவுந் திரியக்கூடும் [3] நீ இல்லையாயின், எனக்குத் தேவலோக

ராஜ்யலாபத்தினால் உண்டான பாவித்தியும், (ராகவம்) என்கையால்—ரக்ஷகனுக்குரிய குணோத்கர்ஷமும், (மஹாவ்ரதம்) என்கையால்—சரணாகத பரித்யாகஞ் செய்யில் தன் வ்ரதத்திற்கே ஹானி உண்டாகையும் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன.

1 இந்த வாக்யத்தினால் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டது இதில் (தநுஃ-வில்லை) என்பது கைங்கர்யத்திற்கு ஸாதனம்.

2 இதில் (பலவும்-வஹூந்) என்கையால் ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தகுந்த ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் ப்ரார்த்தித்தானென்று தெரியவருகின்றது.

3 முன்பு அநந்யோபாயத்வஞ் சொன்னாற்போல இப்பொழுது அநந்யப்ரயோஜனத்வஞ் சொல்லுகின்றார்-இதற்கு - 'நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே । ஐஶ்வர்யம்வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயாவிநா' என்று மூலம் இங்கு நீ தவிர மற்றையெதுவும் எனக்கு ப்ரயோஜனமன்றென்பதுவே—அநந்யப்ரயோஜனத்வமென்று, தெரிகின்றது. (தேவலோகாக்ரமணம்) 'தேவாநாம் பூரயோத்யா' என்கிறபடியே தேவலோகமென்றால் இங்குப் பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. நீ இல்லையாயின் எனக்குப் பரமபதப்ராப்தியும் வேண்டாம். உன் கைங்கர்யத்தைவிட்டு மோக்ஷத்தையுங்கூட விரும்பேனென்று கருத்து.(அமரத்வம்) 'ஜராமரணமோக்ஷாய' என்கிறபடியே ஜராமரண

ப்ராபதி நேருமாயினும், அமரத்வம் கைபுகுமாயினும், அவைகளை விரும்பமாட்டேன த்ரிலோகைஶ்வர்யமாயினும, அதை நான ஆசைப்படேன' என்று மொழிந்தனன லக்ஷ்மணன ராமனோடுகூட வனத்திற்குப்போக வேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு இங்ஙனஞ் சொல்லுகையில், ராமன இனிய உரைகளைச் சொல்லி நீ வர வேண்டாமென்று தடுக்கையில, மீளவும அவனைப் பார்த்து [1] 'நீ முன்னமே நான வனத்திற்கு வரும்படி அனு

ஙகளினின்றும விடுபட்டிருந்து ஆற்மானுபவஞ்செய்கையாகிற கைவல்யத்தை இங்கு அமரத்வமென்கிறது கைவல்யமென்கிற மோக்ஷத்தையும விரும்பேனென்றபடி. (லோகாநாமைஶ்வர்யம)த்ரிலோகாதிபதித்வம். அல்லது பரஹ்மத்வம் இதையுங்கூட, (நகாமயே) விரும்ப மாட்டேன ஐஶ்வர்யகைவல்யபகவல்லாபங்களென்கிற இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களில பகவல்லாபத்தையே விரும்பாதொழியில, மற்றைக் கைவல்யத்தையும ஐஶ்வர்யத்தையும அபேக்ஷிக்கமாட்டானென்று சொல்லவேண்டுமோவென்று ராமகைங்கர்யத்தைத் தவிர மற்றை மூன்று புருஷார்த்தங்களையும விரும்பாமை இங்குச் சொல்லப்பட்டது

1 ஓரிடத்தில— 'உபகலுப்தஞ்ச யத்கிஞ்சிதபிஷேகாய மஞ்யமே | ஸர்வம்விஸர்ஜய க்ஷிப்ரம் குருகார்யம நிரத்யயம்' (இப்பொழுது எனது அபிஷேகத்தின பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட காரியம் ஏதேதுண்டோ அதையெல்லாம விட்டுத் தொலைப்பாயாக கெடுதியில்லாத காரியத்தை நடத்துவாயாக)என்று ஸம்மதியைக் காட்டினன மற்றோரிடத்தில—'தஸ்மாத்பரிதாபஸம்ஸத்வமய்யநுவிஸ்ய மாமம | ப்ரதிஸம்ஹாரய க்ஷிப்ரமாபிஷேசநிகீ: க்ரியா:' (ஆகையால நீ பரிதாபத்தை விட்டு எனது அபிப்ராயத்தை அனுஸரித்திருப்பாயாக எனது அபிஷேகத்தைப்பற்றிய காரியங்களைச் சீக்ரத்தில நிறுத்திவிடுவாயாக) என்று அனுமதியைத் தெரிவித்தனன் இன்னுமோரிடத்தில—'ஸர்வத்ர புத்ரஸ்மௌசாபி ஹி ராஷ்டவயேச விசேஷத: | த்வயா ஸார்த்தஸ்த்ருப்தே பராணை: ப்ரியதரௌ மம' (எனக்கு ப்ராணனகளைக்காட்டிலும் மிகவும ப்ரியர்களாகிய பரதசத்ருக்னர்களை

மதி கொடுத்திருக்கின்றனே. அங்ஙனமிருக்க, மறுபடியும் என்னை வரவேண்டாமென்று தடுக்கின்றனையே! இது வென்? சித்தோஷஸ்வபாவனே! நான் உன்னோடு வனத்திற்கு வர விரும்புகையில் வேண்டாமென்று தடுப்பதற்குக் காரணம் யாது? இதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகின்றனன். நான் இப்பொழுது யாது அபராதஞ் செய்தேனென்று எனக்கு ஸம்சயம் உண்டாயிருக்கின்றதாகையால் அதை எனக்குத் தெரியச்சொல்ல வேண்டும்' என்றனன். பின்பு மஹாதேஜஸ்வியாகிய ராமன், தன் முன்னிலையில் கையைக் கூப்பிக்கொண்டு தனக்கு முன்னாகவே அரண்யத்திற்குப் போக முயன்று, அங்ஙனம் பேரிவதற்குரிய வீரனாயிருந்தும் 'என்னையுங் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டும்' என்னும் வேண்டுகோளுடன் நின்று கொண்டிருக்கிற லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'நீ என்னிடத்தில் மிகுந்த ஸ்நேஹமுடையவன்; தர்மத்தில் மனஞ் செல்லப் பெற்றவன்; வீரத்தன்மையமைந்தவன், எப்பொழுதும் ஸன்மார்க்கத்திலேயே நடக்குந் தன்மையுடையவன்; எனக்கு ப்ரீதிக்கிடமாயிருப்பவன்; பின்னும் ப்ராணனைப் போன்றவன்; நான் சொன்னபடியே நடந்து எனக்கு ஸ்வாதீனமாயிருப்பவன்; எனக்குப் பின் பிறந்தவன்; என்னோடு ஸுகதுக்கங்களிரண்டுமொத்திருக்கப் பெற்றவன்; ஆகையால் நீ என்னோடு

நீ உடன்பிறந்தவர்களைப் போலவும், புதல்வர்களைப்போலவும் விசேஷித்துப் பார்க்கவேண்டும்) என்று பரதசத்ருக்னர்களையே அனுஸரிக்கும்படி ஸீதைக்கு மொழிந்தனன்; லக்ஷ்மணனை அனுஸரித்திருக்கும்படிக்குச் சொல்லாமையால் லக்ஷ்மணன் அயோத்யையில் நில்லாமல் தன்னோடுகூடவே அரண்யத்திற்கு வருவானென்று தெரிவித்தனன் ஆனதுபற்றியே லக்ஷ்மணன் (முன்பு அனுமதி செய்தது இப்பொழுது வேண்டாமென்பானேன்?) என்று வினாவினானென்று தெரியவருகின்றது.

கூட வருவாயாயின், நான் சொன்ன கார்யங்களைச்செய்ய வல்லவனாகையால் எனக்கு ஸௌக்யமே. லக்ஷ்மணா! என்னோடுகூட நீ இப்பொழுது அரண்யத்திற்கு வருவாயாயின், பிறகு கௌஸல்யையையாவது ஸுமித்ரையையாவது இங்குப் பார்த்துக்கொள்பவர் யாவர்? அதற்காகவே உன்னை வரவேண்டாமென்றேன் முன்பு அனுமதி செய்தது அப்பொழுதைக்குப் பரிஹாரமாகச் சொன்னதேயொழிய வேறில்லை 'அரசனே அவர்களைப் பரிக்க வேண்டியவன்'என்கிறாயோ? பூமியின்மீது மேகம் மழையைப் பெய்வது போல், தன்னைப் பற்றியிருப்பவரது விருப்பங்களையெல்லாம் நடேறச் செய்யும் மஹா தேஜஸ்வியாகிய அரசன் கைகேயியின் மனத்திற்குட்பட்டுக் காம பாசத்திற் கட்டுண்டு தடைபட்டிருக்கப் போகின்றனன். அவன் எப்படிப் பரிக்கப் போகின்றனன் அச்வபதியின் குமாரத்தியாகிய கைகேயி இந்த ராஜ்யம் முழுவதுங் கைப்பற்றின பின்பு மனவருத்தமுற்றிருக்கின்ற தன் சக்களத்திகளுக்கு எள்ளளவாயினும் நன்மையைச் செய்ய மாட்டாள். 'போஷிப்பதற்குப் பரதன் இல்லையோ' என்பாயாயின், அவனும் ராஜ்யத்தைப் பெற்ற பின்பு கைகேயியின் வார்த்தையையே அனுவர்த்திப்பானாகையால், மிக்க மனத்துயரமுற்றிருக்கிற கௌஸல்யையையாயினும் ஸுமித்ரையையாயினும் நினைக்கவும் மாட்டான். 'எனக்கு மாத்ரம் அவர்களைப் பரிக்க எப்படி முடியும்' என்பாயாயின், நீ இங்குத்தானே இருந்து ராஜாவினிடத்தில் அனுக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு மேன்மைப்படுத்த வேண்டியவர்களாகிய கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் போஷித்துக் கொண்டிருப்பாயாக அரசன் உன்னிடத்தில் அனுக்ரஹஞ் செய்யாராயின், நீயேயாயினும் உனக்குட்பட்டவர்களைப் போஷித்துக் கொண்டிருப

பாயாக. மறுக்கவேண்டாம். சொன்னபடி செய்வாயாக. 'உன் கைங்கர்யத்தையே விரும்புகின்ற எனக்கு இந்த வீணெல்லாம் ஏதுக்கு' என்பாயாயின், நீ எல்லாத் தர்மங்களும் உணர்ந்தவன், நான் சொல்லுகிற இந்த ப்ரகாரஞ் செய்வாயாயின், இது உனக்கு என்னிடத்திலுள்ள பக்தியை மிகவும் வெளிப்படுத்தக்கூடியதே யாகும். மேலும், மாத்ரு சுச்ரூஷையால் ஒப்பில்லாத தர்மமும் அளவின்றி உண்டாகும். லக்ஷ்மணா! நீ இப்படி செய்வாயாயின், நமது ரகுகுலத்தவர் யாவரும் ஆனந்திப்பார்கள் ஆகையால் எனக்காக நீ இங்ஙனஞ் செய்வாயாக. நாம் இல்லாமற் போவோமாயின், நமது தாய்மார்களுக்கு ஸுகமென்பது சிறிதும் உண்டாகாது' என்றன்ன ராமன் பேசுவதில் மிகுந்த வல்லமையுள்ளவன்; லக்ஷ்மணனும் அப்படிப்பட்ட ஸாமர்த்யத்துடன் பேசும்படியான வல்லவன். ஆகையால் ராமன் இங்ஙனம் மனத்திற் படும்படிக்குச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவன் அப்பொழுது அந்த ராமனைப் பார்த்து 'ராமா! நீ மிகுந்த வீரத்தன்மை யமைந்தவன். உன் ப்ரதாபத்திற்கே பயந்து பரதன் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும், ஆதரத்துடன் நன்கு பூஜித்துக்கொண்டு வருவான். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை. மேலும் கௌஸல்யையை ஒருவர் போஷிக்கவேண்டுமோ? அவளை அனுஸரித்துப் பிழைப்பவர்களும் அவளது அனுக்ரஹத்தினால் விலையுயர்ந்த பல க்ராமங்களைப் பெற்றிருக்கின்றனர்; அப்படிப்பட்ட அவள் என்னைப் போன்றவர் ஆயிரம் பேர்களையாயினும் போஷிக்க வல்லவள். அப்படியிருப்பதனால் மஹா கீர்த்தியும் மஹா மதியுமமைந்த கௌஸல்யாதேவி, தன்னையும் என்னது தாயாகிய ஸுமித்ரையையும், இன்னும் என்னைப் போன்றவர் எத்தனை பேர்களையாயினும் போஷித்துக்கொ

ள்ள வல்லமையுள்ளவனே. [1] உனக்குப் பரதந்த்ரனாகிய

---

1 இதற்கு—'குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே। க்ருதார்த்தோऽஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த: ப்ரகல்பதே' என்று மூலம். (மாம்) உனக்குச் சேஷபூதனாகிய என்னை, (அநுசரம்) அந்த சேஷத்வத்திற்கு அனுகுணமான கைங்கர்யமுடையவனாக (குருஷ்வ) செய்துகொள். உனக்கு அநந்யார்ஹமாயிருக்கும் ஸொத்து இது; அப்படிப்பட்ட ஸொத்து ஸ்வாமியை விட்டுப் பிரியுமாயின், ப்ராணன்களை நசித்துப்போகுமென்று கருத்து. (குருஷ்வ) என்னை அங்ஙனாகச்செய்வது உன் ப்ரயோஜனமேயென்றபடி. ஸொத்தைக் கைவிடில் ஸ்வாமிக்கன்றோ குறையென்று கருத்து. (இஹ) இதில், என்னை அனுசரனாக்கச் செய்துகொள்ளும் விஷயத்தில், (வைதர்ம்யம்) நம்மிருவர்க்கும் உள்ள ஸேவ்யஸேவகதர்மத்தின் கேடு, (ந) ஸம்பவிக்காது. நீ ஸ்வாமியாகையால் ஸேவ்யதர்மம் பரிபூர்ணமாயிருக்கின்றது; நானோ ஸ்வாபாவிகமாகவே சேஷமாயிருப்பவனாகையால் எனக்கு ஸேவகதர்மமும் பரிபூர்ணமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் என்னை அனுசரனாக்கச் செய்துகொண்டபின்பு 'ஸேவகனாக்கக்கூடாத இவனை ஸேவகனாக்கச் செய்துகொண்டோமே, ஸேவ்யனாகக்கூடாத நாம் ஸேவ்யனானோமே, தர்மம் தப்பிற்றே' என்று சிந்திக்கவேண்டியதில்லையென்றபடி. அல்லது—(வைதர்ம்யம்) வைபரீத்ய ஸாதகம் விபரீதம் உண்டாகைக்கு வழியில்லையென்றபடி. நீ, தாயைக் காப்பாற்றுதை முதலிய சில கார்யங்களைச் சொல்லி, நான் அரண்யத்திற்கு வருவேனாயின், அவையெல்லாங் கெட்டுப் போய்விடுமென்றனை, அதற்கு நான் ஸமாதானம் சொல்லிவிட்டேனாகையால், நான் உனக்கு அனுசரனாகி உன்னுடன்கூட வருவேனாயினும், விபரீதங்கள் ஒன்றும் இங்கு நடவாவென்று கருத்து. தன்னை அனுசரனாக்கச் செய்துகொள்வதனாலுண்டாகும் பயனைச் சொல்லுகின்றனன்—(தவார்த்தஶ்ச ப்ரகல்பதே) உனக்கும் ஆயாஸமின்றிப் பலமூலாதிகள் கிடைக்கையாகிற ப்ரயோஜனம் ஸித்திக்கின்றது. (அஹம்ச க்ருதார்த்த:) உனக்குக் கைங்கர்யஞ்செய்யப் பெற்றதனால் நானும் என் ப்ரயோஜனம் ஈடேறப்பெறுகின்றேன். அன்றியே—(மாம்) இயற்கையாகவே சேஷபூதனாகிய என்னை, (அநுசரம்) ஸ்வரூபானுரூபமாகிய சேஷவ்ருத்தி

எனனை உனககு ∘வேலைககாரனாகச் செய்துகொளவா
யாக அப்படிக்குச் செயயும விஷயத்தில தர்மம கொஞச
மும் விபரீதமாகாது அதனால நானும என் மனக கருத்
தீடேறப பெறுகினறனன நான பழம முதலியவற்றைக
கொண்டு வந்து கொடுபபதனால உனக்கும ப்ரயோஜனம்

யுடையனாகச செயவாயெனறபடி. சேஷத்வம ஸவபாவ ஸித்தமாயி
னும, அதைதத தெரிநதுகொணடு அதில நிலைபெறறிராமையால
நீ எனனை அநத சேஷத்வததில நிலைநிற்குமபடிக்குச செயவாயாக
வெனறபடி. சேஷத்வம வெறுமனே உணடாயிருபபின பரயோஜனி
மிலலை. அதைதத தெரிநதுகொணடு அதில நிலை பெறறிருககையே
பரயோஜனமென்று கருதது. (இஹ) இதில, இநத ஜனததினிடத
திலு, இநத எனனிடததிலெனக. (வையாமயம) சேஷத்வவிபாயா
ஸம, சேஷத்வந தவறிபபோதல (ந) நேராது. இதனால—சேஷத்
வம ஸவபாவமாகவே ஸித்தமாயிருககிறதெனறும, அபபடி அதிருக
கிறதெனறு தெரிநதுகொணடவனுககு (சேஷத்வஜ்ஞானமுளளவ
னுககு) சேஷி கைஙகாயமே பலமெனறும ஆகிய இவவிரணடும
(மாம) (அனுசாம) எனகிற இவவிரணடு பதஙகளால தெரிவிககப
பட்டன. (க்ருதாீரயோஉஹம் ஹவிஷயாமி) ஏதுஞ செயயாதிருநதால
சேஷத்வஞ செலலாது, கைஙகாயஞ செயயாதிருநதால சேஷத்வத
திறகு ஹானி பிறககுமாகையால, நீ கைஙகாயததைதக கொடுபபா
யாயின, அபபடிபபட்ட ஹானி இலலாமல க்ருதார்த்தனாவேனென
றபடி. (தவச) இஙகுச சகாரம் அவதாரணததைச சொலலுகிறது,
(தவைவாாயஃ) எனபதனால—உன பரயோஜனமே ஸிததிககினறது,
எனனதன்று உனககாகவே நான கைஙகாயஞ செயகிறேனெ
ன்றி எனககாகவனறென்றபடி. பராாதத கைஙகாயமே புருஷாாதத
மாகையால இஙஙனஞசொனனனென்று தெரியவருகினறது. ஆகை
யால இஙகுச சேஷத்வாதயவஸாயம, அதாவது—தான சேஷபூத
னென்று திடமாக நினைததிருபபது—உபாயம; ஸ்வார்த்தமாகாத
சேஷி கைஙகாயம-அதாவது—தன பரயோஜனததின பொருட்டுச
செயயபபடாத சேஷி கைஙகாயம செயகை உபேயம; அதாவது—
பலம ஆகையால உபாயோபேயஙகள இப்படிப்பட்டவையெனறு
இதில நிஷ்காஷிககபபடடனவெனறு ரஹஸயம.

கைகூடும். நான வில்லேயும் பாணத்தையுந தரித்து [1] மண் வெட்டி, புடடிற்கூடை முதலிய கருவிகளேயும எடுத்துக் கொண்டு உனககு முனனே வழி காட்டிக்கொண்டு போகி றனன பரதிதினமும் நான உனககுக் காயகிழங்குகளே யும மறறும தபஸவிகள பெறறுக்கொள்ளும் ஆஹார ஙகளேயும கொண்டு வந்து கொடுத்துக கொண்டிருப பேன. [2] நீ ஸீதையோடு கூடி மலேச சாரலகளில க்ரீடி

---

1 காதுக ஜநதுககளேத தடுபபதறகாக தனுஸஸும, கிழஙகு முதலியவற்றை வெடடுவதறகாக மணவெடடியும, பழம வோ முத லியவறறைக கொணடு வருவதறகாகப புட்டிற கூடையுமெனறு கணடுகொளவது

2 இதறகு மூலம—'ஹவாம்ஸது ஸஹ வைதேஹயா கிரிஸாநு ஷு ரம்ஸயதே ! அஹம் ஸாவங கரிஷயாமி ஜாகர்தஸஸவபத ஸ்சதே' ஸாவதேச ஸாவகால ஸர்வாவஸதைகளிலும செய்யவேண் டிய கைஙகாயஙகளே முனபு சொலலி, இபபொழுது விசிஷட விஷ யததிற்கே, அதாவது—லக்ஷமீ விசிஷடனுகிய பாம புருஷனுககே செயயும கைஙகாயமே போகயமாகையால (ஸஹவைதேஹயா) எனறு மிதுனததிறகே கைஙகாயஞ செயயவேணடுமெபடியை இஙிலே சொலலுகிருா இஙகு (ஜாகர்தஃ ஸவபதஃ) (விழிததுகொண் டிருககும பொழுதும தூஙகிகொணடிருககும் பொழுதும) என்கை யால ஸாவகால ஸாவாவஸதைகளுககும உசிதமான கைஙகாயம சொலலப்படடது. (ஸாவங கரிஷயாமி) என்கையால—ஸாவவித கைஙகாயமும சொலலபபடடது அதாவது—தேவீ விசிஷடனுகிய சேஷிககுச சேஷபூதனுயிருபபவன் ஸாவதேச ஸாவகால ஸாவாவஸ தைகளிலும ஸாவவித கைஙகாயஙகளும செயயவேணடுமெனபது பலிதாாததம. அனறியே—(ஹவாம்ஸது) உனககுக கைஙகாயஞ் செ ய்கையையே முகய பரயோஜனமாகப பெற்று நான பிறநதிருக்கின்ற னன, நீ என கைஙகாயததைச சிறிதும அபேக்ஷிககவேணடிய அவஸி யமிலலாதவனுயினும என்னே அனுகாஹிபபதறகாக என கைஙகாய ததை அஙகீகரிப்பாயாக (ஸஹ வைதேஹயா)உனககும ஸீதைககும இருவாககும கைஙகாயஞ செயகினறனன் (கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ

த்துக் கொண்டிருப்பாயாக. நான், நீ விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும் காத்துக்கொண்டிருந்து ஸமஸ்த கார்யங்களையும் செய்துகொண்டிருப்பேன்' என்றனன். லக்ஷ்மணன் இவ்வாறு மொழிந்த அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து அவனைப் பார்த்து 'லக்ஷ்மணா! அப்படியாயின் நீ இப்பொழுது சென்று உனது நண்பர்கள் அனைவர்களும் சொல்லிச் செல்வு பெற்றுக்கொண்டு வருவாயாக. லக்ஷ்மணா! ஜனகராஜனது மஹாயஜ்ஞத்தில் மஹானுபாவனாகிய வருணன் தானே, பார்க்கப் பயங்கரமாகப் புலப்படும் [1] இரண்டு திவ்ய தனு

யதே) பாணசாலையில் மாத்ரமேயன்று, ஜலக்ரீடை முதலிய ஸமஸ்த க்ரீடாஸ்தானங்களிலும் கைங்கர்யஞ் செய்கின்றனன் (அஹம்) அந்தந்த அவஸ்தைகளுக்கு உசிதங்களாகிய அந்தந்தக் கைங்கர்யங்களையெல்லாம் செய்கையே ஸ்வரூபநிரூபக தர்மமாயிருக்கப்பெற்ற நான் (ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையுஞ் செய்கின்றனன் (ஜாக்ரத:) விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, தந்தகாஷ்டம் முதலாகப் படுக்கை பரப்பும் வரையிலும் நீ விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது செய்யவேண்டிய கார்யங்களை யெல்லாஞ் செய்கிறேனென்றபடி (ஸ்வபத:) தூங்கும்பொழுது ராத்ரியில் துஷ்டம்ருகங்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் கெடுதி வாராதிருக்கும்படி காத்துப் பொழுது விடியும் வரையிலும் வேண்டிய கார்யங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பேனென்று கருத்து

1 இங்கு வில்லு முதலியவற்றை இரண்டிரண்டாகச் சொல்வதனால் அண்ணன் தம்பிகளிருவருக்கும் ஒவ்வொன்று யிருக்கும்படி கொடுக்கப்பட்டனவென்று தெரியவருகின்றது. ஜனகனது யஜ்ஞத்தில் வருணன் வில்லு முதலியவற்றைக் கொடுத்ததர்க்ப் பாலகாண்டத்தில் சொல்லக் காணோம் ஆயினும் முன்பு சொன்னாற்போல இங்கு ப்ரஸ்தாவஞ் செய்வதற்குக் காரணம் என்னென்னில்—இது வால்மீகி மஹர்ஷியின் சைலி (நடை). அப்பொழுது ப்ரஸக்தங்களாகிய விஷயங்களை பாதிபாதிப்பதில் மனவூக்கங் கொண்டு

ஸ்ஸூக்தங்களையும், பேதிக்க முடியாத இரண்டு திவ்ய கவசங்களையும், அழியாத பாணங்களமைந்த இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளையும், பொற்பூணிட்ட பெற்று ஸூர்யன் போல் தளதளவென்று விளங்கும் இரண்டு கத்திகளையும் கொடுத்தனன். இவையெல்லாவற்றையும் நான் பூஜித்து ஆசார்யராகிய வஸிஷ்டரது மாளிகையில் வைத்திருக்கின்றனன். நீ ஸ்நேஹிதர்களிடம் அநுமதிபெற்று ஆயுதங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு சீக்ரத்தில் வருவாயாக' என்று மொழிந்தனன். லக்ஷ்மணன் வனவாஸத்தின்பொருட்டுக் கெட்டியாக முயன்று ஸ்நேஹிதர்களிடம் அநுமதிபெற்றுக்கொண்டு இக்ஷ்வாகுகுலகுருவாகிய வஸிஷ்டரிடஞ்சென்று அவரது க்ருஹத்திலிருக்கும் உத்தமங்களாகிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்தனன். லக்ஷ்மணன், திவ்யங்களும், ராஜஸிம்ஹனாகிய ராமனால் பூஜிக்கப்பட்டவைகளும், புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமாகி விளங்குகின்ற அவ்வாயுதங்களையெல்லாம் ராமனுக்குக் காண்பித்தனன். தீரனாகிய ராமனும் அவ்வாயுதங்களை வாங்கிக்கொண்டு தகுந்த ஸமயத்தில் வந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்து, 'நல்ல ஸ்வபாவமுடையவனே! நான் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன்; நான் விரும்பின ஸமயத்தில் நீயும் வந்துசேர்ந்தனை. பகைவரைத் தபிக்கச்

எதை எங்குச் சொல்லவேண்டுமோ, அதை அங்குச் சொல்லாமல், அங்கங்கு சொல்லாதவற்றை மேலில் மற்றோரிடத்தில் ஏதோ ஒரு வ்யாஜத்தினால் முன் சொல்லியதை மறுபடியும் சொல்லுவதுபோல் சொல்லுகின்றனர். பாலகாண்டத்தில் சொல்லாத மணிபந்தனத்தை உதாஹரணமாக 'மணிர்வந்யமிதம் ச்ரேஷ்டம் வைதேஹ்யா: ச்வசுரேண மே' என்று ஸுந்தரகாண்டத்தில் சொல்லினர். அயோத்யா காண்டத்தில் சொல்லாத காகாஸுர வ்ருத்தாந்தத்தை 'ஸபித்ராச பரித்யக்த:' என்று ஸுந்தரகாண்டத்திற் சொல்லினர்

செய்யும் பராக்ரமசாலியே! நான் உன்னுடன் கூடி என்னுடைய தனங்களையெல்லாம் தபஸ்விகளாகிய ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுக்க விரும்புகின்றனன். இங்குப் பெரியோர்களிடத்தில் த்ருட பக்தியுள்ள ப்ராஹ்மணோத்தமர்களும் மற்றும் என்னை அடுத்து ஜீவிப்பவர்களும் யாவர் இருக்கின்றனர்களோ, அவர்கள் அனைவர்க்கும் இதுவரையில் கொடுத்ததைவிட அதிகமாகத் தானஞ்செய்ய விரும்புகின்றனன். நீ நேரில் சென்று ப்ராஹ்மணர்களில் சிறப்புற்றவரும் மேன்மைபெற்றவரும் வஸிஷ்டமஹர்ஷியின் புதல்வருமாகிய ஸுயஜ்ஞரை மாத்ரம் சீக்ரத்தில் அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. நான் அந்த ஸுயஜ்ஞரையும் மற்றுமுள்ள சிஷ்டர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் எல்லோரையும் பூஜித்துப் பின்பு அரண்யத்திற்குப் போகின்றேன்' என்றனன் முப்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் அரண்யத்திற்குப் போகும்பொழுது கொடுத்த தானங்களைச் செய்தல்.

பிறகு ப்ராஹ்மணர்களின் உபகாரத்தைப் பற்றிய தாகையால் மங்கலகரமானதும், தனது வனவாஸத்தை அங்கீகரித்திருப்பதால் ப்ரியமுமாகிய ராமாஜ்ஞையை அந்த லக்ஷ்மணன் சிரஸா வஹித்துச் சீக்ரமாக ஸுயஜ்ஞரது மாளிகைக்குச் சென்று அங்கு அக்னிஹோத்ரக்ருஹத்தில் இருக்கின்ற அந்த ஸுயஜ்ஞரைப் பார்த்துப் பூஜித்து நமஸ்கரித்து 'நண்பனே! ராமன் காட்டுக்குப் போகின்றனன்; நீ இப்பொழுது அவனது க்ருஹத்திற்கு வந்து மற்றை யாவராலும் செய்ய முடியாத அவனது கார்யத்தைப் பார்ப்பாயாக' என்று உரைத்தனன். பிறகு அந்த ஸுயஜ்ஞரும் வேகமாக ஸந்த்யாவந்தனத்தை முடித்து லக்ஷ்மணனோடு கூடச் சென்று, லக்ஷ்மி தா

ண்டவமாடப்பெற்று அழகியதான ஸ்ரீராமனது மாளிகையுட் ப்ரவேசித்தனன். ஹோமஞ்செய்யப்பெற்ற அக்னியைப் போல் மிக்க ஒளியுடன் விளங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கின்ற வேதவித்தாகிய ஸுயஜ்ஞருக்கு ராமன் அஞ்சலி செய்து ஸீதையோடுகூட ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தனன். பிறகு ககுத்ஸ்தகுலதிலகனாகிய அந்த ராமன் முழங்கைக்குமேல் தரிக்கிற மேலான பொன்வளைகளையும் ஸுவர்ணமயமான மேலான தோள்வளைகளையும் அழகிய குண்டலங்களையும் பொற்சரடுகளில் கோக்கப்பட்ட ரத்னஹாரங்களையும் உயர்ந்த கைவளைகளையும், பின்னும், மேலான ஆபரணங்களையும் பலவாக ஸுயஜ்ஞருக்குத் தந்தனன். அப்பொழுது ஸீதையின் தூண்டுதலால் ஸுயஜ்ஞரைப் பார்த்து, ராமன் 'நல்ல ஸ்வபாவமுடையவனே! எனக்கு நண்பனே! ஸீதை இப்பொழுது உன் பார்யைக்கு ஹாரங்களையும் பொற்சரடுகளையும் கொடுக்க விரும்புகின்றனள். அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு சென்று உன் பார்யைக்குக் கொடுப்பாயாக. ஸ்நேஹிதனே! ஸீதை இப்பொழுது வனத்திற்குப் போகிறாளாகையால் உன் பார்யைக்குக் கொடுக்கும்படி உன்கையில் பலவித ரத்னங்களும் இழைக்கப்பெற்றுப் பலவர்ணங்களும் பொருந்தி விளங்குகின்ற தோள்வளைகளையும் கேயூரங்களையும் கொடுக்கின்றனள். மேலான துப்பட்டி பரப்பப்பெற்றுப் பலவகை ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மஞ்சத்தையுங்கூட உனக்குக் கொடுக்க விரும்புகின்றனள். எனக்கு [1] என்மாமன் கொடுத்த சத்ருஞ்ஜயமென்னொரு யானையுண்டு. அதைப் பின்னும் ஆயிரம் யானைகளோடு உனக்குக் கொடுக்கின்றேன்' என்றனன். ராமன் அங்ஙனஞ் சொல்லுகையில் அந்த ஸுயஜ்ஞர் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸீதைக்கும் மங்கலாசீர்வாதங்களைச்

1 இங்கு - மாமன் - தாயோடுகூடப் பிறந்தவன்.

செய்தனர் அனந்தரம் பரியவாதியாகிய் ராமன, தன் காரியங்களில மிக்க மனவூக்கங்கொண்டு தனக்கு மிக வும் ப்ரியனும தம்பியுமாகிய லக்ஷ்மணனைப பாரதது, ப்ர ஹ்மா தேவேநத்ரனுககு ஆஜ்ஞையிடுவதுபோல் 'லக்ஷ் மணு! நீ சென்று அகஸத்ய புத்ரன விஸ்வாமித்ரகுமாரன் ஆகிய இவவிரண்டு ப்ராஹமணோத்தமர்களையும அழைத் துக்கொண்டுவந்து, பயிரை ஜலஙகளையிட்டுப் பூஜிபபது போல், அவாகளுககு மேலான வஸதுககளைக கொடுத்துப் பூஜிபபாயாக. நீ பெரியோாகளுககு வெகுமதிசெயயுந தனமையனல்லவோ? ஆகையால உனக்கு நான சொலல வேண்டியதிலலை மேலும, அவாகளுககு ஆயிரமாயிர மாகப பசுககளையும பொனகளையும் வெள்ளிகளையுங் கொ டுத்து த்ருபதி செயவிபபாயாக தைத்திரீயசாகையை ஓதுபவாகளுக்கு ஆசாாயரும பாண்டித்யமுளளவரும் வேதங்களை உணர்நதவருமாகிய ஒரு பராஹ்மண்ா கௌ ஸலயையிடம மிகுநத ஆதரவுடன அவளை ஆசீாவாதஞ் செயதுகொண்டிருககினறனா அநத பராஹ்மணருககு த்ருபதி பிறக்குமவரையிலும் வாஹனஙகளையும தாஸிக ளையும் பட்டு வஸதரங்களையும கொடுபபாயாக. சிதராத னெனனும ஸாரதி நமது தநதைககு மிகவும நண்பனுயி ருபபவன; வெகுகாலமாக நம் வீட்டிலிருககினறனன ; நீ இவனுககு மிகுநத விலையுள்ள மணிகளையும வஸ்த்ரங் களையும் தனங்களையும், ஆடுமுதலிய சிறியபசுககளெலலா வற்றையும் உயர்நத பசுககள் ஆயிரத்தையும் கொடுத்து ஸநதோஷபபடுத்துவாயாக மேலும, இதோ கடசா கையோதுபவாகளும கலாபசர்கை அத்யயனஞ் செய் பவர்களும் பலர் இருக்கினறனா ; பலர் சதண்டஙகளைத் தரித்த பரஹ்மசாரிகள் பலரும் இதோ இருககின றனர் ; இவர்களெல்லோரும் எப்பொழுதும வேதாத்

யஜ்ஞம் செய்துகொண்டேயிருப்பவர்; ஆகையால் மற்றை எக்காரியத்தையும் செய்ய அவகாசமில்லாதிருப்பவர்; அத்யயனஞ் செய்யும் ஸமயத்தில் உட்காராதே இருந்து பொழுதுபோக்கி வழக்கப்பட்டவராகையால் ஒழிந்த பொழுதிலும் ஒன்று செய்யவேண்டுமென்றில்லை. சோம்பல் பிடித்துத் திரியுந் தன்மையர்; ஆயினும் அவர்கள் எப்பொழுதும் ருசியுள்ள ஆஹாரத்தையே விரும்புவார்கள்; இப்படியிருப்பினும் வேதாத்யயனஞ் செய்பவராகையால் பெரியோர்களும் அவர்களை ஸம்மானித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு எண்பது வண்டிகள் நிரம்ப ரத்னங்களையும் சம்பா நெல்லு மூட்டைகள் மேலிடப்பெற்ற ஆயிரம் எருதுகளையும் இருநூறு பொதிமாடுகளையும் கொடுப்பாயாக லக்ஷ்மணா! அவர்கள் ருசியுள்ள ஆஹாரத்தை விரும்புந் தன்மையராகையால் பால் தயிர் நெய் முதலிய வ்யஞ்ஜனத்திற்காக ஆயிரம் பசுக்களையும் கொடுப்பாயாக. மேலும், ப்ரஹ்மசாரிகள் பலர் கௌஸல்யையை அடுத்திருக்கின்றனர்; ஆகையால் அவர்களில் ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஆயிரம்பசுக்கள் கொடுப்பாயாக லக்ஷ்மணா! தானத்தில் சிறப்புற்ற என் தாயாகிய கௌஸல்யை நான் கொடுத்த தக்ஷிணையைக்கண்டு ஸந்தோஷிக்கும்படி நீ எல்லாவிதத்திலும் அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் அனைவரையும் பூஜிக்கவேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். பிறகு புருஷர்களிற் சிறந்தவனாகிய லக்ஷ்மணன், ராமன் சொல்லியபடி அந்தத் தனங்களெல்லாவற்றையும் தானே குபேரனைப்போல ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குத் தந்தனன். பின்பு ராமன் கண்ணுங்கண்ணீருமாக நிற்கின்ற தனது வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து அவர்களது ஜீவனத்திற்காக ஒவ்வொருவனுக்கும் தனத்தை ஏராளமாகக் கொடுத்து 'நீங்கள் நான் திரும்பி

வரும் வரையிலும் என் க்ருஹத்தையும் லக்ஷ்மணனது க்ருஹத்தையும் எவரும் காப்பவரின்றிச் சூன்யமாயிருக்கும்படிச் செய்யாமல் எப்பொழுதும் காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்' என்று மனவருத்தமுற்றிருக்கின்ற அந்த வேலைக்கார்களுக்குச் சொல்லிப் பிறகு தனாதிகாரியைப் பார்த்து 'தனத்தை எடுத்துக் கொண்டுவா' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன் அனந்தரம் ராமனது வேலைக்காரர்கள் அவனது தனம் முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர் அந்தப் பணக்குவியல் மிகவும் பெரிதாயிருந்ததாகையால் பார்ப்பவர்களுக்கு மிகவும் அற்புதமாயிருந்தது. பிறகு அந்தப் புருஷஸிம்ஹனாகிய ராமன் லக்ஷ்மணனோடு கூடி அந்தத் தனங்களை யெல்லாம் ஏழை ப்ராஹ்மணர்களாகிய பாலர்களுக்கும் வ்ருத்தர்களுக்கும் கொடுத்துவிட்டனன. அப்பொழுது அத்தேசத்தில் ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸினால் ஸ்வர்ணம்போல பளபளவென்று ப்ரகாசிப்பவரும் கார்க்க குலத்தில் பிறந்தவருமாகிய த்ரிஜடரென்னும் ஓர் ப்ராஹ்மணர் இருந்தனர்; அவர் அரண்யத்தில் சென்று எப்பொழுதும் கோடாலி மண்வெட்டி துறட்டுக் கொம்பு இவைகளைக் கையிற் பிடித்துக் கிழங்கு வேர் முதலியவற்றைக் கொத்தியெடுத்தும் காய் பழம் முதலியவற்றைப் பறித்தும் சிந்திய தான்யங்களைப் பொறுக்கியும் பிழைத்துவந்தனர்; அவரது பார்யை இளம்பருவமுடையவள்; அவள் தாரித்ரியத்தினால் மிக்க வருத்தமுற்றுப் பாலர்களாகிய பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு வ்ருத்தராகிய அந்த ப்ராஹ்மணரிடம் வந்து 'இந்தக் கோடாலியையும் மண்வெட்டியையும் அப்புறம் போட்டுவிட்டு நான் சொல்லுகிறபடி செய்வீராக. ராமன் தர்மங்களையெல்லாம் உணர்ந்தவன்; அவன் வனத்திற்குப் போகின்றமையால் தனது தனங்களையெல்லாம் ப்ராஹ்ம

ணர்களுக்குக் கொடுக்கின்றனன்; அவனிடஞ்சென்று நமது ஏழ்மையைத் தெரியப்படுத்துவீராக; அங்ஙனஞ் செய்வீராயின், நமது தரித்ரமெல்லாம் தொலையுமாறு ஏதேனும் பெறுவீர்' என்று இங்ஙனம் மொழிந்தனள். அந்த ப்ராஹ்மணரும் பார்யையின் வார்த்தையைக் கேட்டு முழுவதும் கந்தலாகையால் கஷ்டப்பட்டு உடுத்தவேண்டியதாயிருக்கிற தன் வஸ்த்ரத்தை உடுத்துக்கொண்டு ராமனது க்ருஹத்திற்குப் போகும் வழியாகப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். அவ்வழியில் எங்கும் நிறைந்திருக்கிற ஜனஸமூஹத்தின் மத்தியில் அந்த த்ரிஜடர் ப்ருகுவைப்போலவும் அங்கிரஸ்ஸைப்போலவும் ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸினால் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருப்பது பற்றி, அவர் ராமக்ருஹத்திற்குப் போகையில், ஐந்தாவது கட்டுவரையிலும் அவரை யாவரும் தடுக்கமுடியாதிருந்தனர். அந்த த்ரிஜடரும் ராஜகுமாரனாகிய ராமனைச் சேர்ந்து 'ஓ ராஜகுமாரனே! நீ எல்லாக்குணங்களிலும் மிகுந்த புகழ் அமைந்தவன்; நானோ மிகவும் தரித்ரனாயிருக்கின்றனன்; பின்னும் பலபுதல்வர்களைப் பெற்றுப் பெருங் குடும்பியாயிருப்பவன்; நித்யம் அரண்யத்தில் சிந்தின தான்யங்களைப் பொறுக்கிப் பிழைப்பவன்; என்னைக் கடாக்ஷிப்பாயாக' என்று மொழிந்தனன். அனந்தரம் அந்த ராஜகுமாரனாகிய ராமன் சிரித்துக்கொண்டு வேடிக்கையாக அவரைப் பார்த்து 'பசுக்கள் பல ஆயிரங்கள் இருக்கின்றன; அவைகளில் உமக்கு நான் ஓராயிரம் பசுக்களையாவது கொடுக்கவில்லை; ஆகையால் இந்தப் பசுமந்தையில் நீர் தடியை வீசிப் போடுவீராயின், அந்தத் தடி எவ்வளவு தூரம் போகுமோ, அவ்வளவு தூரத்தில் அடங்கிய பசுக்களை முழுவதும் நீர் பெறுவீர்' என்று உரைத்தனன். உடனே அந்த ப்ராஹ்மணர் ஸந்தோஷத்

தினால். பரபரப்புற்று த்வரையுடன் வஸ்த்ரத்தை இடையில் சுற்றிக்கொண்டு தடியை வேகத்துடன் கிருகிருவென்று சுழற்றித் தனக்குள்ள பலமுழுவதுங்கொண்டு வீசியெறிந்தனர். அவர் அங்ஙனம் கையிலிருந்து வீசியெறிகையில், அந்தத் தடி புறப்பட்டு ஸரயூநதியின் அக்கரையைத் தாண்டிப் பல்லாயிரம் பசுக்களுள்ள பசுமந்தையைக் கடந்து ஓர் எருதின் அருகில் போய் விழுந்தது. தாமஸ்வபாவனாகிய ராமனும் ஸந்தோஷமடைந்து அந்த த்ரிஜடனென்னும் ப்ராஹ்மணரைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு ஸரயூநதியின் கரையில் அவர் வீசியெறிந்த தடி விழுந்த இடத்திற்கு இப்புறத்திலுள்ள பசுக்களையெல்லாம் இடையர்களைக்கொண்டு அந்த த்ரிஜடரது ஆஶ்ரமத்திற்குச் சேர்ப்பித்தனன். பிறகு அந்தக் காக்யரைப் பார்த்து ராமன் நல்வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு 'த்ரிஜடரே! நீர் கோபஞ்செய்யவேண்டாம்; நான் வேடிக்கையால் இங்ஙனஞ் செய்தேனன்றி மற்றொன்றும் இல்லை. உம்முடைய தேஜஸ்ஸு இவ்வாறு சிறந்திருப்பதைக் கண்டு அதை எளிதில் தெரிந்துகொள்ள விரும்பித் தடியைச் சுழற்றி வீசியெறியும்படிக்குச் சொல்லினன். மற்றேதும் அன்று. இன்னும் உமக்கு ஏதாயினும் வேண்டுமென்று அபிலாஷம் இருக்குமாயின், அதைக் கேட்பீராக; கொடுக்கின்றனன். நான் முன்போல் பரிஹாஸஞ்செய்கிறேனென்று நினைக்கவேண்டாம். ஸத்யமாகச் சொல்லுகின்றனன். உமக்கு யாதொரு தடையும் இல்லை. என்னுடைய தனம் ஏதேனும் உண்டோ, அதெல்லாம் ப்ராஹ்மணர்களுக்காகவே ஸம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உம்மைப் போன்றவர்களுக்கு உபயோகப்படுமாயிற்றன், நான் ஸம்பாதித்தது ஸபலமாகி எனக்கு ஸந்தோஷத்தையும் கீர்த்தியையும் விளைக்கக்கூடியதாயிருக்-

ளும்' என்றன்ன அனந்தரம் மஹா முனியாகிய அந்த த்ரிஜடரும் அவரது பார்யையும் அந்தப் பசுக்கூட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்வளவோடு த்ருப்தி அடைந்து ஸந்தோஷித்து மற்றெதையும் விரும்பாமல் மஹானுபாவனாகிய ராமனுக்குக் கீர்த்தியும் பலமும் ஸந்தோஷமும் ஸுகமும் வளர்ந்து வரும்படி ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தனர். ராமனும் தனது நண்பர்களைப் பார்த்து, அவரவர்க்குரியபடி நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு அவர்களாலும் தந்தமக்குரியபடி நல் வாக்யங்களால் ஸம்மானிக்கப்பட்டு தாமந் தவறாமல் பராக்ரமத்தினால் ஸம்பாதித்த தனங்களையெல்லாம், தான் ஒன்றினுங் குறைவாளனல்லாமையால் மிகுந்த மனப்பூர்த்தியுடன் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். அப்பொழுது, அங்குள்ள ப்ராஹ்மணனாவது, ப்ராஹ்மணனுகாமற்போயினும் ராமனோடு ஸ்நேஹமுள்ளவனாவது, ஸ்நேஹமில்லாதிருப்பினும் வேலைக்காரனாவது, கடைசியில் ஏழ்மையினால் பிச்சையெடுப்பவனாவது, மற்றை எவனாவது ராமனிடத்தில் அவரவர்க்குரியபடி ஸம்மானங்களையும் கோதனாதி தானங்களையும் பெற்று த்ருப்தியடையாதவன் ஒருவனும் இல்லை. அந்த ஸம்மானங்களும் தானங்களும் ப்ரயாணத்தில் உண்டான மனஃ பாரி ப்ரியினால் அவஸரப்படுச் செய்யினும், அவை குறைவின்றி எல்லோர்க்கும் த்ருப்திகரமாகவே யிருந்தன. முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களை அழைத்துக் கொண்டு போக அனுமதி கேட்பதற்காகத் தசரதனிடம் போதல்

ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையோடுகூட அங்ஙனம் ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தனங்களையெல்லாங் கொடுத்துவிட்டு

ஸீதையை அழைத்துக்கொண்டு தந்தையைப் பார்க்கச் சென்றனர். பிறகு அவ்விருவரும் புஷ்ப ஸரங்களைச் சுற்றிச் சந்தனாதிகளைக் கொண்டு ஸீதையால் அலங்காரஞ் செய்யப் பெற்ற கத்தி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரிக்கையில், அவ்விருவரது ஆயுதங்களும் கண்ணெடுத்துக் காணக்கூடாதவைகளாய் விளங்கின. முன்பு ஸந்தோஷத்தினால் முகம் மலரப்பெற்று அழகாயிருந்த ஜனங்களெல்லோரும் உப்பரிகைகளின்மீதும் மச்சுகளின்மீதும், விமான சிகரங்களின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு மனக்களிப்பின்றி முகம் வாடப் பெற்று உத்ஸாஹஞ் சிறிதுமின்றியே அப்பொழுது ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். வீதிகளெல்லாம் எங்கும் ஜனங்கள் அடர்ந்து போக முடியாதிருந்தமையால் உபபரிகைகளின்மீதேறி மனவருத்தத்துடன் முகத்தில் ஒளி மாறப்பெற்று ஜனங்கள் ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ராமன் குடையுங்கூட இல்லாமல் வெறுங் கால் நடையாகவே நடந்து போவதைக் கண்டு ஜனங்களெல்லோரும் சோகத்தினால் மனங் கொதிக்கப்பெற்று 'எவன் போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுது பெரிய சதுரங்க ஸைன்யம் பின்தொடர்ந்துகொண்டிருந்ததோ, அப்படிப்பட்ட ராமன் தானொருவனாகவே போய்க்கொண்டிருக்க, ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் பின்தொடர்ந்து செல்கின்றனர். ராமன் ப்ரபுத்வ ரஸத்தை நன்றாய் அநுபவிப்பவன்; மேலும் விரும்பும் அவர்களுக்கு விரும்பியவற்றையெல்லாம் கொடுக்குந் தன்மையன், ஆயினும் பிதருசுஶ்ரூஷை முதலிய தர்மங்களில் கௌரவ புத்தியுடையவனாகையால் தந்தை செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய் செய்யப் பொறாமல் அதில் சிறிதும் விருப்பமில்லாதிருக்கின்றனன். முன்பு எவளை ஆகாயத்தில் திரியும் பூதங்களுங் கூடப் பார்க்கத் தரமன்றோ,

அப்படிப்பட்ட ஸீதையை இப்பொழுது ராஜவீதியிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும் பார்க்கின்றனர். ஸீதையின் மேனி மிகவும் ஸுகுமாரமாயிருப்பது; அவள் பச்சைக்கற்பூரம் குங்குமப்பூ முதலிய வாஸனைகள் கலந்த கலவைச் சாந்திற்கே உரியவள்; அவள் என்றும் செஞ்சந்தனத்தையே பூசும் ஸ்வபாவமுடையவள்; இப்படிப்பட்ட ஸீதையை இனிச் சீக்கிரத்திலேயே மழையும் வெயிலும் குளிரும் வர்ணம் மாற்றி அழகு குலையும்படிக்குச் செய்யப் போகின்றன. இப்பொழுது தசரதனுக்கு ஏதோ பிசாசாவேசம் உண்டாயிருக்கின்றது; ஆனதுபற்றியே அவன் இங்ஙனஞ் சொல்லுகின்றனன்; இதுவே நிஜம்; இல்லையாயின், அந்த மன்னவன் தனக்கு அன்பு குமாரனாகிய ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்ப மனந்துணியமாட்டானல்லவா? குணமில்லாத பிள்ளையாயினும், அவனை மனந்துணிந்து காட்டுக்கு அனுப்புவது எப்படி? மேலும் தானமாறுதி குணங்கள் அப்படியிருக்க, நடவடிக்கையொன்று மாத்திரத்தினாலேயே இவ்வுலகம் முழுவதையும் வென்று வசப்படுத்திக்கொண்ட ராமனைப்போன்ற புத்ரரத்னத்தை அரணியத்திற்கு அனுப்புவதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? அஹிம்ஸையும் பொறுமையும் வித்யையும் சீலமும் சமமும் தமமுமாகிய இவ்வாறு குணங்களும் புருஷர்களிற் சிறந்தவனாகிய ராமனை விளங்கச் செய்கின்றன. ஆகையால் அப்படிப்பட்ட ராமனுக்குத் துன்பம் நேருவதைக் கண்டு ப்ரஜைகளெல்லோரும், வெயிற் காலத்தில் நீர் வற்றப்பெற்று வாடி வதங்குகின்ற ஜலஜந்துக்களைப் போல, மிகவும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். ராமன் உலகம் முழுவதுக்கும் அதிநாதனாயிருப்பவன்; அப்படிப்பட்ட ராமனுக்கு வனவாஸ பீடை உண்டாகையில், வேர் அறுந்துபோகப் பெறுவதினால் புஷ்பங்களும் காய்களும் நிறை

ந்த செடி நாசம் அடைவதுபோல, அவனை ஆதாரமாகப் பெற்ற இந்த உலகமெல்லாம மனவருத்த முற்றிருக்கின்றது. அவன தாமமே ஸாரமாயிருக்கப பெற்றவன, பின்னும, மிகுந்த காந்தியுடையவன , ஆகையால் இப்படிப்பட்ட இவன மனுஷ்யா முதலிய ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும வேராயிருக்கின்றனன. மற்றை ஜனங்களெல்லோரும இவனுக்குப புஷ்பங்களும காயகளும இலைகளும கிளைகளுமா யிருக்கின்றனா. வேர் அறுந்து போகும்பொழுது புஷ்பங்களும கிளைகளும வாடிப்போ மல்லவா ? அங்ஙனம அவனைச சார்ந்தவாகளாகிய நாம பத்னிகளோடும பந்துக்களோடும கூடி லக்ஷ்மணனைபபோலவே, ராமன போகும வழியைப பிடித்துக்கொண்டு அரணயத்திற்கு அவனைப பினதொடாந்து செலவோம. நாம், உதயான வனங்களையும பூமிகளையும் க்ருஹங்களையும கைவிட்டு ராமனோடொத்த ஸுகதுக்கங்களையுடையவாகளாகித் தாமாத்மாவாகிய அவனைப பினதொடாந்து போயவிடுவோம. நாம க்ருஹங்களைவிட்டுப் போனபினபு அங்குள்ள புதையலகளை யாராவது எடுத்துககொண்டு போயவிடுவாாகள. அங்கணங்களெல்லாம முறிபட்டுப போயவிடும. ஸம்பாதித்துவைத்திருக்கிற தனதானயங்களெல்லாம கொள்ளையிடப பெறறு அழிந்து போயவிடும. மேலும சயனாஸனம முதலிய உயாந்தவஸ்துககள அனைத்தையும அப்புறம கொண்டுபோயவிடுவாாகள. இங்ஙனம் பாழாகிப புழுதி படிந்து க்ருஹதேவதைகளும் கைவிடப பெற்றிருக்கையில, அங்குப பாழிகளைத் தோண்டி எலிகள் இங்குமங்குமாக நடமாடிக்கொண்டிருக்கப போகின்றன தண்ணீர் தெளிப்பது பெருக்குவது அகிற்புகை முதலிய வாசனையிடுவது ஆகிய இந்த ஸமஸ்காரங்களெல்லாம் நேர்மைற்போயவிடும சமையலில்லாமையால புகையெனபது என

றும் புலப்படாது. பலிகாமங்களும் யாகமந்த்ரத்வனிகளும் அக்னிஹோமங்களும் ஜபங்களும் நடவாது போய்விடும். இங்ஙனம் க்ஷாமகாலங்களில் பாழடைந்திருப்பவைபோல் புலப்பட்டுக்கொண்டு பாத்ரங்களெல்லாம் உடைந்துபோகப் பெற்ற நமது க்ருஹங்களைக் கைகேயி கைப்பற்றி ஸுகித்து வாழ்ந்திருப்பாளாக. ராமன் எந்த அரண்யத்திற்குப் போகின்றானோ, அதுவே பட்டணமாயிருக்கட்டும்; ராமனும் நாமும் விட்டுப்போனபின்பு இந்தப் பட்டணமே அரண்யம்போல் பாழாயிருக்குமாக. நாம் ராமன் போன அரண்யத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்த பின்பு நம்மிடம் பயப்பட்டு அங்குள்ள ஸர்ப்பங்களெல்லாம் பாழிகளை விட்டுப் போகட்டும். ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும் தாழ்வரைகளைத் துறந்தோடட்டும். யானைகளும் ஸிம்ஹங்களும் அரண்யங்களை இழந்து கண்மறையப் போயிருக்கட்டும். அந்த ஸர்ப்பம் முதலிய துஷ்டஜந்துக்களெல்லாம் நாம் போயிருக்கப் பெற்ற தமது வாஸப்ரதேசங்களை விட்டு, நாம் விட்டுப்போன இந்தப் பட்டணத்தைச் சேர்ந்து வஸித்திருக்குமாக. நாம் புறப்பட்டுப் போனபின்பு புற்களையும் மாம்ஸங்களையும் காய்களையும் தின்று ஜீவிக்கிற மான் புலி காக்கை முதலிய ஜந்துக்களுக்கும் மற்றுமுள்ள க்ரூர ம்ருக பக்ஷிக்கூட்டங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய இந்தத் தேசத்தைக் கைகேயியும் அவளது புதல்வனும் பந்துக்களும் பெற்று வாழ்ந்திருப்பார்களாக. நாம் எல்லோரும் ராகவனோடு கூட அரண்யத்திற்குச் சென்று மிகவும் ஸுகமாக வாஸஞ்செய்துகொண்டிருப்போம்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் இங்ஙனம் பலவிதமாக மொழிந்துகொண்டிருந்தனர். ராமன் இவ்வண்ணம் ஆங்காங்கு ஜனங்கள் அநேகவிதமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்

டே சென்றனன். அங்ஙனம் அவ்வுரைகளைக் கேட்டு அவனது மனத்தில் சிறிதும் கலக்கம் உண்டாகவில்லை தர்மாத்மாவாகிய அந்த ராஜகுமாரன், மதங்கொண்ட யானைபோல கம்பீரமாக நடந்துசென்று தூரத்திலேயே கைலாஸசிகரம்போல வெளுத்து உயர்ந்து விளங்குகின்ற தன் தந்தையினது மாளிகையைப்பார்த்து அருகிற் சென்றனன் அங்கு வீரபுருஷர்கள் மிக்க வணக்கத்துடன் காத்துக் கொண்டிருந்தனர் ராமன் அந்த ராஜக்ருஹத்தில் ப்ரவேசித்துக் கொஞ்சதூரத்தில் முகவொளி மழுங்கி மனவருத்தமுற்று ஒன்றுந்தோன்றாமல் நின்றுகொண்டிருக்கிற ஸுமந்த்ரனைக் கண்டனன். அவன் தந்தையினது ஆஜ்ஞையை உள்ளபடியே நடத்த முயன்று அந்தத் தந்தையைப் பார்க்க விரும்பி வழியில் ஜனங்கள் தன்னைப் பார்த்து வருத்தமுற்றிருப்பினும் தான் சிறிதும் மனக்கலக்கமின்றிச் சிரித்தமுகத்துடனே புறப்பட்டுக் கொண்டு போயினன். மஹாத்மாவும் மஹாதீரனுமாகிய அந்தத் தசரதகுமாரன் வனத்திற்குப் போகத் திடப்பட்டு, அங்கு அரசன் தன்னை அரண்யத்திற்குப் போகச் சொன்னது முதலான துக்கத்தினால் மனக்களிப்பின்றி வருந்துகின்ற ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்துத் தந்தைக்குத் தான் வந்திருப்பதை அறிவிக்கும் பொருட்டுச் சிறிதுநேரம் அவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தனன். ராமன் தார்மிகனாகையால் தந்தையின் ஆஜ்ஞையின்படி அரண்யம் போவதை நிச்சயித்துக்கொண்டு ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்துத் தான் இதோ வந்து காத்துக்கொண்டிருப்பதாக அரசனுக்குச் சொல்லவாயென்றனன். முப்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் தசரதனிடம் மீளவும் சென்று அனுமதி பெற்றுக்கொள்ளல்.

அனந்தரம் தாமரையிதழ் போன்ற கண்களும் கறுத்த நிறமும் சிறுத்த இடையும் பொருந்தி விளங்கும் பூஜ்யனாகிய ராமன் ஸீதையைப் பார்த்துத் தான் வந்திருப்பதைத் தகப்பனாருக்குத் தெரியப்படுத்தச் சொல்லினன். மனவருத்தத்தினால் இந்திரியங்களெல்லாம் கலங்கப்பெற்றவனாகிய அந்த ஸாரதி ஸுமந்த்ரனும் ராமனால் ஏவப்பட்டு வேகமாக உள்ளே நுழைந்து, பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருக்கிற மன்னவனைக் கண்டனன். அப்பொழுது, அவ்வரசன் ராஹுக்ரஸ்தனாகிய ஸூர்யன்போலவும், நீறுபூத்த நெருப்புப்போலவும், நீரின்றிய தாமரையோடைபோலவும், இயற்கை மாறிப் பாழடைந்தாற்போலப் புலப்பட்டனன். மிகவும் மனவருத்தமுற்று 'ராமா' என்று ராமனைப்பற்றியே சோகித்துக்கொண்டிருக்கும் மன்னவனைப் பார்த்து, மிகவும் அறிவாளனாகிய ஸுமந்த்ரன் அஞ்ஜலிசெய்து அருகில்வந்து முதலில் ஜயமுண்டாகும்படி ஆசீர்வாதஞ்செய்து பயத்தினால் தழுதழுத்த ம்ருதுவான வாக்குடன் இனிதாயிருக்கும்படி 'மஹாராஜனே! புருஷர்களிற் சிறந்தவனாகிய உன்புதல்வன் தனங்களையெல்லாம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் பரிஜனங்களுக்கும் கொடுத்துவிட்டு உன்னைப் பார்க்க விரும்பி வாசலில் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். ஸத்யபராக்ரமனாகிய அந்த ராமனுக்கு நீ தர்சனங்கொடுப்பாயாக. அவன் தனது நண்பர்களெல்லோரிடத்திலும் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு உன்னிடத்தில் உத்தரவுபெறுவதற்காக இப்பொழுது உன்னைப்பார்க்க விரும்புகின்றனன். மஹீபாலனே! அவன் இனி அரண்யம் போகச் சித்தமாயிருக்கின்றனன். ஆகையால் ஸூர்யன் கிரணங்களோடு கூடி

யிருப்பதுபோல, ஸகல ராஜகுணங்களோடுங் கூடி விளங்குகின்ற அந்தப் புதல்வனை இப்பொழுதே நீ பார்ப்பாயாக' என்றனன் ஸத்யத்தையே மொழிபவனும் தர்மத்திலேயே மனந்திடமாயிருக்கப் பெற்றவனும் ஸமுத்ரம்போல கம்பீரனும் ஆகாயம்போல் நிர்மலனுமாகிய அம்மன்னவன் அந்த ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஸுமந்த்ரனே! இப்பொழுது அந்தப்புரத்திலுள்ள எனது பார்யைகள் எல்லோரையும் இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. பார்யைகள் அனைவரோடுங் கூடித் தார்மிகனுகிய அம் மஹானுபாவனைப் பார்க்க விரும்புகின்றேன்' என்றனன். அந்த ஸுமந்தரனும் அதிவேகமாக அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று ராஜபத்னிகளைப் பார்த்து 'தேவிகளே! ராஜா உங்களை அழைத்துக்கொண்டு வரச் சொல்லினார். சீக்ரமாக அவ்விடம் போகவேண்டும் காலதாமதஞ்செய்யவேண்டாம்' என்றனன் ஸுமந்த்ரன் இவ்வாறு மன்னவராஜ்ஞையின்படி சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அப்பெண்பிள்ளைகள் பர்த்தாவின் ஆஜ்ஞையைச் சிரஸாவஹித்து அவரிருக்கும் மாளிகைக்குப் போயினர். மன்னவனும் பார்யைகளெல்லோரும் வருவதைக்கண்டு ஸாரதியை அழைத்து 'ஸுமந்த்ரா! என்புதல்வனை அழைத்துக் கொண்டு வருவாயாக' என்றனன். அந்த ஸுமந்தரனும், அப்பொழுது, ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் அழைத்துக்கொண்டு சீக்ரமாகத் தான் வந்த வழியே திரும்பி மஹாராஜனிடம் போய்ச்சேர்ந்தனன். அவ்வரசன் தூரத்திலிருந்தே கைகூப்பிக்கொண்டு வருகின்ற குமாரனைப் பார்த்து மனவருத்தமுற்றவனுகிப் பார்யைகள் அனைவருஞ் சுற்றிலுஞ்சூழப் பெற்றுத் திடீரென்று ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்திருந்தனன். அவ்வாறு மன்னவன் எழுந்திருந்து ராமனைப்பார்த்து

வேகமாக எதிர்கொண்டு போயினன். ஆயினும் அவன் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி ராமனைச்சென்று கிட்டமுடியாமல் நடுவில்தானே மூர்ச்சித்து நிலத்தில் விழுந்தனன். அங்ஙனம் மனவருத்தமுற்றுத் துக்கவசத்தினால் பரஜ்ஞையின்றித் தரையில் வீழ்ந்திருக்கிற மன்னவனைப் பார்த்து அப்பொழுது ராமனும் மஹாரதனாகிய லக்ஷ்மணனும் அம்மன்னவனை எடுப்பதற்காக ஸமீபத்திற்கு ஓடிவந்தனர். அப்பொழுது ராஜக்ருஹத்தினுள்ள ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் குவியல்குவியலாக ஓடிச்சென்று சீரங் குலுங்குவதால் ஆபரணங்களெல்லாம் அசைந்து ஒலிக்கப்பெற்று மனம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஹாஹாகாரத்துடன் 'ராமா' என்று கதறி அழுகையில், ஆபரணத்வனியும் அழுகுரலுமாகக் கலந்து பெருங்கோஷம் ஒன்றுண்டாயிற்று. ராம லக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் அம்மன்னவனைக் கைகளால் எடுத்துக்கொண்டு வந்து கண்ணீர் பெருகப் பெற்றுப் படுக்கையில் உட்காரவைத்தனர். பிறகு ராமன்; சிறிது நேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்து துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கிற தந்தையைப் பார்த்துக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு 'மஹாராஜரே! நீர் எங்கள் அனைவர்க்கும் ப்ரபுவாயிருக்கின்றீர். ஆகையால் உமது அனுமதியின்றி நாங்கள் போகலாகாது. ஆனதுபற்றி எங்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கும்படி வேண்டுகின்றனம். தண்டகாரண்யத்திற்கு பரயாணமாயிருக்கின்ற என்னைக் கண்ணிற கலக்கமின்றிக் குசலமான பார்வையுடன் பார்க்கவேண்டும். மேலும், லக்ஷ்மணனுக்கும் செலவுகொடுக்கவேண்டும். ஸீதையும் என்னுடன் கூடவே ஆரண்யத்திற்கு வருகின்றனள். அவளுக்கும் அனுஜ்ஞை கொடுக்கவேண்டும். நிஜமான காரணங்கள் பலவுஞ்சொல்லி வேண்டாமென்று எவ்வளவு தடுத்தபோ

திலும். இவ்விருவரும் இங்கே இருக்கமுடியாதென்கிறார்கள். நீர் உலகத்திலுள்ளவர் அனைவர்களுக்கும் ஸம்மானஞ் செய்பவராகையால் சோகத்தை விட்டு லக்ஷ்மணனுக்கும் எனக்கும் ஸீதைக்கும் ஸந்தோஷத்துடன் அனுமதி கொடுப்பீராக. பரஹ்மதேவன் பிரஜைகளிடம் அருள்புரிவதுபோல் எங்களிடம் அருள்புரிந்து அனுமதி கொடுத்தனுப்புவீராக' என்றன்ன வனவாஸத்திற்காக விலம்பஞ்செய்யாமல் தனது அனுமதியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானைப் பார்த்து மன்னவன், 'ராமா! நான் கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்திருந்ததனால் மோசம்போயினேன். இப்பொழுது என்னை நிக்ரஹித்து நீயே அயோத்யைக்கு மன்னவனாயிருப்பாயாக' என்றனன். ராமன் தார்மிக சிரோமணி; மேலும், பேசுவதில் மிகுந்த வல்லமை அமைந்தவன்; ஆகையால் தந்தை சொன்னதைக் கேட்டுக் கைகூப்பிக்கொண்டு 'மஹாராஜரே! நீர் அனேகமாயிரமாண்டுகளாகப் பூமிக்குப் பதியாகிப் பரிபாலித்து வந்தீர். அப்படிப்பட்ட நீர் உம்மை அஸத்யவந்தனாகச் செய்துகொள்ளலாகாது. நானும் உம்மை ஸத்யவந்தவராம்படிக்குச்செய்வது யுக்தமன்றோ. ஆகையால் நான் அரண்யத்தில் ஸுகமாக வாஸஞ்செய்வேன். மன்னவரே! நான் ஒன்பது வர்ஷங்களும் பின்னை ஒரோன்பது வர்ஷங்களும் அரண்யத்தில் ஸுகமாகத் திரிந்து வஸித்திருந்து ப்ரதிஜ்ஞையைத் தீர்த்த பின்பு மீளவும் இவ்விடம் வந்து உமது பாதங்களை ஆச்ரயிக்கிறேன்' என்றனன். மன்னவன் ஸத்யமென்னும் கயிற்றால் கட்டுண்டு விடுவித்துக்கொள்ள நேராமல் கண்ணீர் பெருக்கி அழுதுகொண்டு முகவொளி மழுங்கப் பெற்ற அச்சமயத்திலும் கைகேயி அருகில் வந்து ஏகாந்தமாக மன்னவன் செவியில் 'இப்பொழுதே அனுப்பிவிடவேண்டும்'

என்று அரணடுகையில, செயவதொன்றும் புலப்படாமல தன பிரிய குமாரனுகிய ராமனைபபாரதது 'அபபா! புறப் பட்டுபபோவாயாக. அதனுல் பரலோக பலததையும ஐஹி காபிவருததியையும மீளவும இஙகுத் திருமபி வருதலையும பெறுவாயாக. மஙகலகரமாகி ஒரு ஜநதுவினுலும பயம் நேரிடாத நலல வழியைப பிடிததுககொண்டு செலவா யாக. குழநதாய! நீ நறகுணங்களால ரகுகுலததில பிறந தவா அனைவாககும ஆனநதத்தை விளைவிபபவன; ஸத யஸவபாவன, உன மனது தாமததிலேயே குடிகொணடி ருககவற்று. இபபடிபபடட நீ அரணயததிறகுப போக வேணடுமென்று நிசசயிதத புத்தியை மாறறததரமிலலை பிளளாய! இனறைககு மாத்ரம நீ எவவிதத்திலாயினும் போகலாகாது. இதோ ராததிரியும ஸமீபிததுவிடடது; இனறிரவெலலாம இஙகேயே இருபபாயாக. இபபடி இரு பபாயாயின, ஒரு தினமாயினும உனனைக கணணுரக கண்டு ஸுகமாயிருபபேன உன தாயாரையும எனனை யும பாரத்துககொணடு இனறிரவு முழுவதும் இஙகே இருபபாயாக நாஙகள் உனது விருபபஙகளை யெல்லாந தீரததது தருபதி செயவிககினறனம. பிறகு நாளை ததினம காலையில் போகலாம குழநதாய்! எனககுப பரலோகத தில நனமை நேரிடுமபடியான பரியத்தைச செயயா விரு மபி உனககு பரியாகளாயிருபபவ ரெலலோரையும துற நதுவிடடு ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனததிறகுப போ கினறனை இது எவவிதததிலும் எபபடிபபட்டவாகளுக் கும் செயயத் தரமலல. இபபடிபபடட காரியததை நீ செய்கினறனை. ராமா! உனனைக காடடிககு அனுப்புவது எனககு எளளளவும இஷ்டமனறு. ஆயினும், ஸத்யத தின மேல ஆணையிட்டுச சொலலுகின்றனன நீறு பூதத நெருபபுபபோல, தன்மனததிலுள்ள கொடுந தன்மையை

வெளிக்குத் தெரிய வொட்டாமல் மறைத்துக்கொண்டிருந்த இந்தப் பெண்பிள்ளை, என்னை எனக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கவொட்டாமல் சலிக்கப் பண்ணி மோசஞ் செய்துவிட்டனள். ஸாமான்யமாக நான் கொடுத்த வரங்களை, அவள் இங்ஙனம் விபரீதமாகக் கேட்டு என்னை ஏமாறச் செய்தனள் அப்படிப்பட்ட மோசவார்த்தையையுங் கூட, நீ, குலாசாரத்தைத் துறந்த கைகேயி சொல்லியபடி கேட்டு நிறைவேற்றித் தீர்த்துவிடவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனை. உன் குணத்தை என்னவென்று மொழியலாகும்? குமாரனே! எனக்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ரனாகிய நீ தந்தையாகிய என்னை அஸத்யனாகச் செய்ய விரும்புவது அவ்வளவு ஆச்சர்யமன்று' என்று மொழிந்தனன் பிறகு ராமன், தந்தை மனவருத்தத்துடன் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுத் தானும் மனவருத்தமுற்று, அது கண்டு லக்ஷ்மணனும் வருத்தமுற்றிருக்க, மீளவும் மன்னவனைப் பார்த்து, ராமன், 'தந்தையே! எல்லாக் குறைகளையுந் தீர்த்துத் த்ருப்தி செய்விக்கிறேனென்னும் நீர். குணங்கள் பொருந்திய சிறந்த வஸ்துக்களை நீங்கள் இன்றைத்தினம் கொடுக்கப் பெற்று அனுபவிப்பேனாயினும், நாளைத்தினம் அவைகளை எனக்குக் கொடுப்பவன் யாவன்? ஆகையால் இது வீணே. ஆகையால் எல்லா மனோரதங்களுக்கும் பதிலாக இவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் போவதையே நான் வேண்டுகின்றனன். நாடுதேசங்களோடு கூடி ஜனங்களும் தன தான்யங்களும் நிரம்பியிருக்கிற இப்பூமி முழுவதையும் நான் விட்டுத் துறந்து போகின்றனன். இதைப் பரதனுக்குக் கொடுத்துவிடுவீராக. வனவாஸஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற என் கருத்து இப்பொழுது சிறிதும் சலிக்காது நீரோ கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்குந் தன்மையர். ஆகையால் முன்பு நீர

ஸந்தோஷித்துக் கைகேயிக்கு இரண்டு வரங்களைக் கொடுத்தீரோ, அவை யெல்லாவற்றையும் அவளுக்குக் கொடுத்து ஸத்யஸந்தராயிருப்பீராக. நான் உமது ஆஜ்ஞையை ஒரு வார்த்தையுங் கூடத் தவறாமல் பரிபாலித்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள ரிஷிகளுடன் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் அங்கேயே வஸித்திருக்கின்றனன். உம்மை நிக்ரஹித்து என்னை ராஜாவாகச் சொல்லினீர். இப்படிப்பட்ட விசாரம் ஏதும் வேண்டாம். பரதனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிடுவீராக. நீர் ரகுகுலத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்குந் தன்மையுள்ள மஹானுபாவரன்றோ? நான், என் மனத்திற்கு ஸுகத்தையும் ப்ரியத்தையும் உத்தேசித்து ராஜ்யத்தை விரும்புவேனென்று நினைக்க வேண்டாம். எனக்கு ராஜ்யத்தில் சிறிதாயினும் விருப்பம் இல்லை. உமது ஆஜ்ஞையைச் சரியாக நடத்துவதிற்றான் எனக்கு மனவிருப்பம் உள்ளது. இந்த மனவருத்தத்தைத் துறந்து விடுவீராக. நீர் வருத்தமுற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். நதீபதியாகி ஒருவராலும் உல்லங்கனஞ் செய்யக் கூடாத மிடுக்குள்ள ஸமுத்ரம் எக்காலத்திலும் கலக்கமுறாதிருக்குமல்லவா? அப்படியே நீரும் கலக்கமுறாதிருக்க வேண்டும். எனக்கு ராஜ்யத்திலாவது, ஸுகத்திலாவது, ஸீதையிடத்திலாவது மற்றுமுள்ள இந்த [1]காம்ய வஸ்துக்களிலாவது, ஸ்வர்க்கத்திலாவது, கடைசியாகப் ப்ராணன்களிலாவது எள்ளளவும் விருப்பம் இல்லை; புருஷர்களிற் சிறந்த மஹானுபாவரே! நீர் ஸத்யஸந்தராயிருப்பதுவே எனக்கு வேண்டியது. நீர் அஸத்யவந்தராயிருப்பதை நான் பொறுக்கமாட்டேன். இவ்வாறாக ப்ரத்யக்ஷ தெய்வமாகிய உம்மெதிரில் எனது ஸத்யத்தின் மேலும்

1 ஆசைப்படத்தக்க வஸ்துக்கள்.

எனது ஸ்வீக்ருதத்தின மேலும ஆணையிட்டுச் சொல்லு கின்றனன. ப்ரபுவே! இங்கு க்ஷணகாலமாயினும நின றிருக்க எனக்குத் தரமல்ல. ஆகையால் நான் இன்றைத்-தினம நிற்கவில்லையென்று இச்சோகத்தை நீர பாராட்ட வேண்டாம நான செய்ய முயன்ற ஸங்கல்பத்திற்கு மாறு பாடு நேராது. கைகேயி என்னை வனத்திற்குப் போகும் படி வேண்டிக்கொண்டனள. நானும இதோ போகிறே னென்று மொழிந்துவிட்டனன ஆகையால உமது ஆஜ் ஞையைச் செய்வது மாத்ரமேயன்றி நான சொன்ன வார் த்தையையும காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக் கின்றது ஆகையால நான காட்டுக்குப போவது தப் பாது. தேவா! நீர் இதையே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து ஸங்கடப்படலாகாது இதற்காக நீர சிறிதும் சிந்திக்க வேண்டாம நாங்கள, க்ரூரங்களாகாமல சாந்தஸ்வபாவ ங்களாகிய மான்கள நிறைந்து நாலுவகைப பறவைகளுங கலகலவென்றொலிக்கப்பெற்று மிகவும அழகாயிருக் கின்ற கானகத்திற்சென்று ஸுகமாக விளையாடிக்கொண டிருப்போம தந்தையே! தேவதைகளுக்குங் கூடத் தந தையே தெய்வமென்றன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இனி மனுஷ்யர்களுக்கு அந்த ந்யாயம் சொல்லவேண்டு மோ? ஆனதுபற்றித் தந்தையே தெய்வமென்று நினைத் தே நான தந்தையின ஆஜ்ஞையைச செய்கின்றனன. மானிடவரிற்றலைவரே! பதினாலு ஸம்வத்ஸரங்கள கழி நது போகையில, நான மீளவும திரும்பி இவவிடம வர நீர காண்பீர் ஆகையால இந்த மனவருத்தத்தை விட்டு விடுவீராக. ஆண் சிங்கமே! கண்களிரண்டிலும கண் ணீர நிரமபப பெற்றிருக்கிற இந்த ஜனங்களெல்லோரை யும கண்ணீர் துடைத்துத் தேறச் செய்யவேண்டிய பாரம உம்முடையது. அப்படியிருக்க நீரே இங்ஙனம துக்கத்

திறல் தடமாடுகின்றீரே இதுவென்? நான் விட்டுத் துறந்த பட்டணத்தையும் ராஜ்யத்தையும் மற்றுமுள்ள பூமி முழுவதையும் பரதனுக்குக் கொடுத்துவிடுவீராக நான் உமது ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலித்துக்கொண்டு அரண்யத்திற்குப் போகின்றனன். ஆனால் இப்பொழுதே திரும்பி வரமாட்டேன் அங்கு வெகுநாள் வஸித்திருக்கப் போகின்றனன் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களையும் அங்குக் கடத்தியே மீளவும் நான் திரும்பிவரப் போகின்றனன். ஆகையால் போனவுடனே, இன்னும் வரவில்லையோ வென்று என்னை எதிர்பாரத்திருக்க வேண்டாம். மஹாராஜரே! பர்வத ஸமூஹங்களும் பட்டணங்களும் அரண்யங்களும் நிரம்பப்பெற்று நனகு ஏற்படுத்திய எல்லைகளுடன் கூடி மங்கலகரமாயிருக்கின்ற இந்தப் பூமி முழுவதையும் நான் துறந்து காட்டிற்குப் போகையில், பரதனே எல்லாவற்றையும் பரிபாலித்து வருவானாக. இது என்னிஷ்டப்படி ஏற்படுத்தப்பட்டதல்ல நீர் யாது சொன்னீரோ, அப்படியே நடந்தீடேறவேண்டும். நிந்ததோஷமாயிருப்பவரே! பெரியோர்களால் ஸம்மதிக்கப்பட்ட உமது ஆஜ்ஞையைச் செய்வதில் என் மனது எப்படி திடமாயிருக்கின்றதோ, அப்படி உயர்ந்த காமபோகங்களிலாவது மற்றும் எனக்குப் பிரியமாயுள்ளவற்றிலாவது என் மனது திடமாயிருக்கப் பெறாது ஆனதுபற்றி அரண்யத்திற்குப் போவது எனக்குக் கஷ்டமாகத் தோற்றுமென்று எனக்காக நீர் எள்ளளவும் மனவருத்தப் படவேண்டியதில்லை ஆகையால் உமக்கு அஸத்யத்தினாலுண்டாகுந் தோஷத்தை விலக்குக் கொண்டு அதனால் எனக்கு ஸமஸ்த காம போகங்களும் ஸுகங்களும் உண்டாகுமாயினும், அவைகளை நான் விரும்பமாட்டேன். மற்றை அழிவில்லாத இந்த ராஜ்யத்தையும் ஸீதையையும் பிராணன்களையுங் கூட நான் ஆசைப்ப

டமாட்டேன். உமது ஸத்ய வ்ரதத்திற்கு ஹானி வாராதி ருக்கும்படி நடந்துகொள்ளவேணுயின், அதுவே எனக்கு அவையெல்லாமாகும் நீர் கைகேயிக்குச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை அப்படியே ஸத்யமாய் நடக்கவேண்டும் ஸத்யந் தவறமாட்டேனென்கிற உமது வ்ரதம் அப்படியே நடந்தீடேறுமாக அப்படி நடத்தி ஈடேற்றுவேணுயின், எனக்கு எல்லாம் நிறைவேறினதேயாகும் எனக்கு வனத்தில் வருத்தம் நேருமேயென்று நீர் வ்யஸனப்படவேண்டாம் நான் பலவிதங்களாகிய வ்ருக்ஷங்கள் அமைந்த வனத்திற்குத் தப்பாமற் சென்று, அங்குக் காய் கிழங்கு வேர்களைப் பக்ஷித்துக்கொண்டும் பர்வதங்களையும் நதிகளையும் குளங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் ஸுகமாயிருப்பேனன்றிச் சிறிதும் வருத்தமுறமாட்டேன் ஆகையால் நீர் துக்கத்தை விட்டு ஸுகமாயிருப்பீராக’ என்றனன் ராமன் இங்ஙனம் மொழிகையில், அம்மன்னவன் இவ்விதமான சோகத்திலாழ்ந்து மனவருத்தத்தினால் சரீரம் முழுவதும் பரிதபிக்கப் பெற்று மன்மயங்கிப் புதல்வனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, தெளிவு தப்பி, மூர்ச்சித்துக் கைகாலசைத்தல் முதலிய செயலொன்றுமின்றியிருந்தனன். அனந்தரம் ராஜபத்னியாகிய கைகேயி ஒருத்தி மாத்ரம் தவிர மற்றை ராஜபத்னிகளெல்லோரும் ஒன்றுக்கக் கூடி மிகவுங் கதறியழுதனர் அப்பொழுது ஸுமந்த்ரன் அழுதுகொண்டே மூர்ச்சித்து விட்டனன் அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும் வருந்தி மனந்தளப்பெறுமல் ஹாஹாகாரஞ் செய்தனர். முப்பத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸுமந்த்ரன் கைகேயியைத் தூஷுதல்

பின்பு ஸுமந்த்ரன் திடீரென்று கோபாவேசங் கொண்டு தலையை அசைத்து அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்து

பலதடவை கையினால் கையைப் பிசைந்துகொண்டு பற்க
ளைக் கடகடவென்று கடித்துக் கோபத்தினால் கண்கள் சி
வக்கப்பெற்றுத் தேஹம் முழுவதும் முன்புள்ள வர்ணம்
மாறிக் கோபத்தின் மிகுதியால் தீவ்ரமான மனஸ்தாபம்
பெற்றுப் பரிதபித்த தசரதனுக்குக் கைகேயியினிட
த்தில் விருப்பம் நீங்கி, வெறுப்பையுங் கண்டு கூரான
பாணங்கள் போன்ற வாக்யங்களால் அந்தக் கைகேயி
யின் ஹ்ருதயத்தை நொறுக்கச் செய்பவன்போலவும், வஜ்ரா
யுதம் போன்றவைகளும் அதிக்ரூரங்களுமாகிய வாக்யங்
களால் அவளது மர்மஸ்தானங்களை யெல்லாம் பிளந்து
விடுபவன் போலவும் அவளது ரஹஸ்யங்களை யெல்லாம்
வெளிப்படுத்திக்கொண்டு 'பாபிஷ்டே! தசரதன் மஹாரா
ஜன். மேலும், ஸ்தாவரஜங்கமங்கள் எல்லாமடங்கிய ஜக
த்துக்கெல்லாம் அவன் ப்ரபுவாயிருக்கின்றனன். இப்படி
மஹா ப்ரபுவாயிருக்கிற பர்த்தாவை மனம் வந்து கைவிட்
டனையே! இப்படிப்பட்ட கொடுந்தன்மையுள்ள உனக்கு
இவ்வுலகம் முழுதிலும் எப்படிப்பட்ட அகார்யமாயி
னும் செய்யத் தகாததில்லை. உன்னை நான் பர்த்தாவைக்
கொல்பவளென்றும் கடைசியாய் குலநாசஞ் செய்பவளெ
ன்றும் நினைக்கின்றனன். மஹாராஜன் இந்த்ரனைப்போல
வெல்லமுடியாதவன்; பர்வதம்போல அசைக்கக் கூடாத
வன்; ஸமுத்ரம்போல கலக்கமுறச் செய்யக் கூடாதவன்;
இப்படிப்பட்ட அம்மன்னவனுங் கூட உனது கொடிய
கார்யத்தினால் பரிதபித்து ஒன்றுஞ் செய்யத் தோற்றுதி
ருக்கின்றனன். ஆகையினால் நீ பர்த்தாவைக் கொலைசெய
யத் துணிந்திருக்கின்றனை. பர்த்தாவை மாத்ரமேயன்று;
கடைசியில் இக்குலம் முழுமையுமே நாசஞ் செய்பவளா
கத் தோற்றுகின்றனை. தசரதன் அனைவருக்கும் போஷ
கனாயிருப்பவன்; வேண்டியவற்றை யெல்லாங் கொடுக்கு

தன்மையன ; மேலும் உனக்குப பர்த்தா. இப்படிப்பட்ட அம்மன்னவனை நீ அவமானஞ் செய்யலாகாது. ஸதரீகளுக்குப புத்ரனையாயினும் விடடுப பாத்தாவினது மனதை அனுஸரிப்பதே மேன்மையாகும். கோடி பிள்ளைகளைப பெற்றபோதிலும் பாததாவினது மனககருததை நிறைவேற்றுவதே ஸதரீகளுக்குச் சிறநத தாமம். ராஜா மரணம் அடைநது லோகாநதரஞ் சென்ற பின்பு, அவனது புதலவாகளின வயதைப பறறிய பாாகசையில் மூத்தவன எவனோ அவனேயன்றோ முதலில ராஜயம பெறுவது உலக வழககம ஆகையால ராஜாவுககு மூதத குமாரனுகிய ராமனுககு ராஜயம நேருவது தாமமேயன்றோ? அப்படியிருகக, இக்ஷ்வாகு வமசத்திறகு நாதனுகிய இநதத் தசரதமன்னவன பிழைததிருககும்பொழுதே வமசபரம்பரையாக வழஙகி வருகின்ற இப்படிப்பட்ட தாமத்தை நீ ஏன இவவாறு பாழாககக கருதுகின்றனை. அடி பாபிஷ்டே! அப்படியே உன்னிஷ்டப்படி பரதன அரசனுகட்டும். அவனே பூமி முழுவதையும பரிபாலிதது வருவானுக. ராமன எவவிடம போகின்ருனே, அவவிடத்திறகே நாஙகளும போகின்றனம். உனது தேசத்தில இனி ஒரு பராஹ்மணனுயினும குடியிருகக நேராதலலவா? எப்படி யிருப்பாாகள? நீ மாயாதை தப்பி அவாகள தாமே புறப்பட்டுப போகவேண்டுமபடியான துஷ்காரியஙகளை இன்று செய்ய முயன்றிருககின்றனை நீ இப்படி மாயாதை தப்பின துராசாரத்தை நடத்துவது கண்டு உடனே பூமி இரண்டு பிளவாக வெடித்துப போகவேண்டியதாயிருநதும அது அங்ஙனஞ் செய்யாதிருககின்றதே! இது எனககு மிகவும ஆச்சரியமாகப புலப்படுகின்றது. வஸிஷ்டா முதலிய மஹானுபாவாகளான பராஹ்மர்ஷிகள இநத அமாயாதையைக கண்டு கோபித்து 'சீ! பாழாய் விடுவா

யாக' என்று வாக்தண்டங்களை ப்ரயோகித்திருப்பார்கள்லல்லவா? பார்க்கப் பயங்கரங்களாகி ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்குந் தன்மையுள்ள அந்த வாக்தண்டங்களுங் கூட, ராமனைக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட வேண்டுமென்னுங் கொடிய கருத்துக்கொண்டிருக்கின்ற இந்தப் பாபிஷ்டையை ஏனோ ஹிம்ஸிக்கவில்லையே! ஐயோ! இவளுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி என்ன பயன்? [1] எவனாவதொருவன் மதுரங்களான பழங்கள் பழுக்குந் தன்மையுள்ள மாமரத்தைக் கோடாலியால் வெட்டி வேப்பஞ் செடிக்குப் பாத்தியைக் கட்டி எருவைப் பொகட்டுப் பாலைக் கொட்டி வளர்த்து வருவானாயின், அவ்வேம்பு அம்மனிதனுக்கு மதுரமான பழங்களைக் கொடுக்குமா? கசப்பான காய்களையே கொடுக்குமல்லது இனிய பழங்களைக் கொடுக்குமோ? இது எங்காயினுங் கண்டதுண்டோ? பெரியவம்சத்திற் பிறந்தும் உன் தாயின் ஸ்வபாவமெப்படிப்பட்டதோ, அப்படிப்பட்டதே உன் ஸ்வபாவமுமென்று எனக்குத் தெரியும். வேப்பஞ்செடியினின்றும் தேன் பெருகாதென்னும் வார்த்தை உலகத்தில் எங்கும் வெளிச்சமேயன்றோ? அப்படியே துஷ்டஸ்வபாவமுடையவளாகிய ஒருத்திக்கு நற்குணமுடைய புதல்வி எப்படிப் பிறப்பாள்? முற்காலத்தில் நடந்த உன் தாயினது கொடும்பிடிவாதம் இங்கெல்லோருக்கும் தெரிந்தேயிருக்கின்றது. நாங்கள் நேரில் பார்க்காமற்போனபோதிலும் சொல்லக்கேட்டுக் கேட்டபடியே அறிந்திருக்கின்றனம். எங்களது கேள்வி ஸத்யமேயன்றிப் பொய்யன்று. முன்பு வரங்கொடுக்கும் வல்லமையுள்ள

1 இதனால் 'ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிக் கைகேயியின் அபிமதத்தை நிறைவேற்றுவதால் தசரதனுக்குக் கஷ்டமேயன்றி அந்தக் கைகேயியால் எள்ளளவும் ஸுகம் நேராதென்று தசரதனை ஸுமந்த்ரன் மறைத்து நிந்திக்கை தோற்றுகின்றது.

ள ஒருயோகி உனதநதைக்கு மேலான ஒருவரங்கொடுத்தனன. அநத வரததின மஹிமையால ஸமஸத பராணிகளும சொலலிககொளளுகிற பேசசெல்லாம அமமனனவனுககுத தெரிந்திருநதன. எறும்பு முதலியவறறின சபதங்களையும அதன பொருளகளையும அவன உணாநதிருநதனன. பிறகு ஒரு காலததில மிகவும தேஜஸவியாகிய உன தநதை, தானபடுததுககொணடிருககிற மஞசத்தின கீழ அருகில போயககொண்டிருககிற ஓா எறுமபு சொனன சொலலைககேடடு அதன கருததையும அறிநது வியபபுறறுப பலவாறு சிரித்தனன. அஙஙனம அமமனனவன சிரிபபது கண்டு, உனது அனனை, அவன தனனைப பாரததே பரிஹாஸஞசெயததாக நினைதது மரணததையும விருமபுமபடியான கோபங்கொணடு பாததாவைப் பாரதது 'மனனவரே! நீர் இனியராயிருபபவா. நீா இஙஙனம சிரிபபதறகுக காரணம யாதோ, அதை நான அறிய விருமபுகினறேன' என்றனள. அரசனும அவளைப பாாதது 'தேவீ! நான சிரிததறகுக காரணததைச சொனனேனாயின, உடனே எனககு மரணம ஸம்பவிககும இதறகு ஸநதேஹமேயிலலை' என்றனன. உனதாய உனதநதையாகிய கேகயராஜனைபபாரதது 'நீர் பிழைததிருநதாலும ஸரி, செததுபபோனாலும ஸரி; அது எனககு அவஶயமிலலை. நீர் சிரிததறகுக காரணஞ சொல்ல வேணடும. அபபொழுதுதான நீா எனனைப பரிஹாஸஞ செயயவிலலையென்று எனககுத தெரியும' என்றனள். அநதக கேகயராஜன, தன மனைவி அஙஙனஞசொலலககேடடு இபபடிபபடட ஸஙகடததை ஆலோசித்து அவவிஷயத்தையெலலாம முனபு தனககு வரங்கொடுத்த அநத மஹா யோகிககு நடநதபடி தெரியச சொலலினனன. பிறகு ஸமாத்தராகிய அநத வரங்கொடுத்த யோகியும மனன

வனைப் பார்த்து 'அரசனே! அவள் செத்துப்போனாலும் போகட்டும்; ஓடிப்போனாலும் ஒழிந்துபோகட்டும்; என்ன செய்த போதிலும் நீ எள்ளளவும் சொல்லவேண்டாம்' என்றனர். அரசன் நிர்மல ஸ்வபாவனாகிய அந்த மஹா யோகியின் வார்த்தையைக்கேட்டு உடனே உன் தாயைத் துரத்திவிட்டுக் குபேரன்போல ஸுகமாக க்ரீடித்துக் கொண்டிருந்தனன். அப்படியே நீயும் பாபத்திலேயே கண்வைத்தவளாகையால் துர்ஜனங்கள் ஆசரிக்கும் புத்தியில் சென்று உன் தாயைப்போலவே மதிகெட்டு இம்மன்னவனைத் துர்விஷயத்தில் நடத்திக் கெடுக்கின்றனை. 'குணங்களில் பிள்ளைகள் தந்தையைப்போலவும், பெண்கள் தாயைப்போலவும் பிறப்பார்கள்' என்று உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் சொல்லிக்கொள்ளும் இவ்வார்த்தை இப்பொழுதே எனக்கு ஸத்யமாகத் தோற்றுகின்றது. கைகேயி! நீ இங்ஙனம் கொடிய பிடிவாதத்துடனிருக்கவேண்டாம். இந்த முயற்சியைத் துறந்துவிடுவாயாக. பர்த்தாவுக்கு வசப்பட்டிருந்து, அவர் சொல்லும் புத்தியைப் பாராட்டி அங்கீகரிப்பாயாக. நீ பர்த்தாவின் இஷ்டப்படி ராமாபிஷேகத்திற்கு அநுமதி செய்வாயாக. இப்பொழுது ராமனது வனவாஸத்தைக் குறித்து மிகவும் துக்கித்திருக்கிற பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களையும் நாடுகளினின்றும் வந்திருப்பவர்களையும் காப்பாற்றுவாயாக. நீ பாபிஷ்டர்களால் உத்ஸாஹப்படுத்தப்பட்டு அவர்களது வசனத்தின்படி நடக்க முயன்று தேவேந்த்ரன்போல விளங்குகின்ற லோகநாதனாகிய உன் பர்த்தாவை, சிறியவனுக்குப் பட்டங்கட்டிப் பெரியவனைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்படியான இந்த அதர்மத்திற்கு உட்படுத்தாதிருப்பாயாக. [1]தேவீ!

இதற்கு 'நச மிய்யா பதிஜ்ஞாதங் கரிஷ்யதி தவாநவஃ, ஸ்ரீமாந் ஊஸரயோ ராஜா தேவி ராஜீவலோசநஃ' என்று மூலம் இத

தாமரையிதழ்போன்ற் கண்களையுடையவனும் பாபத்திற்
சிறிதும் மனஞ்செல்லப்பெறாதவனும் மிகுந்த ஐஸ்வர்யம்
அமைந்தவனுமாகிய இந்தத் தசரதமன்னவன் உனக்குச்
செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய் செய்யமாட்டான்; இவ்
விதம் நடவாமற் போயினும் மற்றைய வேறுவிதமாயாவது
நிறைவேற்றிவிடுவான்; ராஜ்யத்தைக் காட்டிலும் மிகுந்
தவிலையுள்ள ரத்நாபரணம் முதலியவற்றைக் கொடுத்தும்
உனக்குச் சொன்ன வரத்தைத் தீர்ப்பானன்றிப் பொய்
செய்யான் ராமன் மூத்தகுமாரன்; பின்னும், மிகுந்த
ஔதார்யகுணமுள்ளவன், ஸதாசாரத்தில் மிகுந்த ஆ
வலுடையவன், துஷ்டநிக்ரஹஞ் செய்வது சிஷ்டபரிபா
லனஞ் செய்வது முதலிய தனது க்ஷத்ரிய தர்மத்தைத்
தவறாமல் நடத்துபவன்; யாவராலும் வெல்லமுடியாத
பலமுடையவன்; இங்ஙனம் பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்
டிய குணங்கள் பொருந்திய ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பட்டாபி
ஷேகம் நடத்துவாயாக தேவீ! ராமன், ராஜாவாயிருக்
கிற தந்தையை விட்டுத் தான் அரண்யத்திற்குப் போவா
னாயின், உனக்கு உலகத்திலெங்கும் பெரிய அபவாதம்
உண்டாகும் நற்குணங்கள் பலவும் பொருந்திய அந்த
ராமனே ராஜ்யத்தைப் பரிபாலித்து வருவானாக நீயும்
இம்மனக்கொதிப்பைத் துறந்திருப்பாயாக. ராமன் அர
ண்யத்திற்குப் போய்விடுவானாயின், இவ்வயோத்தையில்
அவனைக்காட்டிலும் யோக்யனாயிருப்பவன் எவனும் கி
டையான். ஆகையால் அவனே ராஜ்யபரிபாலனத்திற்
குரியவன். மூத்தவனாகிய ராமனிருக்கையில் மற்றொரு

றகு 'தேவீ! உனக்குத் தசரதன் வேடிக்கையில் வெறுமனே ப்ர
திஜ்ஞை செய்தானாகையால் அதை இப்பொழுது நிறைவேற்றப்
போகிறதில்லை' என்று மஹேஸ்வர தீர்த்தவ்யாக்யானத்தில் பொருள்
கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வன் (சிறியவனாகிய பரதன்) பட்டாபிஷேகம் பெறுதற்கு உரியவனல்லன்; ராமன் யௌவராஜ்யபட்டாபிஷேகம் பெற்ற பின்பு, பெருவில்லாளியாகிய தசரதமஹாராஜன், முன்பு இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்கள் நடத்தின ஆசாரத்தின்படி அரண்யத்திற்குப் போய்விடுவான். இதுவே தர்மம்' என்று ஸுமந்த்ரன் மொழிந்து முடித்தனன். இவ்வாறு, ஸுமந்த்ரன் ராஜஸபையில் நல்வார்த்தைகளாலும் கடோரமான உரைகளாலும் கைகேயியைக் கலக்கிவிட்டுப் பின்பு எப்பொழுதும்போலவே கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு நின்றனன். அப்பொழுது அந்தக் கைகேயியோ வென்றால், இவ்வளவு கடூரமான மொழிகளாலும் சிறிதுங் கலக்கமுறாமலே இருந்தனள். எவ்வளவு நல்வார்த்தை சொல்லி வேண்டிக்கொண்டபோதிலும், அவளுக்குச் சிறிதும் மனவிரக்கமுண்டாகவில்லை. அதிகடூரமாயிருக்கிற அவளது முகவர்ணமும் மாறுபாடில்லாமலே இருந்தது. முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தசரதன் ராமனைச் சதுரங்கபலாதி ஸஹிதமாக அனுப்பப்பார்க்கையில், கைகேயி அங்ஙனங்கூடாதென்று தடுத்தலும், ஸித்தார்த்தன் கைகேயிக்குப் புத்தி கூறுதலும்

கைகேயி அங்ஙனம் ஸம்மதிக்காமை தெரிந்தபின்பு, தசரதன் வரங்கொடுப்பதாகத் தான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவிர்க்கமுடியாமல் அதில் அகப்பட்டுக்கொண்டு மனவருத்தமுற்றுக் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்ப் பலதடவையாகப் பெருமூச்செறிந்து ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஸாரதியே! பலவகை ரத்னங்களையும் மற்றும் சிறந்த வஸ்துக்களையும் ஏராளமாக எடுத்துக்கொண்டு ஒன்றிலு மொன்றுங் குறைவின்றி யானை குதிரை தேர் காலாட்க

ளென்கிற நானகுவித பலங்களோடு கூடிய பெரும ஸை
னயமொன்று ராமனைப பின்றொடாநது போகும்படிககுச
சீகரததில ஸிததபபடுத்துவாயாக இனிய உரைகளை
உரைததுப பிறரது மனஙகளை வசப்படுதத வலலமைய
மைநத வாரஸ்த்ரீகளும ஆஙகாஙகு ஸேனை இழியுமிடங
களில சரககுகளைக கொண்டு பரப்பும பெருஞ செலவமுற
ற வாததகாகளும பின்றொடாநது குமாரனது ஸைனயத
தை அலஙகரிபபாாகளாக. யாவா நமது ராமனை அடுத்
துப பிழைககின்றனாகளோ, யாவரோடு ராமன வீரய
பரீக்ஷார்த்தமாக விளையாடிக கொணடிருபபானோ, அவா
களை அனைவாககும பொன வெள்ளி வஸ்த்ரம முதலியபற
பல தரவயங்களைக கொடுதது அவாகளையும இநத ஸைன
யததுடன கூடவே போகுமபடி அனுபபுவாயாக. உயாநத
ஆயுதஙகளைத தரித்திருபபவாகளும நெய் எண்ணெய
முதலிய வஸ்துககளை வண்டிகளில கொண்டு செலபவாக
ளும படடணத்திலுளள பரமுகாகளும மறறுமுளள மே
லான வயாபாரஸ்தாகளும ராமனைபபின்றொடாநது போ
வாாகளாக வனததில திரிபவாகளாகிய வேடாகளும அர
ண்யததில வழி காடடும பொருடடு ராமனுடன் செலவாா
களாக ராமன இஙஙனம ஸைனயஙகளோடுகூடி அரண்
யததில மானகளையும யானைகளையும அடிதது விளையா
டிக கொண்டும, அஙகுண்டான தேனகளைப பானஞ
செய்துகொண்டும், அஙகுப பெருகும பலவகை நதிக
ளைப பாாத்துக கொணடும ராஜ்யததைப பற்றிய நினைவு
மின்றி ஸுகமாயிருபபான. ராமன ஜனஸஞசாரமிலலாத
அரணயத்தில வாஸஞ செயயப் போகும்பொழுது அவன
பின்னேடு எனககுளள தானய கோசததையும தனகோ
சத்தையும் முழுவதும அனுபபுவாயாக. அவன அவை
களைப பெற்றுப புண்ய க்ஷேத்ரங்களில யாகஙகளைச் செ

யது சாஸ்த்ரப்படி ஏராளமாகத் தக்ஷிணை கொடுத்து ரிஷிகளுடன் கூடி வனத்தில் ஸுகமாக வாஸஞ் செய்திருப்பானாக. மஹாபுஜனாகிய பரதன் அயோத்யையைப் பரிபாலித்து வருவானாக. ஸமஸ்த பாக்யங்களும் பொருந்திய ஸ்ரீராமபிரானை எல்லாப் போகங்களோடுங் கூட அரண்யத்திற்கு ப்ரயாணப்படுத்தி அனுப்புவாயாக' என்று மொழிந்தனன். இங்ஙனம் தசரதமன்னவன் மொழிகையில் கைகேயிக்கு மிகுந்த பயம் உண்டாயிற்று அவளது முகங்கூட நன்கு வாடிப்போயிற்று. குரலும் அடங்கிவிட்டது. அந்தக் கைகேயி மனவருத்த முற்று, நடுநடுங்கி, வாடின முகத்துடன் அரசனுக்கு எதிர்முகமாகத் திரும்பி 'நீ ஸத்புருஷனா யிருப்பாயாயின் இங்ஙனஞ் செய்யலாகுமா? இதனால் உனது ஸத்புருஷத்தனம் வெளியாகின்றது. மேலுள்ள ஸாரம் எல்லாங் குடிக்கப்பட்டபின் அடியில் நின்ற மத்யம்போல, ஜனங்கள் போய்ப் பாழாகி, அனுபவிக்கவேண்டிய மேலான பதார்த்தங்களெல்லாந் தொலையப்பெற்றுச் சிறிதும் அனுபவிக்க வேண்டாதிருக்கின்ற இந்த ராஜ்யத்தைப் பரதன் பெற்றுக் கொள்ளமாட்டான்' என்றனள். இவ்வாறு கைகேயி சிறிதும் லஜ்ஜையின்றி மிக்க தாருணமாக மொழியக் கேட்ட மன்னவன் நீண்டழகிய கண்களையுடைய அந்த மடநங்கையைப் பார்த்து 'எனக்குச் சத்ருவா யிருப்பவளே! சுமக்கக்கூடாத பளுவை என்மேல் ஏற்றினது மாத்ரமேயன்றி அதைச் சுமந்துகொண்டிருக்கக் கண்டு மேன்மேலும் ஏன் பீடிக்கின்றனை? துஷ்டஸ்வபாவ முடையவளே! நான் ராமனோடுகூட ஸைன்யாதிகளை அனுப்ப முயன்றபின்பு வேண்டாமென்கின்றனை. இதை முன்னமே, நீ வரங்கேட்கும் பொழுதே கூடாதென்று ஏன் தடுக்காமற் போயினை? ஆகையால் கேளாதவற்றைக் கொடு

க்க விரும்பேன்' என்றனன் இப்படி அம்மன்னவன் கடுங் கோபத்துடன் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அழகிய அங்கங்கள் பொருந்திய அந்தக் கைகேயி மற்றொரு விதமாக எனது அபீஷ்டத்தைக் கெடுக்க முயன்றானிவனென்று இருமடங்காகச் சினந்து மன்னவனைப் பார்த்து, 'உன் வம்சத்திலேயே ஸகரனென்பவன் தனது ஜ்யேஷ்ட குமாரனாகிய அஸமஞ்ஜனென்னும் புதல்வனை அரண்யம் போகத் துரத்திவிட்டனன் அவனை அரண்யத்திற்கு ஸைன்யாதிகளுடன் கூட்டி அனுப்பவில்லை. ஆகையால் அரண்யத்திற்கு அனுப்புவதென்னில்—தனம் முதலியவை ஒன்றுமில்லாமல் துரத்துகையேயென்று ஸித்தமாயிருக்கையில், இதை வேறாகக் கேட்கவேண்டுமோ? அந்த அஸமஞ்ஜனென்பவன் சிரத்தண்ணாகவே போயினன் அப்படியே இவனும் போகவேண்டும்' என்றனள் தசரதன் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு 'சீ' என்று நிந்தித்து வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தனன். அது கேட்டு அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும் மிகவும் வெட்கமுற்றனர். கைகேயியோ, அதைக் கொஞ்சமும் பாராட்டாதிருந்தனள். அங்கு அரசனால் நன்கு ஸம்மானிக்கப்பட்டவனாகிய ஸித்தார்த்தனென்னும் மந்திரி ஒருவன் இருந்தனன். அவன் வருத்தன்; பரிசுத்த ஸ்வபாவன்; அப்படிப்பட்ட அம்மந்த்ரி கைகேயியைப் பார்த்து 'அஸமஞ்ஜன் துஷ்ட புத்தியுடையவனாகி வழியில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஸரயூ நதியின் ஜலப்ரவாஹத்தில் விழப் போகட்டு, அவர்கள் ஜலத்தில் மூழ்கி கிளம்பிப் படபடவென்று கையையுங் காலையும் அடித்துக்கொண்டு அவஸ்தைப் படுவதைப் பார்த்து நகைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனன். பின்பு பட்டணத்து ஜனங்கள், அவன் அவ்வாறு கொடுஞ் செயல்

செய்வதைக்கண்டு கோபித்து ஸகர சக்ரவர்த்தியினிடம் வந்து 'மன்னவனே! நீ ராஜ்யத்தை நன்கு பரிபாலித்து வருத்தி செய்யுந் தன்மையன். ஆகையால் நீ அஸமஞ்ஜனொருவனை வைத்துக்கொண்டு எங்களையாவது துறக்க வேண்டும்; அல்லது எங்களை வைத்துக்கொண்டு அவனையாவது துறக்கவேண்டும்' என்றனர். அரசன் அது கேட்டு அவர்களை நோக்கி 'உங்களுக்கு இந்த பயம் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்?" என்று வினவினன். இப்படி அரசன் வினவுகையில், அந்த ப்ரஜைகளெல்லோரும் அம்மன்னவனைப் பார்த்து 'மஹாராஜனே! இந்த அஸமஞ்ஜன் மதிமயக்கங் கொண்டு, விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற எமது குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு சென்று ஸரயூநதி ப்ரவாஹத்தில் விழப் போகட்டு, அவர்கள் அங்குப் படும் அவஸ்தையைக் கண்டு மூர்க்கனாகையால் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றனன்' என்று மொழிந்தனர். அவ்வரசனும் ப்ரஜைகள் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களுக்குப் ப்ரியஞ் செய்ய விரும்பி ப்ரியபுத்ரனாகிய அஸமஞ்ஜனைக் கைவிட்டனன். தந்தையாகிய அம்மன்னவன் அந்தப் புதல்வனை அவனது பார்யையோடும் அவனுக்குள்ள பரிஜனம் முதலிய பரிவாரங்களோடும் வாஹனத்திலேற்றி யாவஜ்ஜீவமும் பட்டணத்திற்கு வாராதிருக்கும்படி அரண்யத்திலே இருக்கச்செய்ய வேண்டுமென்று தன்கீழுள்ள அதிகாரிகளுக்கு ஆஜ்ஞாபித்தனன். அவனும் மண்வெட்டி புட்டிறக்கூடை ஆகிய இவைகளைக்கொண்டு பாபிஷ்டன்போல எல்லாத்திசைகளிலும் திரிந்து மலைகளிலும் அரண்யங்களிலும் காய்களைப் பறித்தும் கிழங்கு முதலியவற்றை வெட்டியும் பிழைத்துக் கொண்டிருந்தனன். இங்ஙனம் தன் பிள்ளையாகிய அஸமஞ்ஜன் மஹாபாதகஞ் செய்தமையால் ஸகரசக்ரவர்த்தி

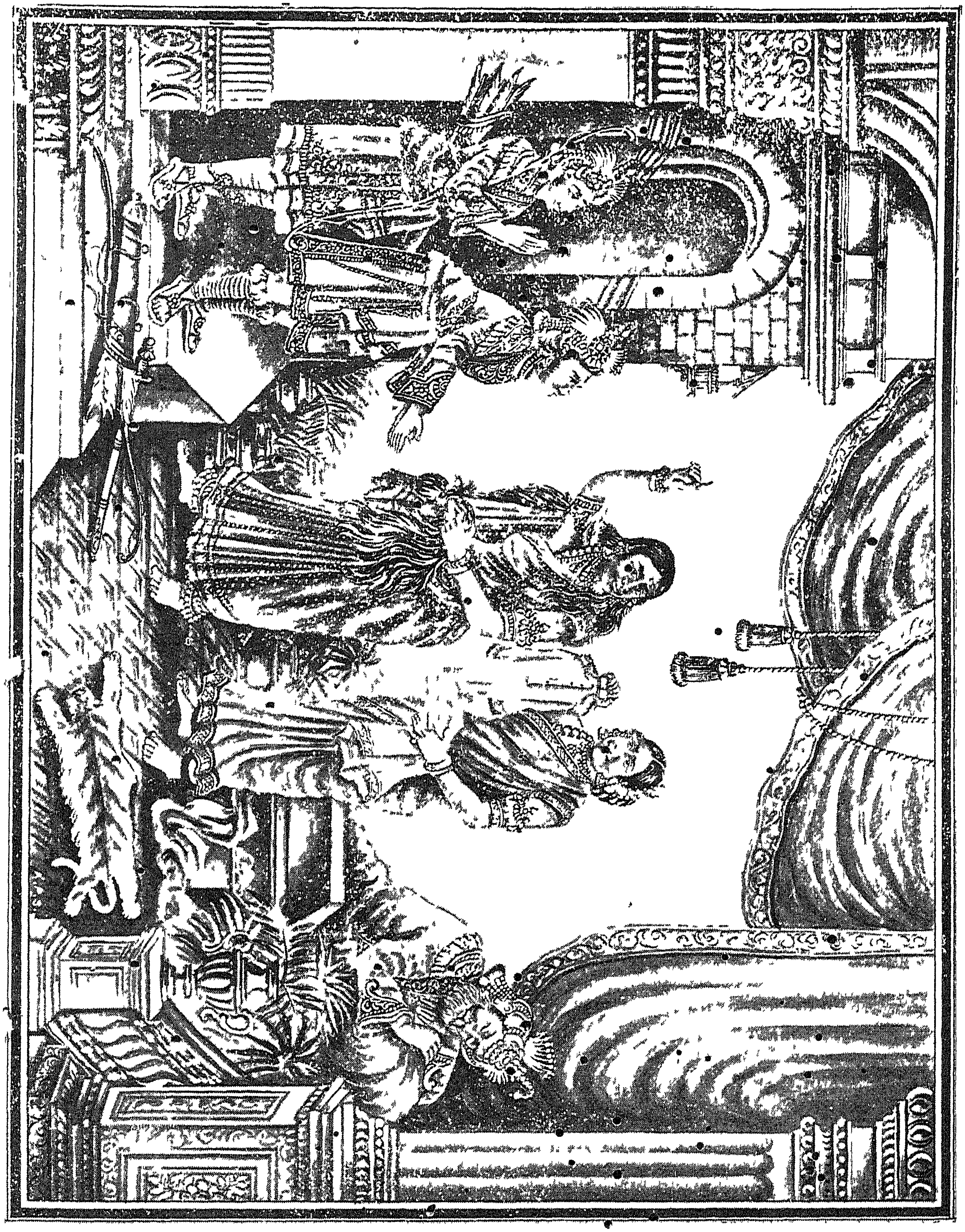
பரமதார்மிகனுகையால் அவனைத் துரத்திவிட்டனன். அவனைப்போலவே அரண்யத்திற்கு அனுப்பவேண்டும் படியான யாது பாபம் ராமன் செய்தனன்? ராமனிடத்தில் எந்த தூக்குணத்தையாயினும் நாம் கண்டதில்லை. சந்திரனிடத்தில் அழுக்கில்லாதிருப்பதுபோல், ராமனிடத்தில் எள்ளளவும் தோஷம் புலப்படாது. தேவீ! அப்படியில்லாமல் உனக்கு ராமனிடத்தில் தோஷம் ஏதாயினும் புலப்படுமாயின், அதை இப்பொழுதே நிரூபித்துச் சொல்வாயாக. அப்பொழுது ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பிவிடலாகும். துஷ்டனுகாமல் ஸன்மார்க்கத்திலேயே நிருப்பமுற்றிருப்பவனைத் துரத்திவிடுவது தர்மத்திற்கு விரோதமாகையால், அப்படிப்பட்ட துஷ்கார்யஞ் செய்வாருயின் தேவேந்திரனுக்குங் கூட ஒளி குன்றிப் போய்விடும். ஆகையால், அழகியமுகமுடையவளே! ராமனது ராஜ்யபட்டாபிஷேகத்திற்கு இதுவரையில் செய்த விரோதம் போதும். அதர்மத்தினுல் உண்டாகும் தோஷம் அப்படியிருக்க, உலகத்தில் விளையும் நிந்தையாயினும் வாராதிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டாமா" என்று இவ்வாறு கூறினன். ஸித்தார்த்தன் மொழிந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தசரதமன்னவன் துக்கத்தினுல் மிகவும் வருந்திய ஹீனஸ்வரத்துடன் சோகத்தினுல் வார்த்தைகள் தடைபடப் பெற்றுக் கைகேயியைப் பார்த்து 'அடி பாபாசாரமுடையவளே! இந்த் ஸித்தார்த்தன் மொழிந்த வார்த்தையை விரும்பமாட்டாயா? உனது ஹிதத்தையும், எனது ஹிதத்தையும் அறியாதிருக்கின்றனையே. மேலும் குத்ஸிதமார்க்கத்தில் நுழைந்து இங்ஙனங் குசேஷ்டைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றனை. ஆமாம், உன்னது சேஷ்டை குத்ஸிதமே. அது ஸந்மார்க்கத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்டதல்லவே. நான் இப்பொ

ழுது ராஜ்யத்தையும் ஸுகத்தையும் தனத்தையும் பரித்யாகஞ் செய்து ராமனைப் பின்றொடர்ந்து போகின்றனன். நீ ராஜாவாகிய பரதனோடு கூட ஸுகமாக வெகுகாலம் ராஜ்யத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பாயாக' என்றனன். முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் கைகேயி கொடுத்த மரவுரியை உடுத்தலும், வஸிஷ்டர் கைகேயியைத் தூற்றுதலும்

ஸித்தார்த்தன் சொன்ன வார்த்தையைச் செவியுற்று, ராமன், பெரியோர்களிடத்தில் நடத்தவேண்டிய விநயத்தை நன்கு அறிந்தவனாகையால் மிக்க விநயத்துடன் அப்பொழுது தசரத மன்னவனைப் பார்த்து 'மன்னவரே! நான் போகங்களையெல்லாந் துறந்து வனத்தில் காய் கிழங்குமுதலியவற்றைத் தின்று ஜீவிக்கப்போகின்றனன். போகங்களைக் கைவிடினும் சிலர்க்கு அவைகளில் மனவிருப்பந் தொலையாது. [1] நானோ ஸமஸ்த ஸங்கங்களையுங் கூடத் துறந்திருப்பவன். இப்படிப்பட்ட எனக்கு இந்த ஸேனை முதலியவை பின்றொடர்ந்து வருவதனால் என்ன உபயோகம்? எவனொருவன் சிறந்ததொரு யானையைக்கொடுத்து விட்டு அதனிடையில் கட்டுங்கயிற்றில் மனவிருப்பங் கொள்கின்றானோ, அவனுக்கு அந்தச் சிறந்த யானையைக் கொடுத்த பின்பு அதைக் கட்டுங்கயிற்றில் ஆசை வைப்பதனால் ப்ரயோஜனம் என்? மஹீபால! நீர் ஸத்புருஷர்களில் சிறந்திருப்பவர். ஆகையால் நான் சொல்லும் ஸத்விஷயத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டும். மதித்த யானையைத் துறந்தவனுக்கு அதைக் கட்டுங்கயிற்றால் ப்ரயோஜனமில்லாமைபோல், ராஜ்யம் முதலியவற்றையெல்லாந் துறந்த எனக்கு ஸேனையினால் ப்ரயோஜ

1 எல்லா மனவிருப்பங்களையும். ஸங்கம் - மனப்பற்று

752. ராமலக்ஷமணாகளும ஸீதையும கைகேயி கொடுத்த மரவுரியை உடுததல

னம என்ன ? ஆகையால, எனககுக கொடுகக நினைத்த அவையெல்லாவற்றையும் நான பரதனுககுக கொடுககின றனன எனககுக கார்யஙகளெல்லாம நன்ருகதெரியும் ஆகையால நான சொனனபடி நடத்துவீராக. இபபொ ழுது எனககு மரவுரி மாதரம வரவழைபபீராக. நான இனிப பதினனகு ஸமவத்ஸரஙகளை வனததில வாஸஞ செயயப போகிறேனுகையால அதுவரையில காயகிழங்கு முதலியவறறை வெட்டிக கொணடுவருவதறகாக மண வெட்டி புட்டிறகூடை ஆகிய இவவிரணடையுங கொண்டு வாருஙகள. சீகரம கொண்டுவரச செயவீாகளாக ' என்றனன பினபு கைகேயி அஙகு ஜனஙகள குமபு கூடி யிருநதும, அவாகளெதிரில சிறிதும வெட கமினறித் தானே மரவுரிகளை வரவழைததது ராமனைப பார்த்து 'உடுததுககொள ' என்றனள அநதப புருஷ ஸிமஹனும கைகேயியினிடமிருநது இரண்டு மரவுரி களை வாஙகி முனபு உடுததிருநத மெலலிய வஸதரங களை அவிழததுப போகட்டு, ரிஷிகள தரிககததகக அம்மரவுரிகளை உடுத்துககொணடனன ஐயோ ! அவ் விடத்திலேயே லக்ஷமணனும தநதையின கண்முன னிலையிறருனே தான முனபு உடுத்திருநத அழகிய வஸத் ரஙகளை விட்டு ரிஷிகள உடுததும மரிவுரிகள இரண்டை யும உடுத்துககொண்டு நினறனன அபபொழுது பட்டுப் புடவை உடுததிருநத ஸீதை, அவவிருவரும இவவாறு மரவுரியை உடுத்துககொணடபின, தானும உடுத்துவ தறகாக வரவழைததிருககிற மரவுரிகளைப பாாதது, வலை யைப் பார்த்த மானபேடுபோல நடுககமுறறனள. பிற கு சுபலக்ஷணஙகள பொருநதிய அநத ஜானகி மிகுநத மனவருததங்கொண்டவளாயினும பதிவ்ரதைகள நடக கவேண்டிய தாமஙகளையெல்லாம அறிநதவளாகையால

தான தர்மங்களை அனுஷ்டித்து அதனால் மற்றைப் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் பதிவ்ரதா தர்மத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு கைகேயி கொடுத்த மரவுரிகளை மிகுந்த வெட்கமுற்றவளாகவே வாங்கிக்கொண்டு கையினால் பிரித்துப் பார்த்து கண்களிரண்டிலும் கண்ணீர் பெருகிவரப்பெற்றுக் கந்தர்வராஜனைப்போல் விளங்குகின்ற தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து 'வனவாஸிகளாகிய முனிவர்கள் இம் மரவுரிகளை எவ்விதம் உடுத்துகிறார்களோ? சொல்லும்' என்றனள் இப்படி அந்த ஸீதை மரவுரியை உடுத்துக்கொள்ளத் தெரியாமலும் அடிக்கடி ஒன்றுந்தோன்றப்பெறாமலும் திகைத்து நின்றனள் பின்பு அந்த ஸீதை அம்மரவுரிகளிரண்டில் ஒன்றைக் கழுத்தில் போட்டு மற்றொன்றைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு உடுத்தத்தெரியாமல் வெட்கமுற்றிருந்தனள். தார்மிகோத்தமனாகிய ராமன் அது கண்டு ஸீதையினிடம் சீக்ரமாக வந்து அந்தப் பெண்பிள்ளை உடுத்திருந்த பட்டுவஸ்த்ரத்தின்மேல் அந்த மரவுரியைத் தானே உடுத்தினன் இவ்வாறு மஹாநுபாவனாகிய ராமன் ஸீதைக்கு மரவுரி உடுத்துவதைக் கண்டு அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் கண்ணீர் பெருகப்பெற்று மிகுந்த ஸங்கடம் அடைந்து பேரொளியுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற ராமனைப் பார்த்து 'அப்பா! ஆழ்ந்தழகிய மனமுடைய இப்பெண்பிள்ளையும் இப்படி உன்னைப்போல் வனவாஸஞ்செய்யும்படி ஆஜ்ஞை இல்லையன்றோ? உன்னொருவனுக்கு மாத்ரமேயன்றோ. அது எம்மை ஆளும் ஸ்வாமியே! நீ தந்தையின் வாக்யத்தின்படி ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்திற்குப் போகையில், நீ திரும்பிவருமளவும் உன்னைப் பார்ப்பது போலவே இந்த ஸீதையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து எமது கண்களை ஸபலமாக்கச் செய்துகொள்ளுகின்றனம்.

இப்படி எங்கள் கண்களுக்கு ஸாபல்யத்தை விளைவிப்பா யாக. குழந்தாய்! நீ லக்ஷ்மணனை ஸஹாயமாக அழைத் துக்கொண்டு அரண்யஞ் செல்வாயாக இவள் அதி மங் கல ஸ்வபாவையாகையால் ரிஷிகளைப்போல அரண்யத் தில் வஸிக்கத்தகாது. ஆகையால் பிள்ளாய்! நாங்கள் இதுவொன்று வேண்டிக்கொள்ளுகின்றனம்; அதை நடத் துவாயாக அது மற்றொன்றும் அன்று; உன் பத்னியா கிய ஸீதை இங்கேயே இருப்பாளாக. உன்னையுங்கூட இருக்கவேண்டுகிறோமென்றி நீ தர்மத்திலேயே எப்பொ ழுதும் நடப்பவனாகையால் நாங்கள் எவ்வளவு வேண்டிக் கொண்டபோதிலும் இங்கிருக்க விருப்பமுறமாட்டாயல் லவா? ஆகையால் ஸீதையையாவது நிறுத்திவிட்டுப்போ வாயாக' என்றனர் அந்தத் தசரதகுமாரன், அவர்கள் இங்ஙனம் பலவாறாகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பினும் கைகேயி அனுமதிக்காமையால் வாயைத் திறவாமல் கே ட்டுக்கொண்டே தன்னைப்போன்ற சீலம்பொருந்திய ஸீ தைக்கு மரவுரியை உடுத்தினன். ஸீதை இங்ஙனம் மர வுரி உடுத்துக்கொள்ளும் பொழுதே ராஜகுருவாகிய வஸிஷ்டர் அது கண்டு அவளை உடுத்துக்கொள்ள வே ண்டாமென்று தடுத்துக் கைகேயிக்காக முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு 'கைகேயீ! நீ அதிக்ரமித்து நடப்ப வளாயிருக்கின்றனை; மேலும் கெட்டமதி பெற்றிருக் கின்றனை; இக்குலத்தின் பெருமையைக் கெடுக்க வந்த னை; நீ அரசனை மோசஞ்செய்தது மாத்ரமேயன்றி அத்துடன் போகாமல் மேன்மேலும் மர்யாதை தவறிக் கொடுஞ்செயலுக்கு முயலுகின்றனை. சீலத்தைக் கை விட்ட பாபிஷ்டையே! ஸீதாதேவீ இப்பொழுது எவ் விதத்திலும் அரண்யத்திற்குப் போக வழியில்லை. ரா மனுக்கு பாகருத்தத்தில் ஸித்தமாயிருக்கிற ஸிம்ஹாஸ

ணததில ஸீதை வீறறிருககலாகும. அங்ஙனம வீறறிருநது ராஜயததைதயும பரிபாலனஞ செயயககூடும. 'ஸ்தரீரீராஜயபரிபாலனஞ செயவது எபபடி' எனபாயோ? பாரயையைக கைபபறறியிருபபவாகள எலலோாகளும பாரயையே ஆதமாவெனறு. சொலலபபடடிருககினறதனறு? அபபடியே ஸீதையும ராமனது ஆதமாவாகையால அவன பரிபாலனஞ செய்யவேணடிய பூமியை அவள பரிபாலிததுவருவது யுகதமேயாகும. அபபடியிலலாமல ஸீதாதேவி ராமனோடுகூடவே அரணயததிறகுபபோவாளாயின, நாஙகளும கூடவே போயவிடுவோம. இபபடடணத்திலுளளவா யாவரும இஙகு நிறகாமல அவாகளுடன கூடவே போவாாகள அபபடியே தணடு நாயகாகளும (ஸேனாபதிகளும) ராமன பாரயையோடு கூடிப போகுமிடததிறகுப புறபபடடுப போயவிடுவாாகள. மேலும, அரசனும அவனை அடுததுப பிழைககினற இநதேசததிலுளளவாகளும இபபடடணததிலுளளவாகளும ஆகிய அனைவாகளும தாஸீதாஸாதி ஸகல பரிவாரங்களோடுங கூடி ராமனைப பினறொடாநதே போவாாகள பரதனும சததருகனனும மாவுரிகளை உடுததுககொணடு ராமனோடுகூட அரணயததிறறுனை வாஸஞசெயயககருதி அரணயஞசெனறிருககிற தமது ஐயனாகிய ராமனைப பினசெனறு வாததிபபாாகள அதனபிறகு துராசாரையும பரஜைகளுககு அஹிதஞசெயபவளுமாகிய நீ ஜனங்களெலலாநதொலைநது பாழடைநதிருககிற இபபூமியை வருக்ஷஙகளோடுகூட ஒருததியாகவே பரிபாலிததுக கொணடிருபபாயாக. ராமன எவவிடததில ராஜாவாயிராரோ, அது சிறிதும ராஜயமாயிருககநேராது. எஙகு ராமன வாஸஞசெயவாரோ, அது அரணயமாயினும ராஜயமேயாகும. பரதனோ நமது மஹாராஜனுககுப பிறநதிருபபானாயி

ன, தனக்குத் தந்தை மனப்பூர்வமாகக் கொடாத இப்பூ மண்டலத்தைக் கைப்பற்றி ஆளத் தகாது. அப்படிப்பட்ட தந்தையை இவ்வளவு தூரம் மனம் வருந்தத் தமுறச் செய்த உன்னிடத்திலும், உன் புதல்வனைப்போல் நடப்பது யுக்தமன்று நீ பூமியைவிட்டு ஆகாயத்திற்கு எழும்புவாயாயினும், தனது தந்தையின் வம்சத்து முன்னவர்களது சரித்திரத்தையும், மூத்தவனிருக்க இளையவன் ராஜ்யபட்டாபிஷேகம் கொள்ளலாகாதென்கிற மர்யாதையையும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிற பரதன் எவ்வளவாயினும் அவ்வழி தவறி, நீ விரும்பியபடி மற்றொரு விதமாக நடக்கமாட்டான். உலகத்தில் ராமனை அனுஸரித்துச் செல்லாதவன் ஒருவனும் அகப்படான். இனித் தன் பின் பிறந்தவனேயாகிய பரதன் அவனை எவ்வளவு அனுவர்த்திப்பானோ, அது சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் நீ புதல்வனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் ராமனை இவ்வளவு பாடுபடுத்தி ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டபோதிலும், ராமனையே அனுஸரித்திருக்கும் தன்மையனாகிய பரதனுக்கு அது சிறிதும் சரிப்படாதாகையால் கடைசியாக நீ அவனுக்கு அப்ரியமே செய்தவளாகின்றனை. கைகேயீ! இப்பொழுதே பசுக்களும் யானைகளும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் ராமனைப் பின்சென்று போகக் காண்பாயாக. வ்ருக்ஷங்களும் அவன் போகும் திசையில் சாய்ந்து பின் செல்வது போல் புலப்படுவதையும் காணலாகும். தேவீ! நீ இனி உன் மருமகளுக்கு மரவுரி கொடுப்பதை நிறுத்திச் சிறந்த ஆடையாபரணங்களைக் கொடுப்பாயாக: இவளுக்கு மரவுரி கொடுக்கும்படி ஏற்பாடும் இல்லை; கொடுப்பதுந் தகாது' என்று மொழிந்து ஸீதையை மரவுரி உடுத்த வேண்டாமென்று வஸிஷ்ட மாமுனிவர் தடுத்துவிட்டனர். அம்மாமுனிவர் மீளவும் கைகேயியைப் பார்த்து,

'கைகேயீ! ராமன் ஒருவன் அரண்யவாஸஞ் செய்யும்படி யன்றோ நீ வேண்டிக்கொண்டது? இந்த ஸீதையும் அரண்யஞ் செல்ல வேண்டுமென்று நீ வரங் கேட்கவில்லை. ஆகையால் ப்ரதிதினமும் ஆடையாபரணங்களால் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டியவளாகிய இப்பெண்பிள்ளை பட்டாடை உடுத்து, மேலான ஆபரணங்களைத் தரித்தே ராமனோடு அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்வாளாக. இந்த ராஜகுமாரத்தி உத்தமங்களாகிய வாஹனங்களோடும் பரிஜனங்களோடும் பலவகை வஸ்த்ரங்களோடும் பொற்கிண்ணி முதலிய ஸமஸ்த கருவிகளோடுங்கூடியே போக அநுமதி கொடுப்பாயாக. நீ வரங் கேட்கும்பொழுது ஸீதையுங்கூட அரண்யத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளவில்லை யன்றோ?' என்றனர். அரசனுக்குக் குலகுருவும் நிகரில்லாத ப்ரபாவம் பொருந்தியவருமாகிய அந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர் இவ்வாறு மொழிந்துகொண்டிருக்கும் பொழுதும், ப்ரியனாகிய தனது பர்த்தாவின் வேஷாதிகளையே அநுசரித்து அவனோடு வனவாஸஞ் செய்ய விருப்பமுற்றவளாகையால் அப்பெண்மணியாகிய ஸீதாதேவிக்கு மரவுரியை உடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற அபிப்ராயம் எள்ளளவும் மாறவில்லை.

முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தசரதன், ஸீதை மரவுரி உடுத்துக்கொள்ள
வாளாயினும் கொடுக்கக்கூடாதென்று
கைகேயியை வேண்டிக்கொள்ளலும்,
ராமன் கௌஸல்யையைப் பார்க்கப் போக
வேண்டுமென்று தந்தையினிடம்
ப்ரார்த்தித்தலும்.

அந்த ஸீதாதேவி, லோகநாதனாகிய ராமனே தனக்கு நாதனாயிருந்தும் அநாதைபோல் மரவுரியை உடுத்துக்கொண்டிருக்கையில், அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோ

ருமை தசரதனைப பாாநது 'சீ ! தசரதனே ! உன பிழைப புமொரு பிழைப்பா' என்று பெருங கூசசலிட்டனா. ஜன ஙகள அஙஙனம் இடுங கூசசலைககேட்டு அமமன்னவன மனவருததம மிகப பெறறுத் தன ப்ராணங்களிலும் தா மததிலும் கீாத்தியிலும தனககுளள பேராசையை ஆழ் ததுவிட்டனன. இக்ஷ்வாகுகுல நாதனுகிய அவவேநதன மனவருததத்தினுல வெபபமாகப பெரு மூச்செறிநது கொண்டு பாாயையாகிய அநதக கைகேயியைப பாாதது 'அடி கைகேயீ ! ஸீதை மரவுரி உடுத்துப போவது யுகத மன்று. இவள் ஸுகுமாரமாயிருககபபட்டவள்; மேலும மிகக இளமைபபருவததி லிருபபவள; எபபொழுதும ஸுகமாகவே இருககத் தககவள. இபபடிபபட்டவள அரணயததில இருககலாகாதென்று என குருவாகிய வஸிஷ்டமாமுனிவா மொழிநதது ஸதயமே. இநத ஸீதை மரவுரி உடுததுககொணடு ஜனஙகளினிடையில பரஜ ஞையிலலாத ஒரு தாபஸப பெணபோல திறகினருளோ ! பாதிவரதய நியமததைதக கைபபறறி மனனவா தலைவனு கிய ஜனகனது குமாரத்தியாகி நிகரறறிருககும இபபெண் மணி இபபடியாவதற்கு யாருககு என்ன அபகாரஞ் செய தனள் ? ஜனகராஜன புதலவியாகிய ஸீதை மரீவுரியைத் துறநதிருபபாளாக. ஸீதையும இஙஙனம மரவுரி உடுத துககொணடு அரண்யத்திறகுப போவாளென்று நான முனபு உனககு பரதிஜ்ஞைஞ் செயயவிலலை ஆகையால ராஜபுத்ரி வஸத்ராலஙகாரங்களூப பூாணமாகக் கைப பறறி மேலான பதாாத்தங்களை யெல்லாம எடுததுககொ ண்டு ஸுகமாக அரண்யததிற்குப போவாளாக நான இனிப பிழைத்திருக்க உரியவனலலேன எனககு மரண காலம ஸமீபிததிருககினறது. இங்ஙனம் சாகப போகிற வனுகிய நான நீ விருமபியவற்றைத் தடுபபாமல நிறைவேற்

றுகிறேனெனறு ஆணையிடடு முதலில தானே க்ரூரமாக
ப்ரதிஜ்ஞை செய்து வைததனன. நீயும அறிவில்லாமை
யால அந்த ப்ரதிஜ்ஞைககு ராமனை அரணயததிறகு
அனுபபி உன புதலவனுககுப பட்டாபிஷேகஞ் செய்கை
யே விஷயமென்று நிச்சயிததனையன்றோ? என செய்வே
ன! மூங்கிலை அதன புஷபமே தஹிபபதுபோல இபபொ
ழுது எனனை என ப்ரதிஜ்ஞையே தஹிக்கின்றது பாப
ஸ்வபாவமுடையவளே! அடி அதமையே! ராமன ஒருக
கால ஏதாயினும உனககு அபராதஞ் செய்திருபபானாயி
னும, ஸீதையை இப்படி அரணயததிறகு அனுபபுமபடி
அவள செய்த அபகாரம உனககு யாது புலபபடுகின்றது?
இந்த ஜனகராஜன புதரி மானபேடுபோல அகன்றழகிய
கண்களையுடையவள; மெதுவான ஸவபாவமுடையவள;
ஆகையால அபராதஞ் செய்யப பொருள. பாதிவரதயம
மிகுந்திருக்கப பெற்றவள இப்படிபபட்ட இமமடநதை
உனககு யாது அபகாரம இங்குச செய்தனள? பாபிஷ
டையே! உனககு ராமனைக காட்டுககு அனுபபினது
போதாதா? இதுவொன்றே உனனுதமா இருககுமளவும
நரகததை அனுபவிககச செய்யப போதுமே மிகவும்
துக்கங்களை விளைவிகக வலல பாதகங்களை மேனமேலும
செய்துகொண்டிருபபதனால உனககுப்ரயோஜனம என?
இதனால நீ இன்னும எந்த நரகத்திறகுப போவாயோ,
தெரியவிலலை. கைகேயீ! ராமனை இங்கு அபிஷேகத்திற
காக வருகையில, அவனைப பாரதது 'மரவுரிகளை உடுத
துககொணடு அரணயததில பதினனகு ஸமவதஸரங்கள
இருககவேணடும' என்று மொழிந்தனை நான, அப்பொ
ழுது நீ சொன்ன அவ்வளவு மாதரததிற்கு (ராமனை அர
ணயததிறகு அனுபபுவது மாதரததிறகு) வாயை மூடிக
கொண்டிருந்தேனாகையால அதைச் செய்வதாக ஒபபுக

கொண்டவனாவேனென்றி, ஸீதையை அரண்யத்திற்கு அனுப்பும்படி நீயும் கேட்கவில்லை; நானும் செய்கிறேனென்று ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஸுகுமாரியாகிய ஸீதையுங்கூட மரவுரி உடுத்துக்கொண்டிருக்கையில், நீ கண்ணாரக் காண்கிறாயல்லவா? நீ எப்படிப்பட்டவளோ! அப்பொழுது நான் எவ்வளவு ப்ரதிஜ்ஞை செய்தேனோ, அவ்வளவு மாத்ரத்திற்கு (ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்புவது மாத்ரத்திற்கு) நீ உட்படாமல், தர்மந் தவறி அதையுங்கூட அதிக்ரமித்து மேலும் ஸீதையை இப்பாடு படுத்திப் பாதகஞ் செய்வதில் எனக்கு நிகரில்லையென்று கொடிகட்டி நரகம் போக விரும்புகின்றாயே' என்றன்ன மஹாதர்ம ஸ்வபாவனாகிய அம்மஹீபாலன் இங்ஙனம் அழுதுகொண்டு கைகேயியின் மனந் தளராதிருப்பதுபற்றிச் சிறிதாயினும் துக்கத்தின் கரையைக் காணப்பெறாதிருந்தனன். மேலும், அந்தப் புத்ரசோகம் மேலெழுகையில் அதில் மூழ்கி மிகவுந் தடுமாற்றமுற்றுத் தரையில் வீழ்ந்தனன். இங்ஙனம் கைகேயியைப் பார்த்து மொழிந்து தலை வணங்கப் பெற்று உட்காரந்திருக்கிற தந்தையைப் பார்த்து ராமன் வனத்திற்குப் போகப் ப்ரயாணப்பட்டு 'தேவா! நீர் தார்மிகரா யிருப்பவர்; என் தாயாகிய கௌஸல்யையும் மிகுந்த புகழ் பெற்றவள்; மேலும் முதிர்ந்திருப்பவள்; மேலான சீலமுடையவள்; ஆனதுபற்றியே தனக்கு அன்பு குமாரனை நீர் அரண்யம் போக அனுப்பினபோதிலும், உம்மைச் சிறிதும் நிந்தியாதிருக்கின்றனள். நீர், விரும்பிய பேற்றை யெல்லாங் கொடுக்குந் தன்மையர். ஆகையால் எனக்குள்ள இவ்விருப்பத்தை நடேற்றவேண்டும். என் தாய்க்கு (மூத்த பத்னியாகையால்) நீர் ஸம்மானிப்பதில் குறை நேரிடாது ஆயினும் இப்பொழுது நான் போனபின்பு என்னை விட்டுப் பிரிந்து பெரிதுக்கமுடியா

மல துககஸாகரத்தில மூழ்கி ஒன்றுந தோனறுதிருப
பாள அவள இதுவரையிலும இபபடிபபட்ட மனவருத
தததை அனுபவித்தறிநதவளலலள ஆனதுபற்றி இப
பொழுது முனனைபவிட மேலாக அவளை, நான வே
ண்டிககொள்வதுபற்றி நீர ஸமமானிககவேணடும பூஜ்
யராகிய நீர மிகவும மேனமைபபடுதத வேணடியவளாகிய
அககௌஸலயையை, புத்ரசோகம மேலெழப பெருதிரு
ககும்படி மிகுநத ஆதரவுடன பாரததுககொணடு வருவீ
ராயின, அககௌஸலயையும எனனை எபபொழுதும
நினைததுககொண்டிருநது வருததமுறுவாளாயினும, உ
மமைபபற்றிப பிழைததிருபபாள. நீர தேவேநதரனுக
கொபபான மிடுக்குடையவா, ஆகையால புதரனிடததில
பேராசையுடைய என தாயாகிய கௌஸலயையை, நான
அரணயஞ சென்ற பினபு துககததினால இளைதது பிரா
ணனகளைத துறநது யமலோகததிறகுப போகாதிருககும
படி நீர அவளிடததில நான வேணடிககொணடபடி நட
ககவேணடும' என்று மொழிநதனன. முபபதெடடா
வது ஸாககம முற்றிறறு.

தசரதன ஸுமநதரனோடு ராமனுககு ரதங
கொணடுவர நியமிததலும, கௌஸலயை
ஸீதைககு நீதி உபதேசிததலும, ராமன
கௌஸலயை முதலிய தாயமாரகளுககு
நலவார்த்தை சொலலுதலும

ராமன இவவாறு மொழிநத வார்த்தையைக கேட்
டுத தசரதன தானும தன பாரயைகளுமாக, அவன
முனிவேஷந தரிததிருப்பதைக கணடு துக்காவேசங
கொண்டு மூர்ச்சை யடைநதனர. துக்கத்தினால மிகவும
பரிதபிததுககொணடிருககிற மனனவனும ராமனைப பார
ககப பொறுதிருநதனன; பாரததும மனங கொதிககப

பெற்று ஒன்றும் பேசாதிருந்தனன். இப்படி மஹாபாஹுவாகிய அம்மஹீபதி மிக்க மனவருத்தமுற்று ஒரு முஹூர்த்தகாலம் மூர்ச்சை யடைந்தாற்போலிருந்து ராமனையே நினைத்துக்கொண்டு இங்ஙனங் கதறத் தொடங்கி 'ஐயோ! நான் முன்பு அநேகங் குழந்தைக்ளைக் கொன்றிருப்பேன்; அல்லது பல ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்திருப்பேன்; ஆனதுபற்றியே எனக்கு இந்தப் புத்ர சோகம் நேரிட்டதென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. தேஹம், தன்னைக் கற்பித்த காமம் நசித்தாலொழியத் தான் நசியாது அந்தக் காலம் நேராதபொழுது எப்படிப்பட்டவனுக்காயினும் தேஹத்தினின்றும் ப்ராணன் போக நேராது. ஆனதுபற்றியே, கைகேயி என்னை இவ்வளவு பீடிக்கின்றாளே! இவ்வளவிலும் எனக்கு மரணம் நேராதிருக்கின்றது. மேலும், அக்னியைப்போல ப்ரகாசிக்கின்ற எனது அன்பு குமாரன் அழகான மெல்லிய வஸ்த்ரங்களைத் துறந்து முனிவர்கள் உடுத்தும் மரவுரிகளை உடுத்து முன்பே நிற்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் எனக்கு மரணம் நேராதிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட வஞ்சனை செய்து தன் கார்யத்தை மாத்ரமே நடத்திக்கொள்ள ப்ரயத்னஞ் செய்கின்ற இந்தக் கைகேயி ஒருத்திக்காக இந்த ஜனங்களெல்லோரும் வருத்தப்படுகின்றார்களல்லவா? என் செய்வேன்' என்று கதறினன். அவ்வரசன் இங்ஙனங் கதறிக் கண்களில் நீர் ததும்பப் பெற்று 'ராம!' என்று ஒரே தரம் சொல்லி அதற்குமேல் மொழிய முடியாதிருந்தனன். பிறகு மன்னவன் சிறிது நேரங் கழித்துத் தெளிவு பெற்றுக் கண்களிரண்டிலும் நீர் ததும்ப ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஸுமந்த்ரனே! நீ போய் விலாஸார்த்தமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற தேரொன்றில் மேலான

குதிரைகளைப பூடடி இவவிடங் கொணடு வநது 'இமம ஹாபாகனை ஏற்றிககொணடு போய இநதத தேசததிறகு அபபுறததில விடடு வருவாயாக. தநதையும தாயுமாகச சேரநது ஸதபுருஷனும வீரனுமாகிய புதலவனை அரண்யததிறகுத துரததுகினறீரகளே! அவன ஸதபுருஷனாயிருககுங குணததிறகு இபபடிபபடட பலம தகுமா? தகாதே. ஆனதுபறறிக குணஙகளை அமையபபெறறிருபபவாகளின குணததிறகு இபபடிபபடடதே பலமாய விடியுமெனறு எனககுத தோறறுகினறது. ஆகையால துணஙகளே வேணடாம' எனறனன. பிறகு ஸுமநதரன ராஜாஜ்ஞையைச சிரஸாவஹிததுச சீககிரமாக நடநது சென்று தேரை அலங்கரிததுக குதிரைகள் பூடடி ஓடடிககொண்டு வநதனன. பொனகளை இழைததுச சிங்காரிககபபடடு மேலான குதிரைகள பூடடபபெறறிருககிற அழகிய ரதம் ஒனறு ஸித்தபபடுததிககொணடு வநதிருககிறனெனறு ஸுமநதரன கைகளைக கூபபிககொணடு ராஜகுமாரனாகிய ராமனுககுச சொலலினன. அபபொழுது மனனவனும கோசககருகததில் முகயாதிகாரியாகிய [1]தனாதயக்ஷனை வரவழைததனன. அநத தனாதயக்ஷனும தேசகாலஙகளை நனகறிநதவன, உளளும புறமும ஒததுப பரிசுததமாயிருபபவன; அநதநத வஸதுககள இவவளவிவவளவு இருககினறனவெனறு நிசசயிததுச சொலல வலலவன; மனனவன அநத தனாதயக்ஷனைப பாரதது 'அபபா! ஸீதை அரணயததில இருக்கவேணடிய ஸமவதஸரங்களைக கணககிடடுப பாரதது அநதப பதினனகு ஸமவத்ஸரங்களுக்கும போதுமானபடி விலை உயரநத வஸதரஙகளையும மேலான ஆபரணஙகளையும சீககிரமாககக கொணடுவநது இவளுககுக கொடுபபாயாக' எனறனன. மனனவன அங்ஙனம மொழிகையில, அவன [2]தனாகாரததிற சென்று பதி

1 தனாதயக்ஷன-பொககிஷதாரன் 2 தனாகாரம பொககிஷகருஹம

னுக்கு ஸம்வத்ஸரங்களுக்கும் போதும்படி ஆடையாபர
ணங்களைக் கொண்டுவந்து ஸீதைக்குக் கொடுத்தனன்.
ஸாமுத்ரிக லக்ஷணங்களுடன் கூடி அழகாயப் பிறந்திரு
க்கின்ற அந்த ஸீதையும் அரண்யத்திற்குப் போகப்புறப்
பட்டு மிக்க அழகுபொருந்தி விளங்குகின்றாள். தனது அவ்
யவங்களைப் பலவகையான அந்தப் பூஷணங்களைக்கொ
ண்டு அலங்கரித்தனள். விடியற்காலத்தில் உதயமாகின்
ற ஸூர்யன், பளபளவென்று விளங்குகின்ற தன் கிரணங்
களால் ஆகாயத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதுபோல், ஸீ
தை பூஷணங்களால் தனக்கு அலங்காரஞ்செய்துகொண்
டு ஆபரணகாந்தியினால் அம்மாளிகை முழுவதும் பிரகா
சிக்கச் செய்தனள். அப்பொழுது மாமியாராகிய கௌ
ஸல்யையானவள் இழிவான கார்யத்தை நெஞ்சிலும் நி
னைக்கப் பொருந்தவளாகிய அந்த ஸீதையை இரண்டு
கைகளாலும் கட்டியணைத்து உச்சி மோந்து 'ஸீதே! இ
வ்வுலகம் அனைத்திலும், அஸத்துக்களாகிய பெண்பிள்
ளைகள், தமது கணவர்கள் எப்பொழுதும் வேண்டியவற்
றையெல்லாம் கொடுத்துக் கௌரவப்படுத்திக் கொண்டி
ருந்தபோதிலும், தைவிகமாகக் கஷ்டம் நேர்ந்து அவர்
களது பதவி தாழ்வுற்றிருக்குமாயின், அவர்களைச் சிறி
தும் பொருள் செய்யாதிருப்பார்கள். முதலில் மிகுந்த ஸௌ
க்யத்தை அனுபவிப்பின், கணவர்களுக்கு அக்காலத்தில்
நல்லவர்களாயிருந்து, பிறகு அவர்களுக்கு ஏழ்மைத்த
னம் முதலிய விபத்துக்கள் சிறிது ஸம்பவிக்குமாயின்,
அப்பொழுது அப்பெண்பிள்ளைகள் துஷ்டைகளாகி அந்
தக் கணவர்களைக் கைவிடுவார்கள். இது ஸ்த்ரீகளின்
ஸ்வபாவம். ஸ்த்ரீகளுக்குப் பொய்யுரைப்பதே இயற்கை
யாயிருக்கும். க்ஷணந்தோறும் மனது மாறிக்கொண்டே
யிருக்கும். அவர்களது மனது இப்படிப்பட்டதென்று

தெரிந்துகொள்வதே கஷ்டம். அவர்கள் பாபகார்யங்களையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுடைய ப்ரீதி ஒருநொடிப்பொழுதில் மாறிப்போய்விடும், ஒரு க்ஷணங்கூட நிலைநின்றிராது. [1]பெரிய குலத்தில் பிறந்தமையாயினும், பிறர் செய்த உபகாரமாயினும், வித்யையாயினும், தமக்குப் பிறர் தானஞ்செய்ததாயினும், அக்னிஸாக்ஷிகமாகச் செய்துகொண்ட [2]பாணிக்ரஹணமாயினும், லோகமர்யாதையாயினும் ஸ்த்ரீகளின் மனத்தில் ஒருவிஷயமாகத் தோற்றாது. தனம் ஒன்றே அவர்களின் மனத்தில் பெரிதாகத் தோற்றும். அவர்களது மனது மிகவும் சஞ்சலமாயிருக்கும். குலத்திற்குத் தகுந்த நடவடிக்கையோடுகூடி ஸத்யந்தவறாமல் பெரியோர்களது உபதேசத்தைப் பெருப்பேருக்கக்கொண்டு சாந்தி உண்டாகப்பெற்று வர்த்திக்கும்படியான பதிவ்ரதைகளுக்குப் பரமபாவனமான வஸ்து பர்த்தா ஒருவனே. அவர்களுக்குப் பர்த்தா ஒருத்தனே எல்லோரிலும் மேலாயிருப்பவன்; மற்றையாவனும் அன்று. ஆகையால் என் புதல்வனை, அரண்யத்திற்குத் துரத்தப்பட்டானென்று நினைத்து அவமதிக்கவேண்டாம். அவன் தரித்ரனாயினும் தனவந்தனாயினும் அவனையே நீ தெய்வமாகப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்றனள். ஸீதையும் அக்கௌஸல்யை சொன்னவார்த்தையெல்லாம் தர்மத்தையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டதென்று தெரிந்துகொண்டு தன்னெதிரில் இருக்கின்ற அந்த மாமியாருக்குக் கைகளைக் குவித்து நமஸ்காரஞ்செய்து 'மாமியே! நீர் ஆஜ்ஞா

1 கௌஸல்யை இந்த வ்யாஜத்தினால் கைகேயியை நிந்தித்தாளென்று தெரிகின்றது. இங்ஙனம் ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லிப் பாதிவ்ரத்யத்தைத் திடப்படுத்துவதற்காகப் பதிவ்ரதைகளின் குணங்களை ஸீதைக்கு உபதேசிக்கின்றனள். 2. விவாஹம்.

பித்தபடியெலலாம செய்கின்றேன. பாத்தாவினிடததில எப்படி நடககவேண்டுமோ, அவையெலலாம எனககுத் தெரியும்; மேலும நான அவைகளை இன்னும பெரியோாகளிடத்தில கேளவியுறறுமிருககினறேன. தாஙகள என்னை துஷட ஸதரீகளோடு ஒபபிட்டுச சொல்லவேண்டாம. காநதி சநதிரனை விட்டுப பிரியாததுபோல நான தாமததினினறும எளளளவும சலிககமாட்டேன. தநதியிலலாத வீணை ஒலிககாததுபோலவும், சககரமிலலாத ரதம நடக்காததுபோலவும், நூறு பிளளைகளைப்பெறறவாகளாயினும கணவாகளைத் துறநத பெண்டீாகள் என்றும ஸுகபபடமாட்டாாகள. ஸதரீகளுககுத் தநதை மிதமாகவே (ஐஹிகஙகளை மாததிரமே) கொடுபபான. தாயும மிதமாகவே கொடுபபாள. பாததா கொடுபபதறகு மாததிரம அளவிலலை. அவன ஐஹிகாமுஷ்மிக பலஙகளையெலலாம கொடுககவல்லவன். அபபடிபபடட பாததாவை எவள தான பூஜியாதிருபபாள? இபபடிபபடட பாதிவரத்ய தாமத்தை அவலமபிததது நடககுந தனமையுளளும, பின்னும மஹாபதிவரதைகளாயிருபபவாகளிடததில ஸாமானய தாமங்களையும விசேஷ தாமஙகளையும கேட்டிருபபவளுமாயிருக்கினறேன. இபபடிபபட்ட நான எபபடி பாத்தாவை அவமதிபபேன? ஸத்ரீகளுக்குப் பாததாவேயனறோ தெய்வம்?" என்றனள். ஸத்வகுணபரிபூாணையாகிய கௌஸல்யை தன மனத்திறகினியபாயிருககுமபடி ஸீதைமொழிநத வாாததையைக கேட்டு, உடனே ராமன காட்டுககுப போகிறானே யெனகிற துககததினாலும், ஸீதையின பாதிவரதயமஹிமை அறபுதமாயிருககினறதே யெனகிற ஸநதோஷத்தினாலும் கண்ணீா பெருககினள். பினபு ராமன மிகவுந தாமிகனுகையால மறறைத தாயமாாகளெல்லோரையும பூஜிததுவிட்டுத்

தன தாயாகிய கௌஸலயையை வலஞசெயது கைகூப்பி அககௌஸலயையைப பாாதது 'தாயே! நீ மனவருததபபடாதிருபபாயாக என தநதையைப பாதுகாததுவருவாயாக வனவாஸகாலம சீகரததிலேயே தீாநதுவிடும நீ கணணை மூடிககொணடு நிததிரை போகுமபொழுதே இநதப பதினனாகு ஸமவதஸரஙகளுங கடநது போயவிடும. இவையெலலாம உனககு ஒருராததிரி கனவை போலவே தீாநது செலலும பிறகு இவவிடம வநது ஸநேஹிதாகளெலலோரும சூழநதிருககையில மனககருதது முழுவதும ஈடேறப பெறறிருககிற எனனைப பாாககலாம்' எனறனன ராமன இவவாறு விஷயஙகளையெலலாம [1]கரோடீகரிதது இவவளவில அடககி ஸங்க்ஷிபதுச சொலலிவிடடுப பிறகு மூநநூறறைமபது தாயமாாகளையும தனிததனியே குறிபபிடடுப பாாதது விசாரித்தனன தசரதகுமாரனாகிய அநத ஸ்ரீராமன தனது தநயாகிய கௌஸலயையைப போலவே மனவருததமுறறிருககிற அநதத தாயமாாகளெலலோரையும பாாதது அஞசலிசெயது தாமம அமைநதிருககுமாறு 'அனனையாகளே! ஓரிடததிலேயே கூடி ஆடிககொணடிருநத சில காலபரிசயததினாலாவது அஜஞானததினாலாவது நான ஏதாயினும அபராதஞ செயதிருபபேனாயின, அதைப பொறுத்தோமெனறு அனுமதிசெயயவேணடும. உஙகளிடம் போயவருவதாக நான செலவு கேடடுககொளளுகிறேன்' எனறனன. ராமன அவவாறு தாமம அமைநதிருககுமபடி மனவூககததுடன நலவிஷயமாகச சொனன வாாத்தையைககேடடு ராஜபதனிகளெலலோரும மனம நொகபபெறறிருநதனா ராகவன இவவாறு மொழிநது விறகையில் மனமபொறுககமாடடாத மனனவரது மடநதையாகளெலலோரும பெணகரௌஞசப பறவைகள

I சுருககி.

ராகத் தெரிந்துகொள் ஸீதையை நாமென்று நினைத்

திப்பதே உனக்கு உரிய ஸுகமாகும் ராமனையே தந்தையாகவும்,
ஸீதையையே தாயாகவும், அரண்யத்தையே அயோத்யையாகவும்
நினைத்து ராமனைப் பின் சென்று போவாயாக எங்களையும் அயோ
த்யையையும் நினைத்துக்கொண்டு மனஞ் சலிக்கப் பெறாதிருப்பா
யாக வென்று பொருள். அல்லது—(ராமம்) ராமனை, (தஸரதம்)
தஸதி மத்ஸ்யாதீநிதி தஸ:—பக்ஷி—மீன் முதலியவற்றைப் பற்க
ளால் கடிக்குந் தன்மையுள்ள பக்ஷிக்குத் தசமென்று பேர் 'தஸ
தஸநே' என்று தாதுபாடத்தில் படிக்கப்பட்டது 'தஸநம் தம்ஷ்ட்ரா
வ்யாபார:' தசனமாவது பற்களால் கடிக்கை யென்று அதன் பொ
ருளும் அங்குக் கூறப்பட்டது இங்குப் பக்ஷியென்று பக்ஷிகளிற்
றலைவனாகிய கருடனைச் சொல்லுகிறது 'தஸ: பக்ஷீ விஹங்கம:'
என்று ஹலாயுத நிகண்டுவில் தசமென்று பக்ஷிக்குப் பேரென்று
சொல்லப்பட்டது. (தஸரதம்) கருடனை ரதமாகவுடையவனாக, விஷ்
ணுவாக, (வித்தி) அறிவாய் (ஜநகாத்மஜாம்) ஸீதையை, (மாம்)
லக்ஷ்மியாக, (வித்தி) அறிவாய், (அடவீம்) அரண்யத்தை, (அயோத்
யாம்) 'தேவாநாம் பூரயோத்யா' என்று சொல்லப்பட்ட பரமபத
மாக, (வித்தி) அறிவாய் ராமனை விஷ்ணுவாகவும், ஸீதையை லக்ஷ்
மியாகவும், அரண்யத்தைப் பரமபதமாகவும் தெரிந்துகொள்வாயெ
ன்றபடி அல்லது—(ராமந் தஸரதம் வித்தி) ராமனையும் தசரதனையும்
தெரிந்துகொள் இவ்விருவர்க்குமுள்ள தாரதம்யத்தை ஆலோசித்
துப் பார் (மாம் ஜநகாத்மஜாம் வித்தி) என்னையும் ஸீதையை
யும் தெரிந்துகொள் குணங்களில் எங்களிருவர்க்குமுள்ள தாரதம்ய
த்தைத் தெரிந்துகொள்வாய். அங்ஙனம் ஆலோசித்துப் பார்க்
கையில், என்னைக் காட்டிலும் ஸீதையே உனக்கு ஹிதபரையாயிரு
ப்பவள் (அயோத்யாம் அடவீம் வித்தி) அயோத்யையையும் அர
ண்யத்தையும் தெரிந்து கொள் அவ்விரண்டுக்குமுள்ள தாரதம்யத்
தை ஆலோசித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வாய் அயோத்யை
யைக் காட்டிலும் அரண்யமே ராமகைங்கர்யத்தை இடைவீடின்றி
விளைவிக்கும் ஸ்தானமாயிருப்பது பற்றி அதுவே மேலாயிருக்கும்.
நீ அடவிக்குச் சென்று அங்குள்ள தந்தையையும் தாயாகிய
என்னையும் இவ்வயோத்யாபுரத்தையும் நினைத்துக் கொண்டு மனங்

துக்கொள் அரண்யத்தை அயோத்யையாகப் பாவித்

கலங்கப் பெற்றிருக்கவேண்டாம் தசரதனைக் காட்டிலும் ராமனே மேலானவன், என்னைக் காட்டிலும் ஸீதையே உனக்கு ஹிதபரை யா யிருப்பவள், அயோத்யையைக் காட்டிலும் அரண்யமே உனக்கு ப்ரியமான ராமகைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அனுகூலமா யிருக்குமென்று பொருள் அல்லது—(தஶரதம்) தசரதனை, (ராமம்) 'ரமு உபரமே' என்கிற தாதுவினின்றும் உண்டான தாகையால் இந்த்ரிய ப்ரஸங்கத்தை உபரமத்தைச் சொல்லுகிறது உபரமமாவது—தொலைந்து போதல் தொலைந்து போனவராக அதாவது—செத்துப் போனவராக (வித்தி) அறிவாயெனக் (மாம்) என்னை, (ஜநகாத்மஜாம்) என் தந்தைக்குப் புதல்வியாகத் தெரிந்து கொள்வாய். கைகேயி பாதைப் படுத்துகையில், பாத்ஸராவுங் காலஞ் சென்று போகையில், இனி என் தந்தையின் க்ருஹத்திற்குப் போயிருக்க வேண்டியவளாகத் தெரிந்து கொள்ளென்க (அயோத்யாம்) அயோத்யாபுரத்தை, (அடவீம் வித்தி) அரண்யமாகத் தெரிந்து கொள் அரண்யம் போல ஜன ஸஞ்சாரமற்றிருக்கப் போகிறதென்று தெரிந்து கொள் நீ ராமனோடு அரண்யஞ் சென்ற பின்பு தசரதர் ப்ராணன்களோடிருக்கமாட்டா ராகையால் அவர் இல்லை யென்றே தெரிந்துகொள் நானும் கைகேயி துரத்தப்பெற்று என் தந்தையது க்ருஹத்திற்கே போய்ச் சேருவேன் இப்பட்டணமும், ஜனங்கள் எல்லோரும் துறந்து ராமனைப் பின் சென்று போகையில், சூன்யமாகி அடவியைப் போலவே ஆகுமென்று கருத்து இங்ஙனங் கோவிந்தராஜா

அன்றியே—(ராமம் தஶரதம் வித்தி) உபாதி வசத்தினால் தந்தையாகிய தசரதரிடத்திலுள்ள மிகுந்த ப்ரீதியை விட்டு நிருபாதிகமாகத் தந்தையாகிய ராமனிடத்தில் ப்ரீதியைச் செலுத்துவாயாக (மாம் வித்தி ஜநகாத்மஜாம்) உபாதி வசத்தினால் தாயாகிய என்னை விட்டு நிருபாதிக மாதாவாகிய ஸீதையிடத்தில் பக்தியைச் செய்வாயாக (அயோத்யாம் அடவீம் வித்தி) உபாதியால் வந்த அயோத்யையை விட்டு ராமனுடைய வாஸஸ்தானமாகையால் நிருபாதிகமாக ப்ராப்ய தேசமாகிய அரண்யத்தில் ப்ரீதியோடு செல்வாயாக அல்லது—ராமம் தஶரதம் வித்தி) ராமனைத் தசரதரைப் போல மஹாராஜனு

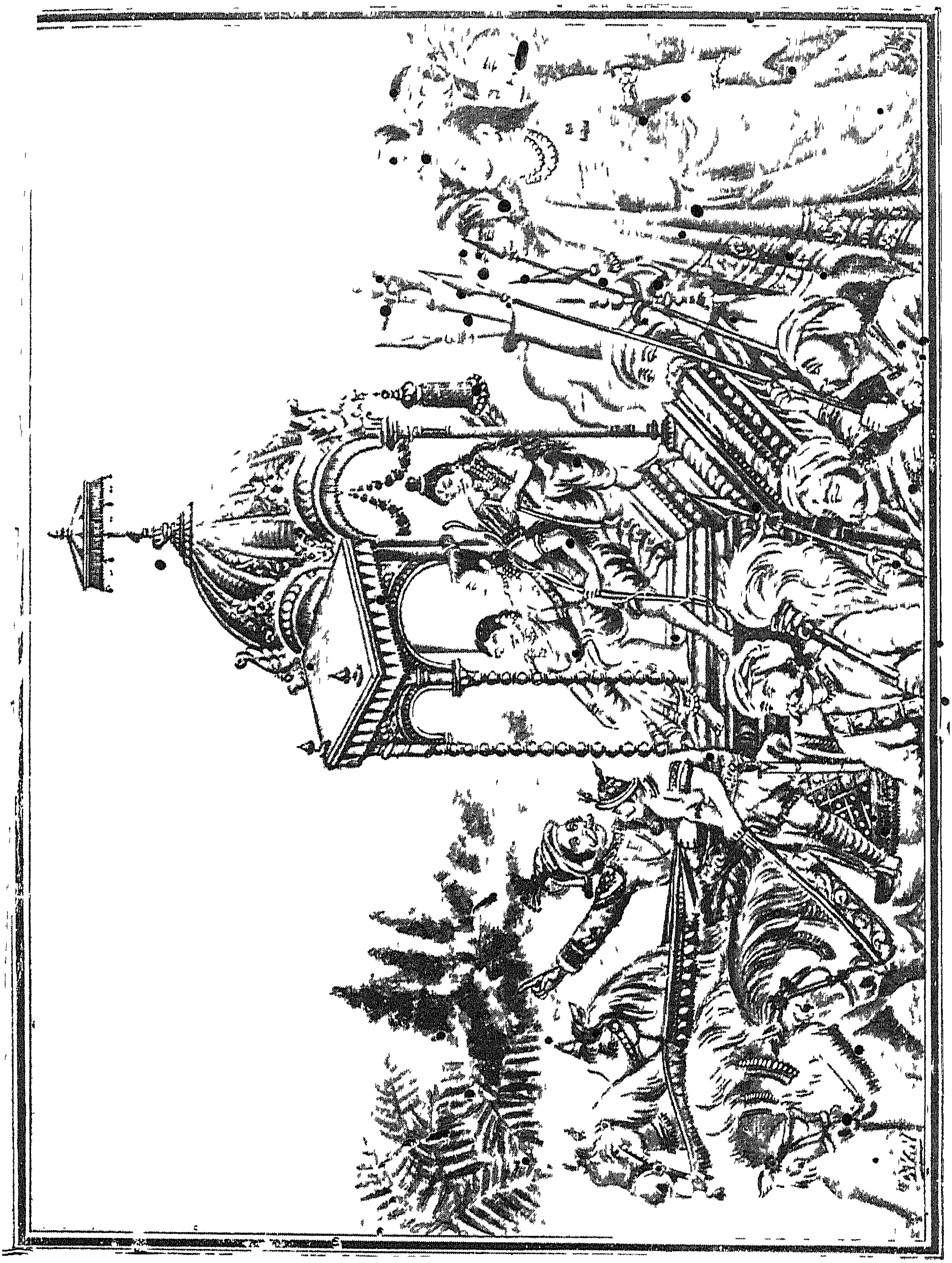
தூககொள அபபனே ! இஙஙனம நினைதது ஸுகமாகப

நினைததுக கொள். (மாம விதயி ஜநகாதமஜாம) எனனைபபோல ஸீதையும படடமஹிஷி யாவாளெனறு நினைததுககொள (அயோதயா மடவீம விதயி) அரணயததை அயோதயையைபபோல புஷப பல ஸமருததியுளளதாக நினைததுககொள ஆகையால ராமனையும ஸீதையையும அரணயததையும கேவலமாக நினைககாமல பெரிதாகவே நினைததுக கொளவாயெனறபடி அலலது—(ராமம தசரதம விதயி) தசரதரை ராமனாக நினைததுக கொள் ராமனைத தநதையெனனும பரிபூரண புததியோடு நினைபபதுபோல தசரதரையுங கூட நினைபபாயாக 'அஹந தாஸந மஹாராஜே பிதரஞவந நோபலகஷயே। ப்ராதா ஸாததாச ஸநயஷச பிதாச மம ராகவ:' (எனககு மஹாராஜரிடததில தநதை யெனனும நினைவு கிடையாது. உடன பிறநதவனும போஷகனும பநதுவும தநதையும எனககு ராமனே) எனறு நீ சொனனபடி தசரதரை நினைதது அவமானிகக வேணடாம. (மாம விதயி ஜநகாதமஜாம) எனனைத தசரதர பாணிகரஹணஞசெயத தோஷததைப பறறி அவமதிககாமல ராமனுடைய தாயகளுச சககளததி யெனறு வெகுமானம வைதது ஸீதையிடததில எபபடியோ, அபபடியே எனனிடததிலும பூரணமாக மாதருபுததியை வைபபாயாக (அயோதயா மடவீம விதயி) 'வநம நகரமேவாஸது யேந கசசதி ராகவ:' (ராமன போகும வனமே படடணமாகடடும) எனகிறபடி ராமன போகும அரணயததை வெகுமானிபபதுபோலவே அயோதயாபுரததையுங கூட வெகுமானிககத தகுமேயனறி அவமானிகக வேணடாம அனறியே— (ராமம தசரதம விதயி) ராமனும தசரதரும இருவரும பெரியோரகளாயினும, அதில எவன பரிசாரகாகளுடையவனோ, எவன பரிசாரகாக ளிலலாதிருபபவனோ, எனறு விசாரிததுப பார அஙஙனம ஆலோசிததுத தெரிநதுகொணடு அவவிருவரில யாரை அனுஸரிகக வேணடுமோ, அதை ஊஹிததுப பார அதாவது—பரிசாரகாகளிலலாத ராமனையே அனுஸரிககவேணடும (மாம விதயி ஜநகாதமஜாம) எனனையும ஸீதையையும தெரிநது கொளவாய எவள தாஸீ பரிஜனஙகளுடையவளோ, எவள அதிலலாதவளோ, அதை விசாரிததுப பார. பரிஜனஙகளிலலாத ஸீதையையே அனுவாததிகக வேணடும (அயோதயா

போய் வருவாய்' என்று மொழிந்து நின்றனள். பிறகு ஸுமந்த்ரன் விநயம் தெரிந்தவனாகையால் வணக்கத்துடன் மாதலி இந்த்ரனுக்குச் சொல்வதுபோல், கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு ராமனைப் பார்த்து 'மஹாபலசாலியாகிய ராஜகுமாரனே! ரதங்கொண்டு வந்திருக்கின்றனன் ஏறுவாயாக உனக்குச் சுபம் உண்டாகுமாக நீ எங்கே கூட்டவேண்டுமென்று சொல்வாயோ, அவ்விடத்திற்குச் சீக்ரத்தில் உன்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கின்றேன் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களளவும் நீ அரண்யத்தில் வாஸஞ்செய்யவேண்டும் அப்படியாகவே உனக்குக் கைகேயி கட்டளையிட்டனள் ஆகையால் விளம்பஞ்செய்வது எதுக்காக? அதில் ஒரு தினம் சென்றாலும் எவ்வளவோ லாபமாகையால் அதை இப்பொழுதே செலுத்த ஆரம்பிக்கவேண்டும்' என்றனன். ஸீதையும் மாமனாகிய தசரதன் கொடுத்த ஆடையாபரணங்களால் தனக்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு மனத்தில் ஸந்தோஷம் மிகுந்திருக்கப்பெற்று இருமடங்காக அழகுபொருந்தி விளங்குகின்ற அவயவங்களுடையவளாகி ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிக்கின்ற தேரின்மேல் ஏறிக்கொண்டனள் பின்பு ஸுவர்ணத்தினால் பூசப்பட்டு அக்னியைப்போல் தகதகவென்று விளங்குகின்ற அந்த ரதத்தின்மேல் அண்ணன் தம்பிகளாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் சீக்ரமாக [1]ஆரோஹணஞ் செய்தனர். ஸீதைக்கு மா

மட்டும் விசேஷம்) அயோத்யையை அரண்யமாகத் தெரிந்து கொள்வாய் அயோத்யையில் ஐஹிக ஸுகமாகிய ராஜ்யமே உள்ளது அரண்யத்தில் ராமகைங்கர்ய ரூபமாகிய பரலோக ஸுகமும் உண்டு. பரலோக ஸுகத்தைக் கொடுக்கும்படியானதே அதிசயித்திருப்பதாகையால் அப்படிப்பட்ட அரண்யத்தையே ஆச்ரயிப்பாயாக

1 ஆரோஹணம் - ஏறுதல்

777 ராமன வனததிறகு பரயாணமாயப போதலும,
ஜனஙகள பினறொடாதலும.

மஹாராகிய தசரதனும வனவாஸஞ செயயவேணடிய கா
லத்தைதக கணககு செயது அதறகுத தகுநதபடி அபபெ
ண்பிளளைககு வஸ்த்ரஙகளையும ஆபரணஙகளையும, அப
படியே புத்ராகளுககு ஆயுத ஸமூஹஙகளையும கவசஙக
ளையும் தவறாமல கொடுத்தனா ஸுமநதரன ஸீதைகக
குக கொடுதத ஆடையாபரணஙகளையும, ராமலக்ஷமணர்
களுககுக கொடுதத ஆயுதங்களையும கவசஙகளையும மண
வெட்டி புட்டிறகூடைகளையும ரததகினிடையில வைதது,
பிறகு ஸீதையோடு ராமலக்ஷமணாகள ஆகிய மூவரும
ரததகில ஏறககணடு வாயுவேகததை நிகாதத வேகம
பொருநதிச சுபலக்ஷணஙகள அமைநது மனததுககினி
யவைகளாயிருககினற குதிரைகளைத திடடமாக அதட்டி
ஓட்டினன ராமன வெகுகாலம வாஸஞசெயவதாக
முபனறு அரண்யமபோகையில அநதப படடணம முழு
வதும மூாசசையில மூழகிககிடநதது மேலும, குதிரை
கள யானைகள முதலியவும மூாசசிததுவிடடன. உததஸ
வததைப பாாககவநத பலலிபபடடு ஜனஙகளும மூாசசை
யடைநதனா அனநதரம இவவாறு அபபடடணததில
ஜனஙகள எலலோரும மனஙகலஙகப பெறறுச செயவது
தோனறாமல இநதிரியஙகளெலலாம அழிநது ராமனைப
பின்சென்று போகவேணடுமெனனும இதொனறு மாத
ரம தோனறபபெறறு தவரைபபடடுக கொணடிருநதனா.
மகிழநது ஸநதோஷிததிருநத யானைகளும மிகுநத
மனவருததததில ஆழநது கோபாவேசஙகொணடு கீநு
காரஙகளைச செயதன குதிரைகளும மிகுநத பரிதா
பம அடைநது இபபடியும அபபடியும சலிதது நின
றவிடததில நிறகமுடியாமல ஆபரணஙகளுலுஙகி தவனிக
கபபெறறுக கனைததன இவவாறு அபபடடணம் பே
ரொலியொனறுணடாகப பெறறிருநதது. பிறகு அநத

நகரத்திலுள்ள குழந்தைகள் கிழவர்கள் முதலிய ஜனங்கள் எல்லோரும் ராமனைப் பிரிந்து மிகுந்த மனவருத்தமுற்று வெயிலில் அடிபட்டு நீர் வேட்கையுற்றவர் ஜலந்தேடி ஓடுவதுபோல், ராமனைக்குறித்து ஓடிவந்தனர். அங்ஙனம் ஓடிவந்த அந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் ராமனது ரதத்தின் பக்கத்தில் சிலரும், பின்புறத்தில் சிலருமாகப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்கியிருந்து தலையை யெடுத்து அவனுக்கு எதிர்முகமாக்கிக் கண்களினின்றும் நீர் பெருகி முகம் முழுவதும் நிரம்பப்பெற்றுப் பெருங் கூச்சலிட்டு ஸுமந்தரனைப் பார்த்து 'ஓ ஸூதனே! குதிரைகளின் கடிவாளங்களை இழுத்துப் பிடிப்பாயாக. குதிரைகளை மெதுவாக நடத்திக்கொண்டு செல்வாயாக. நாங்கள் ராமனது முகத்தைப் பார்க்கின்றனம். இப்பொழுது தவறினோமாயின், இனி நாங்கள் பார்ப்பது கஷ்டம். தேவகுமாரனைப்போல் விளங்குகின்ற புதல்வனாகிய ராமன் காட்டுக்குப் போகையில், அவனது தாயின் மனம் எப்படியோ வெடித்துப் போகாதிருக்கின்றதே! அது இரும்பினால் செய்யப்பட்டதென்பதே நிச்சயம். ஸீதை ஜநனிழல்போல் பர்த்தாவைப் பின்தொடர்ந்து சென்றனள். ஆகையால் அவள் பாக்யமுள்ளவளாயினள். அப்பெண்மணி பதிவிரதா தர்மங்களில் மனந் திடமாயிருக்கப்பெற்று [1]ஸூர்யகாந்தி மேருபர்வதத்தை விடாமல் தொடர்ந்து செல்வதுபோல் பர்த்தாவைக் கைவிடாதிருக்கின்றனள். லக்ஷ்மணா! பிரியவாதியும் தேவர்களை நிகர்த்தவனுமாகிய அண்ணனுக்கு என்றும் பரிசர்யை செய்துகொண்டே யிருப்பாய். ஐயனே! நீ எவ்வளவு ஸுக்ருதஞ்

1. ஸூர்யன் மேருபர்வதத்தை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்துகொண்டேயிருக்கிறானாகையால் அவனது காந்தி அப்பர்வதத்தில் எப்பொழுதும் படிந்தே யிருக்குமென்று தெரிகின்றது.

செயதனையோ! நீயே மனககருததெலலாம ஈடேறப பெ
றறவன நீயனறே மஹா பாககயசாலி இவனைப பின
சென்று போவதே உனககு மேலான க்ஷேமம இதுவே
உனது பெருநதவததின ஸிததி. இதுவே உனககு ஸவாக
கபராபதிக்கு மாாககம' என்றனா ராமன இக்ஷ்வாகுவம
சததிறகு இயறகையாகவே மனககளிபபை விளககுந
தனமையன. மேலும், அவன அனைவாககும இனியனா
யிருபபவன ஆகையால அபபடிபபடட ராமனை ஜனங
கள எலலோரும பினதொடாநது போயககொணடு அவ
னை விடடுப பிரிநதிருககப பொறுமல இபபடிபபடட வா
ாததைகளைச சொலலிககொணடு கணணீாகளை அடகக
முடியாதிருநதனா பிறகு மனனவனும மனவருததமுற
றுப பரிதபிககினற தன பதனிகளோடு கூடி 'என்னரு
கிய குமாரனைப பாாததுவருகிறேன' என்று மொழிநது
கருஹததை விடடுப புறபபடடனன அஙஙனம விடடு
புறபபடுமபொழுது, ஒருபெரும யானையைககடடுததறியில
கடடிவைககையில அதைசசோநத பெண் யானைகள
துககததினால பெருஙகோஷததுடன வீறிடுவதுபோல,
ராமன அரணயம போவதைப பொறுமல வருகினற மட
நதையா செயயும ரோதனதவனியால உணடான பெருங
கோஷம ஒன்று அமமனனவனுககு முனனம செவியிறப
டடுககொண்டுவநதது முன மிகுநத ஒளியுடன விளஙகுந
தனமையனுகிய தகதை தசரதன அநததுககததிற்கக க
ணடு, காஹணஸமயததில ராஹுவால பிடிககபபடட பூா
ணசநதரனபோல முகவொளி மழுஙகபபெறறிருந்தனனா
காடடுககுபபோக நேரிடினும சிறிதும மனககளிபபு மா
றுமல பளபளவென்று விளஙகுகினற ஸ்ரீராமன இவவள
வவவளவென்று எண்ணமுடியாத தாமமுடையவனுகை
யால ஜனஙகள அஙஙனம் பினதொடாநது வருவதையும்

மனவருத்தமுறுவதையும் கண்டு மனங் கலங்கப்பெற்
றல் ஸுமந்த்ரனை த்வரையாக ஓட்டும்படி ஆஜ்ஞாபித்த
னன். ராமன் 'ஓட்டு ஓட்டு' என்று தூண்டவும், ஜன
ங்கள் அப்பொழுது 'நிறுத்து நிறுத்து' என்று ப்ரார்
த்திக்கவும், ஸாரத்யம் செய்த ஸுமந்த்ரன் இரண்டையும்
செய்யப் பெறாதிருந்தனன். மஹாபாஹுவாகிய ராமன்
வெளிப்புறப்படும்பொழுதே ரதம் செல்வதனால் உண்டா
கும் தூளிகளெல்லாம் பட்டணத்து ஜனங்களின் கண்ணீர்
களால் நனைந்து அடங்கிப்போயின. ராமன் ப்ரயாண
மாய்ப் போகும்பொழுது அப்பட்டணத்து ஜனங்களெல்
லோரும் மிகவும் மனவருத்தத்தினால் பீடிக்கப் பட்டுக்
கதறிக்கொண்டு கண்களில் நீர் ததும்பப்பெற்று ஹா
ஹாகாரங்களைச் செய்துகொண்டு பரஜனை தப்பிப்
பரிதபித்தனர். அந்த ஜனங்களின் கண்களினின்றும்
நீர்கள் ப்ரவாஹம் போல் பெருகி வருகையில் அந்நக
ரம் முழுவதும் நனைந்துபோய்விட்டது. மீன்கள் இங்கும்
அங்கும் சலனுவதனால் அலைந்தசைகின்ற தாமரைப்
பூக்களினின்றும் தேன்கள் பெருகி வருவதுபோல்
ஸ்த்ரீகளின் கண்களினின்றும் துக்கத்தின் மிகுதியினால்
பெருகிவருகின்ற நீர் லப்பட்டது. ஸ்ரீமந்தனாகிய அம்
மன்னவன் பட்டணம் முழுவதும் ஒரே மனதுடன் ராம
னுக்காக வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கக் கண்டு மேன்
மேலும் மனவருத்தமேலிடப் பெற்று வேரறுப்புண்ட
வ்ருக்ஷம்போல் கபீலென்று கீழே விழுந்தனன். பின்
ராமனது பின்னே போகும் ஜனங்கள் மிகவும் துக்கித்
துப் பரிதபிக்கின்ற மன்னவனைப் பார்த்து மனவருத்தம்
மிகப்பெற்றுக் கலகலவென்று சப்தஞ்செய்தனர். அந்த
ஜனங்களில் சிலர் 'ஐயோ! ராமா' என்றும், மற்றுஞ்
சிலர் 'ஆ! ராமனைப்பெற்ற தாயே!' என்றும் பேரைச